Kitapları dünyada 800 milyonun üzerinde satan yazar

DANIELLE STEEL

Yıldızlar Sönünceye Dek

Öldüğümüzde, gökyüzündeki yıldızlardan biri oluruz ve ölmeden gerçek aşkı bulmuşsak eğer, o aşk için tekrar yeryüzüne iniriz; aşkımız sonuza dek sürsün diye...

Bro Sis

NOVELLA

Çeviren: Ilgın Yıldız

Öldüğümüzde, gökyüzündeki yıldızlardan biri oluruz ve ölmeden gerçek aşkı bulmuşsak eğer, o aşk için tekrar yeryüzüne ineriz; aşkımız sonuza dek sürsün diye...

New York'taki prestijli aile şirketinde genç bir avukat olan Bill, bütün eğitimini ve ailesinin beklentilerini bir kenara bırakıp hayallerinin peşinden gider. Karısı Jenny ise varını yoğunu modaya adamış bir stilisttir. Eşi Bill'le beraber olmak için eski yaşamını terk eder. Birbirlerini çok seven Bill ve Jenny, her ne olursa olsun aşklarının yaşayacağına inanır.

Kırk yıl sonra...
Yayıncı olan Robert, büyük ses getirecek o eşsiz romanı aramaktadır. Gelen dosyalar arasında Lillibet'in dosyası dikkatini çeker. Fakat kitabı yayımlaması düşündüğü kadar kolay olmayacaktır. Diğer taraftan Lillibet de onu tanıyormuş gibi görünen bu adama karşı engelleyemediği bir çekim hisseder.

Danielle Steel, ***Yıldızlar Sönünceye Dek***'te gerçek aşkın sonsuza dek sürdüğünü ve eğer gerçekten seviyorsanız, asla o aşktan vazgeçmeyeceğinizi anlatıyor. İki ayrı zamanda yaşayan farklı iki çift üzerinden etkileyici, hatta zaman zaman sarsıcı bir üslupla ölümsüz aşkın öyküsünü dillendiriyor .

NOVELLA
/novellayayinlari
/novellayayinlari
www.novellayayinlari.com
ISBN 978-605-348-550-6
9 786053 485506
online sipariş: okuoku.com

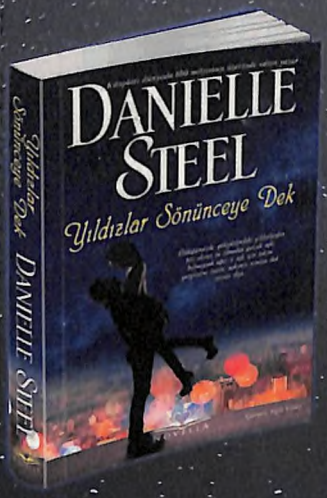
₺19

"İki farklı aşk hikâyesi reenkarnatif bir yolculukta bir araya gelerek okurları 'ebediyen' sözcüğüne inandıracak çarpıcı, tutkulu, zamansız tek bir aşk hikâyesine dönüşüyor."
Publishers Weekly

"Çetrefilli engelleri aşan ve yıllara yayılan bu romantik hikâye spiritüel bir cazibeye sahip."
Kirkus

"Steel'in reenkarnasyon ve ölümsüz aşk hakkındaki iki bölümlük hikâyesi tam da romans severlerin beğenisine hitap ediyor."
Booklist

DANIELLE STEEL

Yıldızlar Sönünceye Dek

NOVELLA

NOVELLA

Öldüğümüzde, gökyüzündeki yıldızlardan biri oluruz ve ölmeden gerçek aşkı bulmuşsak eğer, o aşk için tekrar yeryüzüne ineriz; aşkımız sonuza dek sürsün diye...

Dünyanın en popüler yazarları arasında yer alan Danielle Steel'in romanları 69 ülkede yayımlanmış, 43 dile çevrilmiş ve 800 milyonun üzerinde satmıştır. Pek çok romanı televizyona uyarlanmış ve uluslararası çoksatanlar listelerinde yer almıştır. Küçük yaşlarda öyküler yazmaya başlayan Steel İspanyolca, İngilizce ve Fransızca bilmektedir. Dokuz çocuk annesi olan yazar Paris'te yaşamaktadır.

NOVELLA

Yıldızlar Sönünceye Dek
Danielle Steel

Baskı: Mart 2015
ISBN: 978-605-348-550-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©DANIELLE STEEL
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Janklow & Nesbit Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

NOVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Until the End of Time
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Ilgın Yıldız
Editör : Arzu Sarı
Sayfa Tasarımı : Tayyibe Güven
Kapak Tasarımı : Yasin Öksüz

Kitapları dünyada 800 milyonun üzerinde satan yazar

DANIELLE STEEL

Yıldızlar Sönünceye Dek

Çeviren: Ilgın Yıldız

NOVELLA

Sonsuza dek ve ondan sonra da
sevmeye devam edeceğim
muhteşem, canım çocuklarım Beatrix, Trevor, Todd,
Nick, Sam, Victoria, Vanessa, Maxx ve Zara'ya...

En derin sevgilerimle,

Anneniz

Aşk kayan bir yıldızdır
Kalbine iner
ve daima orada yaşar

Bili ile Jenny

1975

1. BÖLÜM

Uzun boylu, sıfır beden, küçük göğüslü kırk beş manken bir yandan saçıyla makyajını yaptırıp bir yandan da son dakika değişiklikleri nedeniyle ayakkabılarla elbiseleri denerken, New York merkezindeki Hotel Pierre'in balo salonunda odanın atmosferi heyecan doluydu. Bir kameraman Moda Haftası üzerine bir belgesel için onu çekerken, David Fieldston mankenleri dikkatle inceliyor, kış koleksiyonu için nelerden ilham aldığını anlatıyordu. Kırklarının sonunda, kır saçlı, şık bir adamdı ve yirmi yıldır moda dünyasının önemli isimlerinden biriydi. İki yıl önce iflasın eşiğinden dönmüştü; moda basını tasarımlarının enerjiden yoksun olduğunu, işlerinin hep birbirini tekrar ettiğini ve artık pilinin bittiğini yazıp çizmişti.

Neyse ki şimdi, güç kaynağı Jenny Arden sağ olsun, yeniden ayaklarının üzerine kalkmıştı. Geçen yıl şimdiye kadarki en başarılı sezonuydu. Tasarımları, tıpkı kariyeri gibi yeniden şahlanmıştı. Jenny Arden ona danışmanlık yapmaya

başladığından beri, hazırladığı her koleksiyon rengârenk, yeni ve taze fikirlerle dolu, capcanlıydı. David artık resmen boyut değiştirmişti, altın çağını yaşıyordu ve içten içe her şeyi Jenny'ye borçlu olduğunu düşünüyor, en yakın dostlarına ve iş arkadaşlarına onun bir deha olduğunu söylüyordu. Jenny bu konuda mütevazıydı, çünkü tasarımları kendisi yapmıyordu, bununla beraber araştırmaları yürütüyor, koleksiyonları heyecan verici ve etkileyici kılan yeni ilhamlar buluyordu. David ile sezonlar arasında haftada birkaç kez bir araya geliyordu; David koleksiyonu sunar o her an göreve hazırdı, her detayla ilgileniyordu. Bunun karşılığında David ona azımsanmayacak bir rakam ödüyordu. O Jenny'nin tek müşterisi değildi, fakat şimdiye kadarki en etkileyici başarısı olduğu aşikârdı.

Jenny moda aşkıyla kazandığı parayı bileğinin hakkıyla kazanıyordu ve çocukluğundan itibaren bu tutkusunun peşinden gitmişti. Fransız büyükannesi bir zamanlar Paris'teki *haute couture* atölyelerinin aranan ismi, annesi de saygıdeğer bir terziydi. Jenny çocukken Philadelphia'da, Paris'in *couture* mağazalarının en kaliteli tasarımlarıyla elbiselerini özenle kopyaladıkları küçük, fakat saygın bir dükkânları vardı. Kendini bildi bileli bu ortamda olan Jenny, on sekizinde bir tasarımcı olma hayaliyle New York'taki Parsons Tasarım Okulu'na gitmişti. Dersleri ıstırap verici derecede sıkıcı bulmuş, drape teknikleri ve kumaşlarla boğuşamayacak kadar yeteneksiz ve sabırsız olduğunu keşfetmişti. O trendlerle ve modanın aldığı yönle daha çok ilgileniyordu.

Son yıllarda müşterileri onun kâhinlik yetenekleri olduğunu, rağbet görecek şeylerin kokusunu aldığını söylüyordu. Jenny her şeyi öngörüyor ve öngörüsü gerçekleşince de ipleri elinden bırakmıyordu. O bir stil direktörü, çalıştığı tasarımcıların ilham perisiydi ve ne kadar ufak olursa olsun, hiçbir ayrıntı onun dikkatli gözlerinden kaçmıyordu. Aksesuvarların ve bir moda tarzını taşıma biçiminin meselenin özü olduğunda ısrar ediyordu. Bir elbise, bir mont veya bir şapka tasarlamak yetmezdi; Jenny tasarladığı şeyi nefes alan bir şeye dönüştürmesi gerektiğine inanırdı, artık bir eşya değil, yaşayan bir şey olmalıydı. İşine tutkuyla bağlıydı ve vizyonunu, enerjisini müşterilerine aktarıyor, bu da kıyafetler podyumda sergilendiğinde, açığa çıkıyordu; tıpkı az sonra David Fieldston, New York Moda Haftası kapsamında moda basını ve satın alacaklara koleksiyonunu gösterdiğinde olacağı gibi. Kalabalık nefesini tutmuş, şovun başlamasını bekliyordu. David röportaj verirken, Jenny de işinin başında, mankenlerin arasında dolanıyor, dikkatli gözlerle saç ve makyaj sürecini takip ediyor, bir mankene giydirilen elbiseyi düzeltiyor, bir ceketin yakasını kaldırıyor, bir bileziğin tokasını takıyor, son dakikada ayakkabı değişikliği yapıyordu.

Kıyafetleri giydiren görevlilerden biri, sanki bir oyuncak bebekle oynarmış gibi bir mankene elbisesini giydirirken, "Hayır, hayır, hayır!" dedi kaşlarını çatarak. "Kolye ters takılmış, kemer de baş aşağı dönecek." Gereken değişiklikleri yaptı, başını salladı, sonra bir hışım odanın diğer ucuna, dantelli, transparan bir elbisenin içinde, dikişin bitmesini

bekleyen mankenin yanına gitti. Defileden önce fermuvarı takacak zaman olmamıştı. Bu hep olurdu. Jenny bu elbisenin şovun yıldızı olacağını biliyordu; onu kısmen usturuplu gösteren ten rengi bir tanga dışında, mankenin vücudunun büyük kısmını ve göğüslerini görmek mümkündü. David bu konuda gergindi, fakat Jenny artık 1975 yılında yaşadıklarını, halkın göğüs görmeye hazır olduğunu söyleyerek telkin etmişti onu; başka bir yerde olmasa da en azından podyumda. Rudi Gernreich de aynı karara varmıştı, cesur tasarımları baş döndürücüydü ve iyi yorumlar almıştı. *Vogue* dergisiyse, 1963 yılında başeditör Diana Vreeland dergide göğüsleri göstermeye başladığından beri, yani on iki yıldır bunu yapıyordu.

Diana Vreeland, Jenny'nin rol modeli ve idolüydü. Jenny on bir yıl önce, Parsons'tan mezun olduğunda parasını kazanmak için Yedinci Cadde'de çalışmak ve tasarımcılık yapmak istemediğini fark ettiğinde, *Vogue*'da getir götür işleri yapmaya başlamıştı. Bayan Vreeland'ın başeditörlük görevi sırasında, yavaş yavaş "dolap sorumlusu" görevine yükselmişti. Diana Vreeland, Jenny gelmeden dört yıl önce *Vogue*'da çalışmaya başlamıştı. Dolap, bütün muhteşem kıyafetlerin tutulduğu yerdi ve modaya tutkuyla bağlı, kendini bildi bileli ona âşık bir genç kız için, cennetin ta kendisiydi. İçeri girip çıkan bütün o güzel şeylere dokunma, fotoğraf çekimleri için nasıl kombinlendiklerini görme şansı elde etmişti. Jenny kısa süre sonra meşhur Bayan Vreeland'ın dikkatini cezbetti, sonra resmen onun ayaklarına kapanarak birinci asistanı olmayı başardı.

Derken Jenny beş yıl sonra dergiyi bırakma kararı aldı. Herkes ona bu mükemmel işi bıraktığı için deli olduğunu söyledi. Fakat o kendi moda danışmanlığı şirketini kurmak, tasarımcılara hizmet vermek, kendi fotoğraf çekimlerini düzenlemek istiyordu. İşin ilginç yanı projesi için tek desteği de ona gizli gizli doğru şeyi yaptığını söyleyen Bayan Vreeland'dan aldı. Diana Vreeland, *Vogue*'u onunla neredeyse aynı zamanda bıraktığında, Jenny çok şaşırdı. Bayan Vreeland, Metropolitan Sanat Müzesi Kostüm Enstitüsü'nde danışmanlık yapmaya başladı; o gün de David Fieldston'un defilesini izlemek için Pierre'deki seyircilerin arasında yerini almıştı. Jenny'ye karşı hep inanılmaz sıcak yaklaşmış, Jenny de ona daima sadık olmuştu. Kendine has beğenileri olsa da onunla çalıştığı her bir gün editörün dehasına şahit olmuş, ondan çok fazla şey öğrenmişti.

Jenny, bir kukla oynatıcısı gibi, sahne arkasından ipleri oynatırken, hiç kimse onu fark etmesin diye tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Bayan Vreeland da öyle. Jenny'nin uzun parlak saçları dümdüz, köşeli bir kesimle omuzlarına dökülüyordu, yüzünde çok az makyaj vardı ve iri gözleri etrafı tarıyordu. Şimdi bütün mankenler giyinmişti, Jenny ise hâlâ onları bir şahin gibi izliyor, başka hiçbir şey düşünmüyordu. Saniyeler sonra balo salonu sessizleşti, ardından müzik başladı. Ortamdaki gerginliği almak için açılışı bir Beatles şarkısıyla yapıyorlardı. Sergiledikleri kıyafetler yedi ay sonrası, yani sonbahar sezonu için hazırlanmıştı, böylece mağazaların satın alıcıları şimdiden sipariş verebilirdi. Hiç kimse şubat

ayının başında olduğunu, dışarıda kar yağmasını umursamıyordu. Siparişlerin aylar öncesinden verilmesi gerekiyordu.

Jenny, podyuma çıkmak üzere sıraya giren mankenleri izlemeye devam etti. O da neredeyse onlar kadar uzun boyluydu, tabii topukluları saymazsak. Uzun, ince, güzel bir kadındı, fakat bu sersemletici moda dünyasında görünmez olmayı, daima işin mutfağında koşturmayı seviyordu. Defilenin prodüktörü ona başını sallayarak ilk kızın çıkması için işaret etti.

Jenny, "Çık!" dediğinde, güzeller güzeli bir manken siyah kadife perdelerden girip balo salonunun diğer ucuna uzanan ve kurulması iki gün alan podyumda yürümeye başladı. Podyum bakırdan yapılmıştı ve Jenny kızlara yürürken kaymamaları için dikkat etmelerini tembihlemişti; bu on altı santim topuklu ayakkabılarla pek kolay iş değildi tabii. Bu ayakkabılar standart numara, ön üretim prototiplerdi ve genellikle mankenlerin ayağına uymazdı. Podyum boyunca bir ayaklarını diğerinin önüne atıp salınarak yürürken, bu işi çocuk oyuncağıymış gibi göstermek zorundalardı. Aralarından biri bu rahatsız ayakkabılarla kaygan zeminde düşerse, bu ilk sefer olmayacaktı. Ne olursa olsun, devam etmek zorundalardı.

Jenny kızlar çıkmadan önce minik detaylarla uğraşıyor, her birine, "Çık!" diye komut veriyordu, podyumdaki kızlar soyunma odasına döndüklerinde, görevliler onları soyup başka kıyafetler giydiriyorlardı. David Fieldston her şeyi biraz

uzaktan takip ediyordu, her zamanki gibi gergin görünüyordu, fakat Jenny balo salonunda kopan alkıştan şovun iyi gittiğini anlamıştı. Zaten David, Jenny'nin yardımıyla harikulade bir sonbahar koleksiyonu hazırlamıştı. Jenny onun sevdiği birkaç parçayı reddetmiş, yerlerine yeni parçalar önermişti, neyse ki bu işe yaramıştı. David onu müdahaleleri ve zaman zaman tuhaf görünen önerileri için daima affederdi. Ona bu iş için para veriyordu ve Jenny'nin önerileri şimdiye dek hep işe yaramıştı.

"İşte, yine başardın!" diye fısıldadı gülümseyerek, sonra da mankenlere katılmak için podyuma fırladı. Alkış sesleri sağır ediciydi. Jenny, onu yalnızca iki sene içinde bir ikon yapmıştı. David onun katkılarının değerini hiç aklından çıkarmazdı. Jenny için her şeyin en güzel yanı, işini çok sevmesiydi. O her zaman bu işi yapmak, modayı insanlarla buluşturmayı istemişti. Sadece hoş elbiseler tasarlamak değil, ayrıca moda yaratmak ve onu bir mantığa oturtmak, onu hafızalara kazımak, her kadının arzulayacağı bir şeye dönüştürmek...

Moda kendini bildi bileli onun tutkusu olmuştu ve artık her gün onunla uğraşma fırsatı vardı. İçinde küçük çengelli iğnelerin olduğu keseleri ve iki tarafı yapışkanlı bandı çantasına attı, paltosunu üstüne geçirip kapıdan fırlarken, defilenin olabilecek en iyi şekilde geçtiğini düşündü. Yeni bir müşterisi için düzenlediği bir sonraki defilesi iki saat sonra şehir merkezindeki bir tiyatroda başlıyordu. Moda Haftası tam bir çılgınlıktı ve Jenny her anma bayılıyordu. Önceki

gün bir müşterisi için henüz yeni defile yapmıştı ve sonraki gün de iki tane daha vardı. Tasarımcılar sonraki sezon için koleksiyonlarım sergilemek amacıyla şehrin her yanından restoranlar, çatı katları, tiyatrolar veya David Fieldston gibi Pierre'de balo salonları tutuyordu. Jenny gibi yoğun çalışan biri için bu mekânlara yetişmek resmen bir yarıştı. Yeni müşterisi genç tasarımcı Pablo Charles, şovu için kiraladığı Broadway yakınlarındaki bir tiyatroda nefesini tutmuş, onu bekliyordu.

Jenny elinde ağır bir poşetle Hotel Pierre'in lobisinden koşar adım geçerken, uzun boylu, yakışıklı bir adam ona yetişmek için arkasından koştu. Boyu Jenny'den bile uzundu; torbayı onun elinden kaptığında, Jenny dönüp ona gülümsedi. Defileyi izlemeye gelen kocası Bill'di bu. Defileleri kaçırmamaya çalışır, Jenny'nin başarılarıyla daima gururlanırdı.

Jenny'nin arkasından otelin kapısından çıkarken, "Ne var torbada? Basın mensuplarına fırlatmak için taş falan mı?" diye takıldı. Siyahlar içindeki Jenny'nin yanında, bembeyaz kıyafetler içindeydi ve son derece asil bir görünümü vardı, karısıyla tanıştıkları günden beri ona olan âşkı hiç bitmemişti. Ona her zaman bunun kader olduğunu söylerdi ve Jenny de en sonunda ona inanmaya başlamıştı. Artık o da aynı şekilde hissediyordu. Araba ve şoför, onu bir sonraki defileye yetiştirmek için bir kaldırımın kenarında bekliyordu; Bill arabada hemen yanına sığıştı. İki defileyi de izleyebilmek için o öğleden sonra işten erken çıkmıştı. Jenny'nin bir numaralı hayranıydı. "Harika bir şovdu, Jen. En son çıkan elbiselere bayıldım.

Kalabalık da aynı şekilde. Suzy Menkes' in ağzı kulaklarındaydı." Suzy Menkes gelmiş geçmiş en önemli moda yazarıydı. Bill, Bayan Vreeland'ın da Jenny'ye destek için orada olduğunu fark etmişti. Zaten her zaman gelirdi.

Jenny, eğilip kendisini öpen kocasının yorumlarından memnun görünüyordu. Tanıştığında hiçbir tasarımcıyı birbirinden ayırt edemeyen bir adamken, Jenny onu bir moda gurusuna çevirmişti ve Bill onun yaptıklarından, bu işin heyecanından büyük keyif alıyordu. Jenny için tam bir çılgınlık olsa da Bill, Moda Haftası'nın kargaşasını ve kaosunu seviyordu. Sanki şehre bir sirk gelmişti, bir karnaval gibiydi. Ayrıca Jenny'nin işindeki yeteneğini, ustalığını takdir etmeyi öğrenmişti. Bilhassa da bu noktaya nasıl geldiğini, her şeyi tek başına başardığını bildiğinden ona büyük saygı duyuyordu. O hayatına girene dek, Jenny'nin hayatını kolaylaştıran hiç kimse olmamıştı. Bill onun için yalnızca bunu yapmak istiyordu ve Jenny de karşılığında ona karşı bir o kadar sevgi doluydu. Beş yıldır evlilerdi ve bağları her geçen yıl daha da güçleniyordu.

Jenny'nin mütevazı bir geçmişi vardı, bu da Bill'in onda ve bilhassa büyük zorluklar atlatmış olan annesinde saygı duyduğu yanlardan biriydi. Jenny'nin annesi Helene, İkinci Dünya Savaşı'ndan önceki çalkantılı günlerde, daha iyi koşullarda yaşama fırsatı elde etme ümidiyle Fransa'dan Birleşik Devletler'e gelmişti. New York'a 1939'un ilkbaharında beş kuruşsuz bir terzi olarak gelip iş bulmaya çalışmıştı, fakat bu tahmin ettiğinden çok daha zor olmuştu. On dokuz yaşındaydı, İngi-

lizce bilmiyordu ve Aşağı Doğu Yakası'nda birkaç kuruş karşılığında hırkalara düğme diktiği kötü şartları olan bir yerde, ekmek ve kira parasını güçbela çıkarırken bulmuştu kendisini. Onun annesi de Chanel'in atölyesinde çalışan eğitimli bir terziydi, on iki yıllık çıraklık döneminden sonra *haute couture*'de çalışmaya başlamıştı. Helene daima annesinin bir sanatçı olduğunu ve onun yeteneğinin binde birine sahip olmadığını söylerdi.

Helene için New York'ta hayat beklediğinden daha da zor olmuştu. Tam pes edip eve dönecekti ki eylülde Avrupa' da savaş patlak verdi ve annesi ona olduğu yerde kalmasını söyledi. O sıralar hayat Fransa'da daha da zordu, bu nedenle Helene işyerine bir üç sene daha dayandı. Derken 1942'de bir arkadaşıyla beraber gittiği USO'daki bir partide izne çıkmış genç bir askerle tanıştı. Delikanlı yakında gemiyle ayrılacağından, gençliğe özgü tutku ve aşk coşkusuna kapılmış çift bir hafta sonra evlendi ve Helene savaşın geri kalan kısmını onun eve dönmesini bekleyerek geçirdi. Jenny 1943' te Aşağı Doğu Yakası'nda bir mutfak masasında dünyaya geldi. Babası iki yıl sonra savaştan döndü, kendisini bekleyen eşini ve bebeğini alıp Pensilvanya'ya götürdü. Helene onu beklerken, ona defalarca Pensilvanya'ya gidip annesiyle yaşamasını söylemişti, fakat Helene oraya onsuz gitmek ve yabancıların arasında kalmak istemiyordu. Zaten o zamana kadar New York'ta arkadaşlar edinmişti.

Jack Arden savaştan eve döndüğünde Helene, Pensilvanya'nm Pittston şehrindeki yaşam karşısında afallayıp

kaldı. Jack, ailesinin nesillerdir kömür madenciliği yaptığını ona söylemişti, fakat kibar orta sınıf bir ailede yetişen Helene bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Helene'nin babası Louvre'da sanat eseri restorasyonu yapıyordu, annesi ise Chanel için çalışan yetenekli bir terziydi. Jack, Helene'ye âşık, şefkatli, müşfik bir adamdı ve ona nadide bir mücevhermiş gibi davranıyordu. Fakat paraları yoktu ve hayat zordu. Jack savaştan önce dört ağabeyi ve birkaç kuzeniyle beraber çalıştığı kömür madenindeki işine geri döndü. Amcası ve babası yıllar önce maden kazasında ölmüştü ve annesi oğulları için endişelenip duran ve devamlı gözyaşı döken kara kuru, hüzünlü bir kadındı. Maden ocağında grev olduğu zamanlar Jack ile Helene'nin cebinde beş kuruş olmuyordu. Hava koşulları çok sertti ve bazen akşam yemeğinde sofrada yiyecek tek şey ekmek ve mayonez oluyordu. Jack'in anlattığı hiçbir şey Helene'yi yaşamlarının güçlüklerine hazırlamamıştı. Fakat hiç şikâyet etmiyordu. Onu bunu yapamayacak kadar çok seviyordu. Şimdilerde o yıllardan hatırladığı tek şey, asla yiyecek yemeklerinin olmaması ve sürekli üşüdükleriydi. Jack'in annesi, oraya taşındıkları sene ölmüştü ve Helene bir işe girerek Jenny'yi tek başına bırakamazdı.

Helene zamanının tamamını kızma bakmak ve gece Jack'in eve dönmesini beklemekle geçiriyordu. İkisi de hâlâ çok gençti. Bir çocuk daha istiyorlardı, fakat Helene birkaç kez düşük yapmıştı ve zaten bir çocuğa bakacak paraları da yoktu. Helene, Fransa'yı özlüyor, anne babasını görmek için yanıp tutuşuyordu, fakat onları ziyaret etmesine de yetecek

paraları yoktu. Bu sefil bir yaşamdı ve onu bir nebze olsun çekilir kılan şey kocasına duyduğu aşk, Jack'in ona karşı sevecenliği ve Jenny'nin yaşamlarına kattığı mutluluktu. Jenny babasının onunla oynayan, onu omuzlarında taşıyan ve uyumadan önce ona hikâyeler anlatan cüsseli bir adam olduğunu hatırlıyordu. Adamın gençlik fotoğraflarına bakılırsa, babasına çok benziyordu. Annesi minyon, açık tenli bir kadındı ve tam Fransızlara has bir tipi vardı.

Savaştan sonra Jack'in çalışmakta olduğu taş kömürü maden ocağındaki patlamanın olduğu zaman, üç yıldır Pittston'da yaşıyorlardı. Ölen beş kişinin arasında Jack de vardı. O çok saygı gören ve çok sevilen biriydi. Helene'ye kötü haberi maden ocağının müdürü verdi. Helene'ye ödenen tazminat çok küçük bir rakam olsa da bu miktar yaşamlarında bir fark yaratmaya yetmişti, ayrıca Jack'in kendisine bir şey olması ihtimaline karşı yaptırdığı hayat sigortasından da şaşırtıcı şekilde iyi bir miktar gelmişti. Bu para, pek çok erkeğin eşine verebildiğinden çok daha fazlasıydı. Bu iki ödeme sayesinde Helene yanma Jenny'yi de alıp Philadelphia'ya taşındı.

Helene'nin babası Jack'ten kısa bir süre, iki ay önce Paris'te ölmüştü ve yas tutan annesi tek başına kalmıştı. Helene'nin Paris'e gelmesini istiyordu, fakat savaştan sonra iş bulmak çok zordu. Ayrıca Helene artık dokuz yıldır Birleşik Devletler'de yaşıyordu ve geri dönmek istemiyordu, böylece annesini Philadelphia'ya yanlarına gelmesi için ikna etti. Jenny o sırada yalnızca beş yaşındaydı, ama annesiyle Pittston'dan taşındıklarını ve büyükannesinin onlarla yaşamak

için Birleşik Devletler'e geldiğini hatırlıyordu.

Helene'nin annesi Thérèse, Paris'ten geldikten sonra, iki kadın Philadelphia'da bir terzi dükkânı açtı. Jenny Fransız geleneğine uyarak ona "Mamie" diye hitap ediyordu ve ondan Fransızca öğreniyordu. Dükkânda işler yolundaydı ve sosyetik simalardan biri onu keşfedince, Paris modasını kadınların ayağına getiren dükkân, sosyetedeki hanımların "en iyi sırrı" olup çıktı. Thérèse'nin yeteneği müthişti, annesinin eğitimine sahip olmayan Helene ise daha basit işlerle ilgileniyordu. Güzel elbiseler yapıyor, iyi para kazanıyorlardı, böylece en nihayetinde Jenny'yi kariyerinin başladığı Parsons'a gönderme fırsatını yakaladılar.

Jenny okula devam ederken bir yaz Oleg Cassini için çalışmıştı; Oleg Cassini bu sıralar halen first lady olan Jackie Kennedy için elbiseler yapıyordu. Jenny, onu birkaç kez orada önemli etkinlikler için kıyafet seçerken görmüştü. Annesi ve büyükannesi, Jenny mezun olup da *Vogue*'da iş bulduğunda çok heyecanlanıp gurulanmıştı.

İki kadın Jenny'nin yaptıklarıyla daima heyecanlanıyordu. Onun hakkındaki yazıları okumak için *Women's Wear Daily*'ye abone olmuşlardı. Küçük *couture* mağazaları ve Jenny'nin babasının onlara bıraktığı para sayesinde, yaşamlarını iyi idame ettiriyorlardı. Bill, Jenny ile tanıştığında ondan inanılmaz derecede etkilenmişti; geçmişini öğrenip annesi ve büyükannesiyle tanıştığındaysa hisleri ikiye katlanmıştı. Üçünün, özellikle karısının, çok güçlü kadınlar olduğunu düşünüyordu. Evliliklerinde beş yılı geride bırakmışlardı ve karısını her zamankinden

çok seviyordu. Hayatı, onun sayesinde akla hayale sığmayacak kadar çok değişmişti, Jenny de onun için aynı şeyi düşünüyordu. Bill onun yaptığı her şeyi destekliyordu. Onu ilk gördüğünde Jenny hâlâ *Vogue*'da çalışıyordu. New York'ta karlı bir gündü ve Jenny, Plaza'nın önünde bir fotoğraf çekimiyle ilgileniyordu. Bill havaya rağmen durup onu izlemişti.

Jenny bir çoban köpeği misali mankenlerin etrafında koşturuyor, karın altında onları durmaları gereken yerlere yerleştiriyordu. Sonradan ona başka bir çekimdeyken Moskova'dan aldığı polis şapkası olduğunu söylediği kocaman, kürk bir şapka takmıştı. Üstünde kot pantolon ve salaş bir palto, ayağında botlar vardı. Sette herkesin donmuş gibi bir hali vardı; Jenny'yse fotoğrafçı ve mankenlerle ilgilenip, durmaksızın kıyafetleriyle saçlarını düzeltirken bunu umusamıyordu bile. Bill, bir toplantıya yetişmek için koştururken, çekim yapıldığını fark etmişti ve bir şey onu durdurmuştu. Bunun kader olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Karın altında durup o kadar uzun süre boyunca Jenny'yi izledi ki en sonunda Jenny dönüp ona baktı, Bill de ona gülümsedi. Kar kirpiklerine ve kürk kalpağına düşerken, Jenny de ona gülümseyerek karşılık verdi. Bill orada durmayı sürdürdü, ondan büyülenmişti, budala gibi hissediyordu. Bir yıl önce hukuktan mezun olmuştu, şimdi babası ve erkek kardeşleriyle beraber ailesinin hukuk şirketinde çalışıyordu, fakat işinden sıkılmıştı; Jenny'yse her yanıyla ona coşku veriyordu.

Karın altında ıslanırken, Plaza'nın önündeki fotoğraf çekimini izlemeyi sürdürdü, ara verildiğinde Jenny'ye yak-

laştı; söyleyecekleri için sonradan pişmanlık duyacaktı. Bir moron gibi hissediyordu, ama aklına söyleyecek başka bir şey de gelmiyordu. Ona doğru yürüdü, kartvizitini uzattı ve şu sözcükleri geveledi.

"Olur da bir gün avukata ihtiyacınız olursa..." derken Bill, Jenny sırıtıyordu.

"Umarım olmaz," dedi kartviziti kibarca cebine yerleştirirken. Bill, o gider gitmez Jenny'nin kartı fırlatıp atacağı intibasına kapılmıştı. Zaten neden avukata ihtiyacı olacaktı ki? Ona ne kadar güzel olduğunu veya ondan nasıl da büyülendiğini söylemeye cesaret edememişti. Kartvizit vermek, ona ismini ve kendisine nasıl ulaşacağını iletmenin tek yolu gibi gelmişti, gerçi Jenny'nin öyle bir şey yapacağından değildi ama. Bill ile bu kısacık konuşma sırasında gözünün ucuyla fotoğrafçıyı izliyordu, sonra başını salladı ve Bill'e işe dönmesi gerektiğini söyledi. Bill üzgün üzgün dönüp giderken, onun fotoğrafçıya Fransızca bir şeyler söylediğini duyabiliyordu. Jenny'yi asla göremeyeceğinden emindi. Üstelik ismini veya ona nasıl ulaşabileceğini de söylememişti. Jenny çekimle meşguldü; kartvizitini ona verirken ağzından çıkan saçma sapan sözcükler yüzünden, Bill onun bir ahmak olduğunu düşündüğüne emindi. Günlerce Jenny'yi aklından çıkaramadı, gördüğü en güzel kadındı bu. Yaşam doluydu, onun gözlerine baktığında ruhunu gördüğünü hissetmişti.

Sekreterini o gün Plaza'daki çekimin hangisinde çıktığını bulması için dergileri aramakla görevlendirdi ve en sonunda bunun *Vogue* için yapılan bir çekim olduğunu öğrendi. Hattın

diğer ucundaki soğuk kadın sesi, bir mesaj bırakmak isterse onu iletebileceğini, fakat kızın ismini ona vermeyeceğini söylemişti. İlk tanışmalarında olduğundan çok daha aptal ve garip hisseden Bill, kadından ona, "Bill Sweet hal hatır sormak için aradı," mesajını iletmesini rica etti ve telefon numarasını bıraktı. Asla geri dönmeyeceğinden emindi. Bunu da yaptıktan sonra Jenny'yi aklından çıkardı ve işine döndü. Bir müşterisi için emlak işi yapıyordu ve hayatı boyunca bunu yapma ihtimali içini sıkıyordu. Fakat bu, ailesindeki erkeklerin yaptığı işti. Onlara göre hava hoştu; ağabeyleri şirketin ortakları olarak yaptıkları işi seviyorlardı. Bu New York'taki en saygın hukuk şirketlerinden biriydi ve büyük büyükbabası tarafından kurulmuştu. Nesillerdir aristokratlara hizmet eden aristokratlardı onlar. Bill başka bir iş yapmayı hiç düşünmemişti.

Bir hafta sonra, torunları için güven fonu oluşturmak isteyen bir müşteriyle buluşmak üzere arabayla Boston'a giderken, yolun yarısında benzin almak için bir mola yerinde durdu. Aylardan marttı; uzun, buz gibi bir kış mevsimi bitmek üzereydi, fakat yine kar yağıyordu. Görevli depoyu doldururken arabasından çıktığında, kiralık bir kamyonet yanaştı ve içinden bir kadın fırlayıp sabırsızlık içinde birilerinin bakmasını bekledi. Bill bir an ona baktı, kadın ona doğru döndü, karın altında gözlerini kısmıştı; sonra Bill kürk kalpağı hatırlayıverdi. Ve işte, o an, karşılaşmalarının kaderin işi olduğundan kesinlikle emindi. Onu bir daha asla göremeyeceğini sanmıştı. Ona doğru yürürken gülümsüyordu, Jenny ise şaşkınlık içinde ona bakakalmıştı. Bill ise zaten tanışıyorlarmış gibi davrandı.

"Sana mesaj bırakmıştım," dedi tedbirli bakışlarla, "ama sanırım söylemediler." Tıpkı Noel sabahı uyanmış bir çocuk gibi gülümsüyor ve yine bir budala gibi hissediyordu. Jenny son derece serinkanlı ve temkinliyken, Bill on dört yaşındaymış gibi hissediyordu.

"Galiba söylediler." Ona gülümsedi. "Sen avukatsın, değil mi? Henüz başım belaya girmedi." Kartvizit hâlâ ya paltosunun cebinde ya da masasının çekmecesindeydi. Adamın isminin Bill Sweet olduğunu hatırlıyordu. Nedense bu hafızasına kazınmıştı.

"Kamyonet ne iş?" diye takıldı Bill. "Banka mı soydun, yoksa bir arkadaşının eşyalarını falan mı taşıyorsun?"

"Massachusetts'te bir çekime gidiyorum." Sosyetenin önemli bir ismi için organize ettiği, meşhur bir Fransız fotoğrafçının çekim yapacağı bir işti bu. "*Vogue* için," diye ekledi Jenny hiçbir detayı atlamadan.

"Seni Plaza'nın orada gördükten sonra, sana ulaşmaya çalıştım. Bana ismini vermediler doğal olarak. Muhtemelen sapık olduğumu falan düşündüler." Jenny ona ve gözlerindeki hevesli ifadeye güldü. İyi bir adama benziyordu ve onunla konuşurken heyecanlı olduğu belliydi, bu Jenny'nin hoşuna gitmişti. Tanıştığı çoğu erkek sofistike ve banal tiplerdi.

"Çalıştığım yerde sapıklara alışkınlar. Çoğu zaman mankenlerin peşine düşüyorlar tabii, asistanların değil," dedi alaycı bir bakışla. Tıpkı ilk seferde olduğu gibi, kürk kalpağı yine karla kaplıydı, Bill onunla yeniden karşılaştığına inanamıyordu. Yıllardır, belki de hayatı boyunca ilk kez şansı bu kadar yaver gidiyordu.

"Onların kaybı," dedi Bill, istasyon görevlisi arabasına benzin doldururken. "New York'a ne zaman dönüyorsun?" diye sordu heyecanla. Ya bunun onu ilgilendirmediğini söyleseydi? Sonuçta o bir yabancıydı. O gün perşembeydi ve ertesi gün Bill hafta sonu için geri dönecekti. Cumartesi günü bir aydır görüştüğü, hiçbir ortak yanının olmadığı ve pek hoşlanmadığı bir kızla randevusu vardı, fakat kız, ağabeyinin karısının kız kardeşiydi ve Bill'in de yapacak başka bir işi yoktu. Tıpkı onun gibi bin tane kız tanıyordu, fakat hiçbiri Jenny gibi değildi. Bunu şimdiden söyleyebiliyordu. Jenny her şeyiyle heyecan verici ve farklıydı.

"Çekimi bitirip bitirmememize bağlı," dedi Jenny muğlak bir ifadeyle. "Cumartesi veya pazar. Sete çekidüzen vermek için dekor parçalarını götürüyorum. En son ben gideceğim." Onu arabayla bırakmayı teklif edemediği için üzgündü Bill. Bunu yapabilseydi çok güzel olabilirdi. Jenny güleryüzlü birine benziyordu. Gözlerinde bir parıltı vardı.

Bill, "Önümüzdeki hafta buluşmak ister misin?" diye sordu cesurca.

"Olur, fakat arka arkaya üç çekimim var. İşim bu benim. Dergi için stilistlik yapıyorum, bu da demek oluyor ki derginin en arkasındaki moda bölümü için çoğu fotoğraf çekiminden ben sorumluyum." Bill, onun neden bahsettiğini biliyormuş gibi başını salladı, fakat bilmiyordu. Ve ona baktığında güçbela odaklanabiliyordu. Görebildiği tek şey onun iri, masmavi gözleri, gülümsemesi ve yumuşak dudaklarıydı. Jenny onu atlatıyor mu, yoksa söylediği kadar meşgul mü, anlayamıyordu.

"Dinlendiğin bir gün oluyor mu?" diye sordu umutla.

"Arada bir. Çok sık olmuyor. İşimle evliyim denilebilir." Bundan rahatsızmış gibi görünmüyordu, bu da Bill'in ona karşı merakını artırıyordu.

"İşini seviyor musun?"

"Bayılıyorum." Bunu söylerken mutlu görünüyordu. "Bu benim daima yapmak istediğim şey."

Bill, "Kamyonet sürmek, mobilya taşımak yani, öyle mi?" diye espri yapınca Jenny güldü.

"Evet, öyle bir şey. İstersen çekimlerden birine gelebilirsin. Önümüzdeki hafta stüdyoda iki çekim var, bir tane de Harlem'de bir mekânda, Small's Paradise isimli bir gece kulübünde. Bir geceliğine orayı kiraladık. Muhtemelen gece on gibi akşam yemeği arası vereceğim. Orada buluşabiliriz, sonra belki KFC'ye veya şehrin yukarı kısmında olduğumuzda bazen yemek yediğimiz hoş bir Çin restoranı var, oraya gidebiliriz. Tam bir batakhane, ama yemekleri muhteşem. Fakat uzun süre ara verememe. O akşam dört ünlü manken olacak, Londra'dan Milano'ya uçuyorlar." Bu Bill'e eğlenceliymiş gibi geldi. Ayrıca onunla bir restoranda değil, metroda buluşmaya bile razıydı.

"Harika," diye onayladı. Jenny ona perşembe akşamı buluşacakları yeri ve bir değişiklik olursa, onu arayacağını söyledi. Derken Bill'in aklına hemen öğrenmesi gereken bir şey geldi. "Adın ne?"

"Jenny Arden. Bir aksilik olursa beni *Vogue*'dan arayabilirsin. Çağrı cihazım var, ama onu yalnızca iş için kulla-

nıyorum." Numarasını asla vermezdi.

"Aramayacağım, Jenny Arden. Perşembe akşamı görüşürüz. Hafta sonu çekimde iyi eğlenceler."

İkisi de benzinin parasını ödedi, sonra Jenny kamyonetin kapısını açıp içine bindi. "Böyle karşılaşmamız biraz tuhaf," dedi düşünceli bir havayla Bill'e bakarken. Bill, bunun tam da torunlara anlatılacak bir hikâye olduğunu söylemek istedi, fakat cesaret edemedi.

"Çok da değil aslında. Seni iki aydır takip ediyorum," dedi çocuksu bir sırıtışla. Jenny güldü.

"Perşembe günü görüşürüz," dedi. Karların içinden kamyonetle uzaklaşırken, ona el salladı. Bill, Boston yolunda gülümsemeden edemiyordu ve onu yeniden görmeyi iple çekiyordu. Kader ona çok ama çok cömert davranıyordu.

Ertesi haftaki randevuları Jenny'nin *Vogue*'daki yaşamını adeta özetliyordu. Çekimde her şey çok ağır ilerliyordu. Mankenlerden biri hastaydı ve fotoğrafçı öfke nöbeti geçirmişti. Jenny gece yarısından sonraya dek yemek arası veremedi ve ara verebildiğinde de Çin restoranı kapanmıştı. Bill sabırla bekledi, sonra da yirmi dakikalığına Burger King'e gittiler. Bill, Jenny'nin işinden büyülenmişti, bir saat daha kalıp sette olan biteni izledi. Onun bu kadar çalışkan olmasından çok etkilenmişti. Her şey kontrolü altındaydı. Sabaha karşı bir buçuk gibi oradan ayrıldı. Her şeyin nasıl gittiğini sormak için ertesi gün onu aradığında, Jenny sabah dörde

dek çalıştıklarını söyledi. Bazen her gece çalıştıklarını da ekledi; Bill ile birbirlerini daha yakından tanırken, ona hayatında iş dışında hiçbir şey olmamasına şaşmamak gerektiğini söyledi, ancak bundan rahatsızmış gibi görünmüyordu.

Sonraki birkaç ay boyunca arada bir buluştular ve beraber harika vakit geçirdiler. Diğer kadınlar Jenny ile karşılaştırılamazdı bile, üstelik Bill daha önce moda dünyasıyla ilgili bilmeye ihtiyaç duymadığı her şeyi öğrenmekte olduğunu fark etti. Jenny her şeyi daha ilginç kılıyordu. Bir ara ona kendi işinden hiç keyif almadığını itiraf etti.

"Hukuk alanında yapabileceğin daha eğlenceli bir şey yok mu?" diye sordu Jenny içtenlikle.

"Babamın şirketinde yok. Onlar New York'taki en iyi vergi avukatları. Bir gün dava avukatı olacağımı veya ceza hukukuyla uğraşacağımı düşünmüştüm, ama şirketi bırakırsam babam beni asla affetmez. Sorun bende olmalı; ağabeylerim işlerine bayılıyor. Maddi durumu olmayan insanlarla Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği için ve ayrıca mahkemelerde de olabildiğince fazla hayır işi yapmaya çalışıyorum, ama babam bundan da pek hoşlanmıyor." Bill, Jenny'den iki yaş büyüktü, fakat Jenny yapmak istediği şeyden son derece eminmiş gibi görünüyordu ve kendi yolunda ilerliyordu. Bill genelde kaybolmuş, rotadan sapmış gibi hissediyordu kendisini. Jenny'den çok daha fazla kararsız olması onu utandırıyordu. Jenny işiyle ilgili her şeye bayılıyordu, her gün göğüs germesi gereken çılgınca krizlere ve uzun çalışma saatlerine bile. Bunların hiçbiri onu rahatsız etmiyordu, çünkü mücadeleyi seviyordu.

Bill, Columbia Üniversitesi'nde teoloji dersi almaya karar veridğinde, iki aydır beraberlerdi. Bu Bill'in her zaman yapmak istediği şeydi. Babasına veya ağabeylerine bir şey söylememişti, fakat Jenny'nin haberi vardı ve bunun muhteşem bir fikir olduğunu düşünüyordu. Onu hep teşvik ediyordu ve yeni fikirlere daima açıktı; Bill onun bu özelliğine bayılıyordu. Hatta ona deli oluyordu ve beraberliklerinin yedinci ayında çoktan ona abayı yakmıştı, Jenny de ona âşık olduğunu itiraf etmişti. Oturup plan proje yapmak yerine, beraber geçirdikleri zamandan keyif almaya baktılar. Bill teoloji dersini bitirince, üç derse daha yazıldı. Derslere gece girdiğinden, işine de devam edebiliyordu. Fakat okulda babasının şirketinde olduğundan çok daha iyi vakit geçiriyordu. Artık şirkette yaptığı her şeyden nefret eder olmuştu. Defalarca ağabeylerine bu konuda sorular sormuştu, fakat onlar yaptıkları işten tatmin ve mutluluk duyuyorlardı. İkisi de evliydi ve eşleri, büyürken etraflarında olan o kızlara benziyordu. Anne babaları aile dostu olan sarışın, mavi gözlü sosyetik genç kadınlar. En büyük ağabeyi Tom'un kayınvalidesi, kendi annelerinin Vassar'dan sınıf arkadaşıydı. Ağabeylerinin eşleri çalışmıyordu. İkisinin de iki çocuğu vardı. Bill'e göre onların yaşamı beşikten mezara dek her anı standart, bir örnekti.

Jenny çok daha ilginçti ve büsbütün farklı bir dünyadan geliyordu. Çocukluğunu bir maden ocağı kasabasında, maden işçisi bir babayla geçirmiş olması onu Bill'in gözünde daha da etkileyici kılıyordu ve onun eriştiği başarılardan büyüleniyordu. Pittston, Pensilyand beri çok yol kat etmişti.

Ayrıca Bill, Jenny'nin annesinin ve büyükannesinin de gururlu, cesur ve cana yakın kadınlar olduğunu düşünüyordu. Jenny ile beraber Philadelphia'ya gidip ikisiyle de tanışmıştı; Jenny ile tanıştıklarında ona berbat davranan kendi ailesinin aksine, bu iki kadın ona karşı sıcak ve misafirperverdi. İlişkilerinin başlamasının üzerinden altı ay geçtikten sonra, İşçi Bayramı'nın hafta sonunda, büyük endişe içinde Jenny'yi anne ve babasıyla tanıştırmak için Connecticut'taki yazlıklarına götürmüştü.

Babası başta neşeliydi, fakat Bill onu tanıyordu, gözlerinde dolanan soğuk ifadeyi görebiliyordu. Annesi de Jenny'yi doğduğu yer, mezun olduğu okul ve yatılı okula gidip gitmediğiyle ilgili soru yağmuruna tutmuştu. Jenny onlara karşı açık, dürüst ve samimi davranmıştı. Onlara babasından, Philadelphia'ya taşınmalarından bahsetmişti. Orada devlet okuluna gittiğini, ardından Parsons'a devam ettiğini ve *Vogue*'daki işine başladığını anlatmıştı. Dinleyen başkası olsaydı, bunu bir başarı öyküsü gibi görür, etkilenirdi. Gelgelelim söz konusu olan Bill'in anne ve babası olunca bütün hikâye bir skandaldan ibaretti ve Jenny'nin, oğullarıyla çıkması bunu daha da korkunç hale getiriyordu. Ağabeyleri Jenny'ye tuhaf tuhaf bakmış, karıları da inanılmaz kaba davranmış, onu büsbütün görmezden gelmişlerdi. Onlara göre bir maden işçisinin kızının yeri onların yanı değildi. Kalkıp ona taş atsalardı bile, iletmek istedikleri mesaj bu kadar açık olamazdı. Yemekten sonra evden ayrıldıklarında, Bill öfkeden deliye dönmüş ve küçük düşmüş hissediyordu, New York'a dönerken Jenny'den özür dileyip durdu.

"Saçmalama. Muhtemelen neyle karşılaşacaklarını bilmiyorlardı, hem kendi çevrelerinden olmayan insanlarla çok sık bir araya gelmiyorlar. Ben devamlı böyle insanlarla çalışıyorum." *Vogue* için fotoğraflarını çektikleri bazı sosyetik isimler gerçekten çok aksiydi ve Jenny'ye köle muamelesi yapıyorlardı. Bu kez duyguları biraz incinmişti, ama Bill'in morali o kadar bozuktu ki Jenny asıl onun için üzülüyordu. Besbelli ailesi onu bağrına basmamış, bunu da açıkça göstermişlerdi ve Bill için bu durum utanç vericiydi. Arabayla eve dönerken Jenny, "Kendini üzme sakın," dedi. "Herhalde benimle evleneceğini söyleyeceksin diye korktular," diyerek güldü. Bill arabayı kenara çekti, dönüp ona baktı.

"Jenny, aklımdaki tam da buydu," dedi sevecen bir sesle. "Seni hak etmiyorum, hele ailem hiç hak etmiyor. Ne düşündükleri umurumda değil, ben hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Seni seviyorum. Benimle evlenir misin?" Jenny gözlerini büyüterek ona bakakaldı. Birbirlerini sevdiklerini biliyordu, fakat Bill'in bu düşüncesi konusunda en ufak bir fikri yoktu. Onun nasıl bir dünyadan geldiğini biliyordu ve Jenny'nin bu dünyaya ayak uydurmasının yolu yoktu. Ailesi asla onu kabul etmeyecekti ve eğer Bill ile evlenirse ailesinin onu cezalandıracağından korkuyordu.

Hüzünlü gözlerle, "Peki, ya ailen? Benimle evlenirsen kalpleri kırılır," dedi. Bill'in hayatını mahvetmek istemiyordu, ama onu deli gibi seviyordu.

"Asıl sen benimle evlenmezsen benim kalbim kırılır." Bill dürüst davranıyordu. Ona yıl sonunda, belki Noel'de

evlilik teklif etme niyetindeydi, fakat onu öyle çok seviyordu ki Jenny'nin ilişkilerinde ciddi olduğunu bilmesini istiyordu. Ailesinin ona karşı züppece yaklaşımı Bill'in teklifi şimdi yapmak istemesine neden olmuştu. Jenny'nin cevap vermesine fırsat vermeden onu öptü, Jenny ona sakinleşmiş bakışlarla baktı.

"Ciddi misin sen?" diye fısıldadı.

"Evet, ciddiyim." Gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Jenny Arden, benimle evlenir misin? Evlenirsen seni sonsuza dek seveceğim." Jenny gülümsedi. Bill çok mütevazıydı ve öyle iyi bir adamdı ki. Ta en başından beri beraber olmaları gerektiğini biliyordu. Birbirleri için mükemmellerdi, iyi anlaşıyorlardı ve yollarının kesişmiş olması yalnızca bir tesadüf veya şanstan daha fazlasıydı. Bill'in ailesi ne düşünürse düşünsün, onlar birbirleri için yaratılmıştı.

"Evet," dedi Jenny incecik bir ses ve gözlerinde yaşlarla. "Ama ailen seni öldürecek. Ben yatılı okula veya Vassar'a gitmedim. Sosyeteyle uzaktan yakından alakam yok ve sarışın değilim." Espri yapıyordu yapmasına, ama Bill'in ailesini de artık çözmüştü.

"Umurumda bile değil," dedi Bill gülümseyerek, sonra da onu yeniden öptü. Sevinçten havalara uçuyordu, Jenny de gülümsüyordu. Nişanlanmışlardı! "Yirmi dokuz yaşındayım, beni sevdiğim kadınla evlenmekten alıkoyacak değiller. Ayrıca bugün kaba davranmış olabilirler, ama bize karışmaya hakları yok."

Sonradan ailesini hafife aldığı ortaya çıkacaktı. Haberi

duyan babası çileden çıkmıştı ve bu konuyu Bill ile buz gibi bir ses tonuyla konuştu. Annesi ise duyduğunda az kalsın bayılıyordu. "Sen *delirdin mi*? Bir *maden işçisinin* kızıyla mı? Uyuşturucu mu kullanıyorsun yoksa?" Ağabeyleri de ona, anne ve babasının kalbini kırmaması için yalvarmıştı. Jenny'nin iyi bir kıza benzediğini, fakat evlenmesi için uygun olmadığından bahsettiler. Ona bu işi unutmasını söylediler. Bill bu konuda ciddi olduğu cevabını verince ağabeyi Peter ona, bütün yaşamı boyunca sivrinin teki olduğunu, şimdi ise besbelli delirdiğini söyledikten sonra, odadan bir hışım çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. Tom kendine hâkim olmayı becermekle beraber, aynı şekilde hissettiği belliydi. Sanki onlara kendisini manastıra kapatacağını veya kafasını keseceğini falan söylemişti. Ailede nesillerdir hiç kimse Sosyal Rehber'de* yer almayan veya aristokrat olmayan biriyle evlenmemişti. Bill, Jenny'ye konuşmanın ne kadar kötü gittiğini veya ailesinin ne kadar kaba davrandığını söylemedi; zaten onların bu kaba tavrı onun daha da haklı olduğuna ikna etmişti ve beklemek istemiyordu.

Şükran Günü'nde, ocak ayında Jenny ile küçük bir törenle evleneceklerini söyledi onlara. New York'ta sevdikleri küçük bir kilisede evleneceklerdi. Jenny'nin büyükannesi ve annesi gelecek, törenden sonra öğle yemeği yenecekti. Bill'in annesi gözyaşlarına boğulmuştu ve Bill, Jenny orada olup da bunu görmediği için minnettardı. Jenny Philadelphia'ya gitmiş, Bill de haberi ailesine tek başına vermişti. Bu Bill için işkence gibi bir hafta sonuydu. Ailesi onu vazgeçirmeye çalışmamakla beraber işleri onun için olabildiğince zorlaştırmıştı hatta. Pazar

* *Elit ve ileri gelen ailelerinin iletişim bilgilerinin yer aldığı rehber (ç.n.)*

günü ailesi nikâhtan sonra onların şerefine evde bir öğle yemeği vereceğini söylemişti, küçük bir organizasyon olacaktı. Bu evliliği boykot ederek onu kaybetmek istemiyorlardı, fakat Bill, cenazesini bile daha mutlu bir şekilde planlayacaklarını düşünüyordu. Hepsi Jenny ile evliliğini bir trajedi olarak görüyordu. O gece eve döndüğünde Bill bitkindi ve Jenny'ye hafta sonunun nasıl geçtiğini anlatmadı, fakat ailesinin nikâhtan sonra düzenleyeceği öğle yemeğinden bahsetti. Jenny hafta sonunu annesi ve büyükannesi ile beraber gelinliğini tasarlayarak geçirmişti. Bu özel gün için çok sade, fakat nefes kesici bir şey istiyordu. Eski dantel üzerine işlenmiş minicik inciler ve inanılmaz narin süslemelerle enfes bir şey olacaktı bu elbise. Bu Paris'ten alınsaydı bir servete patlardı ve Jenny'nin üzerinde muhteşem duracaktı.

Düğün beklendiği gibi geçti. Bill ile Jenny minik kilisede, arkadaşlarının yanında neşe içindeydi. Jenny'nin annesi ve büyükannesi onun için çok mutlu olmakla beraber, Bill'in hiç de memnun görünmeyen ailesi için endişeleniyorlardı. Bill'in ailesi ise Jenny ve ailesine karşı olabildiğine soğuktu; öğle yemeğinde şerefe kadeh kaldırırken mesafelilerdi, bu evliliği onaylamadıkları çok belliydi. Bill ile Jenny tören bittikten sonra rahatladılar; sonra balayı için bir haftalığına Bahamalar'a gittiler ve muhteşem zaman geçirdiler. Ancak Bill iş başı yaptığında ofisin atmosferi çok kötüydü. İnsanlar onu dışlıyor, karısından bahsetmiyorlardı bile, sanki Jenny diye biri yoktu. Sanki öyle biri olmasın istiyorlardı.

Bu da üç teoloji dersini tamamlayan Bill'in bir sonraki

kararını kolaylaştırdı. Her zaman yaptığı gibi önce Jenny'ye açıldı. Böylesine büyük bir adım atmadan önce onun onayına ihtiyacı vardı. Rahip okuluna girmek, ilahiyat yüksek lisansı yapmak ve mezun olunca da bir piskopos olmak istiyordu. Nasıl bir rota izleyeceğini araştırmıştı, Columbia Üniversitesi'nde dersleri tamamlayabilirdi. Okul üç, dört, hatta uzatırsa beş yıl sürecekti. Babasının hukuk şirketini bırakmak ve tam zamanlı olarak okula gitmek istiyordu. Bu büyük bir karardı ve rotasını hepten değiştirecekti. Jenny'nin bu konuda ne düşüneceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu, fakat bunun kendisi için doğru karar olduğundan emindi.

"Galiba kendime uygun mesleği buldum," dedi utangaç bir havayla. "Biraz kibirli duruyor, farkındayım. Ama bu yıl aldığım dersleri çok sevdim. Bu konuda çok düşündüm ve bana doğru geliyor. Ama bir papazla evlenme konusunda ne düşüneceğini bilmiyorum." Endişeli görünüyordu. Jenny ise ona şefkatle gülümsedi.

"Papaz olduğunda beni sevmeye devam edecek misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Her zamankinden çok," dedi Bill ve onu öptü.

"Moda gibi yüzeysel bir alanda çalışmama itiraz edecek misin?" Jenny endişeli görünüyordu, Bill ise bu soru karşısında afallamıştı.

"Tabii ki hayır, budala. Yaptığın şeyle gurur duyuyorum. Papaz olduğumda tutucu bir keçiye dönüşecek halim yok. Sadece dünyaya bir katkım olsun istiyorum ve galiba benim için doğru yol bu."

"Bence de," dedi Jenny sessizce, "ve seninle gurur duyuyorum. Yapmak istediğin şey buysa ve seni mutlu ediyorsa, bence bu mükemmel bir fikir. Yüzde yüz arkandayım." Zaten hep öyleydi, bu da Bill için en önemli şeydi. Jenny'ye, ailesinin şirketinden ayrılacağını söylediğinde, Jenny bu haberin yaratacağı bomba etkisinden ve babası ile ağabeyleriyle arasında ciddi bir çatışma yaşanacağından endişelendiğini söyledi.

Bill, bilge ve olgun bir havayla, "Buna hazırım," dedi sakince. İstediğini yapma kararını almak onu sakinleştirmişti. Jenny onu ilk kez bu kadar huzurlu ve kendinden emin görüyordu. İkisi de Bill için bunun en doğrusu olduğunu düşünüyordu.

Bill şirketten ayrılacağını açıkladığında yaşananlar tam da tahmin ettikleri gibiydi. Ailesine kaderinde bunun olduğuna inandığını söylediğinde, çocukça ve sorumsuzca davrandığını söyleyerek onu küçümsediler. Sweet Ailesi'nde hiç kimse daha önce avukatlığı bırakmamış, şirketten ayrılmamıştı, ayrıca hiç kimse kiliseye girmemişti. Ağabeyi Peter ona kafayı yediğini söyledi, Tom ise sadece acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Ve elbette hepsi Jenny'yi suçladı.

Bill şubatta aile şirketinden ayrıldı, martta da Columbia Üniversitesi'nde derslerine başladı; ilahiyat yüksek lisansını yaparken ailesi hâlâ ona büsbütün kafayı yemiş gibi davransa da, hatta ondan utansa da asla dönüp arkasına bakmadı. Kendi yolunda yürümeye devam etti ve Jenny'nin desteğiyle çalışmalarını beş yıla yaydı.

Jenny'nin o gece düzenlediği ikinci moda şovu için şehir merkezine giderken, Bill'in mezun olmasına beş ay kalmıştı. Bir papaz olacaktı. Jenny onu bu macera boyunca desteklemişti, tıpkı kendisi *Vogue*'dan ayrılıp danışmanlık yapmaya başladığında Bill'in yaptığı gibi. Üstelik Bill zaman içinde daha da hoşgörülü ve şefkatli olmaya başlamıştı. Güçlü yanının, danışmanlıkla psikiyatri ve psikolojiyi harmanlayan papazlık sanatı olduğunu keşfetmişti. Onun yeteneği, insanlarla teoloji, kilise tarihi veya İncil çalışmaları gibi daha kuru alanlardan ziyade, dini bir bağlamda çalışmakta yatıyordu, fakat bu alanlardan da keyif alıyordu tabii. Gelgelelim en yetenekli olduğu şey, insanlara ulaşmak ve onları rahatlatmaktı. Jenny onun son beş yıl içinde kendini ne kadar geliştirdiğini gördükçe gurur duyuyordu ve evlilikleri hiç bu kadar iyi olmamıştı. Dünyalarında her şey güzeldi.

Jenny'nin büyükannesi onlar evlendikten iki yıl sonra ölmüştü, bu Jenny için büyük bir üzüntüydü, onu hâlâ özlüyordu. Bill haziran ayında Columbia'dan mezun olduğunda, onun şerefine bir öğle yemeği düzenlerken, Thérèse'yi düşünüyor, içten içe onun da yanlarında olmasını diliyordu. Annesi Philadelphia'dan gelecekti. Helene hâlâ müşterileri için elbiseler yapıyordu, fakat Thérèse'nin yaptıkları gibi detaylı tasarımlar değildi bunlar. Ancak Helene bu işten iyi kazanıyordu ve rahat bir yaşam sürüyordu.

Mezuniyet yemeğine Bill'in ailesini de davet edeceklerdi ve Jenny düğünde olduğu gibi, bu önemli olayı da mahvetmelerine izin vermemekte kararlıydı. Bu, Bill'in büyük

günüydü ve her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Bunu aylardır planlıyordu.

Pablo Charles'ın şovu için kiraladığı tiyatroya ulaştıklarında, Bill ile Jenny arabadan indiler. Jenny önceki gece sabaha karşı ikiye dek tiyatroda onunla beraber organizasyonu planlamıştı ve her şey kontrol altındaydı. Bill onun ardından mankenlerin giyindiği sahne arkasına geçtiğinde, her şey düzenli bir kaos içindeydi. Mankenlerin yarısı çırılçıplaktı, ama Bill artık onları fark etmiyordu bile. Buna çok alışkındı, çok sıradan bir durumdu bu; üstelik mankenler çok sıskaydı, çoğu çok gençti ve ona kadın gibi bile gelmiyorlardı. Tasarımcıların defilelerinde manken olarak kullandıkları kızların çoğu on beş ila on yedi yaşlarındaydı.

İçeri girdiklerinde Pablo çılgınca bir hızla bir elbiseye işlemeli bir yaka dikmekle meşguldü. Başını kaldırıp panikle Jenny'ye baktı.

"Şu kahrolasıca şey on dakika önce nakışçıdan geldi. Bunu nasıl olup da defileye yetiştireceğim ki?" Jenny bunu halledeceğini söylediğinde, Pablo umutsuzluk içindeydi; sonra Jenny son dakika düzeltmelerini yapan kadınlardan birini çağırıp ona yakayı nasıl dikeceğini gösterdi. Jenny diğer hazırlıkları kontrol etmeye giderken, terzi mankenin üstünde çalışıyor, yakayı çarçabuk, ustalıkla dikiyordu. Her şey tıkırında gidiyordu. Pablo gerginlikten patlayacak halde olsa da bu defilenin ses getireceği belliydi. Pablo, Jenny'nin de

yardımıyla son iki yılda büyük bir yıldız olmuştu, inanılmaz yetenekli, genç bir Porto Rikolu'ydu.

"Sabret," dedi Jenny onu yeniden gördüğünde. "Çok az kaldı, şov harika olacak. Güven bana."

Jenny sahne arkasında koşturup sorunları çözerken, Bill de her zamanki gibi gözlerini ona dikmiş, izliyordu. Jenny bir sihirbazdı ve şapkasından her defasında bir tavşan çıkarmayı beceriyordu.

Bill, oditoryumda yerine geçmeden önce onu öptü. Beraber oldukları için ve Jenny'nin kendisine verdiği desteği ona vermekten ötürü mutluydu. "Şovdan sonra görüşürüz. Bitir işlerini!" diye fısıldadı, sonra da satın alacak olanlarla ve basın mensupları arasındaki yerini bulmaya gitti. Artık bu insanların büyük kısmını tanıyordu ve aralarından bazılarıyla konuşmaktan keyif alıyordu. Bu zaman zaman ilginç bulduğu bir dünyaydı ve Jenny'nin alanında ne kadar itibarlı olduğunu görmeye bayılıyordu. Bunu fazlasıyla hak ediyordu. O yetenekli bir kadındı ve sıkı çalışıyordu. Bu dağı tek başına, alın teri dökerek tırmanmıştı. Pittston, Pensilvanyalı madenci kızı, moda dünyasında bir yıldız olmuştu. Bugün olduğu yere gelmek için önce Parsons'da üç yıl, ardından on bir yıl daha uğraşmak zorunda kalmıştı. Bu başarıya doğru uzun, zorlu ve fedakârlıkla dolu bir tırmanış olmuştu.

Bill seyircilerin arasında, Ortabatı'dan gelen satın alacaklarla etrafı kuşatılmış halde otururken, Jenny'yi düşünüyor ve kendi kendine gülümsüyordu. O karısına derin bir aşk

duyan, mutlu bir adamdı ve ikisi de sevdiği işi yapıyordu. Bir gün bir aile kurmanın dışında, fazlasını istemeleri imkânsızdı. Bu konuyu da sık sık konuşuyorlardı. Fakat şimdilik beraber paylaştıkları lütuflar onlara yetip de artıyordu bile.

2. BÖLÜM

Şubat ayı Moda Haftası'mn son defilesinin ertesi günü, genellikle olduğu gibi çoğu tasarımcı bir sonraki koleksiyonu üzerinde çalışmaya başladı. Moda işinde nefes alacak bir aralık, bir dinlenme zamanı yoktu. Bir koleksiyonu ve bir sezonu bitirir bitirmez diğerine geçiyordunuz. Şovlar arasındaki haftalar Jenny için daima yoğun bir dönemdi, beraber çalıştığı ve danışmanlık yaptığı tasarımcılarla buluşur, sonraki sezon hakkında konuşurdu. Bu yeni fikirleri tartışmak için doğru zamandı. Tasarımcıların çoğu tarih araştırması yapar, arşivlere göz atar, hatta artık hatırlanmayan, fakat bir zamanlar önemli olan tasarımcıları incelerlerdi. Moda Haftası'ndan sonraki haftalar, daima ilham bulmaya ayrılırdı ve Jenny de bu sürecin bir parçasıydı. Birkaç tasarımcı onu ilham perisi olarak görüyordu. Jenny de araştırmalarını onlarla konuşmaktan keyif alıyordu. Aynı zamanda birbirinden tamamen farklı ve eşsiz olan tasarımcılarla çalışmaktan da hoşlanıyordu. David Fieldston'un sade, klasik tarzı Pablo

Charles ve Jenny'nin beraber çalıştığı yarım düzine tasarımcının canlı, sıradışı, genç ruhuyla tezattı. Böylesine farklı kişilerle işbirliği yapmak biraz şizofrenik bir ruh haline götürmekle beraber, Jenny için süreci daha da heyecan verici kılıyordu. Ve şimdi işleri tıkırında yürütmesine yardımcı olan iki asistanı vardı. Randevular ve lojistik işlerine bakıyorlardı, tasarım ve danışmanlık işlerinin hepsini ise Jenny yapıyordu. Müşterileri onunla bunun için çalışıyordu zaten.

Asistanlarından biri, Nelson Wu bir gün bir tasarımcı olmak isteyen Hong Kong asıllı Çinli bir delikanlıydı. Village'daki dairesinde kıyafetler tasarlıyordu. Zaman zaman ona yardım etmek için Jenny ile çalışıyordu, fakat kendi tasarımlarına daha fazla vakit ayırıyordu. Gelgelelim, onunla geçirdiği zamandan keyif alıyordu, Jenny de işi başından aşkın olduğu zamanlarda buna minnettar kalıyordu.

Diğer asistanı tam zamanlı olarak Jenny ile çalışıyordu. Tasarım işinin ona göre olmadığını anlayınca Parsons'ı bırakmıştı. Harika bir çizer ve fotoğrafçıydı ve geceleri veya hafta sonları bazen fotoğraf çekimleri yapıyordu. Jenny moda dünyasındaki çoğu insanın, şayet gerçekten yetenekliyse on parmağında on marifet olduğunu keşfetmişti, tıpkı kendisi gibi. Azaya Jackson güzel bir kızdı, Etiyopyalı annesi eskiden meşhur bir mankendi. Azaya modayla büyümüştü ve arada bir mankenlik de yapıyodu. Jenny'nin müşterilerine yakın ilgi gösteriyor, Jenny'ye büyük saygı duyuyordu. Jenny, Azaya ile *Vogue*'da çalıştığı zamanlarda bir çekim için modellik yaptığı esnada tanışmıştı. Sonra Jenny danışmanlık

hizmeti vermeye başladığında, asistan ararken Azaya bir kez daha karşısına çıkmıştı. Yirmi beş yaşındaydı, çok zekiydi ve Jenny ile çalışmak ona heyecan veriyordu. Her türlü görevi yapmaya istekli, modanın ticaret kısmını öğrenmeye hevesliydi.

Tıpkı Jenny, Bill ile tanıştığında olduğu gibi, Azaya öyle çok projeyle meşguldü ki sosyal hayatı yoktu. Sürekli ofisteydi ve Jenny hep dışarı çıkıp biraz eğlenmesi için teşvik ediyordu onu.

"Tıpkı senin gibiyim, değil mi?" diye takılıyordu ona Azaya. "Sen ve Bill en son ne zaman dışarı çıktınız? Her gece geç saatlere dek çalışıyorsun."

"O başka." Jenny ona gülümserdi. "Ben evliyim ve senden yaşlıyım. Ayrıca Bill'in sınavları var." Bill son derslerini vermeye, dönem ödevlerini bitirmeye ve yüksek lisans tezini tamamlamaya uğraşıyordu. Jenny mart ortasında tasarımcı müşterileriyle bir sonraki koleksiyonlarını hazırlamaya gömülmüşken, Bill'in mezuniyetine de üç ay kalmıştı ve bütün işlerini halletmeye uğraşıyordu. Jenny de meşgul olduğu için minnettardı ve dışarı çıkamamaları onu üzmüyordu. Haziranda bunu kutlamayı ve tatile çıkmayı planlamışlardı. Fakat o zamana dek ikisinin de eğlenceye ayıracak vakti yoktu. Bunun geçici bir dönem olduğunu biliyorlardı. Bill mezun olduktan sonra daha fazla zamanları olacaktı.

Bill şimdi kiliselere başvurma sürecindeydi. Yeni mezun bir rahibe ihtiyacı olan bir kilise bulmak için, şehirdeki ve

yakın ilçelerdeki pek çok Protestan kilisesine mektup yazmıştı. İşe gidip gelirken saatler harcamak istemiyordu, çalıştığı yer Jenny'nin kariyeri nedeniyle şehre yakın olmalıydı. Jenny çok yoğundu ve ilgilenmesi gereken pek çok müşterisi, pek çok projesi vardı. Üstelik bütün işleri New York'taydı. Bütün gün bir toplantıdan diğerine koşturuyor, yeni tasarımlar arıyor, müşterilerine kumaşlarla ilgili danışmanlık sunuyor, onlarla bir sonraki koleksiyonlarında alacakları yönü ve trendleri tartışıyordu. Bill çok uzaktaki bir işe giremeyeceğini biliyordu. Fakat şimdiye dek herhangi bir iş teklifi almamıştı. Yenilerde Birleşik Devletler'deki kiliselerde açık pozisyonları takip eden bir şirkete kaydolmuştu, fakat New York'ta kalması gerektiği konusunda son derece kararlıydı. Şehirde başvurduğu her yer onu geri çevirmişti. Açık bir pozisyon yoktu ve aynısı New York'a yakın ilçeler için de geçerliydi. Henüz cesareti kırılmamıştı, bir şeyler bulacağından emindi. Connecticut ve New Jersey'de birkaç kiliseye başvurmuştu, fakat oralardan da henüz bir şey çıkmamıştı. Her yerde nabız yokluyordu.

Bir öğleden sonra oturmuş, tezi üzerinde çalışıyordu ki ağabeyi Tom onu arayıp ertesi gün için öğle yemeğine davet etti. Bill ailesiyle görüşmekten pek zevk almamakla beraber, onları fırsat oldukça görmeye gayret ediyordu. Tom, genelde Peter ve babasından daha makuldü; tabii yine de erkek kardeşinin yaptığı seçimleri, eş seçimini veya rahip olma kararını anlamıyordu. Bu, mükemmel bir hukuk eğitimi almış, sosyal bağlantılara sahip zeki bir avukatın kendisini harca-

ması gibi geliyordu ona. Üstelik şirkette ona ihtiyaçları vardı. Bill'in aile geleneğinden böyle aniden kopması Tom'un algılayabileceği bir şey değildi.

İletişim kanallarını açık tutmak adına, Tom ile Bill sonraki gün "21" isimli mekânda öğle yemeği için buluştular. Burası ikisi için de tanıdık bir mekân, çocukluklarından beri gitmekten hoşlandıkları bir yerdi.

İkisi de birer kadeh şarap istedikten sonra, "Peki, bu aralar neler yapıyorsunuz?" diye sordu Tom nazikçe. İki kardeşin arasında on yaş fark vardı. Tom daha yeni kırk dört yaşına basmıştı ve ağabeyinin orta yaşlı olduğunu düşünmek Bill'i şok ediyordu. Peter bile birkaç ay içinde kırk yaşına basacaktı. İki ağabeyinin de ikişer çocuğu varken, o ve Jenny çocuk sahibi değildi. Yaşamları ve öncelikleri çok farklıydı. Bill'e daha da inanılmaz gelen şey, Tom'un küçük oğlunun artık lisede, büyük oğlunun da yenilerde üniversiteye başlamış olmasıydı. Bill, sadece otuz dördünde olmasına karşın, Jenny'ye bunun kendisini yaşlı hissetmesine yol açtığını söylemişti. En azından ağabeyi Peter'ın çocukları epey küçüktü.

"Tezim üzerinde çalışıyorum," dedi Bill ağabeyinin sorusu üzerine. "Bitmek bilmiyor."

"İş bulabildin mi?" diye sordu Tom gelişigüzel bir havayla. Bill başını iki yana salladı.

"Şehirdeki kiliseler için metrelerce uzunlukta bekleme listeleri var, ilçeler de farklı durumda değil. Şehirden fazla uzaklaşamayız. Bunu Jenny'ye yapamam. Çok yoğun çalışıyor." Jenny'nin tam olarak ne yaptığını anlamamakla beraber,

moda dünyasında önemli biri olduğunu bilen Tom başını salladı. Jenny'nin kendi işinin başında olduğunu biliyordu, fakat ona boş bir işle uğraşıyormuş gibi geliyordu. İlgisini çeken bir meslek değildi bu.

İlk kez, "Hiç çocuk sahibi olmayı düşünüyor musunuz? Yoksa böyle bir planınız yok mu?" diye sordu Tom. Son iki yıldır çocuk yapmaya çalıştıklarını bilmiyordu, fakat Bill bundan bahsetmedi. Jenny'nin bu konuda cesareti kırılmıştı, fakat işi stresliydi ve sürekli koşturuyordu. Bill bunun doğru zamanda olacağına emindi. Belki de bir senedir çıkamadıkları o tatile çıksalar olacaktı.

"Arada bir konuşuyoruz," dedi Bill sessizce, endişelerini ağabeyiyle paylaşmaktan çekiniyordu. Onlara güvenip de açıldığı her sefer, anlattıklarını sonradan ona karşı kullanmışlardı. Üstelik bu Jenny haricinde biriyle paylaşamayacağı kadar hassas bir meseleydi. Eğer endişelerini Tom ile paylaşsaydı, ona ihanet ediyormuş gibi hissederdi. "Acelemiz yok," dedi detaya girmeden.

"Yaşınız geldi de geçiyor," dedi Tom pat diye. "Ama sanırım Jenny'nin kariyeri onun için bir bebekten daha önemli," diye ekledi kaba bir tavırla. Ailesi onu tanımıyordu bile, ama ona laf etme fırsatını hiç kaçırmıyorlardı. Onun kötü biri olduğuna inanmaya dünden razıydılar, çünkü onlara göre Jenny varoştu.

"Eminim harika bir anne olacak," dedi Bill içtenlikle. "Hem çocuk yapmadan önce benim gidip bir iş bulmam gerekiyor. Her şeyin bir sırası var." Bu konuda sakinmiş gibi görünüyordu.

Tom lafa girmeden önce bir an tereddüt etti. "Şirkete dönmeye ne dersin? Orada hazır bir iş seni bekliyor. Bir kilise bulacağım diye kendini harap etmek zorunda değilsin. Hafta sonları gönüllü çalışabilirsin." Ailesi hâlâ Bill'in rahip olma isteğinin bir meslekten ziyade, egzantrik bir hobi olduğunu düşünüyordu. Bill bu işin kendisi için ne ifade ettiğini anlatmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. "Babam yaşlanıyor. Bugün yarın emekli olur, bence mesleğe döndüğünü duyarsa çok rahatlar. Hayır işlerinin senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Belki bir düzenleme yaparız. Eğer para ödeyen müşterilere bakmak istemiyorsan, tam ortak olursun ve kârdan daha az pay alırsın." Bu daha önce aralarında bir çatışmaya neden olmuştu.

"Mesele para değil," dedi Bill alçak sesle. "Hepimizin kendi kaderini izlemesi gerektiğine içtenlikle inanıyorum. Bu benim kaderim. Bunu anlamak uzun zamanımı aldı. Doğru kadınla doğru yolda ilerlediğimi biliyorum. Jenny ile evlenmem bir tesadüf değil. Bu kaderde vardı. Tıpkı senin Julie ile evlenmen gibi." Tom yorum yapmadı, başını sallamakla yetindi, fakat Bill ağabeyinin gözlerinde düşünceli bir bakış olduğunu fark etti.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin ki?" Tom aniden ciddileşmişti. Bill ne yaptığından son derece emin görünüyordu ve Tom onun delirdiğini mi, yoksa hepsinden daha mı akıllı olduğunu bilmiyordu. Bill alabildiğine huzurlu görünüyordu.

"Sana aptalca gelecek eminim, ama çok sık dua ediyorum. Dinlemeye çalışıyorum. İçimde bir yerlerde, yaptığım

şeyin doğru olup olmadığını daima biliyorum. Veya yanlış olup olmadığını. Hukuk şirketinde çalışırken çok ümitsizdim. Bunun benim için doğru olmadığını biliyordum. Her gün işe gitmekten nefret ediyordum, sanki kendim olmaktan çıkıyordum. Rahiplik okuluna başlar başlamaz doğru yolda olduğumu anladım. İlk teoloji dersimde bunu biliyordum. Bir mıknatıs gibiydim. Her şey yerine oturmuştu. Tıpkı Jenny ile tanıştığımda olduğu gibi. O gün her şeyden emindim. Birbirimiz için *yaratılmıştık.*" Bunu öyle büyük bir inançla söylüyordu ki Tom ona uzun uzun bakarak anlamaya çalıştı. "Sen Julie hakkında böyle hissetmiyor muydun? İkiniz birbirinize çok âşıktınız," dedi Bill safça.

"Daha önce birbirimiz için yaratıldığımızı düşünüp düşünmediğimden emin değilim," dedi Tom dürüstçe. "Sadece sosyetenin en güzel yeni üyesiydi, o zamana dek çıktığım en güzel kızdı ve ikimiz çok iyi vakit geçiriyorduk. Gençtik. Üzerinden yirmi yıl geçti, şimdi her şey farklı. Güzel bir sosyetikten daha fazlasına ihtiyacın oluyor. Ve insanlar büyüdüklerinde değişiyorlar. İkimiz de o zamanlar kim olduğumuzu bilmiyorduk." Tom genç yaşta evlenmişti, Bill'in Jenny ile evlendiğindeki yaşından beş yaş daha küçükken, üstelik onun kadar da olgun değildi.

Bill ağabeyinin tam olarak ne söylemeye çalıştığını bilmiyor, fazla burnunu sokmak da istemiyordu. Tom mutlu görünmüyordu. O ve Peter, Bill'in evlenmeyi düşünmeyeceği tipte kadınlarla uzun zamandır evlilerdi, fakat birbirlerine uyumlu görünüyorlardı. Julie ile Georgina, çocukluklarını

geçirdikleri kızlara benziyorlardı, fakat evlilikleri sağlamdı, Bill daima onların hayatlarından memnun olduğunu düşünmüştü ve düzgün çocukları vardı. Jenny çok farklıydı, daha derin, daha güçlüydü ve kendi ayaklarının üstünde duruyordu; Bill paylaştıkları hayatı seviyordu. Aralarındaki ilişki dürüstlüğe dayalıydı.

"İnsan nasıl mutlu oluyorsa öyle yapmalı," dedi Bill makul bir şekilde. "Jenny ile ben mutluyuz. Umarım sen de öylesindir. Ailede hiç kimse Jenny'ye bir şans vermedi ve Tanrı biliyor, bunu hak ediyordu. O muhteşem biri. Fakat biz yine de hayatımızdan memnunuz."

Tom yorum yapmadı. Jenny'yi tanımaya çalışmasına yetecek kadar olmasa da arada bir bu konuda suçlu hissediyordu. Peter da hiçbir çaba göstermiyordu. Hâlâ Bill'in eş seçimi konusunda öfkeliydi, tıpkı anne babası gibi. Bunu kişisel bir hakaret gibi algılıyorlardı sanki. Tom bu konuda daha mantıklıydı ve onu gördüğünde basitçe Jenny'yi yok sayıyor, sadece Bill ile konuşuyordu. Fakat en azından Peter ve anne babası gibi ona karşı büsbütün kaba değildi.

"Seni şirkete dönmeye ikna etmek için bir şansım var mı?" diye sordu son bir kez şansını deneyerek, fakat bir kez daha bu şansın son derece düşük olduğunu fark etti. Kardeşi başını iki yana salladı.

"Bu biraz zaman alabilir, fakat bir kilise bulmak istiyorum. Kentucky'de bir kiliseden teklif aldım, ama geri çevirdim. Bir şeyler bulacağım. Jenny bana sabırlı olmamı söyleyip duruyor."

"Fikrini değiştirirsen haberimiz olsun," dedi Tom hesabı öderken. Bill'e yeniden şirkette çalışmasını teklif etmişti. Fakat artık rotasını değiştirmeyeceğini biliyordu. Bill rahiplik yapmaya başlayabilmek için bir kilise bulma konusunda heyecanlıydı; avukatlık yapma konusunda değil.

Restorandan çıkarlarken, "Sen kiliseye girmeye ne kadar meyilliysen, ben de avukatlık yapmaya o kadar meyilliyim," dedi Bill gülerek. "Öğle yemeği için teşekkürler." Ağabeyine gülümsedi ve bir taksi çağırdı. Tom, Bill'in söylediği şeyi düşünerek ofise döndü. Bill her şeyden öylesine emin görünüyordu ki Tom ona gıpta ediyordu. Ofise döndüğünde Peter ona Bill'in nasıl olduğunu sordu.

"İyi. Hayatından memnun ve ne yaptığından emin görünüyor. Belki de bizden daha mutludur. Kim bilir? Belki de gerçekten bu mesleğe uygundur. Sana tek bir şey söyleyebilirim, şirkete asla dönmeyecek."

"Her zaman biraz deliydi zaten," dedi Peter saygısız ve kibirli bir havayla.

"Öyle olduğunu düşünmüyorum," dedi Tom dürüstçe. "Yapmak istediği şeyi yapıyor ve çılgınca âşık olduğu bir kadınla evli. Bunun neresi delilik?"

"Elini kolunu sallayarak geçmişinden ve geleneklerden uzaklaşamazsın, New York'taki en saygın hukuk bürosundaki kariyerini boşveremezsin, varoş bir kızla evlenemezsin. Ne bu böyle? Ergen isyanı mı? Bill'in büyümesi gerekiyor," dedi Peter yüzünü buruşturarak.

"Bence o büyüdü. Bizimle aynı şeyleri istemiyor. Asla

istemedi. Hiçbir zaman bizim çıktığımız tarzda kadınlarla çıkmadı ve şirkette çalıştığı her bir dakikadan nefret etti. Dışarı çıkıp insanlara yardım etmek istiyor. Belki bu o kadar da yanlış bir şey değildir." Tom adil olmaya çalışıyordu.

Fakat Peter bunları dinlemiyordu bile. Bill'in ayrı telden çalmasını toylukla yapılmış bir davranış olarak görüyor, tıpkı babaları gibi düşünüyordu. Anneleri şirket meselesinden çok Jenny konusunda kızgındı. Aralarından tek bir tanesi bile Bill'in yaptığı seçimleri onaylamıyordu.

"Hadi, yirmi yaşında gidip Barış Gönüllüleri'ne katılmanı anlarım. Ama Bill otuz dört yaşında bir adam ve kalkmış izci olmaya kalkışıyor." Tom, Peter'ın söyledikleri karşısında şok olmuştu. Öğle yemeğinde duyduklarından sonra bu kulağa saygısızca geliyordu. Bill kiliseye girecekti sonuçta, izci falan olmayacaktı.

"Rahiplerin kendilerini izciler gibi görmediklerine eminim. Dünyada iki tercih için de yer var," diye hatırlattı Tom. "Bizim yaptığımıza da, onu yaptığına da. Bill kırılmış ruhları tamir etmek istiyor. Biz yalnızca onların vergi işlerine bakıyoruz." Bill'in seçimi ona daha asilce geliyordu.

"Bunu babama söylemeyi denesene. Bill şirketten ayrıldığında kalbi kırıldı. Ve Jenny ile evlenince de annem aynı duruma düştü. Bu ne kadar mantıklı? Babamın ayak izlerini takip etmeyi asla sorgulamadım, sen de aynı şekilde. Bill'i bu kadar özel kılan nedir peki?"

"Belki de sorgulamalıydık. Belki de Bill ikimizden daha da cesurdur," dedi Tom düşünceli bir şekilde. Öğle yemeğin-

de Bill'in gözlerindeki huzurlu ifadeden etkilenmiş, ona gıpta etmişti.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Peter başını sallayarak. "Sen de mi yoksa? Harika bir hayatımız var, New York'taki en iyi hukuk şirketine ortağız, hayatımızın sonuna dek iş güvencemiz var. Başka ne istiyorsun?" Bu büyük bir soruydu ve Tom ona cevap vermedi, fakat odasına gittiğinde hâlâ bunu düşünüyordu. Peter babalarına en çok benzeyen kardeşti; babaları diktatör gibiydi, otoriter ve gelenekçiydi ve oğullarının da bu şekilde olmasını ve onun adımlarını takip etmesini istiyordu. Peter bir an bile tereddüt etmeden bunu yapmıştı. Tom da şimdiye kadar aynı şekilde ilerlemişti, fakat şimdi geleneklere göre yaşamak dışında bir seçenek olup olmadığını merak ediyordu. Bill inat etmişti, bunları yapmayı hepten reddetmişti ve Tom'un görebildiği kadarıyla ikisinden de mutlu ve huzurluydu. Bunun için onu takdir ediyordu. Tom kendisine sorular sormaya başlamıştı ve son zamanlarda bunlara bir türlü cevap bulamıyordu. Yaşamı, birkaç parçadan ibaretti ve bu parçaların bir kısmı ne yazık ki yetersizdi. Bill ise her şeye sahipmiş gibi görünüyordu. Bağlı olduğu bir işi ve onu mutlu eden, iyi bir kıza benzeyen, dahası tıpkı Bill gibi iyi bir insan olan Jenny vardı.

Bill öğle yemeğinden döndüğünde, mektuplara göz atarken, mektup yolladığı kiliselerin birkaçından cevap geldiğini gördü. Üçü onu geri çevirmiş, bir diğeri de bekleme listesine aldıklarını yazmıştı. Bu son mektubu defalarca okudu. Rahip-

lere iş bulan kurumun çalışmaları sonucu almıştı bu mektubu. İstediği, hatta düşünebileceği bir kilise değildi. Mektubu son bir kez okudu, katladı ve yeniden zarfa yerleştirdi. Sonra onu masasının çekmecesine koydu ve tezi üzerinde çalışmaya oturdu.

Tom'u görmek, normalde olduğundan daha fazla keyif vermişti ona. Ağabeyinin onu yine şirkete dönmeye ikna etmeye çalışacağını düşünmüştü, fakat Tom her zamankinden hızlı pes etmişti, böylece iş tartışmaya varmamıştı. Bunun nedenini bilmemekle beraber, ağabeyini düşündükçe onun için üzülüyordu. Tom genel yaşam tarzını benimsemişti, Peter da öyle. Fakat Tom şimdi adeta yenilgiye uğramış gibi görünüyordu. Babasının istediği kişi olmak için ruhunu satmıştı, tıpkı Peter gibi. Bill şirkette kalmadığı için çok mutluydu. Ağabeylerinin yaşamları ona bomboş geliyordu.

Jenny o gece yorgun argın eve döndüğünde, ona Tom ile çıktığı öğle yemeğinden bahsetti.

Bill ona bir kadeh şarap uzatırken, Jenny koltuğa gömüldü ve "Şirkete dönmeni mi istedi?" diye sordu. Jenny işten eve dönüp ona günnü nasıl geçirdiğinden bahsetmeye bayılıyordu. Bill de saatlerce tezi üzerinde çalıştıktan sonra, onu görmeye bayılıyordu. Hayatları yolunda gidiyordu.

"Tabii ki." Bill ona gülümsedi. "Beş yıl sonra hâlâ bunu düşünmelerine şaşırıyorum. Herhalde gururum okşanmalı." Fakat böyle hissetmiyordu. Ailesi yalnızca onu dize getirmeye ve kendilerine benzetmeye çalışıyordu.

"Yanlarından kaçman onlar için korkutucu bir şey. Kendi yaşamlarını sorguluyorlar," dedi Jenny bilgece. "Seni geri döndürmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecekler. Benim hakkımdaki düşünceleri de asla değişmeyecek. Bizim farklı olmamız onlar için korkutucu. Mutlu olmamız ise daha da korkutucu." Bill ona, Tom'un çocuk meselesini açtığından bahsetmedi. Bu konunun onu üzeceğini biliyordu. Her ay Jenny'nin hamile kalmasını umuyor, her defasında hayal kırıklığı yaşıyorlardı. Birkaç ay içinde hiçbir şey olmazsa, bir doğum uzmanıyla görüşmeyi düşünüyorlardı. Şu anda yaşamlarında eksik olan tek şey bir bebekti. Fakat Bill bunun da kaderde olduğunu düşünüyordu; en umulmadık zamanda bebekleri olacaktı. Paniklemek için henüz çok erkendi, fakat iki yıl deneyip de sonuç alamadıkları için, birbirlerine itiraf edemeseler de ikisi de endişelenmeye başlamıştı. Bill, bazen bir kilisede işe başlarsa, bunun olacağını düşünüyordu.

Bunu düşünürken, o öğleden sonra masasının çekmecesine koyduğu mektup aklına geldi. Ondan Jenny'ye bahsetmemişti. Halbuki ondan asla sır saklamazdı. Fakat ona bundan bahsetmenin bir anlamı olmadığını biliyordu, üzülebilirdi. Bir kilise çıkacaktı mutlaka, Bill bundan emindi; aynı şekilde bir bebek sahibi olacaklarından da. Sadece sabırlı olmaları gerekiyordu. Kader onlara ihtiyaç duydukları şeyi verecekti bir kez daha. Bill bundan emindi.

O gece yatak odalarına çekildiklerinde seviştiler. Jenny

her zamanki gibi hamile kaldığını ümit ederek onun kollarında uykuya daldı. Bir bebek dışında, Jenny her şeye sahip olduklarını biliyordu, Bill'in de böyle hissettiğinden emindi.

3. BÖLÜM

Bill'in Union İlahiyat Fakültesi'nden mezuniyeti, evlendikleri gün hariç hayatlarının en önemli günüydü.

Mezuniyet töreni fakültenin avlusunda yapıldı ve Jenny, kepiyle cüppesi içindeki Bill'i izlerken, törenin büyük bölümünde ağladı. Bill, Columbia ile fakülteden çift dalda derece almıştı ve artık ilahiyat bölümü yüksek lisans mezunuydu. Bu, Harvard Hukuk Fakültesi'nden mezun olmasından çok daha önemliydi onun için; tabii Harvard çok daha zor olsa da. Şimdi resmen bir rahipti, fakat hâlâ bir işi ve kilisesi yoktu. Şimdiye kadar başvurduğu her yer onu bir bekleme listesine sokmuş veya geri çevirmişti.

Bronx'taki bir kilisede saha eğitimini başarıyla tamamlamış, bir hastane veya hapishane papazı olarak çalışabilmek için fazladan dersler almıştı. Özellikle taciz konusunda danışmanlık yapmak için kapsamlı psikoloji dersleri almıştı. Bill tacize uğramış kadınlarla çalışmaya özel bir ilgi duyuyordu, bunun yanı sıra evsizlere yardım eden bir kilisede

uzun zaman gönüllü olarak çalışmıştı. Protestan kilisesinde papaz olmak için beş yıldır her hafta sonu aldığı derslerden sonra, mezuniyetinden bir hafta önce sessiz sedasız papaz unvanını kazanmıştı. İhtiyacı olan her şeye sahipti, bir kilise dışında.

Helene, Bill ve Jenny ile beraber mezuniyet törenine katılmıştı. Jenny, Bill'in anne babasını, ağabeylerini, onların eşlerini, kuzen ve yeğenlerini de davet etmişti, fakat hepsi çok meşgul olduğunu öne sürmüş, hiçbiri gelmemişti. Fakat törenden sonra Jenny'nin düzenlediği öğle yemeği davetine, bir hafta daha okulda kalması gereken kuzen ve yeğenler hariç, hep beraber katılacaklarını belirtmişlerdi. Jenny, Sweetlerin en sevdiği restoran olduğundan ve orada rahat hissedeceklerini bildiğinden, 21'de dokuz kişilik yer ayırtmıştı.

Yıllardır Sweetleri görmemişti, fakat onun davetini kabul ettikleri için, kendisine karşı saygılı davranacaklarını tahmin ediyordu. Bu Bill için son derece önemli bir gündü. Protestan kilisesinin resmi rahibiydi artık, insanları evlendirme, kilisenin her türlü ayin ve törenini yönetme hakkına sahipti. Şimdi istediği tek şey öğrendiklerini uygulayabileceği bir yerdi. Onu işe alacak bir kilise çıkana dek, iki hastanede ve şehir merkezindeki kadınlar hapishanesinde danışman rahip olarak çalışacaktı. En azından aktif olacaktı, üstelik papazlık görevlerine başlayacağı iki haftayı iple çekiyordu. Jenny onun yapacak bir şeyi olduğu için memnundu. Kilisede bir iş bulması düşündüklerinden daha uzun sürecekti. Bill neredeyse altı aydır iş arıyordu.

Mezuniyet töreninden sonra hemen restorana gittiler; Bill'in ailesi çoktan gelmişti. Babasının elinde bir Bloody Mary kokteyli vardı, cin toniğini yudumlayan annesinin suratı asıktı. Jenny'ye başını sallayarak selam verdi, Bill'eyse sanki ölümcül bir hastalıktan mustaripmiş gibi baktı. Bu yeni kariyer rotası ve Jenny ile evlenmesi, sanki onun bir an evvel kurtulmasını umduğu akıl hastalığının belirtileriydi. Jenny'nin annesine hiçbir şey söylemedi; Jenny ise kayınvalide ve kayınpederiyle yüzünde hoş bir gülümsemeyle el sıkıştı, fakat gülümsemesine karşılık alamadı. Kötü bir başlangıç yapmışlardı ve Bill anında gerilmişti. Bill, Jenny ve Helene tam masaya oturmuşlardı ki ağabeyleri eşleriyle çıkageldi, artık daha kalabalık olduklarından bu biraz rahatlatıcıydı. Hiç kimse mezuniyet töreninden bahsetmedi, Bill'i tebrik etmedi, bu Jenny'yi şok etmişti. Sanki bundan bahsetmemek çok daha uygun bir davranıştı, sanki Bill görmezlikten gelmeyi lütfettikleri korkunç bir hata yapmıştı, tıpkı Jenny ile evlenerek yaptığı gibi. Bill rahip olmak için o kadar sıkı çalıştıktan sonra, Jenny bu başarıyı yok saymanın kabaca, hatta zalimce olduğunu düşünüyordu. En sonunda Tom, herkes yemeğini yerken bir şeyler söyledi.

"Bir kilise yetkilisi olmak nasıl bir duygu?" Tom yumuşak bir gülümsemeyle kardeşine döndü.

"Bir kilise bulana kadar tam olarak anlayamayacağım sanırım. Belki önümüzdeki hafta şehir merkezindeki kadınlar hapishanesinde papaz olarak çalışmaya başladığımda, kendimi bir rahip gibi hissederim," dedi dürüstçe. Annesi somurtuyordu.

"Ne kadar berbat," dedi boğuk bir sesle. "Beklerken başka bir şey yapamaz mısın?"

"Ayrıca iki hastanede papazlık yapacağım," diye telkin etti onu Bill, babası başını iki yana sallıyordu.

"Şirkette yapabileceğin bir sürü iş var. Hastaneler ve hapishanelerde gezip iş bakmana gerek yok," diye hatırlattı Bill'e. "Sen hâlâ bir avukatsın. İstediğin zaman işe dönebilirsin." Bunu yapması gerektiğine inandığı ortadaydı.

"Teşekkürler baba," dedi Bill kibarca. Jenny şimdiye kadar hiç kimse annesiyle konuşmadığı için çok kızmıştı, fakat Helene bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Düğünde ona nasıl davrandıklarını hatırlıyordu ve bugün de onlardan farklı bir davranış beklemiyordu. Yalnızca Bill'e duyduğu saygıdan ötürü öğle yemeğine gelmişti. Bill'in annesi, sanki öyle biri yokmuş gibi Helene'yi görmezlikten gelmeye devam ediyordu; Jenny ile konuşma lütfunda bulunmuştu, fakat bunu zorla yapıyormuş gibi bir hali vardı. Bill'in ağabeylerinin eşleriyse birbirleriyle sohbet ettiler sadece. Bill ile olmaktan memnun tek kişi Tom'du ve pek az başarılı olsa da ortamın havasını yumuşatmaya çabalıyordu.

Jenny üzerinde, "Tebrikler Bill" yazan bir pasta ısmarlamıştı. Pasta şampanyayla beraber servis edildi. Yemeğin sonuna doğru Bill'in babası içkiyi fazla kaçırmıştı, Peter'ın can sıkıntısından patladığı belliydi ve annelerinin beti benzi atmıştı. Bill ile Jenny, Helene ile beraber restorandan ayrıldıklarında bitkin düşmüşlerdi, Bill elinde pastayı taşıyordu. Bu işkence gibi bir öğle yemeği olmuştu ve Jenny onları

davet ettiği için pişmanlık duyuyordu. Ailesi Bill'e düzgün davranmak, onun başarısını kutlamak gibi yetilerden yoksundu. Bill eve dönüş yolunda bundan daha eğlenceli geçen cenazelere katıldığını söyledi.

"Sanki hapis cezasına çarptırılmışım gibi davranıyorlar," dedi takside. Çaba gösteren tek kişi Tom'du; Jenny yemekte, sanki kim olduğunu ve kardeşinin onu neden sevdiğini anlamaya çalışıyormuş gibi kendisini izlediğini fark etmişti Tom'un. Ailesi öğle yemeğinde defalarca o ve Bill'in çocuk sahibi olmamalarını gündeme getirmiş, bunun Jenny'nin yoğun çalışmasıyla ilgili olup olmadığını sormuştu. Besbelli suçlanacak kişinin o olduğunu düşünüyorlardı, tıpkı Bill'in avukatlık kariyerini bir yana atıp kiliseye girmeye çalışması meselesinde olduğu gibi. Jenny, Bill mezun olana dek aile kurmayı erteleditklerini söyleyerek bütün soruları savuşturdu. Bill bu konu ne zaman açılsa mahzunlaştığını fark etmişti. Şimdiye dek çocuk sahibi olamamak yaşamlarındaki tek üzüntü verici şeydi. Jenny bunu yenilerde annesiyle konuştuğunda, annesi, eskiden babasıyla ne kadar deneseler de ikinci bir çocuk yapamadıklarını ve birkaç bebek düşürdüğünü söylemişti. Annesi, Jenny'ye babası madende çalışırken değil de ordudayken kolayca hamile kaldığından, bunun Jack'in işiyle ilgili olup olmadığını merak etmiş, fakat bundan hiç tam anlamıyla emin olamamıştı.

Eve dönüş yolunda Helene'yi Philadelphia'ya dönmesi için tren istasyonuna bıraktılar. Helene damadını bir kez daha tebrik edip onunla ne kadar gurur duyduğunu söyledi. Jenny

ile Bill eve döndüklerinde rahatlayarak kanepeye çöktüler. Ancak Jenny oturduğu anda Azaya aradı. Müşterilerinden biri Fransa'dan dönerken kaybolan bir kumaş nedeniyle panik halindeydi, bir diğeri sonraki hafta kendisiyle Milano'ya gelip gelemeyeceğini soruyordu, bunlara ek olarak acil cevap bekleyen en az bir düzine müşterisi aramıştı. Yirmi dakika sonra Jenny yeniden kanepeye döndü; Bill dalgındı, dönüp hüzünlü gözlerle ona baktı. Anlamlı ve eğlenceli bir kutlama olması gerekirken, şu son iki saat son derece zor geçmişti.

"Her ne kadar iyi bir aileden gelseler ve insanların soyu sopu konusuna takıntılı olsalar da sanırım ailem şu hayatta tanıştığım en kaba insanlar. Jenny bir daha seni asla onların davranışlarına maruz bırakmayacağım. Tabii zavallı anneni de aynı şekilde." Bill, masada Jenny'nin annesiyle konuşan tek kişiydi. Diğerleri o yokmuş gibi davranmıştı.

"Benimle evlendiğin için hâlâ öfkeliler," dedi Jenny gerçekçi bir tavırla. Bu artık onu şaşırtmıyordu.

"Julie veya Georgina ile evlenseydim, can sıkıntısından ölebilirdim. Ağabeylerim bile onlardan ölümüne sıkılıyor." Jenny bu iki kadının ne zaman kocalarıyla konuşsalar ses tonlarında bir sertlik olduğunu defalarca kez fark etmişti. Dünyalarında her şeyin aslında o kadar da yolunda gitmediğine dair bir his vardı içinde, bilhassa da Tom'un dünyasında. Julie defalarca kez ona çatmış ve imalı sözler söylemişti. Öte yandan Bill ile Jenny öğle yemeğinin büyük kısmında el eleydi. Kendilerine yöneltilen düşmanlık göz önünde bulundurulduğunda, birbirlerinin desteğine ihtiyaçları vardı.

Jenny yemekte bir iki lokma zor yemişti, çok gergindi. Bill ise öğlenleri huyu olmamasına karşın bir bardak Bloody Mary, birkaç kadeh şarap içmişti. Onlara ancak böyle dayanabiliyordu. Şimdi asıl ailesinin Jenny olduğunu her zamankinden daha iyi anlamıştı. Anne babası ve ağabeyleri artık onun ailesi değildi. Bill'in evliliğine ve yeni meslek seçimine itirazları nedeniyle ilişkileri o kadar kötüleşmişti ki artık aralarında bir bağ falan kalmamıştı. Bill onlarla olduğunda altıya karşı birdi. Ailesi artık onun yanında değildi ve ne ona ne de Jenny'ye anlayış gösteriyordu. Bill, Jenny'nin onları yemeğe çağırma zahmetine girmesinden ötürü üzgün hissediyordu.

Jenny iş için telefonda görüşmeler yapmaya gidince Bill de gelen mektupları incelemeye koyuldu. Son mektubu açarken suratını buruşturdu, ikinci bir kez okudu, sonra içini çekerek katladı, yeniden zarfa koydu ve aynı yerden gelen diğer mektupla beraber çekmecesine yerleştirdi. Jenny bir saat sonra salona döndüğünde, ona iki mektuptan da bahsetmedi. Bill'e, bir müşteri için bakması gereken örnek kumaşları ve mektupları getirmek üzere birazdan Azaya'nın geleceğini söyledi. Bill'in dalgın olduğunun farkındaydı, bunun ailesiyle geçirdikleri tatsız saatler nedeniyle olduğunu düşündü.

Azaya yarım saat sonra geldiğinde, Bill yürüyüşe çıkacağını söyledi. Bu Jenny'ye çalışmak için biraz zaman kazandırdı; Bill evden çıkar çıkmaz Azaya dönüp endişeli gözlerle ona baktı.

"Nasıl geçti? İyiler miydi?" Jenny'nin Bill'in ailesiyle olan sıkıntılı ilişkisini, öğle yemeği konusunda ne kadar ger-

gin hissettiğini biliyordu.

"Berbattı," dedi Jenny dürüstçe, iş konuşmaya birkaç dakikalığına ara verdiler. "Ona berbat davranıyorlar, annemi hepten görmezden geldiler ve benden de nefret ediyorlar. Bill buna dayanamıyor. İnanılmaz kabalar. Benim yüzümden ona çok çirkin davranıyorlar. Bu kadar zaman sonra pes edeceklerini düşünürdüm. Galiba asla pes etmeyecekler." Bu konuda çok doluydu, ama işe koyulduklarında her şeyi bir kenara koydu. Müşteriye önerilecek kumaşları seçti, birkaç mektup imzaladı, bir iki dosyaya baktı; Azaya bir saat sonra gitti. Jenny bir gün işe gidemediğinde, Azaya müşterilerle ilgilenme konusunda hiçbir sıkıntı yaşamazdı, zaten bu nadiren olan bir şeydi. Bill yarım saat sonra eve geldiğinde, Jenny'yi mutfakta buldu. Canı çok sıkkındı.

"Onları davet ettiğim için özür dilerim," dedi Jenny. Bill onu kollarına aldı. Fakat Bill'in kafası başka bir şeyle meşguldü.

"Cidden umurumda değil. Onları bir daha görmek istemiyorum, en azından bir süreliğine. Uğraşacak bir sürü işimiz var. Onlar minicik bir kutuya hapsolmuş, minicik yaşamlar süren küçük insanlar. Benim seninle beraber o kutudan çıkmış olmama dayanamıyorlar. Ve bunu yaptığım için o kadar memnunum ki." Bill ona gülümsedi.

Yürüyüş yaparken bir karara varmıştı. Jenny'den hiçbir zaman sır saklamamakla beraber, son üç aydır tam da bunu yapıyordu. Söylemek bir şeyi değiştireceğinden değil, ama onun da gerçeği bilmeye hakkı vardı. Bill yavaşça kollarını

ondan ayırdı, masasının çekmecesini açıp iki mektup çıkardı. "Sana bunlardan bahsetmek istiyordum. Cesaretim yoktu ve seni endişelendirmek istemedim. Mart ayında Wyoming'de bana tam zamanlı iş teklif eden bir kiliseden bir mektup aldım ve işi geri çevirdim. Bunu sana yapamazdım Jenny. New York'ta olmak senin için ne kadar önemli, biliyorum. O nedenle korkmana gerek yok. Hiçbir yere gitmiyoruz. Fakat onlardan gelen ilk mektuba bakmanı istiyorum. Bugün bir tane daha mektup aldım. Henüz bir rahip bulamamışlar ve gelmem için bana yalvarıyorlar. Bu tam da istediğim şey, ama olmak istediğim yerden üç yüz kilometre uzakta. Bunun dışında mükemmel. Geri çevirsem bile, bir yerin beni istediğini bilmek güzel. Kaydolduğum o şirketten almışlar özgeçmişimi. Ajansa New York'ta kalmak istediğimi söylemiştim, fakat sanırım özgeçmişimi yine de ülkenin çeşitli yerlerine yollamışlar. Wyoming'deki bu kilise hemen cevap verdi." Mektupları Jenny'ye uzatırken kendisiyle gurur duyuyormuş gibi bir hali vardı. Jenny onları okurken gergin görünüyordu, sonra ona korku dolu gözlerle baktı.

"Bu kiliseye gitmeyi düşünüyor musun?" Paniklediği belliydi. İkisi de bunun Jenny'nin kariyerinden vazgeçmesi anlamına geleceğini biliyordu. Talepkâr müşterileri göz önünde bulundurulduğunda, Wyoming'e taşınıp New York'ta danışmanlık yapamazdı, ayrıca daima işin başında olması gerekiyordu. Şimdiye dek Bill'i isteyen iki kilise ise Kentucky ile Wyoming'deydi.

"Söyledim sana, onları geri çevirdim. Wyoming'e taşın-

mıyoruz. Ama bunlar güzel mektuplar ve oradakiler iyi insanlara benziyorlar. Sadece senin görmeni istedim. Şimdiye kadar bir türlü sana göstermeye cesaret edememiştim." İkinci mektup ilkinden daha da ümitsiz görünüyordu. Bill'e daha fazla para teklif etmiş, ona bir ev verileceğini söylemişlerdi. "Bunu sana söylemediğim için kötü hissettim, Jen. En azından böyle bir seçenek olduğunu bilmeliydin." Onun boş gezenin boş kalfası olduğunu, hiç iş teklifi almadığını, denemediğini düşünmesini istemiyordu. Gerçekten de bir kilise ve iş bulmaya çalışıyordu.

"Bu işi kabul edersen, işimi bırakmak zorunda kalırım," dedi Jenny; Bill onun gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu görünce, onu telkin etmek için elini omzuna attı.

"Bunu sana yapmayacağım, Jenny."

"Ama bir kilisede olman gerek. Ya başka bir şey bulamazsan?" Şimdi ağlıyordu.

"Bulacağım. Sadece buralarda bir kilise bulmak biraz zaman alabilir. O zamana kadar da papazlık işlerini yapmayı sürdürebilirim. Bundan da memnunum."

"Ama istediğin şey değil," dedi Jenny ümitsizce. Bill okula devam ederken ileride bir kilise bulamayabileceği aklına bile gelmemişti. Uygun kiliselerin ne kadar az veya uzak olduğu konusunda en ufak bir fikirleri bile yoktu. Jenny ona engel olmak istemiyordu, fakat kariyerini bırakıp Wyoming gibi bir yere taşınmaya hazır değildi ve asla da hazır olmayacağını biliyordu. Bill de öyle.

"İkimize de uygun olması gerek. Sadece bana değil," dedi

Bill soğukkanlılıkla. Son altı ay içinde yüzlerce mektup yazmış, özgeçmiş yollamıştı ve bu şimdiye kadar aldığı en iyi teklifti. Fakat kabul edemiyordu işte. Kızgın görünmüyordu, sadece üzgündü ve hayal kırıklığı duyuyordu, bu da Jenny'nin yüreğını burkuyordu tabii.

Bill mektupları kaldırdı, sonra sessizce akşam yemeklerini yediler. Bu Bill için önemli bir gündü, öğle yemeği ise çok zor geçmişti. Şimdi Jenny, Wyoming'deki rahlplik teklifinin akıllarına musallat olduğunu hissediyordu. Bunun Bill için önemli olduğunu biliyordu, yoksa mektupları ona göstermezdi. O gece yatakta Bill'in yanında, bir türlü uyuyamadan karanlıkta sessizce bunu düşündü.

"Endişelendiğini hissedebiliyorum," dedi Bill yavaşça tek kolunu ona dolayarak. "Yapma. Seni Wyoming'e sürüklemeyeceğim. Bunu senden isteyemem ki." Jenny, "Şükürler olsun" demek istiyordu, fakat yanaklarından yaşlar süzülürken yalnızca başını sallamakla yetindi.

"Başka bir şey bulamayacaksın diye korkuyorum," dlye itiraf etti. Sanki bütün kariyeri tehlikedeymiş gibi hissediyordu ve işi, Bill kadar fazla olmasa da çok fazla şey ifade ediyordu onun için. On sekiz yaşında Parsons'a başladığından beri, on dört yıldır kariyeri için çabalıyordu. Mesele oraya varırsa, ondan vazgeçme lüksü yoktu.

"Sabırlı olmamız gerek sadece," dedi. Tıpkı bebek konusunda olmaları gerektiği gibi. Jenny bu konuda da endişeleniyordu. Bill'in evlat edinme konusuna nasıl yaklaştığını merak ediyordu. O zamana dek ikisi de bir gün çocuklarının

olacağını düşünmüştü. Fakat iki yıldır denediklerinden, Jenny artık şüphe duymaya başlamıştı. Aynı şekilde Bill'in kilise bulmasının da bu kadar uzun sürmeyeceğini düşünmüştü, ama böyle olacağı belliydi.

"Çok üzgünüm Bill," dedi hüzünlü bir sesle, aklında iş konusu kadar bebek konusu da vardı.

"Seninle evlendiğimde kariyerinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Benden saklamadın bunu. Sürpriz değildi. Yaptığın işi seviyorum. Seninle gurur duyuyorum Jenny. Bencillik yapıp sadece bana uygun olanı istiyor değilim. Bu doğru olmaz." Jenny başını salladı ve ona iyice sokuldu. Derken Bill yavaşça ona dokunmaya başladı, sevişirken hüzünleri tutkuya dönüştü. Birbirlerinin kollarında her şeyi unuttular; aşk ve tutkunun medceziriyle sürüklendikten sonra, nefes nefese uzandılar. Sevişirken Jenny'nin gözleri kamaşmıştı.

Bill ona sarılmış uzanırken, ona gülümserken bunu söylemek istemedi, fakat bir bebek yapmak için sadece aşk gerekiyorsa, o gece Jenny ile bir bebek yaptıklarından emindi. Jenny de onu öperken ve uykuya dalarken tam da bunu düşünüyordu.

4. BÖLÜM

Bill iki hafta sonra hastanelerle hapishanedeki papazlık görevine başladı. Bu iş zorlayıcı ve ilginçti. Özel psikiyatri koğuşundaki hastaları bile ziyaret ediyordu. Bu sırada aldığı psikoloji eğitimi çok işine yarıyordu. Vakti listesindeki bütün hastalarla konuşmakla geçiyordu; üstelik bu yalnızca geçici bir iş olsa da insanlar onu sormaya başladığından, papazlık makamı onun çalışma günlerini üçten beşe çıkarmıştı. Bill hapishanede yaptığı işten de keyif alıyordu. Cinayet de dahil olmak üzere bir dizi suç için orada yatan kadın mahkûmlar, Bill ile rahatça diyalog kurabiliyordu. Bill eve yorgun argın, Jenny'ye anlatacak bir dolu hikâyeyle dönüyordu. Wyoming'deki kiliseden ise hiç bahsetmiyorlardı.

Bill ve Jenny haziran ve temmuzda çok yoğunlardı. 1 Ağustos'taki sonbahar Moda Haftası'na neredeyse bir ay kala işler yoğunlaşmaya başlamıştı bile ve Jenny'nin bazı müşterilerinin çok yardıma ihtiyacı vardı. Bill onun bütün gün oraya buraya koşturduktan sorar, her gece eve bitkin

döndüğünü fark ediyordu. Birkaç hafta sonu için tatil daveti almışlardı, fakat Jenny'nin çalışması gerekiyordu. Bill, vaktini yine mektup ve özgeçmiş yollamakla değerlendirdi. Şimdiye kadar hiçbir şey çıkmamıştı. Jenny'nin önemli müşterilerinden biri onları Hamptons'a davet ettiğinde, gitmeye karar verdiler. Şehirden kaçmak iyi gelecekti.

New York'tan cuma günü ayrılırken yoğun trafikte sohbet ettiler, ardından Jenny ön koltukta uyuyakaldı. Uzun bir hafta geçirmişti. Ağustosta Maine'e veya Martha's Vineyard'a* gitmek istiyorlardı, ancak Jenny kaçamak yapıp yapamayacağından emin değildi. Onun için yoğun bir dönem başlıyordu şimdi ve ta eylüle dek sürecekti. Art arda gelen koleksiyonlar nedeniyle bu yılın hiçbir döneminde müşterilerini yalnız bırakamazdı. Bill ise onunla biraz tatil yapmak için sabırsızlanıyordu. Jenny bir saat sonra uyandığında, Bill de bu konuyu düşünüyordu; daha yolu ancak yarılamışlardı.

"Uyuyakaldım, kusura bakma." Jenny ona gülümsedi. Şimdi daha iyi ve daha zinde hissediyordu.

"İhtiyacın var. Bitkinsin. Bütün hafta manyaklar gibi koşturdun." Jenny genellikle yorulmazdı, adeta sınırsız bir enerjisi vardı, fakat bu ezici sıcakta yorulmamak imkânsızdı zaten. Bill sahile ulaşmayı, yüzmeyi ve hafta sonunun tadını çıkarmayı iple çekiyordu. Üstelik ev sahiplerini de seviyordu. Bill tam bununla ilgili bir şey söyleyecekti ki Jenny'nin dalgın olduğunu fark etti. Randevu defterini çıkarmış, inceliyor, bir şeyler hesaplıyordu, derken başını kaldırıp Bill'e şaşkın gözlerle baktı.

"Aman Tanrım! Bir şey fark ettim. Son birkaç haftadır

---

* *Atlantik Okyanusu'nda, Massachusetts eyaletine bağlı bir ada. (ç.n.)*

o kadar yoğundum ki farkına varmamışım..." Esrarengiz bir ifadeyle gülümsüyordu; en sonunda iyice açılan trafikte hızlanan Bill'in onun neden bahsettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Neyi fark etmemişsin? Lütfen bana on tane daha randevun ve görmen gereken iki yeni müşterin olduğunu ve bu hafta sonu çalışman gerektiğini söyleme," diye takıldı, fakat bu aslında çok da imkânsız bir şey değildi. Jenny aylardır haftanın her günü çalışıyordu.

"Hamile olabilirim," dedi Jenny fısıldayarak. Sanki bunu yüksek sesle söylemekten çekiniyordu. Bill afallamış halde ona bakakaldı, sonra gözlerini yola çevirdi.

"Ciddi misin?" Onun kadar heyecanlı ve biraz da şaşkındı.

"Sanırım senin mezun olduğun gece oldu. Reglim gecikti. Çok ama çok gecikti. Dört hafta kadar. Aklıma gelmedi bile." Bu sözler üzerine Bill omurgasından aşağıya bir ürpertinin indiğini hissetti. Aniden o da Jenny kadar emindi. Ailesiyle yedikleri o korkunç öğle yemeğiyle Wyoming'de geri çevirdiği o kilise hakkındaki konuşmalarından sonra, yaşadıkları o tutku patlamasını hatırlıyordu. Jenny'nin o gece hamile kalmış olabileceğini düşündüğünü hatırlıyordu, sonra kendisi de bunu unutmuştu. Uzanıp Jenny'nin yanağına hafifçe dokunduğunda, Jenny umut dolu gözlerle ona baktı.

"Pazartesi günü kontrole giderim," dedi fısıldayarak, sonra da kolunu ona dolayıp onu öptü. Reglinin gecikmesi için başka bir açıklama gelmiyordu ikisinin de aklına. Bu

Jenny'ye hiç olmazdı. Pazartesi gününe kadar uzun bir bekleyiş olacaktı, fakat ikisi de hamile olduğundan nedense emindi. İki yıl sonra en sonunda olmuştu işte. Çok heyecanlanmamaya çalışıyorlardı, fakat Hamptons'a vardıklarında konuştukları ve düşünebildikleri tek şey buydu. Jenny gerçekten hamileyse rüyaları gerçekleşmiş demekti.

Jenny'nin müşterisi ve akşam yemeğine davetli konuklarla birlikte harika bir hafta sonu geçirdiler. Müşterisi iki muhteşem yemek daveti organize etmişti, üstelik odaları da okyanus manzaralıydı. Beraber sahilde uzun yürüyüşler yaptılar ve okyanusta yüzdüler; pazar gecesi de bronzlaşmış olarak ve fevkalade hissederek şehre geri döndüler. Jenny sabah doktorunu aramayı sabırsızlıkla bekliyordu. Bill ondan bile erken uyanmış, ona bir fincan çay getirmişti. Emin oluncaya dek bebekten bahsetmediler, fakat akıllarındaki tek şey oydu.

Jenny ofise giderken yol üstündeki hastanede bir kan testi yaptırdı. Sonuçlar için bir gün beklemeleri gerekti. İşine odaklanmaya çalışsa da bu neredeyse imkânsızdı. Azaya bile onda bir değişiklik hissetmişti. Nelson Wu da o sırada onlarla beraber çalışıyor, defilelere hazırlanmalarına yardım ediyordu. Onlar iyi bir ekipti.

"Keyfin çok yerinde. Bir şey mi oldu?" diye sordu Azaya. Jenny bir şeyler belli etmekten çekinerek gözlerini ondan kaçırdı. Şimdiden bir şeyler söylemek ve nazar değdirmek istemiyordu.

"Hafta sonu harika geçti, o yüzden," dedi neşeyle. O akşam dokuza dek çalıştı, eve döndüğünde Bill bütün gün hapis-

hanedeki mahkûmlara danışmanlık yaptıktan sonra dinleniyor, televizyon izliyordu. Jenny'ye akşam yemeği hazırlamıştı, o akşam erkenden yattılar. Ertesi gün klinik açılır açılmaz Jenny doktorunu aradı. Hemşire, doktor gelinceye kadar sonuçları açıklama yetkisinin olmadığını söylediğinde, az kalsın çığlık atacaktı. Hemşirelerin test sonuçlarını telefonda vermeleri yasaktı.

Saat dokuz buçukta aradıklarında Jenny sonuçları duymayı bekleyerek nefesini tuttu, derken doktor telefona çıktı ve ona iyi haberi verdi. Hamileydi. En sonunda başarmışlardı. Banyoya girdiğinde Bill duş alıyordu; Jenny yanaklarından süzülen yaşlarla öylece durup ona bakarak gülümsedi. Bill başını duştan uzattı, onun yüzündeki ifadeyi gördü ve coşkuyla haykırdı. Hemen duştan çıkıp Jenny'yi kollarına aldı, onu öpmeye başladı. Jenny sırılsıklam olmuştu, fakat bu ikisinin de umurunda değildi. Beklemelerine değmişti. Bill orada durmuş, onu öpüyor, onu ne kadar çok sevdiğini söylüyordu. Tıpkı Jenny'nin onu sevdiği gibi. Bu kadar çok ve bu kadar uzun zamandır istedikleri bebekleri yoldaydı artık. Yaşamları kusursuzdu.

5. BÖLÜM

Ağustos başında Bill ile beraber doktor randevusunda gittiklerinde, Jenny yedi haftalık hamileydi. Bebeğin mart başında doğması bekleniyordu ve her şey yolunda gidiyordu. Doktorun ona biraz zayıf olduğunu söylemesi hariç. Jenny'nin birkaç kilo almasını istiyordu; Bill doktora Jenny'nin çok çalıştığını ve her gece geç geldiğini de anlattı. Jenny Moda Haftası'nın yaklaştığını, müşterilerini yüz üstü bırakamayacağını söyledi. Tasarımcılar işlerine iyice yoğunlaşmış, onu tamamlanacak koleksiyonlar ve planlanacak defilelerle, milyon tane ihtiyaç ve taleple baş başa bırakmışlardı.

"Sırf hamileyim diye çalışmayı bırakamam," dedi alçak sesle. Son ana kadar çalışmayı sürdürmek istiyordu ve doktor da buna bir engel görmüyordu, tabii Jenny abartmadığı sürece.

"*Abartmamak* senin kitabında yok," diye sitem etti Bill. "Mesele işe gelince, en azından. Senin işin ve abartmamak birbirine uyan şeyler değil." Jenny'nin tarzı da öyleydi. İşine elinden gelenin yüzde binini veriyor, bu da sonuçlara yan-

sıyordu. Müşterileri de işte onu bu yüzden seviyor ve ona bu kadar çok ihtiyaç duyuyorlardı. Hepsi de işlerini onsuz yapamayacağını iddia ediyordu. Jenny bunun doğru olmadığını biliyordu, yetenek onlardaydı; onun göreviyse ince ayarları yapmak ve onlara daha net bir vizyon sağlamaktı. Onlardan övgü duymaksa her zaman hoşuna gidiyordu tabii. Bayan Vreeland de onun hakkında böyle düşünüyordu, Jenny onun tanıdığı en özenli kişiydi, hele ki bu kadar genç biri için. Her tasarımcının koleksiyonu için neyin doğru olduğunu sezgileriyle hissediyor, her birinin eşsiz tarzını kimseyi taklit etmeden oluşturmayı beceriyordu.

"Biraz yavaşlamaya çalışsan olur mu?" diye yalvardı Bill doktordan çıktıklarında. Doktor, Jenny'ye hamilelere özel vitaminler ve demir hapları yazmıştı, bunların midesini bozabileceğini söylemişti, fakat Jenny şimdilik iyi hissediyordu. Henüz hiçbir hamilelik belirtisi yaşamamıştı, zaten önceden şüphelenmemesinin nedeni de buydu. İyi hissetmeye devam etmeyi umuyordu, müşterileri bunu sorun yapmazsa Azaya'ya daha fazla iş aktaracağına dair Bill'e söz verse de işini aksatmak istemiyordu. Nelson'ın da daha sık gelmesini isteyecekti.

"Müşterilerin ne istediği umurumda bile değil," diye homurdandı Bill. "Bu bebek bizim için çok önemli." Üstelik tam da tahmin ettiği gibi, bebek ikisi için de doğru bir zamanda geliyordu. İkisi de hazırdı, Bill mezun olmuştu, ihtiyacı olan tek şey bir kiliseydi ve bu arada hastaneler ve kadınlar hapishanesinde papazlık yapmayı sürdürüyordu. İnsanlarla anlayışlı ve şefkatli diyaloglar kurma, onlara biri-

lerinin onları umursadığını hissettirme yeteneği vardı. Şimdi hapishanede kilise ayinleri düzenliyordu ve ne kadar çok kadının katıldığını gördükçe şaşırıyordu. Tacize uğrayan kadınlar için bir destek grubu oluşturmak istiyordu, zaten genellikle hapishaneye düşmelerinin nedeni de bu olaylardı. Bill oraya nasıl geldikleri konusunda önyargısızdı ve mahkûmların büyük kısmının ismini biliyordu. Aynı zamanda erkekler hapishanesinde çalışması için bir teklif almıştı ve bu göreve başlamayı da iple çekiyordu.

Doktor randevusundan sonra Bill, birkaç aydır hasta olan bir papazın görevini devraldığı hastaneye geçti; Jenny de sonbahardaki Moda Haftası'nda ilk koleksiyonunu gösterecek, inanılmaz yetenekli İsveçli bir genç kız olan yeni müşterisiyle buluşmaya gitti. Kariyerinin tam başında onunla çalışmak heyecan vericiydi. Ona gerçekten de muazzam bir katkıda bulunabilir, değerli tavsiyeler verebilirdi. Günün büyük kısmını birlikte geçirdiler, ardından Jenny, David Fieldston ile kısa bir görüşme yapmaya gitti. David eylülde tanıtacağı koleksiyona iki yeni kıyafet eklemişti ve Jenny'nin düşüncelerini merak ediyordu. Jenny bunların fevkalade olduğunu düşünmekle beraber, birinin hatlarını biraz sadeleştirmek için provada bazı ayarlamalar yapmasını önerdi. Örnek kıyafeti iğnelerle düzelttiklerinde, gerçekten de bir anda çok daha iyi göründü. Jenny oradan saat altıda ayrılıp kendi ofisine döndü.

Masasına geçtiği anda eline bir yığın iş ve mesaj tutuşturan Azaya, "Bugün kasırga gibiydin," dedi. Bu Jenny Ar-

den'm yaşamında gayet sıradan bir gündü. Yavaşlaması gerektiğini hatırlamaya gayret ediyordu, fakat ne zaman ve nasıl olacaktı bu?

Kahvaltıdaki bir dilim kızarmış ekmek dışında yemek yemeye vakit bulamamıştı; bir değişiklik olsun diye işini dokuzdan önce bitirmek için didindikten sonra, ofisi saat sekizde terk ettiğinde, hafiften başı ağrıyordu. Taksiye binerken, güçlükle taşıdığı iki alışveriş torbasına tıkıştırdığı işleri de almıştı yanına. Evin kapısından girdiğinde bitkin görünüyordu; Bill açmakta olduğu mektuplardan başını kaldırıp ona baktı. Son yedi aydır hep aynı şeyleri söylüyordu bu mektuplar. Onunla çalışmayı çok isterlerdi, fakat kiliselerinde henüz açık bir pozisyon yoktu ve bir değişiklik olursa ona bildireceklerdi. Elinde mektuplarla, cesareti kırılmış gibi görünüyordu. Jenny bir daha Wyoming konusunun açılmamasından dolayı rahatlamıştı, hele ki şimdi. Kariyerini bırakmak, yabani bir yerde bebeğini doğurmak istemiyordu. Bill bunda ısrar etmediği için de minnettardı. Bir iş bulmak daha uzun sürecekse bile, New York'a yakın olmak, Bill'in onun için yapmaya istekli olduğu bir fedakârlıktı.

"Bu akşam kutlamak için seni akşam yemeğine götürmek istiyordum," dedi Bill. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı, fakat Jenny'nin ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu. Yemeğe gitmek yerine mutfakta salata yemeye karar verdiler. Bill bir şişe şampanya açtı ve birer kadeh doldurdu. Doktor arada bir içebileceğini söylemişti, fakat Jenny köpüklü şampanyadan yalnızca bir yudum aldı. Hâlâ başı ağrıyordu. Yemek yerken günlerinin nasıl geçtiğinden bahsettiler. Bill şayet aile

şirketinde çalışmayı sürdürseydi, yaşamının ne kadar farklı olacağına inanamıyordu. Şimdi hayatını çok daha fazla seviyordu. Yemekten sonra Jenny eve getirdiği iki torbayla beraber çalışma masasına geçti. Gece bire dek çalışmaya devam etti. Bill kanepede uyuyakalmıştı.

Jenny onu yavaşça dürttüğünde Bill de uyanıp onunla beraber yatak odasına geçti, üstündekileri çıkardı, dişlerini fırçaladı, ardından yatağa girdi. Jenny'ye uykulu gözlerle baktı ve kollarının arasına alarak o uzun ince bedenini kendisine bastırdı. Aralarında Jenny'nin şişkin göbeğini hissedebileceği günü iple çekiyordu. Bu hâlâ ikisine de hayal gibi geliyordu. Yalnızca yedi ay sonra onlarla beraber yaşayacak küçük bir insanın dünyaya geleceğine inanmak çok zordu. Jenny şimdiden daha büyük bir daireye taşınmaları gerekeceğinin farkındaydı. Şimdi iki yatak odaları vardı, fakat Jenny birini çalışma odası olarak kullanıyordu ve ondan vazgeçemezdi.

Yaşamlarında bir sürü değişiklik olacaktı, ama bu ikisine de olması gereken şeymiş gibi geliyordu. Jenny annesine söylemek istiyordu, fakat bütün gün onu aramaya fırsat bulamamıştı. Müşterilerine söylemek için de mümkün olduğunca bekleyecekti. Onları telaşlandırmak veya artık onları boşlayacağını düşünmelerini istemiyordu. Hem bir aile sahibi olmayı hem de işini sürdürmeye son derece kararlıydı ve Bill onu tanıdığından bunu verimli, yaratıcı ve zarif bir şekilde yapabileceğinden emindi. Her şey yoluna girecekti.

Ağustos ortasında bir haftalık tatil için Martha's Vineyard

yerine Maine'e gitmeye karar verdiler. Küçük bir pansiyonda kaldılar, bölgede arabayla dolaştılar ve iki günlüğüne bir tekne kiraladılar. Bu Bill'in tutkularından biriydi; küçüklüğünden beri yelkenliyle açılırdı. Jenny, Bill ile evleninceye dek yelkenliyle açılmamıştı, annesi ve büyükannesinin yanında büyürken böyle deneyimleri olmamıştı, fakat artık bundan çok keyif alıyordu. Bill ona bir can yeleği giydiriyordu, çünkü Jenny iyi bir yüzücü değildi. Fakat onu deniz tutmaz ve Bill'e tamamen güvenirdi. Bir yandan bebekten bahsederken, bir yandan da küçük, metruk kasabaları geziyorlardı; mezar taşlarına etkileyici yazıların yazıldığı bir mezarlığı dolaştılar. Yan yana gömülmüş olan bir anne ve bebeğinin mezarlarına bakmak için durdular, yanlarında onlardan sadece aylar sonra ölmüş genç bir adam yatıyordu. Bu manzara Jenny'nin boğazını düğümleyen ve Bill'in gözlerini yaşlarla dolduran bir hikâyeyi anlatıyordu.

"Eğer insanlar birbirlerini gerçekten severlerse, bir başka hayatta birbirlerini yeniden bulacaklarına inanmışımdır hep," dedi Bill alçak sesle. Jenny bunu duyduğunda ona çok dokundu. Bill'in, bu genç çift ve bebekleri gibi, birbirlerini çok seven insanların bir gün cennette yeniden buluşacağını söylemek istediğini düşündü. Bebeğin doğduktan üç gün sonra ölen küçük bir kız olduğunu, annesinin de muhtemelen doğum sırasındaki bir terslik nedeniyle ondan bir gün önce öldüğünü fark etti. Kadının kocası, yani bebeğin babası da kısa bir süre sonra onların ardından gitmişti. Genç çift yalnızca on sekiz yaşındaydı ve bundan yüzlerce yıl önce yaşamışlardı. Jenny,

Bill'in cennette daha iyi bir yaşamda yeniden buluşmakla ilgili sözlerini sevmişti. Onun inançlarına da uyuyordu bu düşünce.

"Eminim cennette birbirlerine kavuşmuşlardır," dedi Jenny fısıldayıp Bill'in elini tutarak. Bu çift, mezar taşlarındaki tarihlerin anlattığı hikâye onu sarsmıştı. Çok gençlerdi.

Fakat aslında Bill'in bu konudaki görüşü onunkinden biraz farklıydı. "Bence birbirini gerçekten de seversen, bir şans daha elde ediyorsun. Bence ölüm bile ayıramıyor," dedi kendinden emin; eli onun avucunda olan Jenny dönüp şaşkınlık içinde ona baktı. Bill daha önce hiç buna benzer bir şey söylememişti. Bu onların geleneksel görüşlerinin ötesinde bir yerlere geçiyordu.

"Yani geri dönüp bu hayatta yine birbirini bulabiliyor musun?" diye sordu ürpererek. Bill başını salladı.

"Neden bilmiyorum, ama daima buna inanmışımdır. Bence gerçek aşk sonsuza dek yaşar ve çiftler birbirini yeniden bulur. Eğer bize bir şey olursa, eminim birbirimizi yeniden buluruz. Burada bitmez. Biz öyle veya böyle, birbirimiz için yaratılmışız. Bunu ilk tanıştığımızda anlamıştım. Aramızdaki bağ bizimle beraber ölemeyecek kadar güçlü. Bence Tanrı onun yaşamasına izin verecektir. Farkında olmasak bile birbirimize bir şekilde kavuşurduk. Bizim hikâyemiz uzun zaman boyunca sürecek." Söyledikleri, bir gün ölmek ve ruhlarının cennete gideceği düşüncesi Jenny'yi biraz ürkütmüştü. Bunun farkında olsalar da, olmasalar da yeniden bir araya gelmek için geri dönmeleri veya birbirlerini tanımaları onun için düşünmesi çok zor bir şeydi, fakat o üç mezarın yanın-

dan yürürlerken Bill bundan çok eminmiş gibi görünüyordu. Peki, söyledikleri doğruysa, bu genç çift başka bir hayatta yeniden kavuşmuş muydu? Bu düşünceye inanmak onun için biraz güçtü.

"Şey, sadece bu hayatta olmaya çalışalım, böylece birbirimizi aramamıza gerek kalmaz. Bir dahaki sefere seni tanımayabilirim," diye takıldı Bill'e. "Şimdi bir arada olmayı yeğlerim."

Mezarlıktan çıkıp kapıyı arkalarından yavaşça kapatırken, "Ben de öyle," dedi Bill. Böyle mezarlıklardan New England'da bir sürü vardı, içinde yatan insanlar ne kadar uzun zaman önce ölmüş olursa olsun, hepsi de böyle pitoresk ve hüzün vericiydi. Arabaya doğru ilerlerken Bill fısıldarcasına konuşuyordu. "Bence bizim kaderimiz ebedi, yalnızca kısa bir süreye mahkûm değil, hatta bu hayata bile." Jenny onun söylediklerini dinlerken bunların doğru olduğunu ümit ederek başını salladı, fakat bundan emin değildi. Bill ise çok emin görünüyordu, söylediklerine duyduğu inanç çok güçlüydü.

Jenny, "Yalnızca şimdi birbirimize sahip olduğumuz için minnettarım," dedi yavaşça. Bu onun için yeterliydi. Onunla bu hayatın ötesinde bir şeye sahip olmayı beklemiyordu ve şimdi onunla beraber olmak istediği tek şeydi. Üstelik karnında büyüyen bebeğiyle, yaşamları şimdi her zamankinden daha mükemmeldi. Arabayla ilerleyip bir sonraki kasabada öğle yemeği için durana dek ikisi de konuşmadı. Bill'in sözleri Jenny'yi dalgınlaştırmıştı. Bill'in söylediklerinin doğru olup olmadığını asla bilemeyeceklerdi, fakat bu kesinlikle düşünmeye değer bir şeydi.

"Bir keresinde ağabeyime bu teorimden bahsetmiştim," dedi Bill öğle yemeği sırasında. Bunu düşünürken gülümsedi. "Delirdiğimi sandı. Ama zaten genel olarak deli olduğumu düşünüyorlar. Asla benden bekledikleri parametrelere uygun olmadım; benden dolayı hep hayal kırıklığı duydular." Bu anne babası ve ağabeyleri için geçerliydi, onu olduğu gibi kabul eden tek kişi, yani Jenny için değil. Şu anda ihtiyacı olan tek kişi de o ve bebekti zaten. En sonunda kendi ailesi vardı. Jenny de aynı şeyleri hissediyordu. Bir erkekte hayal edebileceği ve isteyebileceği her şeyi Bill'de bulmuştu. Bill onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ve bunu asla yapmayacağını biliyordu. Jenny'ye hep söylediği gibi, Jenny'yi "sonsuza kadar" sevecekti. Jenny bundan daha fazlasını da isteyemezdi zaten.

Maine ve Vermont'ta arabayla gezip New Hampshire'da bir gün geçirdiler, Bill'in Dartmouth'ta öğretmenlik yapan üniversiteden bir arkadaşını ziyaret ettiler. Arkadaşı, Bill'in rahiplik yapma kararından çok etkilenmişti; o, eşi ve üç çocuğuyla harika bir gün geçirdiler. Ardından New England'daki sekiz güzel günün sonunda New York'a döndüler. Döndüklerinde de her yıl Moda Haftası'ndan önceki haftalarda olduğu gibi, büyük yoğunluk başladı. Jenny dikkatli olacağına söz vermiş olmasına karşın, podyumlarda sonbahar koleksiyonlarını sergileyecek olan bütün müşterilerini tatmin etmeye çalışarak günde on sekiz saat çalışıyordu.

Toplantılar iptal oluyor, kumaşların ulaşması gecikiyor, örnekler gelmiyor, provalar aksiliklerle geçiyor, mankenlerin

kimi provalara sarhoş geliyor veya başka ülkelerden gelecek olanlar uçaklarım kaçırıyor, üretim örnekleri orijinal parçalardan farklı görünüyordu ve tabii Jenny'nin her şeyi çözmesi bekleniyordu; o da İşçi Bayramı'nın hafta sonunda sinir krizleri geçiren müşterilerinin her biri için harikalar yaratıyordu. Moda Haftası gelip çattığında, art arda organize edilen ve basın mensuplarının her birinin yakinen takip ettiği defileler nedeniyle herkesin siniri allak bullaktı; Jenny hamile olmasına karşın yaklaşık iki buçuk kilo vermişti ve bitkin görünüyordu. Kendisine ve Bill'e her şey bittikten sonra, birkaç gün dinleneceğine dair söz verdi.

En önemli üç müşterisi ilk iki gün sonbahar koleksiyonunu sergiledi ve ikisi büyük başarı elde ederek basından harika eleştiriler aldı. Üçüncü müşteri, o sezon Jenny'nin ilk defa çalıştığı yeni müşterisi son dakika bir sürü değişiklik yapmıştı; basın koleksiyonu zayıf ve kararsız bulmuştu, Jenny de onlarla aynı fikirdeydi. Onu çok daha güçlü olan ve Jenny'nin onayladığı bir Asya teması içeren en baştaki ilhamına sadık kalmaya ikna edememişti. Hiçbiri onun müşterisi olmamakla beraber, çok sevdiği bazı genç tasarımcılar da o sezon ürünlerini göstermişlerdi. Jenny daha büyük tasarımcılarla veya kendilerini daha hızlı kabul ettirmek için para harcama lüksü olan yeni tasarımcılarla çalışmaya meyilliydi. Sevdiği gençlerden bazıları kendisini ispatlamıştı ve büyük saygı görüyordu. Peşlerinde moda dünyasına renk katan genç sanatçılarla takipçilerden oluşan bir grup vardı.

Moda Haftası'nda daima yaşanan bir manzaraydı bu. O

sezon Jenny'nin defile düzenleyen yedi müşterisi vardı, bunların ikisi son günde olacaktı ve Jenny, Nelson ve Azaya ile beraber deliler gibi koşturuyordu. Her şey şimdiye dek kusursuz ilerlemişti ve Bill her defileye gelmiş, tasarımcıların işlerinin kalitesini, Jenny'nin de onların yeteneğini pekiştirmekte ve bu işleri sergilemede ne kadar iyi bir iş çıkardığını görerek etkilenmişti. O sezon Jenny'nin şimdiye kadarki en iyi işini çıkardığını düşünüyordu. Son defilelerin olacağı gün Jenny üç aylık hamileydi. Hiç kimse bunu fark edemiyordu ve kimseye söylememişti, Azaya'ya bile. Her zamankinden daha zayıftı ve son iki aydır deli gibi çalışmasından kaynaklanan ender bitkinlikler dışında hamilelik belirtileri sergilemiyordu. Jenny annesine bebek haberini vermişti ve tıpkı Bill gibi, Helene de Jenny'ye çok çalışmamasını, ağırdan almasını tembihlemişti, Jenny de Moda Haftası biter bitmez böyle yapmaya söz vermişti.

O akşam eve dönerken yol üstünde iki partiye uğradı. Biri büyük bir tasarımcının Beşinci Cadde'deki şaşaalı apartman dairesinde, diğeri de Jenny sayesinde defilesi eleştirmenler tarafından büyük heyecanla karşılanan genç İsveçli tasarımcı tarafından East Village'daki bir dairede veriliyordu. Eve vardığında kapıdan içeri resmen sürünerek girdi; öylesine yorgundu ki. Bill partilere uğramadan, saatler önce eve gelmişti. Bu sıralar erkekler hapishanesinde sabah altıda ayin düzenliyordu, Jenny'nin hamileyken bile bitmek bilmeyen enerjisine ve motivasyonuna sahip değildi. O eve geldiğinde çoktan yatağa girmişti bile. Bir süre daha oyalandıktan sonra, Jenny de yatağa girip Bill'e sokuldu. Bu hafta, çarpıcı bir

başarıyla sonuçlanmıştı. Jenny daima çok şanslı olduğunu düşünürdü. Philadelphia'dan gelen, ondan önce de haritada yeri bile bilinmeyen Pittston'da fakirliğin içinde doğan küçük bir kız olduğu düşünülürse, New York moda sektörünün önemli simalarından, moda denen fırtınanın merkezindeki belli başlı isimlerden biri olmasının önemi daha iyi anlaşılırdı. Dişiyle tırnağıyla gelmişti buralara ve bu maceranın her bir anına bayılmıştı.

O gün yaptığı son iki şovu düşünüp sabahki değelendirmeleri merak ederek uykuya daldı. Yatağa girdiğinde Bill kıpırdamamıştı, ta ki sabah saat dörtte Jenny'nin iniltisini duyuncaya dek. Kâbus gördüğünü sandı, kendisi de tam uyanık değildi zaten, onun sırtını ovdu. Jenny bu kez daha da yüksek sesle yeniden inildediğinde, Bill tekrar uykuya dalmıştı. Bu uzun, yavaş, acı bir inleyişti. Bill onun karanlıkta nefes nefese ismini haykırdığım duydu.

"Bill... hareket edemiyorum... ben... çok kötü... yardım et." Bill onun haykırışlarını duyar duymaz kendine geldi. Tek dirseğinin üzerinde doğruldu, sonra ışığı açtı. Jenny bedeni kaskatı kesilmiş halde, cenin pozisyonunda yatıyordu. Arkası ona dönüktü, Bill onu yavaşça kendisine doğru çevirmeye çalıştı, fakat bunu yapmaya çalıştığı anda Jenny çığlık attı.

"Neler oluyor... Jenny... konuş benimle." Jenny'nin beti benzi atmıştı ve dudakları griydi. Bill sezgisel olarak yatak örtüsünü onun üstünden çekip bedenine bakmaya çalıştığında, yatağın her tarafına kan bulaşmış olduğunu gördü. Jenny kana bulanmış, karnını tutuyordu. Sanki bu yatakta bir cina-

yet işlenmişti de Jenny ölmek üzereydi. Bill paniğinin geçmesi için mücadele etti ve onunla serinkanlı bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Endişelenme canım. İyisin. Her şey yoluna girecek." Jenny'nin neler olduğunu, kan kaybettiğini bilip bilmediğinden bile emin değildi. Öylesine acı içindeydi ki adeta tutarsızdı, art arda gelen kasılmalara dayanmaya çalışırken vücudu kaskatıydı. Bill hemen döndü, 911'i arayıp ambulans çağırdı. Karısının kanaması olduğunu ve üç aylık hamile olduğunu söyledi telefonda. Jenny'ye baktığında, bebeğin ölmüş olduğundan emindi ve istediği tek şey Jenny'yi kurtarmaktı. Operatöre bunun ölüm kalım meselesi olduğunu söylemek geçti içinden, fakat Jenny'yi korkutmak istemiyordu. Jenny sanki bilincini yitirmiş veya bir bayılıp bir kendine geliyormuş gibi görünüyordu; ambulans beklerken Bill onu sallayarak kendisiyle konuşmaya zorladı.

Jenny'nin kirpikleri gözkapaklarına ağır geliyordu sanki, yüzü ise her bir dakika daha da beyazlaşıyordu. Yatakları kanla doluydu ve Bill'e de bulaşmıştı; Bill koşup bir havlu kaptı, bacaklarındaki ve ellerindeki kanı sildi, onu ayık tutmaya uğraşırken kıyafetlerini üzerine çekti. Ambulans sekiz dakika sonra geldi ve görevliler hemen işe koyuldu. Kanamayı yavaşlatmak için Jenny'yi basınçlı bir şişme tuluma yerleştirdiler, koluna serum taktılar, onu sedyeye taşıdılar ve iki dakikadan bile az zaman içinde onu evden çıkardılar. Bill onların arkasından merdivenleri birer ikişer indi, görevlileri dinlemeden ambulansa bindi. Ambulansın sireni açıldı; bütün ışıklar yanıp sönerken, sokak köşelerini dönerlerken, Jenny artık kendinde değildi. Onu

Lenox Hill Hastanesi'ne yetiştirip acile götürdüler; orada Bill'e karısının kan grubu soruldu, hemen uygun kan bulundu ve ameliyat odasına giderken Jenny'ye kan nakli yapıldı. Bir doktor Bill'in eline bir dosya tutuşturdu ve ona ameliyat izin formunu imzalattı. Bill formu imzalayıp uzattığında, ona ciddi bir bakış attı; tüm bunlar saniyeler içinde olup bitti.

"İyi olacak mı?" diye sordu Bill hıçkırarak; doktor onu korkutmaya yetecek kadar tereddüt etti.

"İyi görünmüyor," dedi dürüstçe, yalan söylemek istemediği belliydi. "Çok kan kaybetmiş. Bir beş dakika daha devam etseydi, bütün kanını kaybedebilirdi. Durumu ciddi. Onu kurtarmak için elimizden geleni yapacağız. Bu arada bebeği kaybetti." Bill başını salladı. Bebeklerinin yasını sonra tutacaktı, şimdi tek istediği şey karısının hayatını kurtarmaktı.

"Elinizden geleni yapın!" Bill, karısıyla ilgilenen ekibe katılmak üzere hızla yanından ayrılan doktorun arkasından haykırdı. Sonra karısının doğurmasını bekleyen çiçeği burnunda gergin bir baba gelinceye dek, bekleme odasında tek başına oturdu. Genç adam eşiyle beraber doğumhanede olmak istiyordu, fakat bir hemşire onaylamayan bakışlarla buna izin verilmediğini söyledi. Genç adam, artık kimseyle konuşacak halde olmayan Bill ile sohbet etmeye çalıştı. Beş dakika sonra bir hemşire gelip Bill'i haberleri tek başına bekleyebileceği küçük, özel bir odaya götürdü. Hemşireler ona Jenny'nin hayatının kurtarmaya çalıştıklarını, fakat durumunun kötü olduğunu söylediler. Ona bir fincan kahve

ikram ettiler, ama Bill geri çevirdi. Sadece orada sessizce oturup bekledi ve dua etti.

Yarım saat sonra ameliyat önlükleri, başlıkları ve maskeleriyle iki doktor, yüzlerinde üzüntülü bir ifadeyle onunla konuşmaya geldi.

"Yoksa o..." Bill onlara bakarken birazdan bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Hayatta," dedi doktorlar hemen. "Eşinizde dış gebelik vardı. Ender bir durumdur, ama meydana gelebilir. Fetüs rahim yerine fallop borusunda gelişmiş. Bu eninde sonunda anne için ölüm tehlikesi içeren bir duruma neden olur. Görünüşe göre bebek çok yavaş büyümüş, uyarı olarak da eşiniz acı ve kramplar hissetmiş olmalı. Şimdi bilinci yerine geldi, ona sorduk ve böyle şeyler hissetmediğini söyledi. Özetlemek gerekirse, büyüyen fetüsün baskısı altında tüp patlar ve bu gece gördüğünüz türde bir kan kaybı durumuna yol açar. Bebek böylesi koşullarda hayatta kalamaz. Eşinizin yaptığı hiçbir şey buna yol açmadı. Bu zaman zaman karşılaştığımız bir anomalidir. Belli ki eşiniz çok yoğun biri, bu nedenle belki ilk işaretleri fark etmedi. Pek çok kadın tüp patladığında hayatını kaybeder. O çok şanslı. Tüpünü ve bir yumurtalığını kaybetti, fakat iyileştikten sonra bir daha hamile kalmaması, tek bir tüp ve yumurtalıkla normal bir hamilelik geçirmemesi için hiçbir sebep yok. Bunun bir daha olmaması için dikkatle gözlem altında tutulmalı, fakat bu tarz felaketler genelde iki kez olmaz. Bu çok talihsiz bir durum, bebeğiniz için çok üzgünüm," dedi doktor hüzünlü bir sesle. En azından

Jenny'nin hayatı kurtulmuştu. Doktor bir süre hayati tehlikesinin bulunduğunu ve dikkatli bir ameliyatla onun üreme organlarının bir kısmını kurtarmayı başardıklarını söyledi, böylece Jenny kısır olmak durumunda kalmamıştı.

"Durumu nasıl?" Bill'in düşünebildiği tek şey buydu. Dış gebelik çok tehlikeliydi, çünkü çok uzun zaman sürmüştü ve az kalsın Jenny'yi öldürüyordu.

"Anestezi nedeniyle bilinci halen biraz bulanık, kan kaybı nedeniyle de halsiz. Acilde ona üç kez kan nakli yaptık, fakat bir süre daha güçsüz olacaktır. Yeniden hamile kalması için birkaç ay dinlenmesi gerek, ama gelecekte hamile kalıp sağlıklı bir bebek doğurması için hiçbir engel yok. Bu yalnızca doğanın zaman zaman verdiği bir karşılık. Şiddetli karın ağrısı olmadığı sürece doktorunun bundan şüphelenmesinin hiçbir yolu, bu duruma gelmesinden önce hamileliği sonlandırması için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eşiniz iyileşecek," diye telkin etti doktor. Jenny de Bill'i görmek istiyordu, fakat gözlemde tutulması için hâlâ özel odadaydı, normal bir odaya alınana dek onu göremezdi. Kanamanın yeniden başlamasından çekiniyorlardı. Böyle bir durumdan sağ çıkamazdı; Bill doktorların mesajını gayet net anlamıştı. Yeniden bebek yapabileceklerini duyduğunda çok mutlu olduğu söylenemezdi. Şimdi Jenny için buna sevinemeyecek kadar çok endişeleniyordu, ayrıca ölen bebekleri için de üzülüyordu. İkinci doktor bebeğin cinsiyetini, erkek olduğunu söylediğinde, Bill daha da çok üzüldü. Asla tanıma fırsatı bulamadıkları ve hep yasını tutacakları gerçek bir insandı o.

Jenny'nin normal odaya taşınmasını beklerken, Bill

onunla ilgili haberleri almak için hemşireleri sorguya çekti. Hemşirelere onu bırakmaları için yalvardı ve bir başka hastanede papaz olarak çalıştığını ispatlayan kimliğini gösterdi, fakat hemşireler, son töreni yönetmesi gerekmediği sürece özel odaya giremeyeceği konusunda kararlıydı; neyse ki Bill'in böyle bir şey yapmasına gerek yoktu.

Jenny doğum katında özel bir odaya alındığında, öğleden sonraydı, en sonunda Bill'in onu görmesine izin verdiler. Bill o zamana dek Helene'yi aramış, ona neler olduğunu anlatmıştı, ayrıca Azaya'ya da Jenny'nin ofise gelmeyeceğini söylemiş, papazlığı arayıp eşinin hastanede olduğunu ve birkaç gün işe gelemeyeceğini söylemişti. Helene haberleri duyduğunda resmen yıkılmıştı ve kızı için endişeleniyordu. Gençken dış gebelik nedeniyle hayatını kaybeden iki kadın tanıdığını söylemişti. Bu olaylar Pittston'da olmuştu ve bu iki kadın kimse neler olduğunu anlayamadan ölümcül şekilde kan kaybetmişti. Bill kızına zamanında yardım çağırdığı için ona sonsuz minnettarlık duyuyordu. O gece uyanıp da onun inleyişini duymasaydı veya Jenny hızla kan kaybedip asla uyanmasaydı, neler olabileceğini düşünüp ürperiyordu. Gerçekten de Jenny ucuz kurtulmuştu.

Yanma gider gitmez eğilip onu öptü, Jenny onu görmenin verdiği rahatlamayla yaşadıkları korkunç şeyler ve bebeklerini kaybetmelerinin üzüntüsüyle ağlamaya başladı.

"Biliyorum tatlım, biliyorum..." diye mırıldandı Bill; yanındaki sandalyede oturmuş, onun saçlarını okşuyor, elini sımsıkı tutuyordu. "Yine bebeğimiz olur. Önemli olan tek

şey senin iyi olman. Seni asla, ama asla kaybedemem. Şimdi iyileşmen gerek. Sonra başka bir bebeğimiz olacak mutlaka."

"Ben onu istiyorum," dedi Jenny ağlayarak. "Oğlan olduğunu öğrendim."

"Biliyorum. Söz veriyorum, başka bebeklerimiz olacak." Jenny onun elini kavrayarak başını salladı. Bill ona sarıldı, Jenny de öylece uzanıp ağladı. Bill de ağlıyordu, karısı için olduğu kadar ölen oğlu için de.

"Bu yaz Maine'de gördüğümüz o aileyi düşünüp durdum. Ölmemizi istemiyorum... sonsuza dek yaşamamızı istiyorum. Seni bir daha asla bırakmak istemiyorum," dedi üzüntüyle. Bill gülümsedi.

"Öyle olmayacak. Benden asla kurtulamayacaksın," diye söz verdi. "Ben ebediyen yanındaydım. Bu nedenle iyileşmen ve bana katlanman gerekecek." Jenny gülümsedi ve gözlerini yumdu, ölümcül şekilde kan kaybettiğinden hâlâ kendinde değildi, üstelik aldıkları yumurtalık ile tüpün olduğu bölgede şiddetli kramplar oluyordu. Ona kısa bir süre sonra ağrı kesici verdiler, sonra o akşam bir kez daha kan nakli yapıldı. Kan sayımı hâlâ çok düşüktü ve yüzü çok solgundu. Bill bütün gece onun yanındaki sandalyede oturdu. Jenny sabaha daha iyi görünüyordu, gözleri hüzün dolu olsa da. Ona hiçbir işaret görmediğini, bebeğin rahim yerine tüpte büyümesinden kaynaklı herhangi bir ağrı hissetmediğini söyledi. Her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştü, tıpkı doktoru gibi. Üç haftada bir gittiği muayenesi için o hafta doktorunu görmesi gerekecekti, fakat artık buna hiç gerek yoktu.

Doktoru o sabah onu görmeye gelmişti, olan bitenden ötürü, Jenny için çok endişelenmişti. Doktoru, cerrahların da söylediği şeyleri yineledi ve onları tek bir yumurtalık ve tüple de olsa Jenny'nin hamile kalabileceği konusunda telkin etti. Fakat Jenny'nin hamile kalması zaten iki yıl sürmüştü ve Bill de bir sonraki sefer bunun çok daha uzun süreceğinden endişe ediyordu, özellikle de Jenny'nin sürdürdüğü çılgınca iş temposu göz önünde bulundurulursa. Doktoru Jenny'nin iş temposunu yavaşlatmasının her şeyi kolaylaştı-racağını söyledi. Jenny başını sallayıp sessiz kaldı. Tartışa-mayacak kadar güçsüzdü ve Bill bunu konuşmak için doğru zaman olmadığını biliyordu.

Jenny, kan sayımı biraz düzelene dek beş gün boyunca hastanede kaldı. Hâlâ bir başka kanama olmasından endişeleniyorlardı ve iki hafta için bolca dinlenmesini tembihlediler, zaten Jenny de koşturacak durumda değildi. Eve döner dönmez Azaya'dan işleri getirmesini istedi. Asistanı, Jenny'yi gördüğünde afallayıp kaldı. Jenny bir deri bir kemik kalmıştı ve neredeyse bembeyazdı. Artık Azaya'ya neler olduğunu anlatmaktan başka çaresi kalmamıştı.

"Çok üzgünüm Jenny," dedi Azaya, berbat hissediyordu. "Hamile olduğunu hiç bilmiyordum."

"Kimseye söylemek istemedim, erken diye," dedi Jenny hüzünle.

Sonra güçsüz olmasına ve bebek için çok üzülmesine karşın hemen çalışmaya, müşterilerle telefonda konuşmaya başladı. Bunun daha önce değil de Moda Haftası'ndan hemen

sonra olduğuna şükrediyordu. Müşterilerinden hiçbirine hasta olduğunu, evden çalıştığını söylemedi ve kimse bir şeylerin ters gittiğini anlamadı.

Jenny bir sabah Azaya ona bazı işleri ve müşterilerinin incelemesini istediği kumaş örneklerini getirdikten sonra, oturmuş mektupları açıyordu. Tasarımcılar çoktan sonraki sezon için araştırmalara başlamıştı. Hatta çoğu defilelerden sonraki gün başlamıştı buna. Jenny mektupları incelerken, Wyoming'deki kiliseden Bill'e bir başka mektup geldiğini gördü. Suçluluk duygusuyla mektubu açtı.

Ona gelmesi için yalvarıyorlardı. Hâlâ bir rahip bulamamışlardı ve bu işi yeniden düşünmesini ümit ediyorlardı. Jenny mektubu okurken yüreği acıdı. Bu çok hoş bir mektuptu. Bill de henüz bir kilise bulamamış, bulabileceği konusunda da ciddi ciddi endişeliydi. Hatta aile şirketine geri dönmeyi bile düşünür olmuştu. Sonsuza kadar işsiz kalamayacağını ve bunun artık imkân dahilinde olduğunu söylemişti. Jenny'nin de işe devam edebilmesi için kilisenin New York'a biraz olsun yakın olması gerekiyordu, fakat böyle bir kilise yoktu işte.

Jenny mektubu masaya bıraktı, ama bütün gün onu düşündü. Bir yandan Bill görüp de teklifi kabul etmesin diye onu atmak istiyordu, bir yandan da onu New York'ta kalmaya zorlayarak Bill'e haksızlık yaptığını hissediyordu. Fakat inşa etmek için tam on dört yıl harcadığı ve sevdiği kariyerini bırakamazdı ki! Modayı bırakırsa ne yapardı? Üstelik de Wyoming, Moose'ta? Öyle bir yerde yaşama düşüncesi tüylerini ürperti-

yordu. Kilise Moose'ta bile değildi, kentin yirmi beş kilometre ötesindeydi. En yakın büyük kent, hoş bir yer olan Jackson Hole'du, fakat yine de Jenny, Wyoming'i haritada bile gösteremezdi. Yalnızca New York vardı o haritada. Mektubu unutup işe odaklanmaya çalıştı; Bill'in eve dönüp de yüzünde ciddi bir ifadeyle mektubu okuduğunu görünceye dek çalıştı. Bill onu fazla çalıştığı için azarlıyordu, fakat Jenny her geçen gün daha da iyi görünüyordu.

Bill eve kızarmış tavuk getirmişti, Jenny biraz sebze pişirmişti ve kendisini yemeye zorluyordu. Hâlâ hiç iştahı yoktu ve korkutucu derecede zayıftı. Birkaç ay içinde hamile kalmak isterse kilo alması, hatta daha da az çalışması gerekeceğini biliyordu. Doktoru böyle tembihlemişti ve Jenny de bunun farkındaydı. Bunları son iki yıldır dinliyordu zaten. Doğurganlığının yarısını kaybetmişken şimdi hamile kalması daha da zor olabilirdi. Kimse bunu kesin olarak söyleyemezdi.

"Wyoming'deki o kilisenin yine mektup yolladığını gördüm. Özür dilerim açtığım için," dedi yumuşak bir sesle ve biraz utanarak. "Sadece ne söylediklerini merak ettim. Hâlâ gelmeni istiyorlar." Endişeli görünüyordu.

"Evet, istiyorlar," dedi Bill yalnızca. "Bu önemli değil ama. Geçen hafta mektup yazdığım Brooklyn'deki o kiliseden haber geldi." Konuşurken cesareti kırılmış gibiydi. "Beni geri çevirdiler. Geçen yıl genç bir rahibi işe almışlar. İş için yedi yıl beklediğini söylüyorlar."

"Üzgünüm," dedi Jenny anlayışlı bir ses tonuyla. Son

dokuz aydır Bill'in bir iş bulmak için çektiklerini biliyordu. New York'un yüzlerce kilometre uzağındaki, tabii gidiş gelişi de hesap etmek gerekiyordu, bütün pozisyonlar dolu gibiydi, insanlar işlerini bırakmıyordu.

"Endişelenme sen. Doğru zamanda doğru iş çıkacak." Daima böyle söylerdi Bill, fakat şimdi sanki bundan daha da şüpheliydi. Zaten bebeği kaybettiklerinden beri de üzgündü. Hayallerinin gerçekleşmesi çok zaman alıyordu. Şimdi bebek yokken, iş yokken, ikisi de hayal kırıklığı içindeydi ve iki konuda da umutlarını yitirmemek için çok çabalıyorlardı.

Bill konuyu değiştirdi ve o gün hapishanede gördüğü insanlardan bahsetti. Mahkemeye çıkmayı bekleyen bir seri katille tanışmıştı ve adam tuhaf bir şekilde zekiydi, o da ilahiyat okumuştu. Aralarında çok ilginç bir sohbet geçmişti, bu sohbetle adamın durumu daha da garip gelmişti Bill'e. Nasıl olurdu da bu kadar zeki bir adam yedi kadın, öldürmüş bir seri katil olurdu? Bu şaşkınlık verici, trajik ve çok garip bir şeydi. En azından Bill'in cam sıkılmıyordu.

Sonraki hafta Jenny işe geri döndü. Hem de ne dönmek! Kaybettiği zamanı telafi etmek için bütün müşterileriyle görüştü. Bill, eve dönüp onun ne kadar yorgun olduğunu gördüğünde endişelendi.

"Fazla abartmıyor musun sence de?" dedi yumuşak bir ses tonuyla. Jenny hâlâ halsiz ve zayıftı.

"Neredeyse iki hafta eve kapalı kaldım. Müşterilerimi yüz üstü bırakamam." Bill başını salladı ve sessiz kaldı. Jenny o haftanın son günü muayeneye gittiğinde doktoru daha fazla kilo

verdiği için endişelenmişti. Jenny'nin ne kadar zayıf, ne kadar solgun olduğunu fark etmemek imkânsızdı. O kadar kan kaybetmesi ona büyük zarar vermişti.

"Artık yaşam tarzını gözden geçirmelisin," dedi doktor. "Çok fazla çalışıyorsun. Hamile kalıp da vücuduna bu kadar yüklenerek, bu kadar çok çalışarak hamileliği sürdürmek zordur. Yeniden hamile kalmadan önce artık yavaşlamanın vakti gelmiş glbi görünüyor." Jenny randevuya tek başına gitmişti ve eve döndüğünde Bill'e bundan bahsetmedi. Kapıyı açar açmaz Bill'i yüzünde aylardır taşıdığı o mağlup ifadeyle masasının üzerindeki mektup yığınına gömülmüş halde buldu. Bill bir kilise bulamadığı için kendisini yenilgiye uğramış gibi hissediyordu; Jenny'nin ona bakarken yapmak istediği tek şey onu kollarına alıp rahatlatmaktı. Yavaşça odanın diğer yanma yürüdü ve masanın karşısına oturdu. Şu hayatta inandığınız her şeyi bir kenara bırakıp paraşütsüz aşağıya atlayıverdiğiniz o belirleyici anlardan biriydi bu.

"Onlara evet de," dedl tek nefeste; sanki hayatının en çılgınca hızlı tren yolculuğu için ön sıraya oturuvermişti. Bunu planlamamıştı. Az önce yaptığı şey tamamen plansız programsızdı.

"Kime evet diyeyim?" Bill, onun babasından veya ağabeylerinden bahsettiğini düşünerek şaşkınlık içinde ona baktı. O hafta Tom ile yemek yemiş, aile şirketine geri dönmek için onunla uzun ve ciddi bir konuşma yapmıştı. Başka çaresi yokmuş gibi hissediyordu. Yıllarca işsiz kalmak istemiyordu. "Babam mı?"

"Elbette hayır." Jenny duydukları karşısında kızmıştı. Asla bunu yapmasına izin vermezdi. Onu çiğ çiğ yerlerdi. "Wyoming'dekilere. Bence bunu yapmamız gerekiyor. Burada hiçbir şey bulamayacaksın ve aylardır sana yalvarıyorlar." Kilisenin yanında onlar için küçük, rahat bir ev bile vardı. Bill, ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı ve bir an Jenny de delirdiğini hissetti. Sözcükler, daha onları düşünmesine, ölçüp biçmesine fırsat bile kalmadan ağzından çıkıvermişti. Fakat içinde bir yerlerde bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Ciddi misin? Peki, ya sen?" Bill aniden paniklemiş gibiydi, Jenny'nin kendisini terk edeceğinden endişelenmişti. "Benimle gelir miydin?"

"Deli misin? Tabii ki. Burada sensiz ne yaparım ki?"

"Moda sektöründe çalışırsın belki," dedi Bill hafif bir gülümsemeyle.

Jenny ona bakarak iç geçirdi. "İşimi, yaptıklarımı seviyorum. Fakat sen benim hayatımsın." Bunu ölümün kıyısından döndüğünde çok daha iyi anlamıştı. Ağabeyi Tom, Bill ona bunları anlattığında dehşete kapılmıştı. Jenny'nin onun için uygun bir eş olduğunu asla düşünmemişti, fakat hiç kimse onun ölmesini istemezdi elbette. Tom ikisi için de üzgün hissediyordu ve Jenny hayata tutunduğunda çok sevinmişti. Bill'in onu ne kadar çok sevdiğini ve Jenny'ye bir şey olsaydı yıkılacağını biliyordu.

"Elini kolunu sallaya sallaya Wyoming'e gidemezsin, Jenny. Bu sana haksızlık olur. Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Kariyerine on dört yıl yatırdın. Bunu kaldırıp bir kenara atamazsın."

"Belki de bir yıl ara veririm, bu arada sen de işler nasıl gidiyor bir bakarsın, sonra da orada kalmayı sevip sevmediğimize karar veririz." İkisi de Jenny'nin muhtemelen müşterilerinden ve işlerinden bazılarını kaybedeceğini biliyordu. Müşterilerinin büyük kısmı uzaktan idare edilemeyecek kadar talepkârdı. Fakat aralarından bazıları, olur da bir gün buraya geri dönerse, onunla çalışmayı sürdürürdü. "Denemeye değer. Kaybedecek neyimiz var? Üstelik burada canımı dişime takmak yerine orada hamile kalmak, bebek doğurmak daha iyi olabilir. Belki de bunu yapmalıyız, yani Wyoming, Moose'ta şansımızı denemeliyiz." Bunları söylerken gözleri doldu, fakat gülümsüyordu. Bu büyük bir fedakârlıktı, ama onu seviyordu ve sanki bunu ona borçluymuş gibi hissediyordu. Bill, onun adına en doğrusunu yapmak için elinden geleni yapmıştı. Şimdi Jenny sanki kendi sırası gelmiş gibi hissediyordu. Bunu onun için yapmak istiyordu.

"Bunu düşünmeni istiyorum," dedi Bill kararlı bir sesle, "yani ben onlara bir şey demeden önce. Az önce bana bunları söylediğine göre çıldırmış olmalısın, bunu aleyhine kullanmayacağım. Belki de kötü bir gün geçirdin." Jenny güldü ve kollarını onun boynuna doladı.

"Harika bir kocam var. Bu kötü günlerden daha da önemli. Senin mutlu olmanı, istediğin hayatı yaşama fırsatını elde etmeni istiyorum. Ve kim bilir, belki de oraya bayılacağız." Bunu hayal edemiyordu, fakat denemeye istekliydi. Bill için. Bu hayatında yaptığı en büyük aşk jestiydi ve Bill de bunun kesinkes bilincindeydi. Fakat bu süreçte karısının

kariyerini ve hayatını mahvetmek istemiyordu.

"Tamam, sadece bunu bir düşün, Jen. Acele etmek zorunda değiliz. Yavaş gidelim. Fikir değiştirip kalmak istediğine karar verirsen de sorun değil."

Jenny onu yeniden öptü. Ertesi gün bundan annesine bahsetti. Helene'nin sesi endişeli geliyordu. Bu ona çok tanıdık gelen bir hikâyeydi.

"Ben de babanla Pittston'a gitmeye evet dediğimde böyle hissetmiştim. Onun için doğru olan şeyi yaptığımı düşünüyordum. Ve oraya vardığımızda her şey hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Baban yaşasaydı ve orada olsaydık berbat, korkunç bir hayatımız olacaktı. O ölene dek üç yılımız da öyle geçti zaten. Sanki canlı canlı mezara gömülmüştüm." Ayrıca kızını Wyoming'de hayal edemiyordu. Jenny, Parsons'da geçirdiği üç yıl da dahil olmak üzere on dört yıldır New York moda sektöründe seçkin bir çevrenin bir parçasıydı. Moose'ta ağlamak dışında ne yapacaktı?

"Bill bunu bir yıl deneyebileceğimizi, eğer nefret edersek geri dönebileceğimizi söylüyor." Jenny kendinden emin konuşmaya çalışıyordu, fakat o da korkuyordu. Annesi ise korkularına ayna tutuyor, çekincelerinin ateşini körüklüyordu. Fakat Jenny kararını vermişti.

"Senin mesleğinde öyle gidip geri dönmek zor. İnsanlar çarçabuk başka danışmanlar bulur. Eğer gidersen işin bundan kötü etkilenir."

Jenny cevap verirken sesi ciddiydi. "Ama belki kalırsak evliliğimize zarar verebilir bu. Bill'in gerçekten de bir nefes

almaya ihtiyacı var. Yıl sonuna kadar bir kilise bulamazsa aile şirketine geri dönmeyi düşünüyor. Bundan nefret edecek. Böyle bir şey yaşamasını istemiyorum. Ve bu kilise de tam istediği gibi bir yer. Yalnızca yanlış yerde. Ama kim bilir, belki de doğru yerdir." Annesi onun ne kadar cesur davrandığına ve kocasını ne kadar düşündüğüne inanamıyordu. Bu çok büyük bir fedakârlıktı. Bill de bunun farkındaydı. Jenny sonraki günler Azaya ile konuştuğunda Azaya, daha küçük ölçekte de olsa Jenny'nin işini canlı tutmak için elinden geleni yapacağını söyledi. Nelson'ın da yardım edeceğinden emindi. Jenny'nin New York'ta olduğu gibi eksiksiz hizmet vermeyi sürdürmesine imkân yoktu. Fakat müşterilere telefonda danışmanlık verebilirdi, onlar da incelemesi için kumaş örnekleri ve çizimler gönderebilirlerdi. Bu onu işin içinde tutardı, ayrıca kimi müşterileri için bu kadarı yeterliydi. Şubatta, ardından eylülde Moda Haftası için New York'a gelebilirdi; tabii o zamana dek yeniden buraya taşınmamış olurlarsa.

Azaya her halükârda bir yıl boyunca müşterilere hizmet vermek için elinden geleni yapacağına söz verdi, Jenny ile her gün telefonlaşacaklardı. Bu bazı müşteriler için yeterli olmayacaktı, fakat bazıları buna razı gelirdi. Ayrıca sadece bir yıllığına böyle olacaktı. Ondan sonra Jenny geri dönüp yeniden işe koyulabilirdi veya belki de Wyoming'de kalmaya karar verirlerdi. Şimdilik, Jenny her ihtimale açıktı.

Azaya afallamıştı, tıpkı Helene gibi. Jenny bu işe tüm kalbini koyuyor, açık fikirli davranıyordu. Bill ile bu konuyu tartışalı bir hafta olmuştu ve Jenny o gece yeniden bu konuyu açtı.

"Peki, ne zaman taşınıyoruz Wyoming'e?" dedi gelişigüzel bir şekilde. Yemekten sonra tabakları kaldırıyordu, Çin yemeği yemişlerdi. Bill ona şaşkın bakışlarla karşılık verdi.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Yoo. Gayet ciddiyim. Senin için uygunsa daireyi kiralamamayı tercih ederim, bir şeyler ters giderse burada bir güvencemiz olduğunu bilelim diye. Azaya bunu duyar duymaz beni terk etmeyecek olan müşterilerimle ilgileneceğini söyledi. Ve onları hazırlamak için muhtemelen bir aya ihtiyacım olacak." Ekimin ilk haftasıydı. "Kasım başında bunu yapabilirim sanırım. Senin durumun ne? Bence bunu denemeliyiz," dedi; bir hafta öncesine göre daha kararlı görünüyordu.

"Bunu yalnızca benim için mi yapıyorsun?" diye sordu Bill şaşkınlık içinde. Onun fikrini değiştireceğini sanmıştı, böyle olsaydı ona kızmazdı.

"Bunu ikimiz için yapıyorum," dedi Jenny basitçe. "Ayrıca kim bilir, belki de orada bebek konusunda şansımız yaver gider. Denemeye değer. Ve her şeyden önemlisi, artık bir kilisede çalışmanı istiyorum. Bunu hak ediyorsun ve istediğin kilise buysa ben varım." Ona gülümsüyordu; Bill ona öylesine sıkı sarıldı ki neredeyse soluğu kesilecekti.

"Unutma, eğer oradan nefret edersen bir yıl içinde döneriz. Belki de daha kısa süre sonra." Daireyi kiralamamanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Şimdilik bir ayaklarının New York'ta olması mantıklıydı. "Benim için yaptığını asla, ama asla unutmayacağım Jenny," dedi Bill minnettarlıkla. Bütün

gece bunu konuştular. Bill ertesi gün Moose, Wyoming'deki kilisenin yöneticisini aradı. Bill'den bir hafta içinde gelmesini istediğinde Bill tamam dedi. Jenny de New York'ta son işleri hallettikten sonra, bir ay içinde gelecekti. Bill ile kendilerine verilecek olan evi sade mobilyalarla döşemekte karar kıldılar. Jenny bütün eşyaları New York'taki dairede bırakma niyetindeydi, buradaki evlerini bozmak istemiyordu, Bill de bunu akıllıca buldu. Ayrıca sade mobilyalarla sıfırdan başlamak güzel olacaktı. Öyle veya böyle, artık Moose, Wyoming'deki yeni hayatlarına yelken açmışlardı.

Bill yola çıkmadan önce ağabeyi Tom'u arayıp haberleri verdiğinde, Tom az kalsın koltuğundan düşecekti.

"Sen ciddi misin? Şirkete dönme konusunda seni ikna etmek üzere olduğumuzu sanıyordum. Babam yıkılacak." Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Az kalsın ediyordunuz da. Karım beni Moose'a gitmeye ikna etti."

Tom güldü. "Sen ya bir delisin ya da bir aziz. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Bu ikiniz için de çok büyük bir değişiklik. Jenny işini nasıl yapacak peki?" Bunun Jenny için ne kadar önemli olduğunu, ayrıca işini oraya taşıyamayacağını biliyordu.

"Asistanı bir yıl yerine geçecek. O da telefon ve e-posta aracılığıyla artık ne kadarım yürütebiliyorsa yürütecek. Birkaç kez gelip gidecek. Ama artık biraz yavaşlamayı düşünüyor. Bu konuda inanılmaz anlayışlı. O bir aziz. Ben ise bir deliyim."

"Galiba sana katılıyorum. Ne zaman gidiyorsunuz?"

"İki gün içinde."

"İletişimi koparma," dedi Tom kardeşine. Sebatkârlığı ve cesareti için ona saygı duyuyordu. Üstelik bir şey kesindi, onu şu dünyada her şeyden çok seven bir karısı vardı. Tom kendi karısının onun için böyle bir şey yapacağını aklından bile geçiremiyordu. Bu inanılmaz büyük bir fedakârlıktı ve Bill de bunun gayet net farkındaydı.

Bill yapmak üzere oldukları şeyden duyduğu mutluluk ve heyecanla, "Bizi Moose'ta ziyaret edin," dedi. Bu kadar zamandır, fakülteden mezun olduğundan beri, dört aydır bunu beklemişti.

Tom güldü. Peter ofisine girdiğinde, telefonu kapatırken hâlâ gülüyordu.

"Kimle konuşuyordun?" diye sordu Peter her zamanki aksi ses tonuyla.

"Kardeşimiz Bill ile," dedi Tom gülümsemeyi sürdürerek.

"Geri dönüyor mu?" diye sordu Peter bezginlikle.

"Hayır, dönmüyor," dedi Tom. "Rahiplik yapmak için Moose, Wyoming'e gidiyor. Hakkını vermek lazım." Jenny'nin de tabii. Bir an, paylaştıkları sevgi için onlara gıpta etti, Moose'a taşınmalarının delilik olduğunu düşünse de.

"Moose, Wyoming mi?" diye sordu Peter afallamış halde. "Şaka mı yapıyorsun?"

Tom ağabeyine eğlenen bir ifadeyle bakarak, "Hayır,

yapmıyorum," dedi. "Hatta bir yanım onunla gidebilmeyi istiyor," diye itiraf etti. Bu, New York'ta sürdüğü hayattan çok daha keyifli görünüyordu.

6. BÖLÜM

Bill önce Salt Lake City'ye uçtu, oradan da küçük bir uçakla Jackson Hole'a gitti. İndiklerinde kar yağıyordu. Kış çoktan bastırmıştı; kovboy çizmeleri giymiş, kır saçlı, uzun boylu, Stetson marka şapka takmış bir adam, onu küçük havalimanında bekliyordu. Tekliflerini kabul etmesi için haziran ayından beri Bill ile yazışarak onu ikna etmeye çalışan kilise yöneticisiydi bu. Ciddi bir ifadesi, derin ve uzun kırışıklıklarla kaplı bir yüzü ve parlak mavi gözleri vardı. Tipinden genelde olduğu gibi, bir atın üzerinde olması beklenebilecek Clay Roberts;kot pantolon, yürüyüş botları ve bir parka giymiş olan ve hâlâ New Yorklu gibi görünen Bill'i görür görmez güldü. Kilisenin olduğu kasabada bir çiftliği vardı. Duldu, karısını on yıl önce kaybetmişti. Kapısında çiftliğinin yapıştırması olan büyük siyah bir kamyoneti vardı ve Bill'i Moose'un 25 kilometre dışında bulunan yeni evine, Aziz Peter ve Aziz Paul Kilisesi'ne götürmek üzere gelmişti.

Clay ona çevreyi ve kimisinde büyükbaş hayvanların,

kimisinde de atların olduğu çiftlikleri tanıttı. Bazı çiftlik sahiplerinin isimlerini zikretti, gerçi bunlar nadiren kiliseye geliyordu. Kilisenin etrafındaki çevrede, çoğu birbirini tanıyan birkaç yüz kişinin yaşadığını söyledi. Bir okul, iki restoranın bulunduğu bir anacadde, bir alışveriş merkezi, bir eczane, bir çamaşırhane, kasabadan geçen insanların kaldığı iki motel vardı. Clay'in söylediğine göre, eli yüzü düzgün bir kütüphaneleri, yaklaşık otuz kilometre ötede bir sinema salonları, daha yakınlarda ise bir süpermarketleri vardı. Üstelik zengin ve ünlülerin gelmeye başladığı Jackson Hole'a da bir saatten az mesafedeydi ve burası yavaş yavaş turistik bir merkeze dönüşüyordu. Yazın bir rodeo da düzenleniyordu. Clay, ona ata binmeyi sevip sevmediğini sordu.

"Son zamanlarda pek binmedim. Ama çocukken çok hoşuma giderdi." Bill ve ağabeyleri eskiden her yaz kampta at sürerdi ve birkaç kez anne babalarıyla Montana'daki bir çiftliğe gitmişlerdi. Bill yetkin bir biniciydi, Clay karlar eridiğinden ata binmesinin gerekli olabileceğini söylemişti. Hatta kışın bile cemaatin hasta, yaşlı veya evlerinden çıkamayan üyelerini ziyaret etmek gerekiyordu ve ancak at üstünde girilebilecek bölgeler vardı. Clay, kilisenin en iyi ihtimalle iki yüz kişi kapasiteli olduğunu söylemişti; cemaatin büyüklüğü düşünüldüğünde, pazar günleri epey iyi bir sayıda, yaklaşık yüz civarı katılımcı oluyordu. Yan kasabada da bir Katolik kilisesi vardı, Our Lady of the Mountains.

Onlar otobanda Jackson Hole'dan uzaklaşıp Moose'a doğru giderken, Bill uzakta büyük Teton Sıradağları'nı göre-

biliyordu. Nefes kesiciydiler; sanki mor ve koyu mavinin tonlarıyla, tepelerinde solgun mavi gök ve günbatımının pembe ışığıyla bir tablodan fırlamışlardı. Manzara baş döndürücüydü ve dağlar kudretli, esrarengiz görünüyordu. Bill böylesine güzel bir şey görmemişti daha önce. Clay'in de sohbetinden hoşlanmıştı.

Moose'a ulaştıklarında Clay bahsettiği bütün yerleri gösterdi ona; restoranlar, postane, süpermarket. Sonra da yirmi beş kilometre ötedeki kiliseye götürdü onu. Kiliseye yaklaşırken Bill, tepesindeki çan kulesinin göğe yükseldiği beyaz ahşap yapının bir kısmını görebiliyordu. Bina yenilerde boyanmıştı ve derli toplu görünüyordu, etrafında düzgün kesilmiş çalılar, çiçeklikler, bahçe çiti ve gölgelik alanlar oluşturan iki devasa ağaç vardı. Hemen arkasında ise beyaz panjurlu, bahçe çitli ve ön bahçesinde kırmızı gülleri olan küçük, hoş bir ev bulunuyordu. Clay cemaatteki kadınların bahçeyle ilgilendiğini söyledi. Temel ihtiyaçları da sağlamışlardı; bir yatak, bir sandık, birkaç lamba, bir masa, bir mutfak masası ve birkaç sandalye. Bill geri kalan mobilyaları kendisi alacaktı. Seksen kilometre ötedeki alışveriş merkezinden alabilirdi bunları. Bill, Jenny boş bir eve gelmesin diye birkaç parça eşya almak istediğini söyledi.

Kilisenin önünde kamyonetten indiler ve Bill bir huşu duygusuyla içeriye girdi. Bu onun ilk kilisesiydi ve çığlık atmak istiyordu. Kilisenin güzel mozaik camları, birkaç heykeli, basit oturakları ve ihtişamlı bir mihrabı vardı. Bu yalın bir binaydı, fakat mütevazı bir güzelliğe sahipti. Küçük bek-

leme odası, papazın ofisi ve idare odası da kilisenin arkasındaydı. Arka kapı ise, yakında yuvaları olacak o küçük sarı evin önüne çıkıyordu. Bill, Clay ile beraber eve girdi. Belki papazın çocukları vardır diye üç yatak odası, alt katta büyük bir oturma odası, yemek alanı da olan rahat bir mutfak ve zemin katta bir oyun odası vardı. Zaten ihtiyaç duydukları da bu kadardı. Jenny odalardan birini ofisi olarak kullanabilirdi. Bill evin yeni boyandığını fark etti. Yatak odası pastel mavisiydi, sarı duvarlı mutfak dışında geri kalan her yer beyazdı. Ev aydınlık ve neşeliydi. Bir çamaşır makinesi, bulaşık makinesi ve iki banyosu vardı. Onlara yeterdi de artardı bile, üstelik sıcacık, rahat bir havası vardı. Bill, mutlulukla gülümseyerek dönüp Clay'e baktı.

"Harika," dedi, sanki ilk defa bisiklet hediye edilmiş bir çocuk gibi hissediyordu.

"Sevdiğine sevindim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Belki gerekir diye çiftlikteki kamyonetlerimizden birini arkaya çektim, ama tabii ileride kendine ait bir kamyonetin olması gerekecek; ahıra atlarımızdan birini de getirdim. İsmi Navajo; iyi, güvenilir bir attır. Temkinlidir, yani buralarda sana faydası dokunur." Bill başını salladı. Onu evinde hissettirmek için her şeyi düşünmüşlerdi. Clay telefonunu bir kâğıda yazdı ve ona uzattı. Bill mutfağa bakınırken, her yerde yemek olduğunu gördü; güveç çanaklarında, sepetlerde, streç filmle kapatılmış kırmızı kurdeleli kâselerde. Buzdolabı da tıkabasa doluydu. Şaşkınlık içinde dönüp Clay'e baktığında, adam güldü. "Kendini evinde hissetmeni istiyorlar." Bill *ke-*

sinkes kendisini evinde hissediyordu, Clay ile el sıkıştı ve ona bir kez daha teşekkür etti. O gittikten sonra yeniden etrafa bakınıp küçük bir mutluluk dansı yaptı. Sonra yeniden kiliseye gitti, mihrabın önünde diz çöktü ve derin şükranlarını sunarak dua etti. Aziz Peter ve Aziz Paul Kilisesi'ni beklemeye değmişti ve Jenny'nin burayı görmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Onu gece arayıp her şeyi anlattı ve sevinç içinde ona doğru karar verdiklerini söyledi. Jenny bütün günü müşterilerine bir yıllığına eşinin rahiplik yapacağı yerde yaşayıp ona destek olacağını açıklamakla geçirmişti. Herkes şok olmuş, kimse taşınacağına inanamamıştı.

Bu haber birkaç gün sonra *Women's Wear Daily*'nin birinci sayfasında çıktı ve bütün müşterileri panikledi. İçlerinden ikisi, ondan gelecek tek tük yaratıcı yönlendirmeyle idare edemeyeceğini söyleyerek Jenny'den kendilerine yeni danışmanlar bulmasını istedi, Jenny elinden geleni yapacaktı. Beşi de Jenny bir kriz olursa, uçağa atlayıp gelmeyi kabul ettiği sürece Azaya ile çalışmaya gayret edeceklerini ve Jenny'nin uzaktan destek vermesini kabul edeceğini söyledi. Jenny de Moda Haftası için bir hafta öncesinden defileleri organize etmek üzere New York'ta olmaya söz verdi. Durduk yere Wyoming'e taşınmasına karşın kendisiyle çalışmayı sürdürmek istemeleri onu etkilemişti ve bu durum şehir değiştirmesinin sarsıcılığını olabildiğince hafifletmişti. Her şeyden ve herkesten vazgeçmek zorunda değildi, üstelik Azaya'yı bilmediği şeyler konusunda bilgilendirmek için onunla defalarca kez oturup konuşmuştu.

Azaya, Jenny gitmeden önce onun bütün toplantılarına katılmıştı, böylece müşteriler New York'ta biriyle yüz yüze görüşmeleri gerektiği takdirde, onunla konuşmaya alışmış olacaklardı.

New York'taki son haftasında Jenny'nin annesi birkaç günlüğüne Philadelphia'dan şehre geldi. Helene onun gitmesinden ötürü çok hüzünlüydü, fakat Jenny bu konuda öylesine heyecanlıydı ki bunun doğru seçim olduğu konu-sunda ümitliydi. Kızının durumunu, otuz yıl önce bir kömür madeni kasabasına taşınmasıyla ilgili o karanlık hatıralarıyla karşılaştırmayı bıraktı. Jenny, Bill'in anlattıklarından yola çıkarak kasabanın çok güzel olduğunu ve yeni evlerinin bir bebek evini andırdığını söyledi annesine. Bill evin fotoğraflarını çekmişti, Jenny onları annesine gösterdi. Gerçekten de hoş bir yerdi bu. Bill ilk vaazını hazırlamak ve cemaatinin üyeleriyle tanışmak üzere bölgeyi gezmenin yanında, Clay'in kendisine bahsettiği alışveriş merkezine gitmek için zaman ayırmayı başarmıştı; Clay'inkini geri vermek için bir kamyonet ve evleri için birkaç parça temel mobilya satın almıştı. Hiçbiri öyle modaya uygun şeyler değildi, fakat işlevsel ve modernlerdi, üstelik Jenny geldiğinde mutlaka bir şekilde eve kendi dokunuşlarını ekleyecek, burayı bir yuvaya dönüştürecekti.

Jenny bunu yapmayı iple çekiyordu, fotoğrafları gördükten sonra, birkaç ufak tefek dekoratif eşya ve duvarlara asmak için de birkaç fotoğraf ile suluboya resimler yollamıştı. Evin hafif, havadar bir atmosferi vardı. Annesi şayet ölçüleri yollarsa perdelerini elleriyle dikeceğini söylemişti.

Bu tam da büyükannesinin yapacağı tarzda bir jestti ve annesi bunu teklif ettiğinde, Jenny'nin içi sızladı. Oraya gider gitmez ölçüleri göndereceğine söz verdi.

Bill çoktan bej rengi kadife kumaşlı bir kanepe ile iki rahat berjer satın almıştı. Zemin parkeydi, Bill pastel renklerde yama işi bir halı satın almıştı. Sanki en başa dönmüş, yeni evlenmişlerdi. Jenny de aynı şekilde hissediyordu. Onunla beraber Wyoming'e gitmek evlilik yeminlerini tazelemek gibiydi; iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek.

Bill, karısının gelmesini beklediği haftalarda çok etkileyici olduğunu düşündüğü üç vaaz verdi. Bunları önce telefonda Jenny'ye okumuştu. İlki yuvanın onun için taşıdığı anlam, orada olmaktan duyduğu minnettarlık ve yuvanın fiziksel bir yapıdan ziyade kalplerimizde bir yer olmasıyla ilgiliydi. Mesaj sade ancak samimiydi; vaazın bitiminde pek çok kişi onun elini sıkıp kendini tanıtırken, söyledikleri hakkında yorumlarda bulundu. Bill evlerine ziyarette bulunduğunda, cemaatin bir kısmıyla zaten tanışmıştı.

İkinci vaazı, kötü bir şey başımıza geldikten sonra kurtarılmak, yeniden doğmak ve sil baştan başlamak, sil baştan başlamaya cesaret bulmaktı. Bu vaaz da pek çok kişiyi etkiledi, telefonda okuduğunda da Jenny bunun muhteşem olduğunu düşünmüştü. Üçüncü vaazı ise affetmek, bunun her tür ilişki, bilhassa evlilik, hatta dostluk, iş ortaklıkları veya ailevi ilişkiler için ne kadar önemli olduğuyla ilgiliydi. Cemaatin pek çok üyesi kiliseden çıkarken bu vaaz için ona teşekkürlerini sundu.

Bill ihtiyarları, hastaları ve üç delikanlı oğluyla hayata tutunmaya çalışan genç bir dulu ziyaret etmeye vakit ayırdı. Bu sırada, New York'ta kısa bir süre devam ettiği danışman rahiplik görevinin meyvelerini şimdi topladığını fark etti. Cemaatte birkaç çocuk olduğunu ve çok hoş bir hanımın her hafta dolan pazar okulunu idare ettiğini öğrendi. Bill emin olamıyordu, ancak kilisedeki kalabalık her hafta artıyor, vaazlarını dinlemeye daha fazla insan geliyordu sanki. Ayrıca herkes Jenny'nin gelmesini iple çektiğini söylüyor, onu karşılamak için sabırsızlanıyordu. Bill de aynı durumdaydı. Onsuz her gece yapayalnız hissediyordu ve o New York'ta işleri toparlamaya uğraşırken her gün ona anlatacağı çok fazla şey birikiyordu. Jenny'nin ne işle meşgul olduğunu soran birkaç kadına onun moda sektöründe çalıştığını ve bazı tasarımcılara danışmanlık yaptığını söylemişti, fakat moda sektöründen bu derece uzak olan ve onun mesleği hakkında hiçbir şey bilmeyen insanlara bunları izah etmek güç olmuştu. Üstelik neredeyse altı yıldır yakinen şahit olsa da Bill bile bu işin detaylarını algılamakta zorlanıyordu.

Oraya gitmesinden bir hafta sonra ağabeyi Tom telefon ettiğinde Bill şaşırmıştı. "Ee, dönmeye hazır mısın bakalım?" diye sordu Tom telefon açılır açılmaz; iki kardeş kahkahalara boğuldu.

"Hayır, burası harika. Büyük Teton Sıradağları muhteşem, kilise tam da istediğim gibi ve ev çok şirin. Cemaatimde de çok iyi insanlar var. Bana bir orduyu doyuracak kadar yemek getirip duruyorlar."

"Yüce Tanrım, tam bir taşra rahibi gibi geliyor sesin. Jenny gelinceye kadar sıkı dur. İnsanların kafası biraz karışsın bakalım. Onlara New York'taki moda akımlarını falan öğretir. Umarım evinizde yeterli sayıda dolap vardır."

"Aslında yok. Ama bir bahçe satışından birkaç ikinci el bir dolap aldım." Şimdilik ikinci yatak odasını Jenny için giyinme odasına, üçüncü yatak odasını da çalışma odasına dönüştürmüştü. Bir bebekleri olursa, Jenny'nin bu odalardan birinden vazgeçmesi gerekecekti, fakat burası bebek odası olacağından, Jenny'nin bunu seve seve yapacağına emindi. "Bir kamyonet satın aldım, bazı cemaat üyelerini de at üstünde ziyaret etmem gerekecek. Çok güzel bir yer burası, Tom." Tom erkek kardeşini şimdiye kadar hiç bu kadar rahatlamış ve huzurlu görmemişti. Besbelli doğru seçimi yapmıştı. Tom, yalnızca Jenny'nin de gittiğinde aynı şeyleri düşünmesini umuyordu. Bu Jenny için büyük bir riskti. Tom onu bu hareketi nedeniyle her zamankinden çok daha fazla seviyordu.

"Zamanım olunca gelip kendi gözlerimle göreyim bari," dedi Tom. Birkaç dakika sonra telefonu kapadılar. Tom ağabeyine veya babasına bu konuşmadan bahsetmedi. Bunu anlayamayacaklarını biliyordu zaten. Kendisi bile Bill'i anlamakta yıllar boyunca güçlük çekmişti, fakat şimdi onun nasıl bir adam olduğunu, kendilerinden ne kadar farklı olduğunu anlamaya başlamıştı. Tom'un daha önce sandığı gibi bir asi değildi Bill. Onlardan çok, ama çok daha iyi bir adamdı. Tom'un bunu anlaması için Bill'in otuz beşini devirmesi gerekmişti.

Bill ev ziyaretleri için engebeli arazide Clay Roberts'ın atı Navajo'ya ilk kez bindi, Clay atı istediği kadar tutabileceğini söylemişti. Bu güvenilir ve akıllı bir attı, Bill bu yolculuklardan keyif alıyordu. Evin arkasında küçük bir ahır vardı; Bill bir sabah ziyaretlerinden önce Navajo'yu beslemekten dönüyordu ki küçük bir oğlan çocuğunun içeriye girmekten çekinerek evin önünde durduğunu fark etti. Kot pantolon giymiş, kovboy şapkası takmıştı ve ayağında epey yıpranmış kovboy çizmeleri vardı. Oraya yürüyerek gelmişti. On dört yaşlarındaki bu sıska oğlan heyecan içinde Bill'e bakıyordu. Ayak ucunda sabırla bekleyen labrador yavrusu kovboy çizmelerinin ucunu kemirmeye kalkışınca, oğlan köpeği kışkışladı.

"Merhaba," dedi Bill içten bir gülümsemeyle, oğlan ona irileşen gözleriyle baktı. "Adm ne?"

"Tim Whitman," dedi çocuk çekingen bir edayla. "Ama bana Timmie derler. Teyzem size bir kek yollamak istedi, ama ben başka bir şey getirdim," dedi oğlan. Buğday sarısı saçları, yeşil gözleri ve çilleri vardı.

"Yakınlarda mı yaşıyorsun?" diye sordu Bill samimi bir ses tonuyla. Ziyaret için erken bir saatti, oğlan onu hazırlıksız yakalamıştı. Köpeği de oğlanın saçlarıyla aynı renkteydi. Bill oğlanın utangaç olduğunu fark etmişti.

"Hemen şu tepenin arkasında," diyerek elini belirsiz bir yöne salladı oğlan.

"Ziyarete gelmenden çok memnun oldum. Bir şeyler yemek ister misin?"

Timmie başını iki yana salladı. "Daha yeni kahvaltı ettim. Teşekkürler, rahip."

"Bana Bill diye hitap edebilirsin." O yaşta bir çocukla resmi konuşmaya gerek görmüyor, onu rahatlatmak istiyordu.

"Geçen pazar vaazınızı sevdim," dedi oğlan ciddi bir ifadeyle, köpek yavrusu da ayaklarına dolanıp duruyordu. "Affetmekle ilgili olan. Bazen kötü şeyler yapmış olan insanları affetmek zor oluyor."

"Evet, biliyorum. Ve bazen de uzun zaman alıyor, fakat bunu yapabilirsen ne mutlu. Sonuçta insanın üzerinden bir yük kalkıyor," dedi Bill çite yaslanarak. Ardından eğilip köpek yavrusuyla oynadı. "Köpeğin kaç yaşında?"

"Üç aylık. Köpeğimin üç yavrusu oldu. Biri öldü. Diğeri bende kalacak. Teyzem üç köpek çok fazla diyor... ben de düşündüm ki... belki de dedim... yani Gus'ı almak isteyip istemeyeceğinizi merak ettim," dedi köpek yavrusunu işaret ederek. Hayvan şimdi Bill'in etrafında daireler çiziyor, havlıyor, kuyruğunu sallıyordu.

"Yani benimle mi kalsın?" Bill şaşkın görünüyordu. Liseden beri bir köpeği olmamıştı. New York'ta köpek bakmak da çok zahmetli işti, çünkü Jenny de, kendisi de çok meşgul insanlardı.

"Evet, köpekleri seviyorsanız tabii. Gus çok iyidir. Onu biraz eğittim. Annesi çok zeki. Onu komşumuzun köpeğiyle çiftleştirdik, o da bir labrador, yani Gus safkandır, kırma falan değil." Bill çocuğa bu cömert jesti nedeniyle minnettarlık dolu bir ifadeyle baktı. "Teyzem belki istemezsiniz dedi, ama..."

"Çok isterim," dedi Bill köpeği kucağına alarak. Yavrunun bacakları aşağıya sarkıyordu, dili yana kaymıştı ve salyaları akıyordu. "Peki, sen onu istemediğine emin misin?"

"Yok, sonuçta bende iki tane daha var." Çocuk ona gülümsediğinde, Bill onun gözlerindeki hüznü fark etti.

"Teyzenle mi yaşıyorsun?"

Timmie başını salladı. "Evet, annemin kız kardeşi. Annemle babam geçen yıl Cheyenne'ye giderken araba kazasında öldüler." Bill, Timmie affetmekten bahsettiğinde bu olayla ilgili bir şeyler söylemek isteyip istemediğini merak etti. Şayet böyleyse, on üç yaşındayken anne babasını kaybeden bu çocuğun affetmesi gereken çok şey vardı. "Vurup kaçtılar," diye açıkladı Timmie. "Hiç kimse bunu kimin yaptığını bilmiyor. Herhalde oradan geçip giden biri. Kız kardeşim de onlarla beraberdi, ama onun bir şeyi yok. Gerçi uzun süre hastanede kaldı. Bacaklarından yaralandı. Ama şimdi gayet iyi yürüyor." Sonra, tam da yaşına has bir şekilde gözlerini devirdi. "Tam bir baş belasıdır. Yedi yaşında. Ama şimdi iyi olduğu için mutluyum tabii."

"Ben de," dedi Bill içtenlikle. "Seni evine bırakayım, olur mu?" Böylece teyzesi ve kız kardeşiyle tanışma ve Timmie'nin nerede yaşadığını görme fırsatı elde edeceğini düşünüyordu. Timmie başta tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Tabii."

Bill yavru köpeği eve götürdü, mutfağa kilitledi; hâlâ böyle güzel bir hediye aldığına inanamıyordu. Jenny'ye söylemek için sabırsızlanıyordu. Sonra kamyonetin anahtarlarıyla

tekrar evden çıktı ve Timmie'ye el sallayıp kamyonete atlamasını işaret etti.

"Eminim burada zaman zaman yardıma ihtiyacım olur, kilise için hazırlanmak veya bir şeyler tamir etmeye yardım edecek birilerine. Eğer arada bir uğramak ve benimle vakit geçirmek veya ufak tefek işlere koşturmak istersen, dilediğin zaman gel. Eminim Gus da seni görünce çok sevinecektir."

"Olur." Timmie gülümsediğinde yüzü aydınlandı. Bill onun geçen yıl babasını kaybettiği için, özellikle bir erkekle vakit geçirmeyi özlemiş olabileceği izlenimine kapıldı. Bir amcadan bahsetmemişti Timmie, sadece bir teyzeden bahsetmişti.

Timmie'nin tarifini izledi ve en sonunda arkasında bir ahır bulunan biraz yıpranmış bir çiftlik evine ulaştılar. Bill at kokusunu ve uzaktan gelen at seslerini duyabiliyordu. Birkaçı bir ağıldaydı; saçları iki yandan örülmüş küçük bir kız da ön bahçede oynuyordu. Arabadan indiklerinde onlara gülümsediğinde, Bill onun ön dişlerinin olmadığını fark etti. Üzerinde bir tulum, pembe bir tişört ve spor ayakkabılar vardı, saçları ise tıpkı ağabeyinin saçlarının rengindeydi. Birkaç dakika sonra, üzerinde kot pantolon ve bir önlük olan ufak tefek bir kadın, kimin geldiğine bakmak üzere evden çıktı. Timmie'nin yabancı bir adamla beraber olduğunu gördüğünde gerildi; Bill çarçabuk kendisini tanıttı ve yavru köpek için ona teşekkür etti. Kadın bunu duyar duymaz rahatlamıştı.

"İstemeyebileceğinizi söylemiştim ona. İsterseniz köpe-

ği geri verebilirsiniz," dedi gülümseyerek. "Bu arada benim adım Annie Jones. Timmie benim yeğenim." Kadın aşağı yukarı otuzlarında görünüyordu, aslında biri Timmie'nin yaşında iki çocuk yetiştirmek için gençti.

"Biliyorum. Söyledi."

"Kiliseye çok sık gitmeyiz, ama sizi dinlemek için geçen hafta geldik. Vaazınız çok güzeldi," dedi kadın, sonra da yeğenine çitten inmesini söyledi. Küçük kızın ismi Amy' ydi. Onlar sohbet ederken yaramazlık ediyordu, koşturup ağabeyine sataşıyor, ağabeyi de onu homurdanarak itiyordu. Bill ufaklığın yaramazlıklarına gülmeden edemedi. Şimdi su kabının yanında küçük bir kova bulmuş ve bir şapka gibi kafasının üstüne yerleştirmişti.

"Teşekkürler." Bill vaazı hakkındaki iltifattan memnuniyet duymuştu. "Bu genç hanım sizi çok yoruyor olmalı," dediğinde Annie güldü.

"Hem de nasıl. Ama tekrar koşabildiğini görmek güzel. Geçen seneyi bütün bedeni alçıda geçirdi... şeyden sonra..." Sözlerini tamamlayamadığımda Bill başını salladı.

"Timmie söyledi. Eşim aşağı yukarı bir hafta sonra burada olacak. Bir gün gelip bizi ziyaret edin." Jenny geldiğinde pek çok ziyaretçileri olacağını hissediyordu. Buranın yerli halkı arkadaş canlısı ve meraklıydı. "Ve yavru için bir kez daha teşekkürler," dedi, sonra yanlarından ayrıldı, kamyonetine binip evin yolunu tuttu. Eve vardığında Gus halinden memnun, mutfak kabinlerinden birinin kenarını kemiriyordu ve Bill'in lavabonun önüne serdiği bezi mideye indirmişti,

ayrıca çöp kutusunu devirmeye çalışmış, ancak başaramamıştı.

"Demek böyle olacak, öyle mi?" dedi Bill köpeği severken, ardından mutfağı toparlamaya başladı. Jenny'nin yavru köpeği sevmesini umuyordu. Bu muhteşem bir hediyeydi. Mutfaktaki dağınıklığa bakarken Jenny'ye sürpriz yapmaya karar verdi, Gus'tan ona bahsetmeyecekti. Jenny'nin köpeği geri vermesini istemesinden çekiniyordu, bu yavru onu bir çocuk gibi hissettiriyordu; Gus havlayıp kuyruğunu sallarken gülmeden edemiyordu.

Beş gün sonra Jenny, Azaya'ya bir yığın talimat verdikten ve bütün müşterilerini arayıp veda ettikten sonra uçağa binmişti. Bütün müşterilerine Wyoming'deki telefon numaralarını ve adreslerini vermişti. Kargo adresi bundan böyle "Moose' un yirmi beş kilometre kuzeyi, Wyoming"di. Bunu söylediğinde müşterileri gülmüştü.

Jenny apartman dairesini kapatıp çıkmıştı, temizliğe gelen kadın haftada bir gelip tozu alacağını ve her şeyi kontrol edeceğini söylemişti. Postane gelen mektupları Wyoming'e yönlendirecekti. Her şey hallolmuştu.

Jenny de Bill'in izlediği rotayı izleyerek Salt Lake City' ye giden bir uçağa bindi, ardından yeniden bir uçağa binip Jackson Hole'a gitti, fakat onu havaalanında Clay Roberts değil de kovboy şapkası takmış ve kalın bir mont giymiş olan Bill bekliyordu. Üstelik Jenny için de bir şapka getirmişti, Jenny ona sarıldıktan sonra şapkayı taktı. Bill neredeyse bir

ay sonra onu görmekten ötürü çok heyecanlıydı. Jenny onun rahat ve mutlu göründüğünü fark etti. Bill onu evde bir sürprizin beklediğini söyledi. Yol boyunca Jenny'ye etrafı tanıttı, sanki yuvasındaydı; Jenny yeni kamyonetini süren kocasına bakarak güldü.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Bill. Jenny'nin üzerinde hâlâ bir New York havası vardı; siyah bol pantolon, timsah derisi makosenler ve uzun siyah bir palto giymişti.

"Kovboya benziyorsun." Jenny kıkırdadı. "Hemen ayak uydurmuşsun."

"Burayı sevdim," dedi Bill içtenlikle. "Sanki yuvam gibi."

Jenny kiliseyi gördüğünde etkilendi, evi gördüğünde ise daha da heyecanlandı. Bill birkaç parça mobilya daha eklemişti, içeriye girdiklerinde onları rahat ve sıcak bir ortam karşıladı. İçeriye adım atar atmaz yavru köpek üzerlerine atladı, Jenny'nin şaşkın bakışları altında patilerini onun bacaklarına yerleştirip havlayarak kuyruğunu salladı.

"Bu da kim?"

"Bu Gus. Komşularımızdan bir hediye. Bizimle kalabilir mi?" diye sordu Bill küçük bir çocuk gibi. Jenny kollarını boynuna dolayıp onu öptü.

"Görünüşe bakılırsa buraya ilk gelen o," dedi gülümseyerek. "Benim kalmama izin verir mi?"

"Verse iyi olur," dedi Bill şefkatle. "Eve hoş geldin, Jenny," dedi yumuşak bir sesle. Ardından onu yukarıya, yatak odasına ve giyinme odasına götürdü. Bir dakika sonra yeni yataklarında

sevişiyorlardı ve adeta hep orada yaşamış gibi hissediyorlardı. Jenny ona bakarken içten içe ait oldukları yerin burası olduğunu biliyordu.

7. BÖLÜM

Jenny, Wyoming'deki ilk gününü eşyalarını düzenleyerek ve yerleşerek geçirdi. Bill onun için mükemmel bir giyinme odası dekore etmiş olsa da Jenny pek çok şey satın almış ve önden bir sürü eşya göndermişti. Kalın kazaklar, kayak kıyafetleri, Eddie Bauer'den uzun paltolar ve parkalar, kürk ceketler ve sürülerce topuklu ayakkabı. Kasabayı görünce bunları burada asla giyemeyeceğini anlamıştı. Eşyalarını yerleştirirken, üzerinde en sevdiği kıyafeti, dar siyah kumaş pantolon, siyah, sade bir kaşmir kazak ve babet ayakkabıları vardı. New York'tan ayrılmadan önce uçlarından aldırdığı parlak, koyu renk düz saçları omuzlarına değiyordu. Yüzünde pek az makyaj vardı, fakat manikür yaptırmıştı ve David Fieldston'un son defilesi için tasarladığı ve ona hediye ettiği büyük, altın rengi bir kelepçe bileklik takmıştı. Mutfakta durup Bill ile yavru köpeğin oynamalarını izliyordu, Bill başını kaldırıp Jenny'ye baktı. Karısı hâlâ tam bir New Yorklu gibi görünüyordu. Kovboy şapkası bile bir fark yaratmamıştı. Tam tamına bir kokoş-

tu; babetleri, siyah pantolonu ve siyah kazağına rağmen tam da olduğu kişi, yani hayatı boyunca moda sektöründe çalışmış biri gibi görünüyordu. Bill, bu doğal, seksi şık imajı da dahil olmak üzere, onun her halini seviyordu. Jenny, büsbütün doğal ve kendine has bir şıklığa ve asalete sahipti.

"Neye bakıyorsun?" Bill'in doğrulurken kendisine bakmakta olduğunu fark etti.

"Sana. Seni çok özledim."

"Ben de." Jenny ona sarıldı. Önden yolladığı resimleri yarısı boş olan oturma odalarına asmak istiyordu. Bill, o buraya varmadan önce güzel şeyler satın almıştı, fakat Jenny'nin almak istediği bir şeyler daha vardı. Pencerelerin ölçülerini aldıktan sonra annesini aradı ve nasıl perdeler istediklerini söyledi. Her şeyi yalın, aydınlık ve temiz tutmak istiyordu. Bill de, o da açık renklerden hoşlanıyordu ve Jenny kara kışta açık renklerin evi ferahlatacağını düşünüyordu. Yerleştirdiği birkaç eşya evi modern ve rahat gösterdi. Jenny'nin harika bir zevki, isabetli dokunuşları vardı, tıpkı modada olduğu gibi dekorasyonda da başarılıydı. Bill daha sonra onu alışveriş merkezine götürmeye söz verdi. Önce gidip üç kişiyi ziyaret etmesi gerekiyordu, Navajo'ya eyerini takmak için dışarı çıktı. Jenny de onun peşinden gidip arkadaş canlısı ata bir elma yedirdi. Bill'in iş için ona ihtiyacı olmadığı zamanlar Navajo'ya binmek istiyordu.

Bill atla uzaklaşırken mutfak kapısından ona el salladı, sonra mutfağı düzenlemek için yeniden içeri girdi; ön kapının çalındığını duyduğunda oturma odasına fotoğraflardan birini

asıyordu. Fotoğrafı ve çekici bırakıp kapıyı açmaya gitti. Kendisinden on yaş büyükmüş gibi duran, üzerinde ekoseli bir ceket, kot pantolon ve yıpranmış kovboy çizmeleri olan bir kadın duruyordu karşısında. Hafif kiloluydu ve boyalı sarı saçları vardı. Sabahın onunda turkuvaz göz farı sürmüştü, üzerinde "Hoş geldin" yazan, özenle süslenmiş bir çikolatalı pasta ile bir tabak dolusu brownie getirmişti. Jenny şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

"Merhaba, içeri girmez misin?" Jenny cemaatin bütün üyelerine karşı sıcak olmak istiyordu, Bill onların haftalardır kendisine yemekler getirdiğini söylemişti. Oraya geldiğinden beri yemek yapmak zorunda kalmamıştı. Jenny kadını mutfağa davet etti ve getirdiği tatlıları mutfak masasına koydu. Brownieler mükemmel kokuyordu, çikolatalı pasta ise sanki bir derginin veya yemek kitabının sayfalarından fırlamıştı. "Kahve mi içmek istersin, yoksa çay mı?" diye sordu. Kadın etrafa bakınıyordu, derken Jenny'nin ne kadar ince ve şık olduğunu fark ederek ona gülümsedi.

"Hiç Wyoming'deymiş gibi değilsin, orası kesin," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Sana kovboy çizmesi almamız lazım. O ayakkabılarla burada yürümen imkânsız."

"Bunları genelde işe giderken giyerim," dedi Jenny utanarak. New York standartlarında çok pespaye giyindiğini düşünüyordu, fakat burada epey "süslü" olduğunu fark etmişti. Kadın ekose ceketini çıkardı, görünüşe göre uzun bir ziyaret olacaktı.

"Ne işle uğaşıyorsun? Dansçı falan mısın?" Pazar gün-

leri Bill'i dinlemiş, vaazlarından keyif almıştı, fakat henüz Jenny ile ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Başkaları Bill'e karısı hakkında sorular sormuşlardı, fakat kadın, Jenny ile ilgili karmaşık şeyler duymuştu. Kimileri onun bir dansçı olduğunu söylüyordu, bazıları ise bir oyuncu olduğunu düşünüyordu. Birisi onun bir model olduğunu söylemişti. Öyle de görünüyordu ya.

"Ben moda sektöründe çalışıyorum, bir stilistim. Tasarımcılara danışmanlık yapıyorum ve defilelerini düzenliyorum," dedi Jenny, ardından kendisini misafirine tanıttı. "Aslında sanırım artık rahibin karısıyım. Bu da benim için yeni bir şey."

"Ben Gretchen Marcus," dedi kadın, Jenny bir fincan kahve koyup ona uzattı, ardından da bir tabağa birkaç brownie yerleştirdi. "Herhalde pek pasta yemiyorsun," dedi Gretchen gülerek. "Kışlarımız burada zor geçer, dışarısı soğukken evde oturup bol bol yemek yeriz. Benim beş çocuğum var. Kilolarımdan hiç kurtulamadım."

"Kaç yaşındalar?" diye sordu Jenny ilgiyle, bir yandan da böyle kaç tane daha ziyaretçi geleceğini düşünüyordu. Gretchen arkadaş canlısı ve sıcakkanlı görünüyordu. Brownieler öyle güzeldi ki Jenny bir tane daha aldı.

"En küçüğü beş yaşında," dedi Gretchen. "En büyüğü haziranda on dörde bastı. Liseye başladı ve beni delirtiyor." Gülmeye başladılar; Jenny onunla aynı yaşta olduğuna çok şaşırdı. Fakat sarı boyalı saçları ve turkuvaz göz farı onu yaşlı gösteriyordu, kilolar da cabası. Jenny, New Yorklu oldu-

ğundan, sırf onu etkilemek için makyaj yapmıştı. Fakat Jenny ona şaşırtıcı şekilde sade görünüyordu.

Mutfakta oturup Jenny'nin tanımadığı insanlardan, kadının çocuklarından ve Moose'tan konuştular bir süre. Gretchen'ın kocası Eddy araba tamircisiydi ve bölgedeki bütün arabaların tamirat işlerini yapan bir garajı vardı. Gretchen, Jenny'yi yerel dedikodulara boğdu, üstelik bunu Jenny'nin hazmedebileceğinden daha hızlı yaptı. Kafenin sahibiyle yasak ilişki yaşayan kütüphaneci. Kente yeni gelip birinin kocasını çalan Laramieli kadın. Kasabanın yakışıklısı ve herkesin Cheyenne'de yaşayan, fakat kimliği belirsiz evli bir kadına âşık olduğunu düşündüğü Clay Roberts. Gretchen kocaları ayyaş olan kadınlardan, sonra da kendileri çok içen kadınlardan bahsetti. Herkesin eşcinsel olduğunu düşündüğü, fakat bundan emin olamadığı iki lise öğretmenini de atlamadı.

"Vay canına, burası epey hareketli bir yere benziyor," dedi Jenny bitkin düşerek. Gretchen'ın verdiği alkolik koca sayısı karşısında afallamıştı. Gelgelelim, Gretchen kendi kocası Eddy'yi yere göğe sığdıramıyordu, adam bir azizdi resmen ve Gretchen'ın söylediğine göre çalışmadığı zamanlar çocukların bakımında ona yardımcı oluyordu. "Burada bir adsız alkolikler grubu falan var mı?"

Gretchen başını salladı. "Jackson Hole'da bir tane var. Hiç kimse burada böyle bir grup kurmayı düşünmedi."

"Belki de yapmalıdır," dedi Jenny bir brownie daha alarak; Gretchen şaşırmakla beraber sevinmişti. Jenny ile tanışmayı iple çekmiş, şimdi ise onu çok sevmişti. Dürüst,

samimi ve komikti, üstelik New York'tan geldiği için kendini bir şey sanmıyordu. Gretchen bu düşüncelerini ona söyledi.

"Aslında ben aslen Philadelphialı'yım. Moda okumak için New York'ta tasarım okuluna gittim ve orada kaldım. Pensilvanya'da Pittston isimli küçük bir maden kasabasında doğdum. Babam ben beş yaşındayken bir kömür ocağı kazasında öldü ve annem oradan taşındı."

"Baban kömür işçisi miydi?" Gretchen bundan etkilenmişe benziyordu. Jenny'nin New Yorklu bir sosyetik falan olduğunu sanmıştı, fakat o sade, olduğu gibi biriydi. Şatafatlı bir geçmişi olan kişi Bill'di, tabii Jenny bundan bahsetmemişti ve Gretchen'ın da bundan haberi yoktu.

"Evet, öyleydi. Annem de Fransızdır. O ve büyükannemin Philadelphia'da sosyetik hanımlar için güzel kıyafetler diktikleri bir dükkânları vardı, ben de modayla böyle ilgilenmeye başladım. Tasarımcı olmak istiyordum, fakat yeteneğim yoktu. Aslında stilist olarak çok daha iyiyim."

"Keşke ben de senin gibi ince olabilseydim," dedi Gretchen ona gıptayla bakarak, "giyim tarzını da sevdim. Ama biraz makyaj yapmalısın." Jenny'nin çok solgun göründüğünü, fakat güzel ve doğal bir zarafete sahip olduğunu düşünüyordu. Büyük altın rengi kelepçe bileklik de dikkatinden kaçmamıştı. Böyle bir bileziği olmasını çok isterdi.

"Bütün hayatım boyunca zayıftım ve bunun için çok uğraştım," diye itraf etti Jenny. "Her zaman stres altındayım. Moda sektöründe çok fazla gerilim var. Burada olmak iyi gelecek." Az kalsın "bir yıllığına" diye ekleyecekti, fakat

insanların burada kalıcı olduklarını düşünmesini istiyor, bu nedenle bir yıllığına burada yaşamayı deneyeceklerini kendilerine saklamayı düşünüyorlardı.

Gretchen bir saat sonra alelacele yerinden kalktı. "Dönsem iyi olur. İki ufaklığı komşuya bıraktım, muhtemelen evi şimdiye kadar altüst etmişlerdir. Daha sonra ziyaretine gelirim yeniden. Sen de bana gel. Herkes bizim evi bilir zaten. Sorman yeterli," dedi ve Jenny'ye sımsıkı sarıldı.

"Kimin kiminle yattığına dair bir kurs vermen gerekecek bana," dedi Jenny gülerek, ardından onu mutfak kapısına geçirdi. "Ayrıca brownieler ve pasta için teşekkür ederim. Kocam çok sevinecek." Gretchen, Bill'in de iyi bir adama benzediğini düşünüyordu. İkisini de seviyordu. Dürüst, erdemli, sıcakkanlı insanlara benziyorlardı ve onların New Yorklu olduklarını düşündükçe şaşırıyordu.

Gretchen kocasının yeniden çalışır duruma getirdiğini söylediği eski bir pikaba atladıktan sonra el salladı. Evde beslenecek beş çocuk olunca hayatlarında pek fazla lüks yoktu, Eddy'nin garajının iyi iş yaptığını söylese de.

Bu hoş bir ziyaret olmuştu, Jenny bundan sonra iki kişi daha geldiğinde şaşırıp kaldı; bunlardan biri emekli öğretmen olan yaşlıca bir kadın, diğeri de bebek arabasında bir bebeği, kucağında da yeni yürümeye başlayan bir başka bebeği olan yirmilerinde genç bir kadındı. Öğretmen limonlu pasta getirmişti, genç anne ise yalnızca bir merhaba demek için uğramıştı. Jenny, onun yüzünün yanını kaplayan kocaman bir morluk fark etti. Kadın attan düştüğünü söyledi. Jenny onun yirmi beşinden

fazla olmadığını düşündü, üstelik dört çocuğu vardı. Kadın uzun kalmadı, çok utangaç ve gergin görünüyordu, fakat Jenny ile tanışmayı iple çekmiş olduğu belliydi. Genç annenin adı Debbie'ydi; Jenny'ye çok dokunan bir yanı vardı. Öyle kırılgan görünüyordu ki Jenny'nin içinden ona sarılmak geçti. Bir süre sohbet ettiler, Jenny yeni yürümeye başlayan bebekle oynayarak dikkatini dağıtırken, annesi de bebeği emzirdi. Daha sonra Debbie bebeği arabasına koydu ve birkaç dakika sonra oradan ayrıldılar.

Jenny, oturma odasına fotoğrafı asarken Debbie'yi düşündü, bu sırada Bill öğle yemeği için eve geldi. Sabah saatleri uçup gitmiş, öğleni çoktan geçmişti.

"Çok hoş olmuş," dedi Bill duvara bakarken. "Bütün sabah ne yaptın?" diye sordu ilgiyle.

"İnsanları ağırladım," dedi Jenny memnuniyetle. Yerli halk ve Bill'in cemaatiyle tanışmak istiyordu zaten. Şimdiye kadar tanıştıkları da çok hoş ve misafirperverdi. "İnsanlar sürekli uğrayıp bize yiyecek bir şeyler getirdi. Gretchen Marcus isimli bir kadınla tanıştım. Beş çocuğu var, kocası Eddy'nin de Moose'ta bir garajı varmış. Ellen isimli emekli bir öğretmen bize limonlu pasta getirdi. Gretchen da brownie ve çikolatalı pasta. Debbie Blackman isimli gencecik bir kadın iki çocuğuyla uğradı. Attan düştüğü için yüzünde çok fena bir yarası vardı. Gretchen'a göre kasabanın yarısı alkolik," dedi Jenny onunla önemli bilgileri paylaşarak. Bill şaşkın görünüyordu. "Ve diğer yarısı da bir başkasının kocasıyla yatıyor."

"Vay canına, epey meşgulmüşsün! Hiç kimse bana böy-

le şeyler anlatmadı. Peki, hepsi neden alkolikmiş?"

"Gretchen bana kimin çok içtiğini, kimin kaçamak yaptığını falan anlatıyordu. Bir noktada ipin ucunu kaçırdım. Görünüşe bakılırsa Moose'ta epey aksiyon dönüyor." Jenny kocasına gülümsedi. Üç kadınla da tanışmak ilginç olmuştu, özellikle de gencecik ve ürkek Debbie ile pek sevimli, fakat eski kafalı emekli öğretmenin aksine, arkadaş olmaya hevesli Gretchen ile. "Kilisede Adsız Alkolikler destek grubu kurmalısın," dedi Jenny coşkuyla. "Gretchen'a göre böyle bir grup en yakın Jackson Hole'da varmış, kışın oraya gitmek çok uzun sürer. Belki biz de burada bir AA grubu kurmalıyız."

"Şimdiden bir rahip eşi gibi konuşmaya başladın," dedi Bill onu öperek. "Sana ayak uyduramam. Adsız Alkolikler grubu kurmak istiyorsan işe giriş derim. Nasıl mutlu oluyorsan. Zararı olmaz sonuçta." Derken Jenny'nin yüzü ciddileşti.

"Bence iki çocuklu o kadın, Debbie'nin dertleri var ve korkmuş. Attan düşüp yaralandığını söyledi, ama bu konu açıldığında gergin bir hali vardı," dedi endişeli bir havayla.

"Dur bakalım, bebeğim," dedi Bill şefkatle. "Daha yeni geldik buraya, tamam, insanlara yardım etmeye çalışmak, destek sunmak iyidir, ama hayatlarına burnumuzu sokmak veya üzerimize düşmeyen şeylere karışmak istemeyiz. Bu insanları henüz tanımıyorum, onlar da bizi tanımıyorlar. Başta yavaş adımlar atmalıyız." Ne var ki yavaş adımlar atmak diye bir şey, Jenny'nin defterinde yoktu. Kısa bir süre sonra Azaya'yı arayıp Adsız Alkolikler'den bilgi almasını, AA ve

alkolik yakınları olan insanlar için bir on iki adım grubu olan Al-Anon'u kurmak için yapılması gerekenleri öğrenmesini ve bilgileri Moose adresine yollamasını istedi. Azaya, Jenny'nin Moose'ta yapmak istediklerinden etkilenmişti, ona müşterileri hakkında haberleri de verdi. New York'ta her şey yolunda, her şey kontrol altındaydı ve Nelson da ona yardım etmek için arada bir geliyordu.

Jenny telefonu kapadıktan sonra Bill'e bir sandviç hazırladı. Daha sonra Bill kendisini arayanlara döndü. Cemaatin bir üyesi ondan hasta babasını ziyaret etmesini istemişti. Genç bir çift evlilik öncesi danışmanlık istemişti. Yaşlı bir adam yalnızca konuşmak için aramıştı ve sesinden yalnız hissettiği anlaşılıyordu. Bill'in gelmesini istemediği halde Bill o hafta bir ara onu ziyaret etmeyi önerdi. İnsanlar onunla iletişim kurmaya çalışıyordu, bu onun için memnuniyet vericiydi ve Jenny de onun için çok mutluydu. Cemaat üyeleri onu anlıyor, tarzını seviyordu.

Jenny ona öğleden sonra alışveriş merkezine gitmek istediğini hatırlattı. Ev için almak istediği bir şeyler vardı; hırdavat, birkaç parça mobilya ve elbise askısı. Üstelik bölgedeki dükkânlara bakmayı iple çekiyordu.

"Burası Paris veya New York değil," diye hatırlattı Bill. Fakat Jenny sade şeyleri de seviyordu. Üstelik hırdavatçılara bayılıyordu. Alışveriş merkezine gittiklerinde, dükkânlara bakarken, Jenny'nin şiddet gören kadınlar ve Adsız Alkolikler hakkında iki kitap satın aldığı bir kitapçıda Clay Roberts'a rastladılar. Bill, onu Jenny ile tanıştırdığında, Jenny'

nin gözleri parıldadı. Clay gittikten sonra, Jenny esrarengiz bir havayla konuşmaya başladı.

"Clay, Cheyenne'de evli bir kadınla bir ilişki yaşıyor." Bill bunu duyduğunda kahkahasını engelleyemedi.

"Şaka mı yapıyorsun? Daha dün geldin buraya. Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin? Üstelik doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Yeni en iyi arkadaşım Gretchen söyledi. O herkesin gizlisini saklısını biliyor," dedi Jenny muzip bir gülümsemeyle.

"Dikkat et de seninle ilgili de böyle şeyler söylemesin."

"Tabii ki söylemez," dedi Jenny kamyonete bindiklerinde. Ardından kasabanın çıkışında bir ikinci el araba mağazasına uğradılar. Jenny şöyle bir bakmak istiyordu. Bir arabaya ihtiyacı vardı, fakat ne tür bir şey istediğini bilmiyordu; ta ki mağazada duran 1959 Chevy marka parlak sarı pikabı görünceye dek. Araba muhteşem durumdaydı, satıcı motorun değiştirildiğini söyledi, ayrıca iç döşemesi adeta yepyeniydi. "İşte, bu tam da aradığım şey," dedi Jenny neşeyle. Araba tuhaf, çılgın, hafif egzantrikti. Üstelik satıcı kış lastiklerini takmıştı bile.

"Yeni bir şey satın almalısın," dedi Bill. "Yirmi yaşında bir antikayla dolaşmanı istemiyorum. Kış mevsiminde burada araba kullanmak yeterince zor."

"Ama kış lastikleri var," dedi Jenny. "Yalnızca on altı yaşında, yirmi falan değil. Ayrıca rengine de bayıldım." Bill kadınların araba satın alırken dikkat ettikleri şeylere şaşırarak gözlerini devirdi; bu sırada Jenny bir çek yazmaya koyulmuştu bile. Eski Chevy kamyonet abes derecede ucuzdu ve

Jenny arabaya âşık olmuştu resmen. Böyle bir kamyonet satın alması, Bill'e tam da Jenny'nin yapacağı bir iş gibi geliyordu, arabanın mizahi, şık bir yanı vardı ve farklıydı. Pek çok insan buna eski bir kamyonet der geçerdi. Fakat Jenny direksiyonun başına geçtiğinde sarı pikap bir anda şirin, şık bir imaja bürünmüştü. Bill onu neden bu kadar çok sevdiğini görebiliyordu. Eve giderken Jenny onu arkadan takip etti ve hemen arkasına park etti. Bill, onun bu sarı kamyonetle bölgede meşhur olacağını biliyordu. Jenny, rahibin tuhaf karısı olacaktı; işte, Bill de onu bu yüzden seviyordu. O gün akşam yemeğinde neşeyle sohbet ettiler. Jenny'nin ona yardım etmek için bir sürü parlak fikri vardı. İnsanların getirdiği pastaların tadına bakarken, aklına başka bir fikir daha geldi.

"Pazar günü herkesin yemek getirdiği bir öğle yemeği düzenlemeye ne dersin?"

"Evde mi?" Bill bu fikir karşısında afallamıştı. Ev bütün cemaati ağırlayamayacakları kadar küçüktü. Üstelik insanlar gittikten sonra temizliği kim yapacaktı? Moose, Wyoming'de öyle New York'taki gibi şatafatlı yemek şirketleri yoktu.

"Hayır, kilisede. Zemin katta güzel, büyük bir salon var. Gezerken gördüm. Gretchen eskiden orada cemaat toplantıları yaptıklarını söyledi. Bu insanlarla tanışmak için güzel bir yol olabilir. Herkese bir yemek getirmesini söylerim. İstemiyorlarsa gelmek zorunda da değiller ayrıca. Ama en azından herkesi davet edebiliriz." Bill yüzünde aşikâr bir memnuniyet ifadesiyle dinliyordu onu. Jenny yeni rolüne uyum sağlamakta en ufak güçlük çekmemişti. Öğle yemekleri organize edi-

yor, AA grupları oluşturuyor, bölgedeki kadınlarla arkadaşlıklar kuruyordu. O öğleden sonra evi biraz daha renklendirmek için birkaç eşya satın almıştı, bunlar New York'tan gönderdikleriyle beraber eve çok hoş bir hava katmış, burayı adeta yuvaya çevirmişti. Jenny gittiği her yere büyülü dokunuşunu da götürüyordu. Bill, Moose'un da onun bu büyülü dokunuşundan payına düşeni alacağını tahmin edebiliyordu. Buna bayılıyordu. Ve onu dinlerken düşünebildiği tek şey şuydu: "Hazır ol, Moose, Wyoming! İşte, Jenny geliyor!"

8. BÖLÜM

Jenny ertesi gün bütün cemaat üyelerini arayıp pazar vaazından sonra düzenleyeceği öğle yemeğine davet etmişti. Onlara Bill ile kendisinin herkesle tanışmayı iple çektiğini söylemişti. Ses tonu son derece rahattı. Hiç kimse daha önce böyle bir organizasyon yapmamıştı, hele ki buraya geleli bu kadar kısa zaman olmuşken. Fakat Jenny hiçbir zaman bugünün işini yarına bırakan biri olmamıştı. Bill, onun Wyoming'de New York'ta olduğu kadar meşgul olacağını tahmin ediyordu, üstelik her şeyi ona yardım etmek için yapıyordu. Cemaatte yalnızca birkaç kişi pek arkadaş canlısı sayılmazdı, Jenny'nin listesindeki isimlerin çoğu bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Jenny onları aramak için kilisenin listesini kullanmıştı, öğleden sonra üçe kadar da herkesi aramış, bir porsiyon yemek getirmelerini rica etmişti. Ayda bir kez böyle bir öğlen veya akşam yemeği düzenlemeyi düşünüyordu.

Aradığı kadınların birkaçı ona çocukları olup olmadığını sormuş, hayır cevabını duyunca hayal kırıklığına uğramıştı.

Jenny bir yandan da kilisede gençler için, bilhassa ergenler için onları beladan uzak tutmaya yarayacak birtakım organizasyonlar yapmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyordu. Aklında milyon tane parlak fikir vardı. Listede sırası gelen Gretchen, Jenny'nin aramasından ötürü çok mutlu olmuştu. Bunun harika bir fikir olduğunu söylemiş, o hafta bir ara uğrayıp ona yardım edeceğini eklemişti. En pratik insanların kim olduğunu bildikleri için Eddy'nin bir temizlik ekibi oluşturacağını, on iki ve on dört yaşındaki oğullarının da gönüllü olacağını söylemişti. "Eğer onları çalıştırmayacaksan beş tane çocuk doğurmanın ne anlamı var?" diye espri yaptı ve yeniden bunun harika bir fikir olduğunu söyledi. Jenny'nin bu kadar hevesli olması çok hoşuna gidiyordu. Son rahipleri bir yıl önce ölmüştü. Adam yetmişlerinin sonundaydı ve on beş yıldır da duldu. Bölge halkı olarak daha genç bir rahip istediklerinde ve kiliselerinin bir kadının dokunuşuna da ihtiyacı olduğunda hemfikir olmuşlardı.

Clay Roberts ertesi gün Bill'i aradı ve Jenny'nin organizasyonundan ötürü ne kadar memnun olduğunu, pazar günü öğle yemeğine katılacağını söyledi. Bill bunları Jenny'ye söylerken, alaycı bir havayla ekledi, "Tabii güya ilişki yaşadığı o Cheyenneli evli kadını yanında getirmesini söylemedim ona."

"Tüh," dedi Jenny ümitleri boşa çıkmış gibi yaparak, "keşke söyleseydin. Onunla tanışmak istiyordum."

"Eminim öyledir." Bill gözlerini devirip ona sarıldı. "Kilise yönetiminin başkanının aşk hayatını takip etmeden de meşgulsün zaten." Bir yandan da gülüyordu.

Ertesi gün, Jenny'nin Azaya'dan AA ve Al-Anon grupları hakkında istediği belgeler, Federal Express kargoyla Jenny'nin verdiği adrese ulaştı: "Moose, Wyoming'in yirmi beş kilometre kuzeyi." Jenny bu adresin ciddi ciddi işe yaradığını gördüğünde şok oldu. Kargoda müşterileri için bakması gereken bir kumaş paketi de vardı. Azaya'nın yolladığı AA bilgileri çok ilginçti. On iki adım programının nasıl başlatılacağını, formatı, kuralları anlatıyor, çeşitli öneriler sunuyordu. AA grubunun amacı alkolü bıraktırmak, Al-Anon'un amacı da alkoliklerin yakınlarını desteklemekti. Bu grupları oluşturmak ilginç bir şekilde kolaymış gibi görünüyordu. İhtiyaçları olan tek şey, toplantılarda bulunacak bir sekreterdi ve Jenny bu görevi üstlenebilirdi. İzlemeleri gereken bir format vardı. Zaman içinde Jenny AA grubunu iyileşmekte olan bir alkoliğe devredebilirdi, fakat grubu idare etmeye gönüllü biri bulunana dek bu görevi sürdürmeyi düşünüyordu. Bill'in de izniyle kilisenin girişinde, ana kapıların hemen arkasında insanların rahatlıkla görebileceği bir yere iki toplantıyı duyuran birer poster astı. Biri salı, diğeri perşembe günüydü. Zaten çocuğu olmadığından Bill'e ve cemaate yardım edecek organizasyonlar düzenlemeye ayıracak daha fazla vakti vardı.

Gretchen'ı arayıp bu iki toplantıdan bahsetti.

"Harikasın!" dedi Gretchen. "Muhtemelen başta kimse gelmez. Ama bir süre dayanırsan, salı veya perşembe günü yavaştan insanlar gelmeye başlar. Bu işler böyledir. Babam

alkolikti ve annem Al-Anon toplantılarına giderdi, oradan biliyorum. Babam asla AA' a gitmedi. Kırk beşinde sirozdan öldü. İstersen bazı Al-Anon toplantılarını idare edebilirim, yani Eddy çocuklarla kalabilirse ve akşam çalışması gerekmezse. Bu işlerde bana yardım etmeye çalışır her zaman." Jenny onların sağlam bir ilişkileri olduğunu görebiliyordu, Gretchen'ın söylediklerine bakılırsa, bu Eddy iyi bir adamdı.

"Çok iyi olurdu," dedi Jenny, yeni arkadaşının yardım teklifinden ve verdiği bilgilerden ötürü minnettardı. "Bu arada Debbie Blackman hakkında bir şey biliyor musun? Sen gittikten sonra bir ara eve uğradı. Yüzünde büyük bir morluk vardı. Beni endişelendirdi. Çok utangaç ve ürkek birine benziyor."

"Kocası Tony ayyaşın teki. Bunu o yapmışsa hiç şaşırmam. Çocukluğunda başı beladan kurtulmazdı, birkaç kez alkollü araba kullanmaktan hapse girmişti, bar kavgalarına karışırdı. Debbie benden çok daha genç, o yüzden onu pek iyi tanıdığım söylenemez."

"Tatlı bir kıza benziyor. Gergin görünüyordu. Galiba dört çocuğu olduğunu söyledi."

"Onu kasabada görüyorum bazen ama pek konuşmuyoruz. Aşağı yukarı yirmi beş yaşında. Daha bir çocuk . Evlenene kadar bir kafede garsonluk yapıyordu. Kocası senin o AA grubundan faydalanabilir bence. Al-Anon toplantısı ise Debbie'ye iyi gelebilir. Bana ve anneme çok faydası olmuştu."

"Belki de şiddet gören kadınlar için bir grup oluşturmalıyız. Bu bölgede sayıları çok mu?"

"Epey var. Alkol yüzünden tabii. Kocaları AA'a çekebilirsek kadınlarına şiddet uygulamazlar. Veya kadınları Al-Anon'a çekmeye de çalışabiliriz. Üstelik çok fazla içki içen kadın da var burada. İnsanlar bütün kış kar yüzünden evde kalınca canları sıkılıyor. Tavşanlar gibi sevişiyor, hafta sonları da sarhoş oluyorlar. Burada çok fazla kültürel aktivite yok," dedi Gretchen. "Baledir, operadır, konserdir, tiyatrodur. Sadece seks, içki ve televizyon." Bu sözler üzerine ikisi de gülmeye başladı fakat bu şiddet meselesi elbette ciddiydi ve Jenny bu vakaların ne sıklıkta yaşandığını merak ediyordu.

Debbie cuma akşamı bu kez yalnızca bebeğiyle tekrar geldiğinde Jenny çok sevindi. Sıcak bir gündü ve üzerinde bir tişört, bir yelek vardı; Jenny onun kolunda taze bir morluk olduğunu fark etti. Debbie bu kez morlukla ilgili bir açıklama yapmadı ve Jenny de onu görmemezlikten geldi. Debbie'nin tekrar uğrayabilecek kadar rahat hissetmiş olması onu sevindirmişti. Jenny onun ilgisini çekmiş gibiydi, sanki ondan etkilenmişti. Mutfakta oturmuş laflarken ve bebeğini emzirirken güvende hissediyormuş gibi görünüyordu. Bebek dört aylıktı. Debbie bir daha hamile kalmak istemediğini söyledi. Dört çocukla işi başından aşkındı zaten. Aynı lisede okudukları ve mezuniyetten sonra Debbie hamile kalınca evlendikleri dışında, kocasından da bahsetmedi. Debbie yirmi dört, en büyük oğlu altı yaşındaydı. Diğer çocuklarından biri dört, diğeri iki yaşındaydı; bir de bebek vardı tabii.

"Çocuk istemiyor musun?" diye sordu ilgiyle, fakat onu gücendirmekten çekinirmiş gibi görünüyordu.

"Evet, istiyorum," dedi Jenny alçak sesle. "Hamile kalmam çok zor oldu ve iki ay önce de dış gebelik geçirdim. Çok ciddi bir olaydı bu. Yeniden deneyinceye kadar birkaç ay beklemeye karar verdik." Wyoming'e gelme nedenlerinden birinin bu olduğunu söylemedi. Daha iyi, sessiz bir yaşam sürerek daha kolay bebek sahibi olabilirdi.

"Çok geçmiş olsun. Çok üzgünüm," dedi Debbie içtenlikle; göğsünde uyuyakalmış bebeğine sarıldı. Kendisi de bir çocuğa benziyordu, kolundaki morluk ise fena görünüyordu. Jenny bu ize belki bir yumruk darbesinin yol açtığını anlayabiliyordu, fakat bundan tam olarak emin olmadığından sorup onu korkutmak, bir daha gelmesini engellemek istemiyordu. Onunla bir arkadaşlık kurmak ve yardım edip edemeyeceğini görmek istiyordu. Yüzündeki morluk iyileşmek üzereydi, görünüşe göre onu kapatmak için makyaj yapmıştı. Fakat kolundaki iz henüz taze ve belirgindi. Jenny onun kısa kollu giyinmesine şaşırmıştı. Belki de yaralarına dikkat eden veya onları umursayan kimse yoktu.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra Debbie gitmek üzere ayaklandı. Jenny ona pazar günkü öğle yemeğini hatırlattığında Debbie utanmışa benziyordu.

"Kocam kiliseye gitmemden hoşlanmıyor. Aptalca bir şeymiş. Sadece o arkadaşlarıyla çıktığı zamanlar gidebiliyorum. Ama Tony pazar günleri öğlene kadar evde uyur."

"Çocukların bakımında sana yardım etmiyor mu?" Debbie başta cevap vermedi fakat sonra başını iki yana salladı.

"Yok, Tony gece geç saatlere dek çalışır. Kent merkezinde

barmenlik yapıyor." Jenny içten içe bunun bir ayyaş veya alkolik için mükemmel bir iş olduğunu düşündü. "Sabahları eve iki buçuk civarında gelir, bu nedenle geç saatlere kadar uyur. Çocuklar onu uyandırdığında çok sinirlenir, bu yüzden onları sabah evden çıkarıyorum. Tony öğleden sonra evde olmamı ister, işe gitmeden önce ona akşam yemeği hazırlamam için. Bazen çocuklarla çok zor oluyor." Çocukların yaşları ve Tony'nin ona yardım etmediği göz önünde bulundurulduğunda, Jenny'nin buna inanması zor değildi. "Annem arada bir yardım eder. Kız kardeşim de burada, kentte yaşıyor ve üç çocuğu var, üstelik benden iki yaş küçük, bu yüzden annem ikimizle de uğraşmak zorunda kalıyor. Cheyenne'de de bir kız kardeşim var." Debbie utangaç bir havayla gülümsedi, sonra bebeği araç koltuğuna koyup arabaya yerleştirdi, Jenny de ona eşlik etti. Debbie, kocası uyurken onun arabasını kullanıyordu. Onun dışında çocukları getirip götürebileceği bir arabası yoktu. Jenny'nin yeni kamyonetini gördüğünde güldü.

"Bunu nereden aldın?"

"İki gün önce araba mağazasından," dedi Jenny neşeyle. "Ona bayıldım. Biliyorum, biraz çatlaklık gibi görünüyor, ama çok eğlenceli. Arada bir yerlere gitmen gerekirse falan beni ara, gerçi yalnızca bir bebek koltuğu için yer var." Tek bir çocuğu arabaya sığdırabilirdi ama diğer çocuklara bakacak birini, annesini falan ayarlayabilirse, bu bile Debbie'nin işini kolaylaştırabilirdi. "Pazar günü gelmeye çalış," diye ısrar etti Jenny. "Kocan, annen ve çocuklar da gelsin. Kız

kardeşin de. Herkesin yemek getirmesi gerekiyor ama eminim herkese yetecek kadar yemek olacak. Eğlenceli geçecek." En azından böyle olmasını umuyordu. Debbie'nin hayatında biraz eğlenceye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Yorgun ve tükenmiş bir hali vardı, tırnak cilası çıkmış ve saçları yağlıydı. Kendisine ayıracak zamanı yoktu, gözleri Jenny'ye bir şeylerin ters gittiği mesajını veriyordu, hiçbir şey söylemese de. Jenny ona kurmayı düşündüğü şiddet gören kadınlar grubundan bahsetmedi. Başına gelenleri tahmin ettiğini anlamasını istemedi. Ayrıca zaten yanılıyor olması da mümkündü.

Debbie arabayla yola çıkarken ona el salladı. Jenny eve girdiğinde dalgındı. Birkaç dakika sonra Bill öğle yemeği için eve geldi.

"Herkes pazar günkü yemeği konuşuyor," dedi memnuniyetle. Jenny sayesinde cemaatle ilişkiler çok güzel başlamıştı. Bill de haftalardır herkesle tanışmaya çalışmıştı. Beraber iyi bir ekip olmuşlardı. Fakat bu daha ziyade Jenny'nin eseriydi tabii. Buraya gelmesinin üzerinden sadece günler geçmiş olmasına karşın sanki aylar geçmişti. Bill kiliseye asılan AA ve Al-Anon grupları posterlerini görmüş ve onay vermişti. Jenny insanlara ihtiyaç duydukları konularda ulaşmaya çalışıyordu.

Jenny yemek sırasında ona Debbie'den bahsettiğinde, Bill can kulağıyla dinledi fakat yeniden onu dikkatli olması konusunda uyardı. "Bırak o sana açılsın, Jen. Eğer kocası onun yakasında olduğunu düşünürse kadına zarar verebilir."

"Bence vereceği kadar zarar vermiş zaten," dedi Jenny kararlılıkla. Debbie'nin attan düşme hikâyesine hiç inanmamıştı zaten.

"Ama ona daha da fazla zarar verebilir. Buraya gelmesini sağlamakla doğru şeyi yapıyorsun. Aile içi şiddet çok ciddi bir şey." Jenny başını salladı ve Bill'in sözlerine hak verdi. Bill eğitimi sırasında şiddet gören pek çok kadına danışmanlık yapmıştı ve bu kadınların içinde bulunduğu riskleri biliyordu. Danışmanlık yaptığı kadınlardan ikisi öldürülmüştü. Bu ona koca veya sevgililerinin ne kadar tehlikeli olabileceğine ilişkin sağlıklı bir bakış açısı kazandırmıştı.

Jenny cumartesi gününü kilise salonunu temizleyerek ve insanların yemekleri yerleştireceği uzun masaları yerleştirerek geçirdi. Oturup yemek yiyebilecekleri başka masalar da vardı. Masalara bir yığın kâğıt tabak ve bardak ile plastik araç gereç koymuştu. Kâğıt peçeteler de dahil olmak üzere ihtiyaçları olan her şey vardı. Cumartesi akşamı gelip çattığında ertesi güne tamamen hazırlardı.

Pazar günü Jenny, Bill'in vaazını dinleyeceği için heyecanlıydı. Bill minnettarlık konusunu seçmiş, arzulanan büyük şeyler gerçekleşmediği için yas tutmak yerine küçücük şeyler için minnettarlık duymanın hayatları değiştirme gücü üzerinde durmuştu. Kendi yaşamından da birçok örnek vermişti. Jenny oraya gitmeden önce verdiği üç vaaz gibi, insanlar bu mesajın yalınlığı ve gücünden çok etkilenmişlerdi. Bill'in insanlara büyük şefkat besleyen mütevazı bir adam olmasını seviyorlardı. Bill zeki, sevecen ve sıcaktı, inanç-

larına derinden bağlıydı. Vaazlarını kendisi de uygulayan biriydi.

Ayin biter bitmez insanlar alt kata indiler. Vaazdan önce yemekleri zaten oraya bırakmışlardı. Kilise öğle yemeğini iple çeken insanlarla doluydu. Uzun masaların bulunduğu kilise salonu bir şölene ev sahipliği yapıyordu adeta. Gretchen, Jenny'yi işin ortasında yakalamıştı. "Bir bakalım, Bayan Sweet," dedi yüzünde bir saygı ifadesiyle, "öğle yemeğiniz büyük ses getirdi. Kentteki bütün kadınlar da eşine âşık oldu. Çok yakışıklı bir adam."

"Evet, öyledir." Jenny odanın diğer yanındaki kocasına baktı. "Ve bana ait."

"Sana da âşıklar merak etme," dedi Gretchen onun içini rahatlatarak. "Bu yemek harika bir fikirdi. Bunu neden daha önce yapmadığımızı bilmiyorum."

"Bazen yapılması gerekeni görmemiz için yeni gözlere ihtiyaç duyarız. Bence bunu her ayın ilk pazar günü yapmalıyız."

"Katılıyorum," dedi Gretchen; bir gözü diğer çocuklarla beraber ortalıkta koşturan beş çocuğundaydı. "Bugün burada yıllardır kiliseye gelmemiş insanları görüyorum. Bill'i seviyorlar, üstüne bir de yemeği koyarsan insanları çekmemek imkânsız. Belki bingo akşamları da düzenlemeliyiz," dedi dalgın dalgın.

"Ve bir de şiddet gören kadınlar grubu," dedi Jenny sessizce, Gretchen başını salladı. Başka şartlar altında yolları hiç kesişmeyebilirdi belki, fakat Jenny yeni bir arkadaş kazandığını

düşünüyordu. İki kadın, o zamana dek yaşamları çok farklı olmuş olsa da çok iyi anlaşıyordu ve Gretchen ona yeni yuvalarını, oraya nasıl ayak uydurulacağını, insanların nasıl olduğunu ve işlerin nasıl yürüdüğünü öğretiyordu. Jenny'nin yapmak istediği bir sürü şey vardı. Gretchen buna bayılmıştı. Jenny tam da ihtiyacı olan şekilde, Moose'taki yeni hayatına çoktan alışmıştı.

Debbie dört çocuğuyla çıkageldiğinde, öğle yemeği neredeyse bitmek üzereydi. Tony'nin arkadaşlarıyla dışarı çıktığım ve çocuklarla beraber buraya kadar yürüdüğünü söyledi. Çocuklar için çok uzun bir yoldu bu; Jenny hepsine yemek tabakları hazırladı ve onlar yerken oturup Debbie ile sohbet etti. Çocuklara sosisli sandviç ve burger, Debbie'ye de karışık bir tabak hazırlamıştı. Yemekler basit olmakla beraber lezzetliydi, besbelli Moose'ta bir sürü maharetli aşçı vardı. Jenny öğle yemeğine bayılmıştı. Bill zaman ayırıp gelen herkesi selamlamış, onlarla sohbet etmişti. Geçen ay görmediği yeni insanlarla tanışmıştı. Ona köpeği hediye eden Timmie, kız kardeşi ve teyzesi gibi, ziyarete gittiği insanlar da gelmişti.

"Sanki Jackie ile evlendiği zamanlardaki Jack Kennedy gibi hissediyorum," dedi Bill karısına gülümseyerek. "Yanıldığımı hiç sanmıyorum. Bence hepsi buraya seninle tanışmak için geldi. Ben Jenny Sweet ile beraber Moose, Wyoming'e gelen adamım sadece. Ama bu kapıdan içeri onları hangi amaç sokarsa soksun bana uyar. Bundan sonrası Tanrı'ya kalmış. Seni yem olarak kullanabilirim."

"Memnuniyetle," dedi Jenny. Debbie liseden beri görmediği arkadaşlarıyla sohbet etmek için yanından ayrılmıştı. Diğer herkes gibi gülüyor, insanlarla sohbet ediyor, iyi vakit geçiriyordu.

Jenny ile Bill kapıda herkesi uğurlayıp geldikleri için teşekkür ettiler. Jenny, Debbie'nin böyle rahatlamış ve mutlu görünmesinden ötürü çok memnundu. Debbie harika vakit geçirdiğini söylediğinde samimi olduğu yüzünden belliydi. Kocasıyla nadiren kiliseye gittiklerini söylemesine karşın sanki buraya aitmiş gibi bir hali vardı.

Saat dördü geçmişti, bir saati ortalığı temizlemeye ayırdılar. Bill, Jenny, Gretchen, Eddy, iki çocukları, üç kadın ve iki liseli oğlan bir temizlik ekibi oluşturdular. Bir çırpıda her yeri bir güzel temizlediler.

O gece Bill, Jenny'ye yaptığı her şey için teşekkür etti.

"Mükkemmel bir rahip eşi oldun," dediğinde, Jenny'nin yüzü aydınlandı.

AA ve Al-Anon gruplarını kurmak, öğle yemeği düzenlemekten çok daha zordu. Hiç kimse bir alkolik veya bir alkolikle yaşayan biri gibi görünmek istemiyordu, bu nedenle insanların gruplara katılması zaman aldı. Birinci hafta toplantıda kimse yoktu, Bill bir sonraki pazar günü kürsüde iki gruptan da biraz söz etti. Bundan sonra Al-Anon'a iki kadın katıldı, ayrıca Gretchen da babasıyla ilgili deneyimlerini paylaşmak üzere toplantıya geldi. Bunu elbette Jenny'ye başlangıçta yardımcı olmak için yapmıştı. Jenny grup

toplantılarını yönetim odasında yapıyordu, oda küçük ve sıcaktı ve olur da daha fazla insan katılırsa diye de yeterince sandalye vardı.

AA grubuna bir kadının katılması için iki hafta daha geçmesi gerekecekti, hâlâ erkek yoktu fakat bu sadece başlangıçtı. Jenny toplantıyı yalnızca bu katılımcıyla yaptı. Kadın iki yıl önce kocasını kaybettiğinden beri çok içtiğini, çocuklarının da son zamanlarda onları zor durumlarda bıraktığı ve aile görüşmelerinde aşırı içtiği için onu bir AA grubuna katılmaya ikna ettiklerini söyledi. Son aile görüşmesinde masada sızmıştı ve Şükran Günü gelmeden önce, bir daha böyle bir şey yapmamak için destek almak istiyordu. Jenny, gelmesinin akıllıca bir hareket olduğunu söylediğinde kadın sevindi. AA kurallarına göre ismini yalnızca Mary olarak verdi. Kimliğin gizliliği bu toplantıların en mühim yanı olduğundan, soyadlar asla söylenmezdi. Gruplarda kimlik gizliliğinin amacı insanların orada güvende hissetmesini sağlamaktı. Jenny toplantıların sonunda katılımcılara burada gördükleri kişileri ve anlatılanları başkalarıyla paylaşmamalarını hatırlatacaktı.

O hafta sonu, Bill ile Jenny mutfakta baş başa sessiz bir Şükran Günü geçirdiler. Pek çok davet almışlardı fakat bir daveti kabul edip de diğer insanları gücendirmek istemediklerinden en doğru şeyin bu akşamı yalnız geçirmek olduğunu düşündüler ve bundan son derece memnunlardı. Jenny geleneksel garnitürlerle beraber küçük bir tavuk pişirmişti. Yemekten sonra masadan kalktıklarında bu lezzetli yemekle tıkabasa doymuşlardı. Jenny'nin Philadelphia'daki annesini

aradılar, Helene bu akşamı arkadaşlarıyla geçirecekti. Jenny' yi özlüyordu fakat her şeyin yolunda gittiğini duymak onu sevindirmişti. Jenny annesine son zamanlarda burada yaptığı şeylerden bahsederken, bir anda ne kadar çok şey hallettiğini fark etti. O ve Bill, Moose'ta çok yoğunlardı. Bill danışmanlık yapıyor, insanları ziyaret ediyor, vaazlarını hazırlıyor, tekrar yaptığı ziyaretlerde insanlarla olabildiğince zaman geçirmeye çalışıyordu. Ödünç atının sırtında ziyaretine gittiği ne kadar çok cemaat üyesi olduğunu görmek onu şaşırtıyordu. Pek çoğu anayolların uzağında yaşıyordu ve Bill'e kışın yoğun kar nedeniyle aylarca evlerinde kapalı kaldıklarını söylüyorlardı. Bill kilisenin arkasındaki küçük ahırda eski bir at kızağı bulmuştu ve Navajo razı gelirse bunu kışın ona takıp sürmeyi planlıyordu. Kızak epey pitoreskti.

Şükran Günü'nden sonra Noel'e dek günler uçup gitti adeta. Jenny Noel için yeniden bir öğle yemeği ve kiliseye para toplamak için de bir pasta çörek satışı düzenledi. Şükran Günü'nden sonra hem AA hem de Al-Anon gruplarına olan katılım arttı. Alkol nedeniyle Şükran Günü yemeklerinde kötü tavırlar sergileyen insanlar AA grubuna gelmiş, bunlardan etkilenenler de Al-Anon'a katılmıştı. Cemaat iki toplantıdan da bahsediyor ve insanlar her defasında ısrarlı hatırlatmaların ardından gruplara katılanların kimliklerini gizleme konusunda ciddi özen gösteriyorlardı. Noel gelip çattığında iki program da kayda değer ölçüde büyümüş, katılım artmıştı. Jenny, daha çok katılımcıya yer sağlamak amacıyla toplantıları evlerinin oturma odasına almıştı. İki ay geçmeden

kilisenin yönetim odasına sığamaz hale gelmişlerdi. Bill buna inanamıyordu. Jenny'nin yeni yıl hedefi, şiddet gören kadınlar grubunu kurmaktı fakat Noel'den hemen önce, iki genç kızdan beklenmedik bir talep geldi. Pazar okulu sonrası kiliseden çıkmadan önce onunla konuşmuş, makyaj yapma ve giyinme tarzından çok etkilendiklerini söylemiş, onun gibi görünebilmeleri için kendilerine ders vermesini istemişlerdi. Bu derslere katılmak isteyen başka arkadaşları da vardı. Jenny onların yeni kahramanıydı. Jenny şok olmuş, gururu okşanmıştı ve bu konu nispeten daha önemsiz olduğundan Bill'e ne yapması gerektiğini danıştı. Bill bu fikre bayıldığında da ise şaşkınlığını gizleyemedi.

"Ama bunun dinle ilgisi yok ki," dedi yüzünde endişeli bir ifadeyle. Fakat Bill kaygılanmıyordu.

"Kimin umurunda? Sen rahibin eşisin, onlara nasıl makyaj yapacaklarını öğretebilir, bir yandan da toplumsal değerler, uyuşturucu, seks gibi önemli birtakım konular hakkında onlarla konuşabilirsin. Bölgedeki çocuklarımıza ulaşmak ve onları kiliseye alıştırmak için harika bir fırsat bu!" Bill bu projeye tam destek veriyordu; Jenny o iki genç kızla temasa geçip yeni yıldan sonra evinde toplanabileceklerini söyledi. Cuma günü okul çıkışı bunun için gayet uygundu. Böylece dersler hafta sonu etkinlikleri ve ev ödevlerine engel olmayacaktı ve ebeveynleri de muhtemelen itiraz etmeyecekti; bu çok makuldü ve kızlar da bu fikri sevmişti. Biri on dört, diğeri on beş yaşındaydı. Diğer arkadaşları da kabaca aynı yaşlardaydı, gerçi aralarından biri gruba katılmak iste-

yen bir sekizinci sınıf öğrencisi olduğunu belirtmişti ama Jenny bunu onaylamıştı. Bill'in grubun sağlayabileceği faydalar konusunda söyledikleri aklına yatmıştı.

Grubu kurmadan önce, stilistlik işleri ve *Vogue* yıllarında çekimler için pek çok modele makyaj yapıldığına şahit olmasına karşın kendisi çok az makyaj yaptığından ve başka hiç kimsenin üzerinde de denemediğinden, Azaya'dan birkaç makyaj kitabı göndermesini istedi. Azaya bunların yanında Nelson'a birkaç kozmetik örneği de yollatacağını söyledi; Jenny'nin girişimciliği onu şaşırtmıştı. Bu arada Jenny hiçbir müşterisinin halinden şikâyetçi olmadığını duyduğunda çok rahatladı, zaten onları her şeyin yolunda gidip gitmediğini görmek için haftada bir, bir sorun olduğunda ise daha sık arıyordu. Şimdiye dek onlarla uzaktan da olsa işleri yürütmede bir sorun yaşamamıştı, Azaya ve Nelson da onların her türlü ihtiyacını karşılıyordu; her şey yolunda gidiyordu.

Bill, Noel arifesinden bir gün önce Noel ilahilerinin söylendiği özel bir ayin düzenledi, Noel arifesinde ise bol katılımlı bir gece yarısı ayini yaptılar. Noel günü Bill ve Jenny, cemaatin bilhassa hasta ve yaşlı üyelerini ziyarete gittiler. O gece birbirlerine mutlu yıllar dileyerek hediyelerini verdiler. Bill ona kapkalın bir palto, bir kovboy şapkası, bir çift siyah kertenkele desenli kovboy çizmesi, onunla takım bir kemer ve sarı kamyoneti için de bir çift tüylü zar aksesuarı almıştı. Jenny de ona kendi hediyesine çok benzer bir çift kovboy çizmesi, cemaat üyelerini ziyarete gittiğinde onu

sıcak tutacak iki kazak, ne zamandır istediği bir kamera, binici eldivenleri ve Bill'in Clay'de görüp de çok sevdiği siyah bir Stetson şapka almıştı. Gün geçtikçe büyüyen Gus için bir tasma da almışlardı. Timmie onu ziyaret etmek için birkaç kez uğradığında Bill ile at binmeye gitmiş ve yakın dost olmaya başlamışlardı. Timmie yanında örnek alabileceği bir erkek varken iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyordu ve Bill'e babasını ne kadar özlediğini itiraf etmişti.

Jenny ve Bill, Wyoming'deki yeni hayatlarından keyif alıyorlardı; Noel günü Bill'in ağabeyi Tom ile Jenny'nin annesine telefon ettiler. Eski yaşamları bir ışık yılı uzaktaydı sanki ve Bill'in yalnızca üç aydır, Jenny'nin ise iki aydır orada olduğuna inanmak güçtü. Jenny defilelerden önce ocak sonunda New York'a döndüğünde şehir ona başka bir gezegen gibi göründü. Müşterilerinin işlerinin yolunda olduğunu görünce rahatlamıştı. Onlar da Jenny'yi gördükleri için mutlu olmuşlardı, ayrıca defileler için yardımlarına koşmasından ötürü minnettarlardı. Jenny onlara seçimleri konusunda sık sık danışmanlık yaptığından, New York'a vardığında tamamen hazırdı. Hatta Wyoming'deyken Azaya'nın da yardımıyla defileler için manken seçimine bile yardım etmişti. Müşterilerin hepsi Azaya ile çalışmaktan memnundu. Jenny onu iyi eğitmişti tabii. Üstelik kendine has güzel fikirleri de vardı.

Jenny New York'tan döndüğü için mutluydu. Moose'taki herkes, özellikle de Gretchen, onu çok özlediğini söyledi. Jenny ona birkaç parça kıyafet ve sevdiği bir bileziği getirmişti, hepsi ona çok yakıştı. Gretchen New York'tan gelen son

moda kıyafet ve aksesuvarlarını görünce havalara uçmuştu.

Jenny, Moose'a döner dönmez, cuma günü öğleden sonraları genç kız grubunu toplamaya başladı. Bu tahmin ettiğinden çok daha eğlenceliydi. Kızlar dışadönük, komik, kaygıları konusunda samimilerdi. Nasıl makyaj yapılacağından çok, moda ve tarz hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorlardı. En sonunda da konu erkeklere, sekse, uyuşturucuya, doğum kontrolüne ve ebeveynleriyle ilişkilerine gelip çatıyordu. Bazıları üniversiteye gitmek istediğinden bahsediyor, Wyoming'den ayrılmak istiyordu, bazıları da doğup büyüdükleri memleketlerini terk etmekten korkuyordu. Ve her hafta bu gruba birkaç kız daha katılıyordu.

Bir ay içinde gruplarında toplam on beş kız oldu; şubatta ise öyle çok kişi vardı ki Jenny onları iki gruba ayırdı, her birinin ne kadar da güzel göründüğüne, ondan ne kadar fazla şey öğrendiğine inanamıyordu. Hepsi daha sade, daha şık görünüyor, daha güzel saç modelleri kullanıyor, manikür yapıyor, daha az makyaj yapıyorlardı ve sade kıyafetlerin iyi yanını görüyorlardı. Jenny onlara makyaj malzemesi almış, onlarla beraber alışveriş merkezine gitmişti. Hepsi çok güzel ve taze görünüyordu, aileleri bile etkilenmişti bundan. Bill de aynı şekilde. Jenny'nin onlarla arasındaki ilişki çok güzeldi ve hepsi ona bayılıyordu.

Jenny New York'tan döndükten sonra, Sevgililer Günü'nde ona teşekkür etmek için sürpriz bir parti düzenlediler. Üzerinde Jenny'nin adı ve soyadının başharflerinin olduğu küçük kekler ve büyük bir kalbin içinde kendi resimlerinin bulunduğu

tişörtler yaptılar. Kendilerine "Jenny'nin Kızları" diyorlardı ve Moose'ta onlardan biri olmak bir statü sembolüydü.

Şubat ayında Jenny AŞA, yani Aile İçi Şiddet Adsızlar, isimli bir destek grubu kurdu ve diğer bütün gruplarda gibi onunda toplantılarını kendi evlerinde düzenledi. Tıpkı AA gibi, bunu da başlatmak zaman aldı fakat haberi kulaktan kulağa yayıldı ve şubatın sonunda her pazartesi günü oturma odasında altı kadınla toplanıyordu. Kadınlar kocalarına kilisedeki nakış dersine gittiklerini söylüyorlardı. Bu nedenle herkes gruptan Nakış Dersi olarak bahsediyordu. Gelgelelim, kasabadaki kadınlar bu şifrenin ne anlama geldiğini biliyordu. Bu, bir araya gelip sorunlarını konuşmalarını sağlayan gizli bir koddu. Jenny, Debbie hiç onlara katılmadığı için hayal kırıklığı duyuyordu. Bu konuda onunla konuşmuştu fakat Debbie kocası bunu öğrenirse onu öldüreceğini söylemişti, bu nedenle Jenny onu hiç zorlamadı. O zamana dek, Jenny onu defalarca morarmış gözlerle ve yaralarla görmüştü, Debbie artık bir kapıya çarptığını veya attan düştüğünü söylemeye yeltenmiyordu bile. İkisi de bu yaraların nasıl meydana geldiğini gayet iyi biliyordu. Kocası Tony ne zaman sarhoş olsa, çocuklar onu ne zaman sinirlendirse veya sık sık olduğu gibi ne zaman uyandırsa onu dövüyordu, fakat Debbie onu bırakmıyor, bunu yaparsa vereceği tepkiden ürküyordu. Moose'ta ve Cheyenne'de birer kız kardeşi vardı fakat dört çocukla beraber onu misafir edemezlerdi. Görünüşe bakılırsa tarih tekerrür ediyordu. Alkolik babası da ölünceye dek annesini dövmüştü. Debbie bunları izleyerek büyümüş,

kocasının canı istediğinde onu dövmesinin kaderi olduğuna inanmıştı. Ne parası, ne işi, ne de dört çocuğuyla beraber gidecek bir yeri vardı. Jenny'nin kalbi buna dayanamıyordu ve bu konudan Bill'e sık sık bahsediyordu, fakat burunlarını sokup her şeyi daha beter hale getirmek istemiyorlardı.

Sevgililer Günü'nden hemen sonra Jenny hamile olduğunu öğrendi. Bill de, kendisi de çok heyecanlanmıştı fakat bu kez temkinlilerdi. Bebeği bir daha kaybetmesi ihtimaline karşın fazla ümitlenmekten çekiniyorlardı. Yalnızca Jenny' nin annesine ve Gretchen'a söylediler. Jenny grupları toplamaya devam ediyor, kendisini iyi hissediyordu. Jackson Hole'da gördüğü doktor ilerlemeden memnundu, bir dış gebelik olmayacağından da emindi. Ne var ki mart ayında sessiz bir pazar öğleden sonrası kanepede oturmuş Bill ile film izlerken Jenny'nin karnına kramplar girmeye başladı ve banyoya gittiğinde kanaması olduğunu gördü. Sekiz haftalık hamileydi, banyodan çıktığında gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Sorun ne?" Bill son sefer neler olduğunu hatırlayarak paniklemişti. Fakat bu farklıydı. Jenny doktoru aradığında ona gelmesini söyledi. Ne olur ne olmaz diye onu hastaneye yatırdı, Bill de onunla kaldı ve gece boyunca kramplar kötüleşip kasılmalara dönüşürken, elini tutup onunla konuştu. Jenny sabah olduğunda bebeği kaybetmişti ve Bill ona sarılırken gözyaşlarına hâkim olamadı. Bu kez onunla kalmasına izin verdiler. Jenny'nin hayati tehlikesi yoktu fakat düşük yapmıştı. Temel kontrollerden sonra, mahvolmuş halde Moose'a döndüler. Doktor, Jenny'ye bazı kadınların hamile

kalabildiğini, ancak bebeği doğurma zamanı gelinceye dek onu taşıyamadıklarını, Jenny'nin de onlardan biri olabileceğini söylemişti. Bunu öngörmek zordu. Onlara evlat edinmeyi düşünmelerini söyledi fakat bunu ikisi de istemiyordu. Bu yola sapmaya henüz hazır değillerdi.

"Dünyanın sonu değil, Jenny," dedi Bill yumuşak bir sesle. Bir bebek daha kaybettikleri için Jenny kadar üzgündü fakat bu kez Jenny'nin yaşamı tehlikede olmadığı için minnettardı. Ancak Jenny son altı ayda iki düşük yapmıştı ve ciddi anlamda depresyondaydı. Gretchen o akşam aile içi şiddet grubunu idare etti ve toplantıdan sonra Jenny'yi görmek için yukarıya çıktı. Gruptaki kadınlar, nedenini bilmeseler de onun hasta olduğunu duydukları için çok üzgünlerdi. Gretchen grup dağıldıktan sonra gelip yatağının kenarına oturdu.

"Çok üzgünüm, Jenny. Hayat adil değil işte. Bu kasabadaki kadınların yarısı zorunda oldukları için evlendi ve çocuklarını da istemiyorlar. Ama senin gibi bu kadar çok çocuk isteyen biri çocuk sahibi olamıyor." Gretchen'ın üzerinde Jenny'nin New York'tan getirdiği bir pantolon takım vardı, ona ne kadar hoş göründüğünü söyledi. Jenny sırf kendisi olmayı sürdürerek, tek başına Moose'taki kadınları dönüşümden geçiriyordu. "Neden evlat edinmeyi denemiyorsunuz? Sonuçta istediğiniz zaman bir bebeğiniz olabilir. Bu biraz kendinize getirebilir sizi. İnsanların evlat edindikten sonra hamile kaldığını çok sık duymuşumdur."

"Muhtemelen bebeğimi kaybederim," dedi Jenny hüzünle.

"Buradaki kızların pek çoğu Alpine'daki St Marys'e gidip çocuklarını evlatlık verilmeleri için oraya bırakıyor," dedi Gretchen sessizce. "Onlarla konuşmalısın."

Jenny ile Bill bu konuyu tartışmışlardı. Jenny evlatlık alma konusunda ne hissettiğinden emin değildi, fakat hayatının geri kalanını çocukları olmadan geçirmek istemiyordu. Gretchen gittikten sonra, Bill'e genç kızların bebeklerini evlatlık verdiği St Marys'den bahsetti. Gretchen on iki on üç yaşında kızların oraya bebeklerini doğurmak için gittiklerini söylemişti, bu Jenny'ye trajik geliyordu. Genç kız grubuyla doğum kontrolü hakkında bir kez daha konuşmak istiyordu. Artık pek çoğu hap kullanıyordu. Jenny hiçbirinin St Marys'e gitmesini istemezdi.

Bill ile o akşam bu konuda bir karara varmak için çok erken olduğuna karar verdiler. Henüz kendi çocuklarına sahip olmaktan umudu kesmemişlerdi ve Jenny bir daha denemek istiyordu. Üstelik bu kez herhangi bir şeyi abartmadığını biliyordu, stresli değildi, aşırı çalışmıyordu. Hiç sebep yokken düşük yapmıştı. Fakat en azından bu dış gebelikten çok daha az travmatik olmuştu, ayrıca tek bir yumurtası ve tübü olmasına karşın bir daha hamile kalabileceğini biliyordu. Fakat bebeği doğuma dek taşıyamamıştı.

Gretchen o hafta bütün grupların sorumluluğunu alırken, Jenny de yatakta istirahat etti, doktor bunu tavsiye ettiğinden değil, depresif hissettiği için. En sonunda, cuma günü ayaklandı ve genç kızların yanına indi. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Yeni makyaj malzemeleri, pek çok dergi ve onlarla paylaşmak istediği bir kitap getirmişti.

Beraber pek çok konu hakkında konuştular, sonra Jenny yeniden doğum kontrolü konusunu açtı. Onlara yapmakta oldukları şey konusunda kendilerine karşı dürüst olmalarını, korunmak için şansa veya ayın dönemlerine güvenmemelerini hatırlattı. Şayet seks yapıyorlarsa doğum kontrol yöntemlerini kullanmak zorundaydılar. Bütün kızlar onun söylediklerine katılıyordu.

O kadar iyi tanımadığı bir kız toplantıdan sonra onunla konuşmak için kaldı. İsmi Lucy'ydi ve on dört yaşındaydı. Lise bir öğrencisiydi ve grupta defalarca kez annesiyle geçinemediğini, babasının içki içtiği zamanlar annesine vurduğunu söylemişti. Jenny onun annesini Al-Anon'a veya aile içi şiddet grubuna almak istiyordu fakat onunla tanışma fırsatı olmamıştı, bu nedenle böyle bir öneride bulunamıyordu. Lucy'nin onunla evdeki şiddet veya babasının içki içmesi hakkında konuşmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Herkes gittikten sonra ona bir şişe kola ikram etti.

"Hayat nasıl bakalım?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle. O akşam uyuşturucu tekliflerini geri çevirmek ve içki içen bir oğlanın arabasına binmemekle ilgili tartışmalarla ateşlenen hararetli bir toplantı yapmışlardı. Giyim kuşam hakkında konuşsalar da grup toplantıları başladığından beri, makyaj ve saç modelleri konularını aşalı çok olmuştu. Onlarla beraber olmak Jenny'nin keyfini biraz yerine getirmişti ve bütün hafta olduğundan çok daha iyi hissediyordu. Ne zamandır dış dünyaya attığı ilk adım buydu. Jenny, "Evde işler nasıl gidiyor?" diye sorduğunda, Lucy omzunu silkti. Tıp-

kı Jenny gibi koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü hoş bir kızdı. Egzotik bir görüntüsü vardı ve etine dolgundu, yaşından daha büyük gösteriyordu, Jenny bu yaşta kızlar için böyle görünmenin zor olduğunu biliyordu, çünkü büyük oğlanlar onların peşine düşüyor, onları altından kalkamayacakları şeyler yapmaya zorluyorlardı. Jenny kızları kendilerini rahat hissetmedikleri veya güvenli görünmeyen durumlardan kaçınmaya teşvik ediyordu, bu da her zaman kolay değildi tabii.

"Evde her şey yolunda sanırım. Babam son zamanlarda çok kötü değil. Annem onu sinirlendirmememiz gerektiğini söylüyor." Jenny, Lucy'nin on sekiz yaşında bir ağabeyi olduğunu biliyordu. O da evden kaçmıştı ve Laramie'de yaşıyor, bir rodeoda çalışıyordu. Lucy onu iki yıldır görmüyordu. Babası o gün bugündür evden kaçan oğlunu silmişti ve bunun acısını da diğerlerinden, özellikle de oğlunu evden kaçırmakla suçladığı karısından çıkarıyordu, aslında çocuk onun yüzünden kaçmıştı ve bu gerçekle yüzleşemiyordu.

"Jenny," dedi Lucy çekinerek, "Sanırım benim bir sorunum var. Bu akşam konuştuğumuz türden bir sorun." Jenny zihninde neler konuştuklarını bir gözden geçirdi ve bunun ya doğum kontrolü ya da çok hoş veya delinin teki olan bir çocuğun onu yapmak istemedi fakat hayır demekten çekindiği bir şeyler yapmaya zorlamasıyla ilgili olduğunu tahmin etti. Genç kızların sorunları evrensel Jenny de gençken bunları yaşamıştı, üzerinden öyle çok da zaman geçmemişti.

"Oğlan meselesi mi?" diye sordu Jenny yumuşak bir sesle.

Lucy başını salladı. "Öyle sayılır. Çok hoşlandığım bir

çocuk vardı. Onunla Cadılar Bayramı dansına beraber gitmiştik. O son sınıfta, benim birinci sınıf olduğumu bilmiyor, ona on altı yaşında olduğumu söylemiştim." Bu etine dolgun vücuduyla buna inanmak zor değildi. Üstelik Lucy kendisinden büyük bir çocuğun ilgisini çekmek için yaşı hakkında yalan söyleyen ilk kız değildi. Onun bu kadar genç olduğunu hiç kimse tahmin edemezdi. "Babam dansa gitmeme izin vermedi, ben de ona yalan söyledim. Ama annem biliyordu. Ona her zaman doğruları söylerim." Jenny geri kalanını bekleyerek başını salladı.

"Birinin nerede olduğunu bilmesi daima önemlidir. Bir şey olursa diye."

"Bir şey oldu zaten," dedi Lucy çaresizce, gözlerine yaşlar dolmuştu. "Cebinde bir şişe viski vardı. Birazını içtim, sonra midem bulandı. Sonra biraz daha içtim, sonra ne oldu bilmiyorum. Galiba beraber olduk ama hatırlayamıyorum. Beni eve bıraktı, hemen yatağıma yattım, ertesi gün bunu rüyamda mı gördüm, gerçek miydi, emin değildim, ama ona sormak istemedim. Beni hiç aramadı, çıkma teklif etmedi, ben de belki yapmadığım için sinirlenmiştir diye düşündüm... ama yaptım diye hatırlıyorum... bilemiyorum işte." O anda ağlamaya başladı. "Ve yapmadığımı düşünüp duruyorum. Öyle bir şey yapmam ki ben..."

"Bunu öğrenebilirsin, merak etme," dedi Jenny onu sakinleştirmeye çalışarak. "Bir doktor sana bakire olup olmadığını söyleyebilir," derken Lucy tişörtünü kaldırdı ve Jenny karnının tıpkı bir top gibi şişmiş olduğunu gördü. İkisi de bu

sorunun cevabını biliyordu ve Jenny onu korkutmamak için çok şaşırmış veya önyargılı görünmemeye çalıştı.

"Cadılar Bayramı'ndan sonra hiç regl olmadım," dedi Lucy alçak sesle. "Kısa bir süredir regl olduğumdan belki de gecikmiştir diye düşündüm çünkü bazen böyle olur ama şimdi göbeğim büyüyor ve o çocukla beraber olduğumu biliyorum. Ona söyleyemiyorum bile, çünkü başka bir okula geçti. Üstelik o geceden sonra benimle bir daha konuşmadı. Jenny, bizimkilere söylersem babam beni öldürür. Annemi de öldürür." Sonra gözyaşlarına boğuldu, Jenny de kolunu ona sararken aklından ufak bir hesaplama yaptı. Aylardan martti. Lucy beş aylık hamileydi. Dört gün önce Jenny kendi bebeğini kaybetmişti, hem de onu dört gözle beklerken ve burada seks yapıp yapmadığını bile hatırlayamayan bu çocuk, istemediği bir bebeği doğuracak, hayatını mahvedecekti. Hayat gerçekten de zalimdi. Jenny onu avutmak için elinden geleni yaptı ve yardım etmek için ne yapabileceğini düşünerek Lucy'nin sakinleşmesini bekledi.

"Senin için ailenle konuşmamı ister misin?" diye önerdi Jenny. Lucy önce tereddüt etti, sonra başını salladı. "Babamın annemin canını yakmasına izin verme," diye yalvardı. "Eğer bana kızarsa hırsını ondan çıkarır."

"Buna izin vermeyeceğim," dedi Jenny içinden bunu yapabilmeyi umarak. "Onlarla ne zaman konuşmamı istersin?"

"Yarın gelebilir misin? Babam cumartesi günleri dışarı çıkar. Kentteki bara gider ve arkadaşlarıyla içer. Annemle ben evde yalnız olacağız."

"Saat kaçta?"

"Saat on iki civarı olur mu? O zamana dek babam gitmiş olur. Annem bütün gün çamaşır yıkıyor."

"Orada olacağım," dedi Jenny ve Lucy'ye bir kez daha sarıldı. Kız birkaç dakika sonra gitti. Jenny üst kata çıkıp Bill'i buldu ve ona olan biteni anlattı. Bill onu ve kızları rahatsız etmemek için yukarıda onu bekliyordu.

"Zavallı çocuk," dedi Lucy'yi düşünerek. Ebeveynleri kiliseye gelmiyordu, fakat Lucy'yi grupta görmüştü. Jenny'nin grupları kiliseye gitsinler gitmesinler, herkese açıktı ve Bill de bunu onaylıyordu. "Ona ne yaparlar sence?"

"Hiç fikrim yok. Babası sarhoş olduğunda annesine şiddet uyguluyormuş. Ve on dört yaşında bir çocuk söz konusu olduğundan, bu olaydan mutlu olmayacaktır. Yarın babası çıktığında gidip annesiyle konuşacağım. Sanırım bebeği doğurması gerekecek, beş aylık hamile. O yaşta bir çocuğun böyle bir şey yaşaması korkunç. Kendisi bir çocuk daha." O akşam olanlar, Jenny'nin Bill'e anlattıkları ikisini de uykusuz bıraktı. Jenny ertesi sabah erken uyandı. Öğleden önce sarı kamyonetine atlayıp yola koyuldu; Lucy evin önünde onu bekliyordu.

Beraber içeriye girdiklerinde, annesini mutfakta kendi kendine mırıldanıp çamaşır katlarken buldular. Kadın mutfakta Jenny'yi gördüğünde şaşkına dönmüştü. Onun kim olduğunu ve Lucy'nin gruba katıldığını biliyordu.

"Bir şey mi oldu?" Hemen Lucy'ye baktı. "Grupta kötü bir şey mi yaptın?" Sesi korku ve suçlama doluydu, Lucy

başını iki yana salladı, gözlerinde yaşlar vardı.

"Hayır, bir şey yapmadı," dedi Jenny, bunun üzerine Lucy'nin annesi daha da şaşırdı. Gergin bir kadına benziyordu ve kızını suçlamakta hızlı davranmıştı, bu da Lucy'nin sık sık grupta söylediği şeylerden biriydi. Annesi onu devamlı bir şeylerle suçluyordu.

"Hamileyim," dedi Lucy ve gözyaşlarına boğuldu, ardından kollarını annesinin boynuna doladı. Annesi de ağlamaya başladı. Jenny hep beraber mutfak masasına oturmalarını sağladı, sonra bu durum hakkında konuşmaya başladılar. Lucy'nin annesi çılgına dönmüştü ve sürekli ona bunu nasıl yapabildiğini sorup duruyordu. Fakat yapmıştı işte. Doğa, bir şişe viski ve ikna edici bir oğlan buna yetmişti ve şimdi Lucy'nin karnında hiç kimsenin istemediği bir bebek büyüyordu.

Annesi Lucy'ye babasının ikisini de öldüreceğini söyledi, zaten Lucy de Jenny'ye olanları anlattığında bundan korkuyordu. Jenny konuyu babasına açtıklarında yanlarında olmayı önerdi, fakat Lucy'nin annesi Maggie korkmuş ve yenilgiye uğramış gibi görünüyordu, bunun yalnızca her şeyi daha da kötü yapacağını söyledi. Jenny'ye yardımı için teşekkür etti, artık bu işle kendileri ilgilenmek zorundaydı. Lucy kimse bir şey anlamadan St Marys'e gitmeli ve bebeği evlatlık vermeliydi. Bu o kadar korkunçtu ki Lucy mutfak masasında oturup ağladı. Jenny bir saat sonra oradan ayrılırken hâlâ ağlıyordu. Jenny eve vardığında çok üzüntülüydü. Bu konuda Bill ile konuştu, ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

O akşam Lucy'yi aradı, fakat telefona cevap veren ol-

madı. Ertesi sabah kız, Jenny'nin evine geldi. Ta oraya kadar koşmuştu. O sabah onu St Marys'e götüreceklerini söyledi, tıpkı annesinin söylediği gibi. Babası bebeği doğurana ve evlatlık verene dek onu bir daha görmek istemediğini söylemişti. Annesi onu arabayla götürecekti. Kadın bütün gece ağlamıştı, fakat babasının ona vurmasına izin vermemişti. Adam da bu kez annesine defalarca vurmuştu. Lucy, Jenny'ye teşekkür etti, ona sımsıkı sarıldı ve kasabanın diğer ucundaki evine koşturdu. Jenny onu St Marys'de ziyaret edeceğine söz vermişti. Aylarca ortadan kaybolunca diğer kızların bir şey döndüğünden şüpheleneceğini biliyordu. Bebek temmuzda doğacaktı ve Lucy de bundan kısa bir süre sonra, doğumu yapmış ve bebeği evlatlık vermiş olarak büsbütün yeni biri olarak dönecekti. Hayatını da bebeğe neler olduğunu düşünerek geçirecekti.

Jenny bütün gün bunu aklından çıkaramadı. Ertesi gün Lucy'nin annesini ziyarete gittiğinde onu tek gözü morarmış halde, mutfakta ağlarken buldu. Kadın, Jenny'ye çaresizlik içinde baktı. Pek çok şiddet kurbanı gibi, bir umudu veya çıkış yolu yoktu ve bu durum karşısında Jenny'nin yüreği sızlıyordu. Kadına pazartesi günleri toplanan şiddet grubundan ve Al-Anon'dan bahsetti, gelmesi için ısrar etti. Maggie belki katılacağını söylese de korkmuş ve kararsız görünüyordu. O akşam kadın yüzünde korku dolu bir ifadeyle toplantıya geldiğinde, Jenny çok şaşırdı; gelmişti işte. Ertesi gün Jenny, St Marys'de Lucy'yi görmeye gitti. Kızın kalbi kırılmıştı, sinmişti. Rahibeler ona çok iyi davranıyordu ve Jenny'ye, Lucy'

yi muayene eden doktorun bebeğin temmuzda doğacağını doğruladığını söylediler. Bebek evlatlık verilecekti; ona iyi bir ev bulacaklarından, Lucy'nin doğumu yapar yapmaz eve dönebileceğinden eminlerdi.

Lucy'nin yanına gittiğinde kız, Jenny'ye sarıldı ve onu orada bırakmaması için yalvardı fakat Jenny'nin başka bir şansı yoktu. Yatışana dek Lucy'nin yanında kaldı. Kız yüzünde tuhaf, dalgın bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Bebeğimi sen alır mısın Jenny? Bebek istediğini biliyorum. Senden başka birine gitmesini istemiyorum. Ona iyi davranacağını biliyorum, büyüdüğünde benim olduğunu bilmesine gerek yok ki. Bill ile beraber ona iyi bir ev vereceğinizi biliyorum." Yine ağlamaya başlamıştı. Jenny ise bu sözler karşısında şaşkınlığa uğramıştı, bu kaderin tuhaf bir cilvesiydi. Gretchen tam da bundan bahsetmişti, başını belaya sokan ve bebeğini evlatlık vermek durumunda kalan genç bir kızdı Lucy. Jenny ve Bill yeniden bebek yapmayı denemeye karar vermişlerdi fakat bu durum herkes için bir lütuf gibi görülebilirdi. Jenny ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Bill ile konuşurum," dedi. O giderken Lucy biraz daha sakinleşmişti. Komşu kasabalardan gelmiş ve aynı durumda olan, doğum yapıp, bebeğini vermeyi ve eve dönmeyi bekleyen yirmi kız daha vardı orada. Bunların bazıları Lucy'den bile genç görünüyordu. Bu kalp kırıcıydı. Moose'a geri dönerken Jenny, Lucy'nin söylediklerini düşündü. Döner dönmez Bill'i bulmaya gitti. Bill masasında oturmuş, vaazı üzerinde çalışıyordu. Jenny'nin Alpine'a Lucy'yi görmeye gitti-

ğini biliyordu ve şimdi karısının gözlerindeki derin endişeyi görebiliyordu.

"Bebeği almamızı istiyor," dedi Jenny masaya otururken boğuk bir sesle. "Ailesi buna razı gelir mi bilmem ama bu bir seçenek. Yine kendi bebeğimiz olabilir," dedi hüzünle, sanki bunun doğru olup olmadığından emin değildi. "Bebek temmuzda doğacak."

"Bunu yapmak istiyor musun?" diye sordu Bill yumuşak bir tonla, şaşırmışa benziyordu. Lucy'nin bebeğini evlat edinmek ikisinin de aklına gelmemişti. Yalnızca Lucy ve annesi için endişeleniyorlardı. Bu onların beklediği veya istediği bir şey değildi. Henüz evlat edinmeye hazır değillerdi fakat bu bebeğin bir eve ihtiyacı olacaktı, Lucy ise iyi bir kızdı ve bebeğini onlara vermek istiyordu. "Düşünelim," dedi Bill alçak sesle. "Anne babasıyla birkaç güne konuşuruz." Jenny onunla hemfikir oldu. Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyordu fakat her şey çok hızlı gelişiyordu.

Hafta sonunu bu konuyu düşünerek ve biraz daha tartışarak geçirdiler. İkisi de bu fikre sıcak bakmaya başlamıştı. Bu tam da ikisinin yapabileceği bir şeydi, üstelik Lucy ile ailesi de bunun için minnettar olacaktı. Bill, Lucy'nin ailesini aradı ve kızları hakkında konuşmak istediklerini söyleyerek pazar günü ayinden sonrası için onlara randevu verdi. Buluştuklarında, onlara Lucy'nin bebeğini evlatlık edinmeyi teklif ettiler. Annesi rahatlamışa benziyordu, babası ise bebeğin kimin olduğunu sonsuza dek bir sır olarak saklayacaklarına dair söz vermelerini istiyordu. Onu New York'ta evlatlık

edindiklerini söyleyebilirlerdi. Jenny ile Bill bunu yapmaya istekliyse, Lucy'nin ailesi bebeği almalarına izin verecekti. Bu basit bir anlaşmaydı ve iki taraf da St Marys'deki yetkililere bunu söyleme konusunda hemfikir oldu. Jenny, doğum sırasında Lucy ve annesiyle beraber olmak ve bebeğin doğumunu izlemek istediğini söyledi. Babası bunu umursamıyordu. Oraya gelmeden önce içki içmiş gibi bir hali vardı ve anlaşmaya varılır varılmaz bir hışım yerinden kalktı ve kapıyı arkasından çarpıp gitti. Jenny, Lucy'nin ağlayan annesine sarıldı, ardından Bill ile oradan ayrıldılar.

Maggie aile içi şiddet grubuna yeniden geldi. Gözlerinde yine o kararlı bakışlar vardı. Artık kocasının onu itip kakmasına izin vermeyeceğini söyledi. Lucy eve geldiğinde ona elini sürmesine izin vermeyecekti. Jenny, Lucy'yi kontrol etmek için onu aradığında, kız annesiyle daha iyi anlaştığını söyledi. Jenny, şiddet grubunun Maggie üzerinde olumlu bir etkisi olduğu sonucuna vardı.

Jenny o hafta Lucy'yi ziyaret etti ve ona Bill ile beraber bebeği evlat edineceklerini, bundan büyük heyecan duyduklarını söyledi. Lucy inanılmaz rahatlamış görünüyordu. İstediği tek şey bebeğinin iyi ellerde olduğunu bilmekti ve Bill ile Jenny'nin seçebileceği en iyi ebeveynler olduğundan emindi. Şimdi yapmaları gereken tek şey bebeğin gelmesini beklemekti. Yalnızca dört ay kalmıştı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi Jenny o akşam Bill'e. "Dört ay içinde bebeğimiz olacak." Ona gülümseyip sarıldı. Hayatlarının en önemli gününe hazırlanmak için dört

ayları vardı. Bebeklerini eve getirmelerine. Jenny onu doğuran kişinin kendisi olmamasını umursamıyordu. O dünyaya geldiğinde yanında olacaktı. Bill de orada olmak isterdi, fakat Lucy'yi rahatsız etmek istemediğinden bebek doğumhaneden çıkıp da Jenny'nin kollarına gelinceye dek bekleyecekti. Her şey en sonunda yoluna girmişti. İki bebeklerini kaybetmişlerdi ve şimdi bu on dört yaşındaki kız, hayallerini gerçekleştiriyordu. Bu onlara verebileceği en büyük hediyeydi. Jenny onu ne zaman görse bunu söyledi ve bu lütuf için ona teşekkür etti. Jenny ve Bill şimdi yalnız kaldıklarında sürekli bundan bahsediyorlardı. Bebek, Jenny'nin düşünebildiği tek şeydi. En sonunda Gretchen'a bir bebek evlat edineceklerini ve anne babasının kim olduğunu bilmediklerini söyledi. Gretchen onlar için çok sevinmişti. Jenny annesine haber verdiğinde Helene tedbiri elden bırakmaksızın onlar için sevinmiş ve her şeyin yolunda gitmesini umduğunu söylemişti. Bebeğin gerçek annesinin fikrini değiştirebileceğinden ve Jenny'nin hayal kırıklığına uğramasından korkuyordu. Jenny durumun böyle olmayacağına dair temin etti onu.

Jenny çalışma odasını oturma odasının bir köşesine taşıdı ve mayıs ayında bebek odasının hazırlıklarına başladılar. Maggie iki aydır şiddet grubuna gelmeyi sürdürüyordu. Hikâyeleri, diğer herkesinki gibiydi, kocası onu yıllardır itip kakıyor, dövüyordu. Fakat bir şey değişmişti. Artık onun bu tavrına eskisi gibi katlanmayı istemiyordu.

Bu arada bebeklerinin gelmesini beklerken Bill, Jenny'ye her fırsatta onu sonsuza dek seveceğini söylüyordu.

9. BÖLÜM

Haziran ayı bir sabah kapı çalındığında Jenny bebek odasının duvarlarını boyamakla meşguldü. Bill kilisede yapılması gereken birtakım tamiratlar için Clay Roberts ile görüşmeye gitmişti. Clay kilisenin yönetim heyeti başkanı olduğundan bunları Bill ile görüşmek istemişti. Jenny aşağıya inip kapıyı açtığında karşısında üç çocuğu ve kucağındaki bebeğiyle Debbie'yi buldu. Korkmuş gibi bir hali vardı, gözü ise mosmordu ve kolu askıdaydı.

"Jenny bana yardım eder misin?" dedi pat diye. Jenny hemen kenara çekilip onu içeriye buyur etti. Çocukların üzerinde pijamaları vardı, Debbie de alelacele giyinmiş gibi görünüyordu, yanında bir torba dolusu çocuk bezi ve çocuklar için atıştırmalıklar dışında hiçbir şey yoktu.

"Ne oldu?" dedi Jenny endişeyle. Çocuklar için meyve suyu koymaya buzdolabına gitti, Debbie'ye de bir fincan kahve koydu.

Çocuklar duymasın diye birkaç adım uzaklaştıklarında

kadın, "Beni öldüreceğini söyledi," diye fısıldadı ürkekçe. "Onu aldattığımı sanıyor, öyle bir şey yapmadım. Delirmiş. Arkadaşlarından biri eve uğradı ve Mikey'in karyolasını tamir etmeme yardım etti. Herhalde beraber içki içerlerken Tony'ye bunu söylemiş, Tony eve geldiğinde beni merdivenlerden itti ve gözümü morarttı. Cheyenne'deki ablama gitmek istiyorum. Bir iş bulana kadar yanında kalabileceğimi söyledi. Nereye gittiğimizi hiç kimseye söylemedim. Yalnızca Tony çıktıktan sonra çıktım. Delirmiş. Gerçekten de beni öldürebilir. Uyarıcı haplar kullanmaya başladı ve sürekli içki içiyor. Artık orada kalamam, bana ya da çocuklara çok fena şeyler yapabilir. Bu riski alamam." Çocuklarını kurtarmak için gitmek durumundaydı, sırf kendisi söz konusuyken o evde kalıp yıllarca şiddete göğüs germişti. Jenny, en sonunda gitmek için cesaretlenmesine sevinmişti. Gençti ve en baştan başlayıp iyi bir hayat kurabilirdi.

"Cheyenne'ye nasıl gideceksin?" diye sordu Jenny. Debbie'nin yüzündeki ifade bomboştu. Bir otobüs vardı fakat parası yoktu ve Tony onu otobüs terminalinde görürse geri dönmeye zorlardı. Bir planı olmadığım fark ettiğinde, "Seni ben götürürüm," dedi Jenny hiç tereddüt etmeden. Tony eve dönmeden önce yalnızca bebek bezlerini bir çantaya koymuş, çocuklarını elinden tuttuğu gibi çıkmıştı. Tony her an onun kaçtığını anlayabilirdi. Not falan bırakmamıştı, adam kısa bir süreliğine onun çocuklarla dışarı çıktığını, birazdan döneceğini düşünecekti. Onu aramaya başlamasından önce Jenny'nin sadece birkaç saati vardı. Zamanı iyi değerlendirmesi

elzemdi. Jenny, Cheyenne'ye yedi sekiz saatlik yol olduğunu biliyordu. "Tamam, hadi gidelim," dedi Debbie'ye. Bill'in kamyonetini alacaklardı. Hem arka hem de ön koltuğu, altı adet emniyet kemeri vardı, onları Cheyenne'ye sağ salim götürürdü; bebek koltukları olmasa da Debbie arkada oturup bebeği kucağında tutabilirdi, diğer çocuklar da emniyet kemerlerini takarlardı. Zaten ne olursa olsun, evde olduklarından çok daha güvende olacaklardı.

Jenny, Bill için mutfak masasının üzerine bir not bıraktı. "Kamyonetini kaçırdığım için özür dilerim. Benimkini kullanabilirsin. Bir süreliğine yokum. Fırsat bulduğumda arayacağım. Endişelenme, iyiyim. Bir göreve çıktım. Sonra anlatırım. Seni seviyorum, J." Tony eve gelerek zorla içeri girip notu bulur diye detaylı yazmaktan çekinmişti. Debbie ile çocukları Bill'in kamyonetine götürüp hepsini koltuklara yerleştirdi. Çantasını yanına almıştı, elleri ise hâlâ boya içindeydi. Üstünü değiştirmemiş, yüzünü gözünü yıkamamıştı. Debbie ile çocukları kasabadan mümkün olduğunca hızlı çıkarmak istiyordu. Debbie en sonunda doğrusunu yapıyordu. Jenny de onun cesaretini ve kararlılığını yitirmesini istemiyordu. Aylardır Debbie'nin gitmesini umuyordu. Ve en sonunda Tony sınırı geçmişti.

İki saat yol gitmişlerdi ki çocuklar aç olduklarından şikâyet etmeye başladılar. Jenny Burger King'de durdu ve herkese yemek aldı, yemekleri yedikten sonra çocuklar uyudular. Sonrası birkaç saat uzun, sessiz bir yolculuktu. Debbie bile arka koltukta kucağında bebeğiyle emniyet kemerini ik-

isinin üstünden geçirmiş halde yığılmış, uyuyakalmıştı. Jenny uykusu gelmesin ve dikkati dağılsın diye radyoyu açtı. Yeniden uyandıklarında saat dörde yaklaşıyordu ve altı saattir yoldalardı. Saat altıda Cheyenne'ye ulaşmadan önce bir iki saat daha yol gittiler. Çocuklar yine acıkmıştı, fakat Debbie durmak istemiyordu ve ablasının evine ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Evi Jenny'ye tarif etti.

Ablası Debbie'nin ikizi gibiydi, sadece biraz daha yaşlı duruyordu, o kadar. Kapıyı açtığında evde koşuşturan çocuklar olduğunu gördü Jenny. Ev küçücüktü ve oturma odası oyuncaklarla doluydu; kocası da televizyon izliyordu, işten yeni gelmişti ve elinde bir bira vardı. Ablası, Debbie'yi görür görmez ona sarıldı. Debbie'nin neden geldiğini biliyordu, Jenny içeriye girdiğinde evin ne kadar küçük olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Kısa süreliğine olsa bile, orada iki ailenin yaşaması çok zor olacaktı. Debbie'nin ablası, şayet Tony'yi bırakırsa Debbie'ye Cheyenne'de iş bulacağını söylemişti ve Debbie en sonunda bunu yapmaya cesaret etmişti. Ablası çok rahatlamış görünüyordu ve onları getirdiği için Jenny'ye teşekkür etti.

Bir şey kesindi, Debbie bir daha Moose'a geri dönemezdi. Özellikle de Tony şimdi bu kadar öfkeliyken, onun yakınında bir yerde olmak çok tehlikeliydi. Tony, çocuklarını ondan çaldığını düşünecek, bu da iyice öfkelenmesine yol açacaktı. Fakat Debbie doğru seçimi yapmıştı. Başka bir seçeneği yoktu.

Jenny giderken cüzdanındaki bütün parayı Debbie'ye

verdi. Gece boyu sekiz saat direksiyon sallaması gerekeceğinden oyalamak istemiyordu. Debbie'ye iki yüz dolardan az para vermişti, bu onun bir işine yaramazdı fakat hiç yoktan iyiydi. Sonrasında Jenny ona bir çek yazmış olup, daha fazla para vermiş olmayı diledi, fakat çoktan yola çıkmıştı bile. Benzinlikte durup eve dönüş yolculuğu için depoyu doldurdu ve Bill'i aradı. Bill ilk çalışta telefonu açtı, onu deli gibi merak etmişti. Jenny onu Cheyenne'ye giderken de bir benzinlikten aramıştı fakat kimse cevap vermemişti.

"Neredesin? Meraktan öldüm. Eve geldiğimde yoktun."

"Özür dilerim bebeğim. Debbie gözü morarmış, kolu askıda, çocuklarıyla beraber çıkageldi, en sonunda gitmek istediğine karar vermiş. Onu Cheyenne'deki ablasına bırakmamı istedi. Az önce onu bıraktım. Şimdi de eve dönüyorum."

"Merhamet meleği olması gereken kişi benim, sen değil. Adam ona yardım ettiğini duyup da başına bela olsun istemiyorum. Çok dikkatli olmanı ve kapıları kilitli tutmanı istiyorum bundan böyle. Ne zaman dönmüş olursun?"

"Şimdi Cheyenne'den çıkıyorum. Yedi sekiz saate kadar evde olurum." Bill onun yalnız başına bu kadar saat yol tepmesi fikrinden nefret etmişti. Fakat yapabilecekleri bir şey yoktu, üstelik Jenny iyi bir şofördü.

"Umarım orada kalır," dedi Bill, Debbie için endişeleniyordu.

"Kalacak. Asla dönmeyecek. Bunu düşünemeyecek kadar korkuyor Tony'den."

"Bundan emin olma. Aile içi şiddet kurbanları nedense o şiddet ortamına dönebiliyor. Bu onların kırmaları gereken zor bir alışkanlık." Bunu aile içi şiddet kurbanı olan kadınlarla çalıştığı için gayet iyi biliyordu. Pek çoğu kocalarına veya sevgililerine dönüyor, en sonunda da bunun bedelini ağır ödüyorlardı.

"Ona bağımlı olduğunu sanmıyorum. Gidecek başka hiçbir yeri yoktu ve ablasının evi de çok küçük. Bir an evvel bir iş bulması lazım."

"Eve dön yeter, Jenny. Ve dikkatli kullan. Yorgunsan kenara çek ve uyu." Jenny hiç aralıksız sürmeye devam ederse eve sabaha karşı üçte, hatta Cheyenne'de trafik kötüyse, daha da geç varabilirdi.

"Tamam. Söz veriyorum," dedi Jenny. Zaten cin gibi ayıktı. Bütün gün diken üstündeydi, Debbie ile çocukları Cheyenne'ye sağ salim götürme telaşındaydı. Kamyonete döndüğünde radyoyu açtı ve benzinlikten kahve aldı. Şimdi tek istediği Bill'e kavuşmaktı. Göevini tamamlamış, Debbie'yi daha iyi bir hayata götürmüştü.

Gece boyunca araba kullandı ve eve iki buçuk civarında vardı, umduğundan daha kısa sürmüştü. Yatağa girdiğinde, Bill hemen uyandı. Jenny giysilerini çıkarmış, yere atmıştı ve üzerinde yalnızca iç çamaşırı ve tişörtü vardı, Bill ona sarıldı.

"Tanrı'ya şükürler olsun geldin," dedi uykulu bir sesle. "Bütün gece boyunca seni merak ettim." Saat ikide yatmıştı.

Jenny ona sokulup yüzünü onun boynuna gömerek, "Ben iyiyim," dedi. İki dakika içinde uyuyakaldı ve ertesi

sabah geç saatte uyandı. Bill o uyandığında aşağıda kahve yapıyordu.

"Ne gündü," dedi Jenny bitkinlik içinde mutfak masasına otururken. Bill ona fincanını uzattı. Önceki gün on altı saat boyunca araba kullanmıştı, hâlâ bitkindi ve Debbie çocuklarıyla beraber Cheyenne'ye kaçtığı için hâlâ şaşkındı. Jenny onu merak ediyordu; Debbie teması koparmayacağına söz vermişti.

Kahvaltıdan sonra Jenny bebek odasının duvarlarını boyamaya koyuldu yeniden. O hafta sonuna duvarlar en sonunda bitmişti. Alışveriş merkezindeki bir mağazadan bebek odası için mobilya almışlardı; işleri bittiğinde Jenny mobilyaların üzerine oyuncak ayılar yerleştirdi. Oda çok sevimli görünüyordu ve Jenny memnundu. Bebeğin gelmesine sadece beş hafta kalmıştı ve Lucy kendisini bekleyen şeylerden ötürü huzursuzdu, korkuyordu. Doğum sırasında yaşayacaklarına duygusal olarak hazırlıklı değildi fakat annesi ile Jenny bu süreci atlatmasına yardımcı olmakta kararlıydı, üstelik St Marys'deki doktor onun yaşındaki kızlara karşı anlayışlı ve tecrübeliydi. Doğumunu olabildiğince kolaylaştırmaya söz verdi.

Ve sonra her şey sona erecekti, her şeyi geçmişte bırakıp sonbaharda bir lise ikinci sınıf öğrencisi olarak yaşamına dönebilecekti. Sınavlarını St. Marys'de tamamlayabilecek, her gün ödevlerini yapabilecekti. Rahibeler ona zamanla sanki hiç böyle bir şey yaşamamış gibi hissedeceğini, her şeyi unutacağını söylemişlerdi. Jenny, bunun Lucy'yi seks yapmaya ikna

eden oğlanın söylediklerinden bile daha büyük bir yalan olduğunu biliyordu. Nasıl olup da on dört yaşındayken bir bebek doğurduğunu ve onu vermek zorunda kaldığını unutabilirdi ki? Jenny bundan daha beter bir şey düşünemiyordu bile ve onun en büyük mutluluğunun Lucy için yalnızca fiziksel değil, aynı zamanda bebeği verdiğinde duygusal olarak da çok fazla acı verici olacağını düşündüğünde, suçluluk duyuyordu. Gelgelelim Lucy bir bebek büyütmek için hiçbir açıdan hazır değildi ve annesiyle ilişkisi son üç ayda önemli ölçüde gelişmiş olsa da babası ona merhamet göstermiyordu. Maggie aile içi şiddet grubunda geçirdiği aylardan sonra çok daha güçlü ve sakindi; kızı eve döndüğünde ona yardım etmek, onu korumak için kararlıydı. En azından hepsi bebeğin sevgi dolu bir aileye sahip olacağını biliyordu. Bu konuda herhangi bir şüphe yoktu.

Şimdi Jenny'nin düşünebildiği tek şey buydu. İki hafta sonra süpermarkette bebek bezi ve çeşitli bebek malzemeleri satın alırken Debbie ile çocuklarını gördü. Onu fark ettiğinde Jenny afalladı kaldı; Debbie yüzünde paniklemiş bir ifadeyle onun yanına geldi. Cheyenne'de ablasıyla kalmaya başladığından beri Jenny ondan haber almamış, fakat onun güvende olduğunu varsaymıştı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu fısıldayarak. "Neden Cheyenne'de değilsin?" Onun kasabaya dönmüş olduğunu görmekten ötürü dehşete kapılmıştı. Tony'nin bundan haberi olup olmadığını merak ediyordu.

Etrafa kaçamak bakışlar atarak, "İş bulamadım," dedi Debbie gergin bir sesle. "Tony geldi ve beni buraya geri ge-

tirdi." Gözlerinden çaresizlik okunuyordu.

"Orada olduğunu nasıl öğrendi?"

Debbie kısacık bir saniye tereddüt etti. "Onu aradım. Çocuklara bakacak param yoktu. Ablam bana yardımcı olamadı, orada bir iş bulamadım. Bebek bakıcısına verecek param da yoktu."

"Beni arasaydın keşke. Sana yardım ederdim." Jenny, Cheyenne'den ayrılırken ona daha fazla para bırakmadığı için kendisini suçlu hissediyordu. Derken Bill'in aile içi şiddet kurbanlarının genellikle şiddet ortamına geri döndüğünü ve sonlarının kötü olduğunu söylediğini hatırladı. Debbie'nin başına bunların gelmesini istemiyordu. İşte, şimdi kendisini yine ateşe atıyordu.

Debbie ona yalvarırcasına baktı. "Eve gelme. Beni arama. Yoksa beni öldürür. Fırsat bulduğumda seni ararım." Bunu söylerken Tony içeri girdi, yüzü öfke doluydu, Debbie'nin kolunu kavradı. Sanki onu görmemiş ve umurunda değilmiş gibi, Jenny'nin yanından geçti. Karısına elini çabuk tutmasını söyledi ve yeniden dışarı çıktı. Debbie çocuklarını çağırıp giderken, Jenny dehşet içinde arkalarından bakakaldı.

Eve vardığında bunu Bill'e ve Gretchen'a anlattı. Gretchen bebek odasına bakmaya gelmişti. Jenny ona süpermarkette Debbie'yi gördüğünden bahsettiğinde başını iki yana salladı.

"Zavallı çocuk. O adam korkunç biri. Hep öyleydi zaten. Onun yanma geri dönmektense Cheyenne'de açlıktan kırılması daha iyiydi."

"Ona bir şey yapmasından korkuyorum."

"Bu konuda elinden bir şey gelmez, Jenny. Debbie'nin kendisini özgürleştirmesi gerek, bu ne kadar sürerse sürsün. Bunu onun için hiç kimse yapamaz. Muhtemelen kendisini kapana kısılmış hissediyor, parası yok, bir sürü çocuk." Jenny başını salladı. O akşam aile içi şiddet grubunu beraber idare ettiler. Gretchen'ın aile içi şiddet tecrübesi yoktu fakat gruplarda çok başarılıydı. Lucy'nin annesi Maggie de o akşam her zamanki gibi gelmişti. Başladığından beri tek bir toplantı bile kaçırmamıştı ve Lucy, St Marys'de olduğundan beri, üç aydır kendine güveni gelmişti. Maggie sanki bambaşka bir kadındı, üstelik Al-Anon toplantılarına da katılıyordu.

Ertesi sabah Jenny ile Bill kahvaltı yaparken Gretchen aradı, sesi şok içindeydi. Başta Jenny onun sesini tanımadı bile.

"Aman Tanrım, haklıydın," dedi. Jenny onun ağladığını duyabiliyordu, sesin Gretchen'a ait olduğunu anladı.

"Hangi konuda?"

"Onu dün gece öldürdü. Tony, Debbie'yi öldürdü. Eve sarhoş gelmiş ve onu merdivenlerden atmış. Debbie bu sabah beyin kanamasından vefat etti. Az önce annesini gördüm."

"Peki çocuklar?" diye sordu Jenny panik içinde.

"Onların bir şeyi yok. Debbie'nin annesiyle beraberler. Görünüşe göre Tony polisi aramış ve onun düştüğünü söylemiş ama onu fena halde dövdüğünü ve sonra da merdivenlerden attığını gösteren kanıtlar bulunmuş. Şimdi cinayet

zanlısı olarak gözaltında. Sen bunların olacağını tahmin etmiştin," dedi Gretchen titreyen sesiyle.

"Ve durduramadım," dedi Jenny. Az önce duyduklarından ötürü yıkılmıştı. Birkaç dakika sonra telefonu kapadı ve olanları Bill'e anlattı. Bill zaten telefon konuşmasından her şeyi tahmin etmişti, şaşırmadı. Debbie geri döndüğünde kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Bill buna benzer şeyleri daha önce de görmüştü.

"Ona daha ısrarcı davranmalıydım," dedi Jenny üzüntüyle. "Onu üzmek istemedim. Tony'yi kızdırmaktan çok korkuyordu."

"Hiçbir işe yaramazdı bu," dedi Bill ona sarılırken. "Debbie'yi onu terk etmeye veya gitmeye zorlayamazdın."

"Cheyenne'ye gittiğinde bir daha dönmez diye düşünmüştüm." Debbie yalnızca iki hafta dayanabilmiş, sonra Tony'yi aramıştı. Ve şimdi çocuklar annesiz kalmıştı; Debbie yalnızca yirmi dört yaşındayken ölmüştü.

Jenny bütün gün berbat haldeydi, kafasını dağıtabilme umuduyla Lucy'yi görmeye gitti. Lucy yaz sıcağından fena halde bunalmıştı ve ne zaman doğum yapma konusu açılsa ağlıyordu. Bunu yapmak istemiyordu ama artık geri dönüşü yoktu. Küçücük bir çocuk gibi Jenny'yi bırakmıyordu; zaten öyle de sayılırdı. Ve şimdi büyümek üzereydi. Hem de hızla.

Jenny eve dönerken Gretchen'a uğradı, beraber oturup Debbie'den bahsettiler. Jenny ona Bill'in söylediklerini anlattı.

"Haklı. Bence de hiçbirimiz buna engel olamazdık. İçinde bulunduğu durum bir örümcek ağı misali onu yutmuştu,

şiddete çok alışmıştı." Fakat bu Jenny'ye çok basit bir mazeret gibi geliyordu. Gretchen konuyu değiştirmek için ona bebeği sordu. Temmuz ayında New York'ta bir bebek evlat edineceklerini sanıyordu. Bebeğin, kendisinin de tanıdığı Lucy'ye ait olduğunu bilmiyordu. Lucy'nin ailesiyle bu bilginin bir sır olmasını kararlaştırmışlardı.

"Her şey yolunda gidiyor," dedi Jenny gülümseyerek. "Az kaldı. Bebek doğduğunda bizi arayacaklar, onu alıp eve getireceğiz."

"Doğumda olacağınızı düşünmüştüm," dedi Gretchen. Artık onu ve Bill'i iyi tanıdığından, Jenny'nin bunu istemiş olacağını tahmin etmişti. Çocukları doğduğu an onun yanında olmak isteyecek sıcak, sevgi dolu insanlardı onlar.

"Annesi orada olmamızı istemiyor. Çok genç," dedi Jenny yavaşça. Gretchen ona uzun uzun baktı.

"Genç derken?"

"On dört yaşında," dedi Jenny ve bunu der demez de pişman oldu. Lucy'nin ailesiyle olan anlaşmalarını ihlal etmek istemiyordu. Lucy'nin babası her türlü sorumsuzluğu yapabilirdi, kızının bebeği umurunda bile değildi. Gretchen bir yorumda bulunmadı, başka soru da sormadı. İçinden bir ses bunu yapmaması gerektiğini söylüyordu. Jenny rahatlamıştı.

Sonraki birkaç gün kasabadaki herkes yalnızca Debbie'den ve Tony'nin cinayetten hüküm giymesinden bahsetti. Tony sorgu için Jackson Hole'a götürülmüştü ve oradaki hapishanede tutuluyordu. Jenny ile Bill, Gretchen ve Eddy ile beraber Debbie'nin cenazesine katıldı; Debbie'nin çocuk-

luk arkadaşları, okul arkadaşları, onu tanıyan herkes gelmişti. Çocukları orada değildi, ancak annesi ve kız kardeşleri ilk sırada ağlıyorlardı. Bu Jenny'nin katıldığı en üzücü cenazeydi. Dönüş yolunda Bill de, o da sessizlerdi. Yazık olmuştu Debbie'ye.

Lucy'nin doğum yapacağı günden bir hafta önce her şey durulmaya başladı. Jenny onu her gün ziyaret etmeye gayret ediyordu. Bir sabah onu görmek için evden ayrılmak üzereyken, dağlarda ani bir sel olduğunu öğrendi. Bill'in ata eyer takmakta olduğunu gördüğünde de şaşırdı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Harvey Adams'ı görmeye. Zatürree olmuş, ziyaretine gideceğime söz verdim." Bill ona gülümsedi. İşini çok seviyordu ve Jenny ile kaderlerinin onları buraya getirdiğine inanıyorlardı. Burası New York'tan kilometrelerce uzaktaydı, artık orada yaşadıklarını düşünemiyorlardı bile. Dokuz ay içinde, burası onların yeni yuvaları olmuştu.

"Neden hava düzelene kadar beklemiyorsun?"

"Doktor Smith'e ona bir göz atıp bugün ziyarete ihtiyacı olup olmadığına bakacağımı söyledim. Çocukları onun kasabaya yakın bir yerlere taşınmasını istiyor, ama o inatçı ihtiyarın teki işte."

"Sen de öylesin," dedi Jenny onu öperek. Bill cemaatine çok bağlıydı ve her bir üyesini seviyordu. Harvey'e gideceğine söz vermişti ve asla sözünden caymazdı.

"Beni merak etme," dedi Jenny'ye. Clay'in atı güvenilir, temkinli bir hayvandı ve bu çevreye alışkındı. Jenny de hava

kötü olmadığı sürece onun dağlara gitmesinden endişe etmiyordu. Fakat Bill o kış kar yağarken bile gitmişti o bölgeye. Üstelik arada yağmur bastırsa da güzel bir gündü bugün. "Birkaç saate dönerim. Bugün planın ne?"

"Lucy'yi görecektim ama sanırım evde kalacağım. Müşterilerimi aramam gerek, Azaya ile de birkaç şey konuşacağım. Bir haftadır telefonlaşmadık." Jenny New York'taki müşterilerine odaklanmakta gün geçtikçe zorlanıyordu. Hayatı artık burası, Bill, cemaat ve birkaç hafta sonra doğacak bebekten ibaretti. Müşterilerini yüz üstü bırakmak istemiyordu, ama Wyoming'de hiçbir şey aynı değildi. Nelson'ın işleri de çok yoğundu ve Azaya'ya yardım edecek vakti zor buluyordu. Jenny, eylülde Moda Haftası'na gittiğinde müşterilerine işyerini kapatacağını söylemeyi, her şeyi yıl bitiminde sonlandırmayı düşünüyordu. Artık vakit gelmişti. Hayatı öylesine çok değişmişti ki. Jenny yoluna devam etmişti. Bunun olacağını hiç düşünmemişti fakat olmuştu işte.

Bill kapıdan çıkarken ona gülümsedi, sonra yeniden dönüp onu öptü. "Seni ne kadar çok sevdiğimi sakın unutma," dedi ona; evde kalmayı, onunla sevişmeyi isterdi. Jenny her zamankinden daha güzeldi ve Bill de ona her gün daha fazla âşık oluyordu.

"Sonsuza dek, öyle değil mi?" Jenny gülümseyerek hafifçe ona dokundu. Bill ona karşı o kadar şefkatliydi ki! Jenny hayatını onunla paylaştığı için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. "Eğer hava çok kötüleşirse geri dön. Harvey'i yarın sabah da görebilirsin." Bill başını salladı. Navajo'ya atlayıp uzak-

laşırken, Jenny birkaç dakika boyunca arkasından baktı. Ardından eve dönüp Azaya'ya telefon etti ve masasına yaydığı bir dizi kumaş örneği ve fotoğrafı inceledi. Sanki baskı veya çizgili kumaş, normal veya ipekli organze kumaş kullanmalarının bir önemi yoktu artık. Jenny artık o dünyada değildi.

Bill, Harvey Adams'ın yaşadığı tepenin eteklerine doğru atını sürerken hava açtı ve güneş parlak mavi gökte ışıldamaya başladı. Güvenilir atı, onu aşina olduğu o patikaya götürdü. Yolda Jenny'yi, onunla ne kadar mutlu olduğunu, buraya gelmelerinin ne kadar doğru bir karar olduğunu düşünüyordu. Bebeklerini, artık yaşamlarının ne kadar farklı olacağını da. Lucy'nin doğuracağı bebekleri, birbirlerine karşı hissettikleri her şeye daha da derin bir anlam katacaktı.

Eyerin üstünde rahatça giderken etrafını saran tepelerdeki yabani çiçeklere, vadiye bakıyordu ki ani bir sel dağlardan aşağıya inmeye başladı. Bill onu son anda fark etti. Sular onu ve atı dağ geçidinin kenarına kadar sürükledi. Bill alçaktaki bir dala tutunurken, at kenara sürüklendi ve aşağıda uzanan derin yarığa düştü. Sular sertçe akarken Bill dala tutundu, onu bırakmamak için elinden geleni yapıyordu. Uçurumun kenarından aşağıya sarkarken, ellerinin yavaşça kaymaya başladığını hissediyordu. Hava ılık olduğunda asla eldiven giymezdi; kavradığı dalın ellerinin arasından kaydığını görürken göğe kaldırdı bakışlarını, sanki bir huzur dalgası bedenine yayılıyordu. Güneşe bakarken elinden geldiğince

güçlü bir sesle haykırdı, "Seni seviyorum, Jenny!" Onu duymasını, ağzından çıkan son sözcüklerin bunlar olduğunu bilmesini istiyordu. Altında akan suya düşüyordu şimdi. Korkmuyordu. Hissettiği tek şey Jenny'ye duyduğu derin aşktı; aşağıdaki yarığa düşerken, hiçbir okyanusun bu duyguyla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu.

10. BÖLÜM

Jenny, Azaya ile telefon konuşmasını bitirdikten sonra bebek odasına çıktı ve satın alıp da henüz çekmecelere yerleştirmeye vakit bulamadığı eşyaları yerleştirdi. Her şey hazırdı. Şimdi ihtiyaçları olan tek şey bebekti. Sabırsızlanıyordu. Ortalıkta koştururken kendi kendine gülümsüyordu. Üç saat sonra Bill hâlâ eve gelmediği için meraklanmaya başladı. Bazen cemaat üyelerini ziyaret ettiğinde saatlerce kalırdı; özellikle de hikâyeler anlatmaya bayılan Harvey Adams veya yalnız ya da hasta olan yaşlıları. Bill, bir azizin sabrına sahipti. Jenny onun için endişelenmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Er geç eve gelecek, bu kadar geciktiği için özür dileyecekti.

Saat beşte biraz marul çıkarıp akşam yemeği için salata hazırlamaya koyuldu. Bill barbeküde biftek yapacaktı. Bir araba sesi duyup mutfak penceresinden dışarı göz attığında saat beş buçuktu. Gelen şerifti. Bu hafta ikinci kez geliyordu, önceki gelişinde Jenny'ye Tony Blackman ve Debbie'ye uyguladığı şiddet konusunda sorular sormuştu. Hâlâ bu olayın

iç yüzünü araştırıyor, Tony'nin şiddet içeren davranışlarının sıklığını belirlemeye çalışıyorlardı. Jenny şerifi görünce şaşırmadı; kapıyı açıp onu içeriye davet ettiğinde, adamın yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Selam, Clark," dedi Jenny neşeyle. "Bill evde yok. Her an gelebilir. Harvey Adams'ı görmeye gitti, adam hastaymış." Şerif başını salladı ve içeriye girerken şapkasını çıkardı.

"Jenny, konuşmamız gerek," dedi.

"Biliyorum. Tony hakkında değil mi?" Bu konunun üzerinden tekrar geçmekten nefret ediyordu; yaptıklarından sonra, o girdiği hapishaneden asla çıkmamasını diliyordu.

"Hayır, Bill hakkında," dedi şerif alçak sesle. Söyleyeceklerini çarçabuk söylemek ve ıstıraba yenik düşmemek istiyordu. Durum yeterince kötüydü zaten. "Bugün sele yakalanmış. Harvey'e giderken. O ve atı bir yarığa düşmüşler." Olabildiğince basit bir biçimde söylemeye çalışmıştı. Jenny şimdi inanamayan gözlerle ona bakıyordu.

"Ne diyorsun?" Bu sözlerin hiçbiri bir yere oturmuyordu.

"O öldü, Jenny. Düştü. Onu yarığın dibinde bulduk. Sel nedeniyle oraya sürüklenmiş." Jenny onun kolunu kavradığında, şerif bir an onun bayılacağını sandı. Kadının yüzündeki ifadeyi asla unutamayacağını biliyordu. Kendisi öldüğünde de onun için böyle üzülecek, onu bu kadar çok seven biri olmasını dilerdi. Sanki birisi uzanıp Jenny'nin kalbini sökmüştü. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. O harikulade bir insandı." Ona boş boş bakan Jenny'nin bir koltuğa oturmasına yardım etti.

"Bu doğru olamaz," dedi Jenny, onunla tartışmak, filmi

geri sarmak istiyordu. "Doğru olamaz. Bir hata yapmış olmalısınız. Emin misin?" Hızlı hızlı konuşuyor, başını iki yana sallıyordu. Duyduklarına inanamıyordu.

"Eminim. Onu oradan çıkarıp getirdik." Bill'in kırıklarla, yırtıklarla dolu bedeninin şimdi morgda olduğunu söylemek istemiyordu. Ve işin en tuhaf yanı, onu bulduklarında çok huzurlu görünüyordu; sanki uyuyakalmıştı. O gerçekten de kutsal bir adamdı. Clark, onun yüzündeki bu huzurlu ifadeyi düşerken dua etmiş olabileceğine bağlamıştı. "Çok üzgünüm. Aramamı istediğin birileri var mı?" Jenny hiçbir şey düşünemiyordu. Söylemesi gereken insanlar olduğunu biliyordu. Şerif gider gitmez Gretchen'a telefon edip titreyen sesiyle bir an evvel gelmesini söyledi. Nedenini belirtmemişti. Gretchen belki de doğumda bebeğin annesinin fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündü. Bill'e bir şeyler olmuş olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Ne var ki Jenny'nin yüzünü gördüğü anda bunu anladı. Daha önce hiç kimseyi o durumda, yarı ölü halde görmemişti.

"Hata yapıyorlar. Bunu biliyorum," deyip duruyordu Jenny. Gretchen onun yanma oturup elini tuttu. "Bill beni böyle bırakmaz." Fakat bırakmıştı işte. Aşkları ve planlarına karşın, hayat araya girmişti. Gretchen onunla otururken, kendini tutamamaktan endişeleniyordu. Fakat bunu bir şekilde becerdi. Saatlerce orada öylece oturdu. Tom'u arayıp haber verdiğinde, Bill'in ağabeyi gözyaşlarına hâkim olamadı. Sonra ona cenazenin ne zaman olacağını sordu fakat Gretchen bunu bilmiyordu. Ardından Jenny'nin annesini aradı-

ğında kadıncağız kızının yaşadığı kayıp ve ıstırap için gözyaşı döktü. Jenny daha çocukken kendi kocası öldüğünde yaşadıkları geldi aklına.

Gretchen ertesi gün düzenlemeleri yapmak için Jenny ile beraber gitti. Cenaze üç gün sonra Aziz Peter ve Aziz Paul Kilisesi'nde yapılacaktı. Jackson Hole'dan bir rahip anma töreninde konuşacaktı. Jenny, annesini ve Tom'u arayıp haber verdi, Gretchen ise Azaya'yı aradı; Azaya da herkese haber vereceğini söyledi. Gretchen, Jenny'nin yanından üç gün boyunca ayrılmadı. Jenny, Bill'in yanında olduğunu hissettiğini, Bill'in onu asla yalnız bırakmayacağını söylüyordu. Buna söz vermişti.

Jenny haberi vermek için Maggie'yi aradı ve bebeği hâlâ istediğini söyledi. Hiçbir şey değişmemişti. Tek fark, artık yalnız olmasıydı. Maggie, bebek planında bir değişiklik olmadığı için rahatlamış görünüyordu. O gece haberi Lucy'ye verdiğinde kız gözyaşlarına boğuldu.

Helene, Philadelphia'dan geldi, Gretchen da sık sık uğruyordu. Jenny bir hayalete dönüşmüştü adeta, hâlâ olanlar nedeniyle şoktaydı. Bill'in ailesi cenazeden önceki gece gelip Jackson Hole'daki bir otele yerleşti. Tom, Jenny'yi görmek için eve uğradı; beraber ağladılar. Jenny'ye sanki kız kardeşiymiş gibi sarıldı. Bill'e karşı bu kadar iyi olduğu için Jenny'yi en sonunda bağrına basabilmişti. Cenaze merasiminden sonra anma konuşmasını yapacaktı, Clay Roberts da birkaç şey söylemeye razı gelmişti. Jenny'nin umurunda bile değildi bunlar. Bill'in hakkında onun bilmediği bir şey söyleyeme-

zlerdi ki. Onsuz bir yaşam düşünemiyordu; o gece dışarıda bir sandalyeye oturup göğe bakarak onun nerelerde olduğunu düşündü. Jenny'ye birbirini çok seven insanların yeniden kavuşacağını söylerdi hep. Önce gökyüzüne yükselir, yıldızlara dönüşür, sonra başka hayatlara döner, yeniden karşılaştıklarında birbirlerini tanır ve kaldıkları yerden devam ederlerdi. Bill bunları söylediğinde budalaca olduğunu düşünmüştü, ancak şimdi bir gün yeniden beraberce bir yaşam sürecekleri fikrini seviyordu. Onun hayatı Bill olmadan hiçbir anlama sahip değildi.

Azaya'ya cenazeye gelmemesini söylemişti. Oraya yolculuk etmesi zor olacaktı ve zaten Bill'in ailesiyle uğraşmak yeterince zordu. Anne babası, Jenny onları ertesi gün gördüğünde mahvolmuş haldelerdi, Jenny ile tek kelime bile konuşmadılar. İki ağabeyi gelmişti fakat eşleri orada değildi; Tom ile Gretchen, Jenny'nin yanında, annesi arkasında duruyordu. Jenny tabuta bakarken beti benzi atmıştı, onun çektiği ezici ıstırabın karşısında hepsi çaresiz hissediyordu. Bill'in anne babası onu gömülmesi için New York'a götürmek istemişlerdi, fakat Jenny bunu reddetmişti. Onun burada gömülmesini istiyordu. Bill burada olmalarının kaderlerinde yazdığını söylemişti ve Jenny ona inanıyordu. Bunu kendisi de biliyordu.

Tom'un konuşması çok güzeldi; çocukluklarından ve Bill'in dönüştüğü adamdan bahsetti. Timmie, teyzesi ve kız kardeşi de törene katılmıştı. Yüreklerine dokunduğu diğer bütün cemaat üyeleri de aynı şekilde. Eddy bir bebek gibi

ağlıyordu, insanlar eve girip çıkıyor, Jenny ile konuşuyor, ona anlamadığı veya umursamadığı şeyler söylüyor, kaybı için ne kadar üzgün olduklarını dile getiriyorlardı. Fakat nereden bileceklerdi ki? Bill'in ona ne ifade ettiğini nasıl olur da bilirlerdi? New York'ta Plaza'nın önünde tanıştıkları günü, sonra Massachusetts'teki benzinlikte birbirlerine rastlamalarını düşünüp duruyordu. Bu onların kaderiydi. Fakat bunların hiçbiri onun yokluğunda bir şey ifade etmiyordu. Jenny onsuz içi boş bir deniz kabuğu gibi hissediyordu kendini.

Gretchen o akşam Tom gittikten sonra Jenny'yi yatağına yatırdı. Jenny'nin annesi de orada kaldı. Bill'in ailesi sabah gidecekti ve Jenny onları bir daha görmeyeceğini biliyordu, zaten bu umurunda bile değildi. Fakat Tom ziyaretine geleceğine söz vermişti. Jenny sonraki gün annesini de gitmeye ikna etti. Acısıyla baş başa kalmak istiyordu, Gretchen onunla kalmaya söz verdiğinden Helene istemeden de olsa gitmeye ikna oldu. Jenny için önemli olan tek şey Bill'di. Şimdi Jenny'nin bir parçasıydı, tanıştıkları ilk günden beri öyle olmuştu. Jenny yanında kimseyi istemiyordu, annesini bile. Gretchen sessiz sedasızdı, tıpkı bir koruyucu melek gibi pek az konuşuyordu ve yalnızca oradaydı işte.

Jenny ertesi gün Lucy'yi görmeye gitti. Kız Jenny için endişelenmişti, onu dört gündür görmüyordu. Jenny'nin donuk gözlerini gördüğünde ağlamaya başladı; Jenny ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Bebek doğduğunda her şey daha iyi olacaktı. Sadece iki gün kalmıştı ve Lucy'nin karnı kocamandı. Sürekli ağlıyor, çok korkuyordu. Jenny

onun annesiyle beraber yanında olacağına, her şeyin yolunda gideceğine söz verdi. Eve döndüğünde Timmie ile kız kardeşi onu görmeye geldi, ona çiçek getirmişlerdi. Gretchen da ona akşam yemeği getirdi, Jenny ile beraberce dışarıda oturup yıldızlara baktılar. Jenny bunu söylemese de Gretchen gökyüzünde Bill'i aradığını, sanki onu gökte kendisini beklerken göreceğine inandığını hissediyordu. Onlar tek bir ruha sahip iki kişi gibiydiler. Gretchen, Jenny'nin onsuz nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Fakat yaşamalıydı. Başka seçeneği yoktu.

Jenny'nin ısrarı üzerine Gretchen o gece ailesinin yanına döndü. Eddy ile çocukların ona ihtiyacı olduğunu biliyordu, bu nedenle razı geldi.

Gretchen bitkin halde eve geldiğinde, "Nasıl?" diye sordu Eddy.

"Bilmiyorum. Sanki Bill ile beraber öldü. Şimdi ne yapacak, hiç bilmiyorum. Onsuz öyle kayıp ki!" Gretchen, Azaya ile konuştuğunda kız, Jenny'nin New York'a geri dönüp yeniden çalışmaya başlaması gerektiğini söylemişti, fakat Gretchen bundan emin olamıyordu. Bill ile beraber orada bir hayat kurmuşlardı ve Jenny'nin kalmak istediğini düşünüyordu; gerçi yeni bir rahip geldiğinde oturduğu evden çıkması gerekecekti, fakat buna daha çok vardı. Üstelik bebek de her an doğabilirdi.

Jenny sabaha karşı dörtte, Gretchen gittikten saatler sonra, hastaneden bir telefon aldı. Lucy'ye orada olacağına dair söz vermişti. Yataktan çıktı; kafasının içinde Bill'in sesini,

yanında olduğunu söylediğini duyabiliyordu. Onu asla terk etmeyecekti. Jenny sözcükleri hatırladığı anda huzurlu hissetti. Kamyonete bindiğinde yağmur yağmaya başlamıştı. Bill'in kamyoneti yerine kendisininkine binmişti. St Marys'e yarım saatlik yolu vardı ve hemşire, bebeğin kısa süre sonra doğacağını söylemişti, böylece Jenny hızlandı. Yolda birkaç keskin viraj vardı, fakat eski Chevy kamyonetin yol tutuşu gayet iyiydi. Tam son virajı almıştı ki yanına döndüğü anda Bill'in yanında oturduğunu, ona gülümsediğini gördü. İşte, orada, onunla beraberdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Jenny gülümseyerek.

"Seni asla bırakmayacağımı söylemiştim, şapşal." Jenny bunu gayet iyi hatırlıyordu. Bill'e gülümserken, kamyonet yağmurun altında son virajda kontrolden çıkıp kaydı ve Jenny karşıdan kendisine doğru gelen ışıkları fark etti. Bill'e dönüp baktığında, yüzünde huzurlu bir ifade olduğunu gördü, elini ona uzattı. Son sürat üzerine gelen kamyon ona çarpıp, sarı kamyonet onun tekerleri altında kaybolurken, o ve Bill sessizce yürüyüp gittiler.

11. BÖLÜM

Maggie de Jenny ile aynı sırada St. Marys'den telefon almış, bebeğin doğmak üzere olduğunu öğrenmişti. Hemen üzerine bir şeyler geçirip çantasını kapmıştı ki, Frank uyanıp ona baktı.

"Nereye gidiyorsun gecenin bir yarısı?" Çok içtiğinde her zaman olduğu gibi, alabildiğine huysuzdu.

"Lucy doğuma girmiş," dedi Maggie alçak sesle.

"Duymak istemiyorum. Bebeği onlara ver ve her şeyi unut," dedi Frank, sanki bir hayat böyle kolayca bir kenara atılabilirmiş, unutulabilirmiş gibi. Maggie hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Evden çıkıp arabasına binerken yağmur çiselediğini fark etti, Jenny'yi almayı teklif etmek geçti içinden fakat artık geç kalmıştı. Bill'i kaybetmesine rağmen bebeği istediği için ona minnettardı. Şimdi uğruna yaşayacak bir şeyi vardı, Maggie bunları düşünürken, Lucy'nin bu durumdan sağ salim çıkması için dua ediyordu. Kızı bunlara göğüs geremeyecek kadar gençti. Maggie'nin kendi doğumu

da çok travmatik olmuştu, üstelik o zaman Lucy'den on yaş büyüktü. On dört yaşındaki Lucy, kendisini bekleyen güçlüklere hazır değildi.

Yağmur Maggie'yi yavaşlatıyordu; hastaneye yaklaşırken bir kaza nedeniyle yolun tıkandığını fark etti. Bir ambulansın yanında polisler duruyordu. Bir kamyonet ters dönmüştü; polis onu durdurduğunda kızının doğumda olduğunu, hastaneye gitmesi gerektiğini söyledi, böylece polisler ona trafikte eşlik ederek onu oradan çıkardılar. Maggie hastaneye varır varmaz ona ameliyat önlüğü verdiler, ardından doğumhaneye koşturdu. Her şey çok çabuk oldu, Lucy ıkınmaya hazırdı. Annesi odaya girdiğinde yürek parçalayıcı çığlıklar atıyordu; Lucy onun kolunu kavrayıp sıkıyor, annesi ise onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Aşağıya düşmemesi için onu tutarlarken, "Jenny nerede?" diye bağırdı Lucy; onu en sonunda bağladılar, bu kez daha da yüksek sesle bağırmaya başladı. Eğer ıkınıp itmezse, doğum kaşığı kullanmak zorunda kalacaklardı, bu da her şeyi daha da beter yapacaktı. Fakat Lucy laf dinlemiyordu, çok fazla acı içindeydi. "Jenny'yi istiyorum!" diye bağırdı. "Burada olacağını söylemişti!" Lucy dehşete kapılmış bir haldeydi.

"Yolda, geliyor," dedi Maggie olabildiğince sakin bir tonla. Çocuğunu bu kadar acı içinde görmek korkunçtu ve başı dönüyordu. "Beni aradıklarında onu da aramışlar. Dışarıda yağmur yağıyor ve yol kapalı, bu nedenle biraz zaman alabilir gelmesi." Fakat Lucy'nin bebeği beklemeye istekli değildi. Lucy'nin gencecik bedenini yırtıyordu, kız

boğuluyormuş gibi hissediyor, çığlıklar atıyordu.

"Hadi, Lucy, yardım et bize... sana yardım etmek istiyoruz... hadi bebeği dışarıya çıkaralım. Eğer ıkınıp itersen bize yardım etmiş olursun," dedi doktor yumuşak bir ses tonuyla, fakat Lucy öyle çok acı çekiyordu ki dinlemiyor, umursamıyordu. Sanki ölüyormuş gibi hissediyordu. En sonunda doğum kaşığını kullanmak zorunda kaldılar, bu Lucy'nin daha da fazla bağırmasına neden oldu. Epidural için zaman kalmamıştı ve ona bir ilaç vermeleri için artık çok geçti.

"Bir şey yapamaz mısınız?" diye yalvardı annesi, Jenny' nin bir an evvel gelmesini diliyordu içinden. Bunun faydası olabilirdi. Fakat Jenny besbelli trafikte kalmış, kapalı yolu aşamamıştı.

"Sezaryen yapabiliriz," dedi doktor sessizce, "fakat açıkçası bunu yapmayı istemem. İleride doğum yaparsa sorun çıkabilir, ilk seferinde normal doğum yapmasını tercih ederim." Fakat gitgide daha da zorlaşıyordu. En sonunda doğum kaşığının yardımıyla Lucy'nin ıstırap çığlıkları arasında, bebeğin başı yavaşça belirdi; yüzünde şaşkın bir ifade, tıpkı Lucy ve Jenny'nin saçları gibi, gür, koyu renk saçları vardı. Bebek ikisine de benziyordu. Şimdi vücudunun geri kalanı çıkmıştı, bu bir kızdı. Lucy öylece uzanmış ağlarken annesi onun yanaklarını sildi. Lucy'ye ağrı kesici verildi, sonra ameliyat yarası dikildi ve bebeği götürdüler. Jenny'nin gelmiş olması gerekiyordu, fakat ortada yoktu. Onu beklemek için bebeği yeni doğan bölümüne götürdüler, bu arada Maggie ağlayarak uykuya dalan kızının yanında kaldı. Onun

bu dehşet günü asla unutmayacağını biliyordu. Üstelik bütün bu acıyı bir başkasına vereceği bir bebek için çekmişti. Maggie bunu düşündüğünde hüzünleniyordu. Onu doğumhaneden normal bir odaya taşıdıklarında Lucy hâlâ uyuyordu. Maggie bir sandalyeye oturup biraz uyudu. Sabah Jenny hâlâ gelmemişti.

Maggie onun evini aradı fakat kimse cevap vermedi. Derken Gretchen onun için kahvaltı hazırlamaya geldiğinde, Jenny'nin evde olmadığını, kamyonetinin de yerinde durmadığını gördü. Kimi araması gerektiğini, Jenny'nin nereye gittiğini bilmiyordu. Bir not da bırakmamıştı. Gretchen tam çıkacaktı ki telefon çaldı. Arayan Maggie'ydi. Gretchen onun aramasını tuhaf buldu, aklına bebek geldi ve annesinin Lucy olup olmadığını düşündü. "Kamyoneti burada değil," dedi Gretchen sadece. Bill'inki araba yolundaydı fakat sarı Chevy ortalıkta yoktu.

"Dün gece onunla görüşecektik," dedi Maggie ayrıntıya girmeden, "ama gelmedi." Çok uzun bir gece olmuştu ve bitkin düşmüştü. "Yolda bir kaza vardı," dedi, derken sözlerini tamamlayamadı, şimdi hattın diğer ucunda sessizlik vardı.

"Aman Tanrım," dedi Gretchen. "Clark'ı arayacağım." Jenny'ye bir şey olduysa onun haberi olurdu, ayrıca o bölgedeki kazalardan da haberdardı. Şerifin ofisini aradı, adam birkaç dakika sonra telefona çıktı ve Gretchen'ın korkularını onayladı.

"Kamyonetin kontrolünü kaybetmiş," dedi acı içinde.

"On sekiz tekerlekli bir kamyonla virajı dönünce burun buruna gelip çarpışmış. Hayatını hemen kaybetmiş olmalı." Bunları söylerken berbat hissediyordu. Jenny, Bill'den dört gün sonra ölmüştü; bir an Gretchen onun bunu istemiş olabileceğini düşündü. Onlar birbirlerinin kaderinde vardı; hem de ebediyen. Jenny'nin hayatı, bebeğe rağmen, Bill olmaksızın asla aynı olmayacaktı. Sarsılmış halde telefonu kapattı, ardından tekrar Maggie'yi arayıp durumu anlattı. İki kadın gözyaşlarına boğuldu. Gretchen, New York'taki Azaya'yı da arayıp haber verdi. Azaya, Helene ve Bill'in ailesini arayıp haber verecekti. Bunu Jenny'nin annesine nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Tek haftada iki büyük acı.

Maggie kızının uyanmasını beklerken uzun uzun düşündü. Lucy uyandığında neredeyse öğlen olmuştu. Çığlık atmaktan sesi kısılmıştı, annesine boş gözlerle bakıyordu. Doğurduktan sonra bebeği görmemişti bile ve onu vereceği için görmeyi de planlamıyordu. Fakat artık Jenny onu almak için gelmeyecekti. Maggie kızına önceki gece Jenny'ye olanları olabildiğince sakin bir şekilde anlattı. Lucy sessizce ağlıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Jenny'yi sevmişti ve şimdi bebeğini evlat edinecek hiç kimse yoktu. Annesine gözlerinde ıstırapla baktı. Şimdi bu gözler bir kadına aitti, bir çocuğa değil.

"Anne, bebek benimle kalabilir mi?" dedi hiç tereddütsüz; annesi başını salladı, ardından Lucy rahatlayarak ağlamaya başladı. Önceki gece yaşadığı bütün acıya değerdi bu. Bebeği onunla kalabilecekti. "Peki, ya babam?" diye sordu

gözlerinde panikle. Az önce hissettiği kararlılıkla Maggie artık zamanın geldiğini düşündü. Artık hazırdı.

"Babanı terk edeceğim, Lucy. Üçümüz, sen, ben ve bebek bir yolunu bulacağız. Ona ne isim koyacaksın?" diye sordu.

"Jenny," dedi Lucy hüzünlü bir gülümsemeyle. Annesi uzanıp onu öptü.

12. BÖLÜM

Gretchen, Maggie'nin yardımıyla ve New York'taki Aza-ya'nın tavsiyeleriyle cenaze hazırlıklarını yaptı. Tören Aziz Peter ve Aziz Paul Kilisesi'nde yapılacaktı. Jenny'nin annesi Philadelphia'dan geldiğinde darmadağın haldeydi, Gretchen ona göz kulak olmak için elinden geleni yaptı. Helene herhangi bir karar vermekten acizdi. Aklı yerinde değildi. Tek çocuğunun cenazesine katıldığında, bayıldı bayılacaktı.

Jenny'nin destek gruplarına katılan herkes, Jenny'nin Kızları grubundan genç kızlar, yardım eli uzattığı, yüreklerine dokunduğu, son sekiz aydır Moose'ta yardım ettiği herkes gelmişti; bu sekiz ay, onu tanıma fırsatı bulmuş herkese bir ömür gibi geliyordu. Jenny orada yaşarken ve onun da önce-sinde öylesine çok hayatı etkilemişti ki! Danışmanlığını yaptığı tasarımcılardan ikisi Wyoming'e gelmiş, diğerleri de devasa çelenkler göndermişti. O gün *Women's Wear Daily* dergisinde hayatını kaybettiğini duyuran ve modaya olan tutkusunu, yeteneğini ve katkılarını anlatan bir sayfalık bir

anma yazısı yayımlanmıştı. Bill'in ailesinden yalnızca Tom gelmişti, şok içindeydi.

Pırıl pırıl bir gündü; Jenny bir haftadan az zaman önce Bill'i gömdüğü mezarlığa defnedildi. Şimdi yaban çiçekleriyle bezeli bu küçük mezarlıkta yan yana yatıyorlardı. Törenden sonra insanlar evde yüzlerinde boş ifadelerle dolandılar, kısa bir süre sonra da gittiler. Şimdi ikisi de hayatta değilken orada olmak çok üzüntü vericiydi.

Helene evi toparlamaya yardım etmeyi önerdi fakat Gretchen onun bunu yapacak durumda olmadığını biliyordu, ona eve gitmesini söyledi. Moose'ta olmak ona fazlasıyla ağır geliyor, onu çok üzüyordu. Helene o akşam Philadelphia'ya uçtu, Tom ise eşyaları toplamak için birkaç gün daha kalacaktı. Bunu Bill'e borçlu olduğunu düşünüyordu. O ve Gretchen bunu beraberce yapacaklardı. Zaten Helene yardım edecek durumda değildi. Tom, Gus'ı New York'a götürmeyi planlıyordu, kardeşine bu şekilde daha yakın hissedeceğini düşünüyordu. Köpek onunla kalacaktı. Tom ile Gretchen o gece dışarıya çıkıp Jenny ve Bill'den bahsettiler. Tom ona erkek kardeşinin çocukken ne kadar maskara olduğunu, o zamanlar bile ailesinin diğer üyelerinden ne kadar farklı olduğunu anlattı.

"Hepimizden çok daha iyi bir insandı," dedi alçak sesle. "Bunu fark etmek yıllarımı aldı. Geçen sene anlayabildim ancak. Ağabeyim, ben ve babamdan on kat daha erkekti. Ve Jenny'yi bulduğu için çok şanslıydı. Ona tapıyordu."

"Jenny de ona," dedi Gretchen.

"Bill'in delice bir teorisi vardı, eğer iki insan birbirlerini

onlar gibi severse ebediyen birlikte olacaklarına inanıyordu. Öldüklerinde gökyüzünde yıldızlara dönüşür, sonra birbirlerini yeniden bulmak için dünyaya dönerlermiş. Umarım öyle olur. Bunu hak ediyorlar." Bir an sessizleşti, sonra iki cenaze sırasında arkadaşı olan kadınla o çok sevdikleri insanlardan bahsetmeye devam ettiler; Jenny'yi çok fazla tanımasa da. "Son zamanlarda önemli kararlar aldım," diye açıldı Gretchen'a. "Bir gün ben de onlarınki gibi bir sevgi yaşamak istiyorum. Döndüğümde boşanacağım. Sanırım erkek kardeşim, tıpkı onun Jenny'ye duyduğu gibi bir aşk duyabileceğim birini bulabileceğimi gösterdi bana. Bu kadar zaman boyunca onu anlayamadım ama haklıydı." Gretchen başını salladı. O da Eddy'yi böyle seviyordu.

Beraber oturup, gece göğüne bakarken, yan yana iki yıldızın kaydığım, sonra gözden kaybolduğunu gördüler.

"Umarım bunlar Bill ve Jenny'dir," dedi Tom fısıldayarak. Gretchen gülümsedi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. O da böyle olmasını umuyordu. Şimdi ikisi de cennetteydi, beraber iki yıldız, sonsuza dek.

Robert ile Lillibet
2013

13. BÖLÜM

Artık hazırlanmış olan araziye art arda nakliye arabaları yanaşırken, akik mavisi gökyüzü ağarmış, ışıl ışıl ve güzel bir güneş doğmuştu. Adamlar bir olup keresteleri kesmiş, bir kenara yığmış, bekliyorlardı. Kadınlar ise günlerdir yemek pişiriyordu. Çocuklar ortalıkta koşuştururken, genç kızlar annelerine yemek için, dinç oğlanlar da babalarına evin inşasında yardım ediyordu; bu insanların uğraştığı en mutluluk verici işlerden biriydi bu. Gece olduğunda, ailenin yeni bir evi olacaktı. Ertesi gün pencereler takılacak, döşemeler yapılacak, aralarındaki tesisatçılar hem içeriye hem de dışarıdaki tuvalete basit bir boru tesisatı kuracaklardı. Elektrik olmadığından, propan gazı tankları yerleştirilecek, böylece ev aydınlatılacak, ısınacak, sıcak su sağlanacaktı.

Adamlar çalışmaya koyulduklarında, yeni kesilmiş kereste kokusu havayı dolduruyordu. Bağırışların, şarkıların, birbirine seslenen insanların arasında, öğlene gelmeden, kadınlar uzun masalara bir dolu yemek yerleştirmiş, dinmek bilmeyen

susuzluklarını dindirmek için uzun bardaklara sürahilerden limonata ve buzlu çay doldurmuştu.

Lillibet, çocukluğundan beri ev inşaatlarında bulunmaya bayılıyordu. O gün de bütün erkek kardeşleri yardım ediyor, kendisi de diğer kadınlarla beraber tabaklara yemek koyuyordu. Erkekler yemeklerini silip süpürdü ve gün bitmeden işleri tamamlamak için çarçabuk işe döndü.

Ev, şafak vakti yerinde yükseliyordu, ikinci gün de tamamlandı. Bu güzel bir hafta sonu olmuştu. Pazar vaazından sonra herkes çalışmaya geri dönmüştü. O hafta sonu tabaklar dolusu enerji verici yemek tüketildi; Lillibet pazar günü öğleden sonra kendi evlerine döndüğünde yorgun fakat mutluydu. Öğle yemeğine katkıda bulunmak için altı tavuk pişirmişti. Yumurta haşlamış, kendi çiftliklerinden aldığı marulla birkaç tabak salata hazırlamıştı. Tavuklar da kendi kümeslerindendi. Şimdi kendi ailesi, yani babası ve erkek kardeşleri için akşam yemeği hazırlaması gerekiyordu. Babasının ilk evliliğinden olan ve yaşça kendisinden epey büyük ağabeylerinin dördü de evliydi; çocukları ve karılarıyla beraber evlerine dönecekti. Lillibet eve vardığında halletmesi gereken işler vardı, her zamanki gibi ineklerin sağılması, tavukların ve keçilerin yemeğinin, suyunun verilmesi gerekiyordu.

Bazen gündelik işlerinden bunaldığı olurdu, fakat asla ev inşaatları sırasında değil; bu işin daima heyecan verici bir yanı olurdu. Bu kez inşa edilen ev altıncı çocuklarının doğmasıyla evlerine sığamayan bir aile içindi; anneleri ile Lillibet eskiden okul arkadaşıydı, ikisi de tek odalı okuldan sekizinci sınıftan

sonra mezun olmuştu. Yaşamları şimdi pek de birbirinden farklı değildi, Lillibet'in kocası veya çocuğu olmamasına karşın o da üç erkek kardeşine ve babasına bakıyordu. Yeni bir eve ihtiyacı yoktu. İki genç kadın öğle yemeği yerken ve keyifle sohbet ederken, eski okul arkadaşı yalnızca iki hafta içinde yeni evinin ete kemiğe bürünmesini izlemişti. Kucağında tuttuğu bebeğiyle gözleri parıl parıldı.

Lillibet o gece yatağına yattığında, yoğun geçen bu iki gün nedeniyle yorgun, fakat bunun bir parçası olabildiği için memnundu. Erkek kardeşleri ve babası çok çalışmaktan bitkindi ve erkenden uyumuşlardı. Lillibet yatağında uzanıp beraber paylaştıkları hayatı düşündü. Buradaki insanları, dayanışma ruhunu seviyordu. Ona kendi ailesinin dışında daha önemli bir şeyin parçası olma duygusunu yaşatıyordu bu duygu. Uyuyakalırken, erkek kardeşi Markus'un, uyumaya gitmeden önce yanağına dokunduğunda ne kadar sıcak olduğunu düşünerek hastalanmasından endişelendi. Sabah onu yoklaması gerekecekti.

Ertesi gün uyandıktan hemen sonra, merak ettiği şeyin cevabını aldı. Erkek kardeşlerinin üçünün de yüzü beneklerle doluydu. Bunun suçiçeği olduğunu bilecek kadar uzun zamandır anneleri rolünü oynuyordu, bu nedenle çok da endişelenmedi fakat şimdi onların bütün işleri Lillibet'e kalacaktı. Bu iyi haber değildi, halihazırda yapması gereken çok fazla iş vardı. Gelgelelim onlara bakmak, anneleri öldükten sonra ona düşen sorumluluklardan biriydi ve Lillibet son yedi yıldır evin annesi rolünü oynuyordu. Kardeşlerini kontrol ettikten ve hep-

sine kahvaltı getirdikten sonra inekleri sağmak için ahıra gitti. Çocuklar gece boyunca iyice azıtmış olan suçiçeği nedeniyle berbat durumdaydı. Lillibet önceki gün hastalığı başkalarına da bulaştırmış olabileceklerini biliyordu, fakat bu konuda yapabileceği bir şey yoktu artık.

Lillibet, siyah bonesinin altından açık sarı saçları görünen ufak tefek, gencecik bir kızdı. Süt sağmayı bitirdiğinde son ineği de kenara itti. Genellikle küçük erkek kardeşleri ona yardım ederdi. On bir yaşındaki ikizler Josiah ile Markus. Fakat ikisi de tıpkı on dört yaşındaki Wilhelm (veya Willy) gibi bugün hasta olduğundan, bütün işler ona kalmıştı. Yaşasaydı on dokuz yaşında olacak olan ablaları Bernadette, on yaşındayken, yani annelerinden önce ölmüştü. Bir grip salgını sırasında zatürreeden hayatını kaybetmişti. Şimdi Lillibet babasının hayatta kalan tek kızıydı ve evi çekip çevirmek de ona düşüyordu.

Lillibet'in babası Henryk Petersen ilk eşi öldükten sonra, Lillibet'in o sırada yalnızca on altısında bir genç kız olan annesiyle evlenmişti; ilk eşinden olan dört oğlu yeni karısından büyüktü. Henryk onunla evlendiğinde Rebekah adamın beklediğinden daha inatçı çıkan kararlı, sessiz bir genç kadındı, fakat kendine has fikirleri olsa da ve başını kitaplardan kaldırmasa da ona beş çocuk vermiş, saygıyı elden bırakmamıştı. Edebiyat tutkusunu çocuklarıyla paylaşırdı, fakat bir tek Lillibet ona çekmişti, annesinin yönlendirmesiyle Henryk'in itirazlarına rağmen büyük bir iştahla okumuştu. Lillibet çocukken, annesi

ona klasikleri vermişti: Jane Austen, Tolstoy, Shakespeare, Balzac, Proust, Henry James, Alexandre Dumas; edebiyatın büyük isimleri. Lillibet bu yazarları sildi süpürdü. Henryk annesiyle kızının sadece İncil'i okumasını tercih ediyordu fakat Rebekah çocuklarının okuma alışkanlıkları konusundaki inançlarını sonuna kadar savunarak cesur bir duruş sergiledi. Oğlanlar ise babalarına benziyordu. Lillibet evde ter dökerken, onlar da tarlada ter döküyordu. Lillibet bir hayalperest olmakla beraber zeki, çalışkan bir kızdı.

Rebekah'nın annesi de eğitime önem veren bir kadındı, babası ise, tıpkı Henryk gibi, geleneksel ve son derece muhafazakâr fikirleriyle kilisenin ileri gelenlerindendi. Henryk ona çok benziyordu ve yıllar içinde karakterinde hiçbir yumuşama olmamıştı. Hatta yaşlandıkça daha da inatçı ve geleneksel biri olmuştu; özellikle de Rebekah'nın ölümünden sonra, adeta yaşama sevinci kaybolmuştu. Cemaatteki diğer kişiler gibi, yedi yıl önce West Nickel Mines Okulu'nu tarayarak karısını ve beş küçük kızı öldüren adamı affettiğini duyurmuştu.* Fakat o gün bugündür iç huzuru bulamamıştı.

Lillibet annesi öldürüldüğünde on yedisindeydi ve dört yıl önce okuldan mezun olmuştu. Annesi Rebekah sekizinci sınıfa dek eğitim veren bu tek göz okulda sık sık öğretmene yardım etmeye gidiyordu; o gün de oradaydı, cinnet geçiren

---

** Yazar 2 Ekim 2006'da meydana gelen gerçek bir olaydan esinlenmiştir. Bir "Eski Düzen" Amiş Cemaati'nin yaşadığı Lancaster, Pennsylvania'da bir okul, Charles Carl Roberts isimli bir adam tarafından taranmış, bunun sonucunda yaşları 6 ile 13 arasında değişen on kız çocuğu vurulmuş, beşi hayatını kaybetmiştir. Charles Carl Roberts daha sonra intihar etmiştir. Olay medyada, bilhassa Amiş cemaatinin Charles Carl Roberts'ı affettiğini duyurmasıyla büyük yankı bulmuştur (ç. n.).*

silahlı bir adam binaya girmiş, bir sürü kişiyi rehin almış, sonradan beşi hayatta kalan on küçük kızı vurmuş, ardından da kendisini öldürmüştü. Okul bu olaydan on gün sonra yıkılmıştı ve altı ay sonra yakın bir yerde, eski binadan bütünüyle farklı olan Yeni Umut Okulu inşa edilmişti. Bölgede Amiş olmayan halk, yıllar yılı Amiş komşularının nezaketini ve sıcaklığını gözlemlediklerinden büyük bir samimiyet göstermiş, anlayışlı ve destekleyici olmuşlardı. Bu, şahit oldukları ilk ve son şiddet eylemiydi.

Lillibet ile ailesi, Pennsylvania eyaletindeki Lancaster kentinin Bart ilçesindeki Nickel Mines Eski Düzen Amiş Cemaati'nin üyeleriydi. Üç yüzyılı aşkın zaman önce kurulan cemaat tıpkı ataları gibi yaşıyordu, modern hayatın rahatlıkları, elektrik, telefon yoktu, motorlu araç kullanmıyorlardı. Ulaşım araçları at ve at arabasıydı, tarlalarını yüzyıllardır kullanılan alet ve uygulamalarla ekip biçiyorlardı. Silahlı saldırıdan sonra meydana gelen tek değişiklik, çiftliklerin yanında, olur da benzer bir trajedi yaşanırsa diye, yalnızca acil durumlarda kullanılabilecek kutularda tutulan iki telefon olmasıydı.

Tıpkı ataları gibi, fermuvarı veya düğmeleri olmayan koyu renk kıyafetler giyiyorlardı. İnekleri sağarken Lillibet, iğnelerle tutturulmuş ve ayakla el bileklerini kapatan siyah pamuklu elbisesinin üzerine gri bir önlük takıyordu. Sıcak havalarda çenesinin altından gevşekçe bağladığı siyah bonesi, eskiden kadınların taktıklarının aynısıydı. Kullandığı tek aksesuvar bağcıklı, uzun çizme ve kalın siyah pamuklu çoraptı. Babası, cemaatin diğer erkekleri gibi düz, siyah Amiş

kıyafetleri, pazar günleri ise uzun pardesüler giyiyor, siyah renkte geleneksel geniş kenarlı, yassı şapka veya fötr şapka, yazın da hasır şapka takıyordu. Genç erkekler evlenene kadar tıraş oluyor, evlendikten sonra sakal bırakıyorlardı. Bıyık bırakmak yasaktı. Kadınlar hiçbir zaman saçlarını kesmiyor, onları örüyor, topuz yapıyordu ve hepsi bone takıyordu.

Lillibet cemaatine ve nasıl yaşadıklarına baktığında, onların modern bir yüzyılda yaşadıklarına dair tek bir ipucu bile göremiyordu. Modern dünya onlara dokunmamıştı, çiftliklerine kapanmış, toplumdan uzak yaşıyorlardı.

Dindar, dürüst insanlardı ve ailelerine bağlılardı. Resmi kurumlardan bağış kabul etmiyorlardı, sosyal yardım almıyorlardı, sigortaları yoktu ve bildik işlerde çalışmıyorlardı; çevrelerindeki topluluklara karşı yardımseverlerdi. Eski Düzen'deki bazı genç erkekler, yerel itfaiye teşkilatlarında gönüllü çalışıyordu. Fakat bunun dışında, Amişler genellikle birbirleriyle vakit geçiriyor, cemaat dışındakilerle kaynaşmıyordu. Lillibet'in babası Henryk, Amişlerin yabancılara hitap ettiği şekilde, "İngilizler"in kendi dünyalarında, Amişlerin kendi dünyalarında yaşamaları gerektiğine bütün kalbiyle inanıyordu. Onların yaşamlarında İngilizlere yer yoktu. Onlara saygı gösteriyor, gerektiğinde onlarla iş yapıyorlardı fakat mesafeyi daima koruyorlardı. Cemaatleri İngiliz konuklara veya arkadaşlara açık değildi. Tarih ve dini inançları onlara iki dünyanın harmanlanmayacağını öğretmişti. Amiş ailelerinin kovduğu ender sayıda genç, geri dönmüyor ve bunu yapmaları da teşvik edilmiyordu. Bir kez dış dünya ve İngilizlere bulaşınca, eski ev-

lerinden dışlanıyor, bazen resmen "aforoz" ediliyorlardı. Onlara ne yapabileceklerini, ne yapamayacaklarını söyleyen ve sıkı sıkıya bağlı oldukları "Ordnung" isimli bir dizi sert kurala tabilerdi. Amiş cemaatinde gençlerin kendi türleri arasında yaşamaları, gelenekleri takip etmeleri, onları gelecek nesillere taşımaları bekleniyordu ve çoğu da bunu yapıyordu. İngilizlerle evlenmeleri yasaktı, yalnızca Amişlerle evlenebilirlerdi.

Genç bir Amişin gitmesi çok ender olan bir durumdu. Kimse kuralları yarım yamalak takip ederek cemaat içinde yaşayamazdı. Kurallar hiç kimse için esnetilemezdi. Henryk Eski Düzen'in ihtiyarlarından ve ihtiyar heyetinin en sert üyelerinden biriydi. Lillibet'in annesi Rebekah hayattayken onu bir nebze olsun yumuşatmış veya buna çabalamıştı fakat onun ölümünün üstünden geçen yedi yılda, Henryk inançlarında gitgide daha da katılaşmıştı. Ve son zamanlarda İngilizceden ziyade Almancanın farklı bir türevini, Pennsylvania Flemenkçesi konuşmayı tercih eder olmuştu. Bu, onun eski geleneklere dönme isteğini simgeliyordu. Çocuklarıyla genellikle Almanca konuşurdu.

Lillibet, süt kovalarını sütçüye götürmek için kullandıkları büyük güğümlere boşaltırken sinekleri kovdu. Sonra onları soğuk odaya taşıdı; bu normalde onları ikna etmeyi başardığında erkek kardeşi Willy veya Josiah ile Markus'un yaptığı bir işti. Fakat üçü de şimdi suçiçeği olduğundan, kendi başına idare etmesi gerekiyordu. Öğlen vakti oğlanları kontrol etmeye gittiğinde, sefil halde olduklarını, kaşındıklarını gördü, ateşleri düşsün diye alınlarına bez koydu; hepsi de alev alev yanıyordu.

Lillibet, annesi öldüğünden beri ailesinin erkeklerine anne, evlat, hizmetçi, çiftçi ve köle olmuştu. Bunun görevi olduğuna inanıyor ve asla şikâyet etmiyordu.

Annesi, Lillibet'in evlenme çağında ölmüştü. O öldükten kısa süre sonra birkaç adam babasının rızasını almaya yanaşmıştı fakat Lillibet cemaatteki erkeklere ilgi duymuyordu ve annesi öldüğünden beri böyle şeylere harcayacak vakti yoktu. Yemek yapmak, temizlik, gündelik işler ve anneleri öldüğünde çok küçük olan üç erkek kardeşiyle ilgilenmek bütün zamanını alıyordu. Şimdi yirmi dördündeyken, sanki evli bir kadının sorumluluklarını taşıyor, bu zorlu hayatı yaşıyordu ve bunları yeniden, bir başka adam için yapma arzusu yoktu. Üstelik tanıdığı hiçbir adam onun yüreğine dokunmanın kıyısından köşesinden geçmemişti. Tıpkı annesiyle evlendiğinde dört yetişkin oğlanla dul kalmış babası gibi, pek çok adam Henryk'e kızıyla evlenme isteğiyle yaklaşmış, Lillibet ise bütün bu teklifleri geri çevirmişti.

Artık Henryk'e bu konuyu açtıklarında, babası onlara dürüstçe kızının kesinlikle çok güzel, becerikli, aklı başında ve zeki bir kız olduğunu, fakat dost canlısı bir genç kadın olmadığını ve erkeklerle ilgilenmediğini söylüyordu. Kızının onunla beraber kalmayı, kardeşlerini büyütmeyi ve ömrünün sonuna dek bekâr kalmayı tercih ettiğine inanmaya başlamıştı. Lillibet'in tek tutkusu İncil'i ve babasının haberi olmadan gece mum ışığında okuduğu annesinden kalma kitaplardı. Okuduğu her şeyi zihnine kazıyordu. Okul öğretmenine kendisine kitap ödünç vermesi için yalvarıyordu. Okumak, onun hayatta en çok zevk aldığı şeydi.

Tek erkek arkadaşı, beraber okula gittiği Friedrich, yani Freddie'ydi. Annesi bir gün ona âşık olmasını ummuştu ama onlar çocukluk arkadaşıydı, üstelik Freddie çok gençti, yıllar sonra Lillibet'in pek hazzetmediği kibar, halim selim bir kadınla evlendi ve dört çocukları oldu. Freddie'nin sürdüğü yaşam artık Lilli'nin hayatından bir ışık yılı uzaktı; gerçi hâlâ pazar günü kilise toplantılarından sonra arada bir sohbet ediyorlardı ve Lillibet'e hâlâ tapıyordu. Gençken çok iyi vakit geçirmişlerdi. Karısı, Lilli'nin artık tam bir kız kurusu olma yolunda ilerlediğini söylüyordu, fakat Freddie onun için üzülüyordu; onun babası ve kardeşlerine bakarken ve çiftlikte çalışırken nasıl kendini paraladığını biliyordu. Böylesine genç bir kadın için çok zor bir yaşamı vardı, daha on yedisinde annelik rolüne soyunmak zorunda kalmıştı. Üstelik onun babasından gizli okuduğu kitaplarda nasıl kaybolduğunu, nasıl bir hayal gücüne sahip olduğunu biliyordu. Yaşamının bu şekilde biçimlenmesi Freddie'yi üzüyordu. Üstelik Lilli'nin erkek kardeşleri çok haylazdı, sürekli yaramazlık yapıp onu uğraştırıyorlardı. Babası dinç bir adamdı, bir yirmi yıl daha yaşayabilirdi. Freddie, Lillibet'i yalnızca pazar günleri kilise toplantılarında görüyordu; kadınlar ile erkeklerin farklı odalarda katıldığı bu toplantılar her hafta başka bir evde oluyor, üç saat sürüyordu.

Öğlen vakti erkek kardeşleriyle ilgilendikten sonra Lillibet soğuk odadan ağır süt güğümlerini taşıdı. Ayağına dolanan tavukları kışkışladı, onlara çoktan yem vermişti. Akşam yemeğinde oğlanların yemesi için tavuk suyuna çorba

hazırlayıp ocağa bırakmış, yanına da bahçelerinden topladığı sebzeleri pişirmişti. Şimdi bu işi yapacak kimse olmadığından sütü Lattimer Mandıra'ya götürmesi gerekiyordu. Kardeşi Willy bir yıl önce okuldan mezun olmuştu ve genellikle ağır işlerde ona yardım ediyordu, fakat şimdi hiçbir iş yapacak halde değildi.

O ve erkek kardeşleri birbirleriyle modern biçimde konuşuyorlardı, birbirlerine eski usulde değil, *sen* diye hitap etmekle beraber, babaları ve cemaatin yaşlılarına resmi hitap ediyor ve geleneği takip ediyorlardı. Lilli, karakterlerin normal konuştuğu ve Avrupa, Asya, Afrika, New York, Paris ve Londra gibi, hayallerini süsleyen ve asla göremeyeceğini bildiği egzotik yerleri keşfetme fırsatı bulduğu kitapları okumaya bayılıyordu. Annesi onun ufkunu açmış, kendisi okuduktan sonra o okusun diye eline geçen her şeyi ona vermişti. Oğlanlar Nickel Mines'daki sınırlı hayattan tatmin duyuyordu, tıpkı babası ve tanıdığı diğer herkes gibi.

Lillibet, gittiğini oğlanlara haber vermek için eve döndüğünde, Willy onun için endişelenmiş gibi görünüyordu. "Mandırada güğümleri taşımana yardım ederler," dedi ablasına normalde sergilemediği bir ilgi göstererek. Çoğu zaman onunla zalimce dalga geçer, inatlaşır, onu uğraştırırdı. İkizleri idare etmek görece daha kolaydı, zaten onlar Will'in aksine hâlâ okula gidiyordu.

"Onları kendim de taşıyabilirim," dedi Lillibet sertçe. Ufak tefek fakat güçlü bir kızdı, üstelik yardımına kimsenin koşmadığı çiftlikte uzun yıllar çalıştıktan sonra artık buna

alışmıştı. Kendi başının çaresine bakması bekleniyordu, o da tam da bunu yapıyordu işte. Will arkasını dönüp yeniden uykuya daldı. Babası tarladan döndüğünde Lilli öğle yemeğini hazırlamıştı. Babasının dört büyük oğlu onunla beraber çiftlikte çalışıyordu, küçük oğlanlar da işleri öğreniyordu. Dokuz yıl önce ablasını, ardından da annesini kaybettiğinden, Lillibet'in hayatında bir kadın arkadaş yoktu. Bütün yakın dostları, kitap kahramanlarıydı.

En sevdiği eserler Jane Austen'a aitti, onun bütün kitaplarını okumuştu ve onları çocukluğundan beri seviyordu. Austen, tam da onun sevdiği duyarlılık, dürüstlük ve romantik üsluba sahipti; bu üsluptan, doğrudan kopyalamaksızın kendi yazdıklarında ilham alıyordu. Lillibet, yıllardır sessiz gecelerde yazdıkları üzerinde çalışıyor, kendine ait bir üslup geliştirmeye uğraşıyordu. Eskiden okul arkadaşı olan okul öğretmenine rica ederek ondan bir dolu kitap almıştı, arkadaşı aynı zamanda fırsat bulduğunda ona boş not defterleri veriyordu. Bir keresinde bu defterlerle ne yaptığını Lilli'ye sormuş, Lilli de kardeşlerinin yetişkinliğe geçiş yılları, annesiyle ilgili anılarını döktüğü bir günlük tuttuğunu söylemişti, tabii bu doğru değildi. Lilli üç yıldır Ortabatı'da bir çiftlikte yaşayan, Amiş olmayan bir kızın yetişkinliğe geçince New York, sonra da Avrupa'daki maceraları hakkında bir kitap yazmaya çalışıyordu. Okuduğu kitaplardan New York ve yabancı şehirler hakkında öğrendiği her türlü bilgiyi kullanmıştı, bunların doğru olup olmadığı konusunda bir fikri yoktu, fakat bunları resmen zihnine kazımıştı. Ve kitapta

yepyeni bir dünyaya giden, yeni insanlar, yeni yerler ve yeni duyguları keşfe çıkan genç kadının duyguları kendi duygularıydı. Yazdıklarında kendi üslubuyla Jane Austen'ın yumuşaklığı ve derinliğine ulaşmaya çalışıyordu.

Kitabını sadece haftalar önce bitirmişti. Hikâyesinin müsveddeleri, özenli elyazısıyla yazılmış on iki not defterinden oluşuyordu. Ve şimdi onunla ne yapacağını, onu nereye göndereceğini, kimin okuyacağını hiç bilmiyordu. Danışabileceği hiç kimse, ismini duyduğu hiçbir yayıncı yoktu. Üstelik bir kitap yazdığı anlaşılırsa ciddi tepki göreceğinden, not defterlerini hiç kimsenin bulamayacağı şekilde döşeğinin altına saklamıştı. Altı üstü bir yatak ve çekmeceli bir şifoniyer ile geceleri odayı aydınlatması için bir mumun olduğu hücre gibi bir odası vardı. Kardeşlerinden biri bir gece onu not defterine yazarken yakalamış, Lilli de ona babası için çiftlik hesaplarım kontrol ettiğini söylemişti, kardeşi buna inanmıştı. Lilli'nin yazdığı kitap karanlık bir sırdı.

Eğer annesi hayatta olsaydı ona söylerdi; annesi onu anlar, hatta belki onunla gurur duyardı. Fakat annesi bile bu kitabı yayımlaması için ona yardım edemezdi. Ve bu Lillibet'in istediği tek şeydi. Kendisi bunu yapamasa da kitabının dünyaya açılmasını istiyordu. Hayatını, nasıl yaşayacağını ailesi belirliyor olabilirdi fakat onun sesini bastıramazlardı. Ve Lilli, duyulmasını istediği bir sese sahipti. Fakat bunu nasıl yapacağı, hatta kitabının iyi olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Onu hiç kimseye göstermemişti ve Amişler arasında bunu yapması da imkânsızdı. Onunki karanlıkta

yalnız bir ses, kanat çırpan ve yumuşak sesiyle şakıyan bir kuştu. Kitabının adını *Kırlangıcın Şarkısı* koymuştu. Ve onun sonsuza dek döşeğinin altında kalmasından korkuyordu. Bu düşünce onu ümitsizlikle dolduruyor, hüzünlendiriyordu. Şimdiden bir başka kitap için aklında bir hikâye vardı ve başlamak için sabırsızlanıyordu. Kitaplarındaki karakterler, sırrını paylaşacağı kimsesinin olmadığı yalnız yaşamını donatıyordu.

Çocukluğunda ve annesi öldükten sonra ona teyzesi gibi davranan, annesinin çok sevdiği bir arkadaşı vardı. Margarethe, annesi gibi maceracı veya yaratıcı değildi fakat Lilli ile kardeşlerine karşı derin bir şefkat gösteren iyi yürekli bir kadındı. On çocuklu bir duldu, annesi yaşasaydı onunla aynı yaşta, yani kırk bir yaşında olacaktı; gerçi Margarethe çok daha yaşlı gösteriyordu. Rebekah, tıpkı Lillibet gibi ufak tefek, narin bir kadındı ve olduğundan daha genç gösteriyordu. Onu yakından incelemediğiniz veya konuşmadığınız sürece Lillibet yirmi dörtten ziyade on altısında gösterirdi. Yüzü hareketsizken bir çocuğunkini andırıyordu, sonra genç, güzel bir kadını, gözlerindeki ışığı görüyordunuz. Lillibet düşüncelerinden heyecan duyunca veya bunlardan birine bahsetme fırsatı yakaladığında canlanıyordu; gerçi bu hemen hiçbir zaman olmuyordu. Eski günlerde o ve Freddie pek çok şeyden bahsediyorlardı, hayata karşı meraklılardı. Fakat şimdi Freddie yalnızca karısından, çiftliğinden, çocuklarından bahsediyordu ve Lillibet ona kitabından bahsetmeye asla cesaret edemezdi. Aynı şekilde sıcak, yumuşak başlı, şefkatli

bir kadın olan Margarethe'ye de güvenemezdi. Çünkü onun sorgulayıcı bir karakteri yoktu, eski geleneklere bağlıydı ve sorgusuz sualsiz onları takip ediyor, Lillibet'i de babasıyla başını derde sokmamak için aynısını yapmaya teşvik ediyordu. Lillibet artık küçükken yaptığı gibi babasına karşı gelmiyordu. Artık yüreğini, ruhunu ve düşüncelerini yazdığı şeye adamış durumdaydı. Bütün benliği kitabında, döşeğinin altındaki o not defterlerindeydi.

O sabah babasına sütü at arabasıyla mandıraya götüreceğini söylemişti. Babası ona izin vermiş, o hafta bölgede turist olmasa da ana yoldan uzak durmasını söylemişti. Çocuklarının İngilizler tarafından fotoğraflanmasını veya aşağılanmasını istemiyordu. Lilli arka yolları kullanmaya söz vermişti; mandıraya gideceği için heyecanlıydı. Sadece bir kez çok eskiden gitmişti oraya. Henryk onun mandıraya tek başına gitmesinden endişelenmiyordu. Lilli bunu yapabilecek kadar büyümüştü ve çok becerikli bir kızdı. Babası ondan peynirlerini de getirmesini istemiş, Lilli de bunu unutmayacağına söz vermişti.

Getir götür işleri için kullandıkları atın çektiği arabayla yarım saat sonra yola çıktı. Pazar günlerinde daha iyi bir at arabası kullanıyorlardı fakat Lilli'nin mandıraya gitmek için koşum taktığı at, arabalarla dolu yollarda gitmeye alışkın, ürkek olmayan, dayanıklı bir hayvandı. Lillibet bütün hayatı boyunca bir kez bile arabaya binmemiş, yalnızca at ve at arabasıyla seyahat etmişti. Babası da o bölgedeki en iyi at arabalarından birine sahipti, onu sadece kilise toplantıları ve özel günler için kullanıyordu. Pazar günleri o arabada gitmek büyük bir zevkti.

Bu arabaya yükeldiği süt güğümleri ağırdı fakat Lilli yardım almaksızın bunu yapmayı bir şekilde becermişti. Ufak tefek olmasına karşın güçlüydü ve ağır işleri tek başına halletmeye alışkındı. Erkek kardeşleri ona gerektiği kadar sık yardım etmiyordu.

Lilli sütçüye doğru giderken, kitabı hakkında düşünüyor, onunla ne yapacağını bulmaya çalışıyordu. Onu yayımlatmanın bir yolu varsa, kendi becerisine ve muhakemesine güvenmesi gerektiğini biliyordu.

Gün güneşli ve sıcaktı. İçinden bonesini çıkarabilmeyi diledi fakat buna cesaret edemezdi. Onu biraz geriye itti ve normalde çenesinin altından bağladığı kurdeleleri hafifçe gevşetti, başını geriye atıp güzel yüzünü, yeşil gözlerini, sırtından inen, örgü yaptığı mat sarı saçlarını güneşe kaldırdı. Onu bonesini neredeyse çıkarmış halde görseydi babası çok öfkelenirdi. Ayak bileklerine ulaşan, kollarını ve el bileklerini kapatan kalın pamuklu elbisesi onu terletiyordu. Üzerinde gri önlüğü, bağcıklı uzun çizmeleri, kalın siyah çorapları vardı. Hayatında bir kez olsun makyaj yapmamıştı ve yapsaydı yüzünün nasıl görüneceği veya nasıl hissedeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kitaplarda süslenmiş, oje sürmüş kadınların fotoğraflarını görmüştü. Lillibet'in hayatında eğlenceli şeylere yer yoktu, sadece hayal edebiliyordu bunları, hayal gücü zengin, fikirleri boldu. Ailesi, onun hayal gücü kadar zengin olan düşüncelerinden bihaberdi. Lilli bunu saklıyordu; tıpkı siyah bir pelerinin altındaki rengârenk kuş tüyleri gibi.

Çiftlikten yola çıkmasının üzerinden yarım saat geçtikten sonra mandıraya vardı; yolculuğun tadını çıkarabilmek için atın oyalanmasına izin vermiş, ağır ağır yol almıştı. Yaklaştıklarında bonesini yeniden düzeltti ve siyah kurdelelerini çenesinin altından bağladı. Bone yüzünün büyük kısmını kapatıyordu, güneş ise yüzünü çoktan sımsıcak yapmıştı. Mandıraya girdiğinde gözleri parıl parıldı. Bu onun için bir maceraydı.

At arabasını Lattimer Mandıra'nın önüne çektiğinde iki oğlan yanına geldi.

"Bana yardım edebilir misiniz?" diye sordu gülümseyerek, oğlanlar da başlarını salladılar. Onun kim olduğunu bilmiyorlardı fakat at arabasını tanımışlardı. "Petersenlardan," dedi Lilli. "Erkek kardeşlerim hastalandıkları için gelemediler. Bir de peynirimizi alacaktım." Ona boş boş bakıyorlardı. Sadece ağır güğümleri indirmek için gelmişlerdi, bunu da şipşak halledip içeri taşıdılar.

Ardından Lillibet, peyniri sormak için ambara girdi. Büyük ambardaki ineklere, süt makinelerine, sağımhaneye ve devasa soğutma ünitelerine baktı. Burası bölgedeki en büyük mandıraydı ve babası otuz yıldır onlarla çalışıyordu. Onlar sağlam, güvenilir müşterilerdi. Joe Lattimer, Amişlerle iş yapmayı seviyordu, onlar dürüst insanlardı.

Lilli adeta bir çocuk gibi ambarda durmuş, etrafa bakınıyordu; Joe Lattimer onu ofis penceresinden görüp kim olduğunu merak ederek çıktı. Lilli kendisine yaklaşan adama gülümsedi. Açık, ilgili bir yüz ifadesi, zekâ fışkıran gözleri

vardı ve Joe, o koca bonenin bir şekilde sakladığı şeyin çok güzel olduğunu hemen anlamıştı. Onunla konuşur konuşmaz göründüğünden daha olgun olduğunu anladı. Onun yirmi iki ila yirmi beşinde olduğunu tahmin etti, bu epey isabetli bir tahmindi. Tanıdık Amiş kıyafetleri karşısında zihninde bir dizi anı canlanıverdi.

On sekizinden beri, yani kırk yıldır görmediği bir kızı hatırlatıyordu Lilli ona. Onu babasıyla mandıraya geldiğinde birkaç kez görmüş ve âşık olmuştu. Kızın onunla görüşmesi veya konuşması yasaktı ve Joe altı ay sonra onun evlendiğini duymuş, bir daha da onu görmemişti. Fakat onu hiç unutmamıştı. O zamandan beri düşündükçe sevgiyle andığı bir rüya, kaybolmuş gençliğinin bir simgesi, ümitsizce istediği fakat elde edemediği kızdı o. Saygısından ötürü onun peşinden gitmemişti. Fakat sanki dün gibi hatırlıyordu onu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu kibarca. Ellilerinin sonundaydı; mandıra ona, Henryk'in aynı şekilde tanıdığı ve sevdiği babası ve büyükbabasından miras kalmıştı. Joe Lattimer kıza sanki onu daha önce görmüş gibi bakıyordu. Onunla konuşurken, gözlerinde şefkat vardı.

"Petersenlardan süt getirdim," dedi kız, bir an utanmış gibiydi. "Erkek kardeşlerim hasta, babam benim getirmemi istedi. Keçi sütünü yarın getiririm, peyniri de almamı istediler," dedi. Joe başını salladı, derken onun kim olduğunu fark etti. Erkek kardeşlerine benziyordu fakat o kadar güzeldi ki adamın dikkati bir an dağıldı. Bir zamanlar âşık olduğu o kıza çok benziyordu.

"Tabii," dedi gülümseyerek. "Sen Henryk'in kızı mısın?"

"Evet, tek kızıyım," diyerek gülümsedi Lilli; sesi rüzgâr çanları gibiydi. "Lillibet." Joe onların yaşadığı trajediyi, annesine ve diğerlerine olanları biliyordu, eskiden bir kız evlatları daha olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. "Erkek kardeşlerim suçiçeği oldular, çok berbat görünüyorlar," dedi Lilli gülerek, ardından başını yana eğip ona gülümsedi. "Etrafa bakabilir miyim? Buraya daha önce sadece bir kez geldim."

"Elbette." Joe kadınların çiftliklerden çok nadir çıktığını biliyordu ve Henryk'i yıllardır tanımasına karşın kızını hiç görmemişti; buraya gelmek için şimdiye kadar hiç sebebi olmamıştı. Lilli'nin annesiyle de tanışmamış olmasına karşın, onun güzel bir kadın olduğunu ve gencecikken, daha otuz beş yaşında öldüğünü duymuştu. Lillibet'in merak ve heyecan dolu olduğunu görebiliyordu, ona izin verince, kız çiftliği keşfetmek için ambardan çıktı. Burası devasa bir mandıraydı. Joe bu karşılaşmadan duyduğu memnuniyetle gülümseyerek ofisine döndü. Bu kız çok sevimliydi. Nadiren Amiş kadınlarıyla tanışırdı, Lilli bilhassa hoş biriydi ve çok zeki görünüyordu.

Lillibet etrafı ağır ağır dolaştı ve yarım saat sonra ana binaya döndü. Bir ağacın altında insanların teslimatları beklerken veya çalışırken ara veridğinde oturduğu bir bank gördü. Bankın üzerinde bir kitap duruyordu. Lilli banka gidip oturdu ve okuduğu kitaplardan biri olup olmadığını merak ederek kitabı eline aldı. Sayfalara göz atarak dikkatini çeken

parçaları okudu. Onu yanına almayı çok istiyordu fakat sahibinin almak için döneceği bir kitabı çalmak da istemezdi. Kitabın sayfalarının yıpranmış, bir sayfasına ayraç konulmuş olduğunu fark etti, besbelli biri onu seviyordu ve kaybederse üzülecekti. Böylece Lilli kitabın yayımcısına bakmakla yetindi; bu New York'ta tanımadığı bir yerdi.

Derken bir anda sanki kader bir işaret yolladı ve ona çaresizce beklediği fırsatı verdi. Sanki duaları cevaplanmıştı. Cebinden bir kurşunkalem ve onunla beraber bir kâğıt parçası çıkardı, yayıncının adını ve adresini yazdı. Bunun annesinin ona yardım etmek için cennetten gönderdiği bir işaret olduğuna emindi. Bu yayıncıya kitabını gönderecekti. Kitabı yeniden banka koydu ve ana binaya girip Bay Lattimer'ı sordu, onu ofisinde buldu. Kızın kapı eşiğinde tereddütle durduğunu gören Joe irkildi.

"Girebilir miyim?" diye sordu kız kibarca. Joe başını salladı ve onun gözlerine baktı. Kızın bakışları dürüst ve direktti, utangaçtı, fakat korkak değildi. Sadece, hayatında çok az İngiliz gördüğünden, adam ona yabancı geliyordu. Gördüğü İngilizler de ihtiyarlarla nüfus sayımı veya başka meseleler için görüşmeye gelen eyalet yetkilileriydi. Lilli, silahlı saldırı olayından sonra da bir sürü İngiliz görmüştü. Bunlar basın mensubu veya polisti, fakat o zamandan şimdiye dek hiçbir İngiliz görmemişti.

"Senin için ne yapabilirim, Lillibet?" Onun ismini hatırlıyordu. Gençlik aşkına benzemeseydi bile, onu unutmak zor olurdu.

"Size bir paket versem onu benim için postalar mıydınız? New York'a?" New York hakkında çok okumuş olmasına karşın ona başka bir gezegendeymiş gibi geliyordu.

"Elbette. Sorun değil. Her gün posta yolluyoruz zaten." Joe doğal bir şekilde konuşmaya çalıştı ve kime ne göndereceğini sormadı.

"Size verecek param yok ama," dedi Lilli çekinerek. Babasının banka hesabı olduğunu ve mandıranın ödemeleri oraya yatırdığını biliyordu fakat bunu kullanmaya hakkı yoktu, zaten bunu istemiyordu.

Joe Lattimer ayağa kalkarken geniş bir gülümseme takındı ve ona eğilip baktı. "Bir at veya piyano göndermeyi planlamadığın sürece bence New York'a kargo paranı ödeyebiliriz." Kız bu sözler üzerine güldü.

"Sadece birkaç not defteri. Onları yarın getirebilirim," dedi heyecanla. Alev almış gözleri onu daha da güzelleştiriyordu.

Joe, "Tamam, getir. Onları senin için göndeririz. Babana da selamlarımı ilet," dedi ve Lilli'yi geçirdi. İki oğlan, babasının peynirini at arabasına yerleştirmişti. Lilli bunun babasının sütünden yapılmış o muhteşem keçi peyniri olduğunu biliyordu. Babası daima bu peynirin iyi sattığını söylerdi. İngilizler onu seviyordu. "O zaman yarın görüşürüz." Joe Lattimer ona el salladı ve ofisine geri döndü, Lillibet de babasının at arabasına bindi, dizginlerini hafifçe çekti ve geldiği yöne döndü. At eve dönmek için acele ediyordu, o tırıs giderken, Lillibet arkada heyecandan ışıl ışıl parlıyordu.

Joe Lattimer, ofisinde bir an dalmış gitmiş, uzun zaman

önce âşık olduğu o kızı düşünüyordu.

Lillibet'in eve dönüş yolunda düşünebildiği tek şey ise, en sonunda bir yolunu bulmuş olmasıydı. Bu kaderin işiydi muhakkak. Kitabı New York'a gidecekti!

Lillibet'in kardeşleri ertesi gün de bir önceki gün kadar hastaydı. Hatta ikizler iyice kötüleşmişti; Margarethe o öğleden sonra gelip onları ziyaret edeceğine söz vermişti. Doktora ihtiyaçları yoktu, bu yalnızca suçiçeğiydi fakat çocuklar, içinde bulundukları duruma çok üzülüyordu, ikizlerden daha az beneği olmasına karşın Willy de aynı durumdaydı.

Lillibet o sabah da her zamanki gibi inekleri sağdı, bu kez en büyük ağabeyinin oğulları, iki yeğeni ona yardım etmeye gelmişti. İkizlerle yaşıtlardı. Süt güğümleri ile Lilli'nin getirmeye söz verdiği keçi sütünü at arabasına yüklediler. Keçi sütünü, inek sütünün aksine her gün değil, sadece belirli günlerde götürüyorlardı. Lilli öğle yemeğinden sonra Lattimer Mandıra'ya doğru yola çıktı. Gitmeden hemen önce, odasına gidip döşeğin altından on iki not defterini çıkarmış, onları önlüklerinden birine sarmıştı. Fakat son anda onları farklı bir önlüğe sarmaya karar vermişti. Annesinin ölmeden önce yaptığı güvercin grisi keten kumaştan, daha kaliteli bir önlüktü bu. Lillibet bazıları artık yıpranmış ve lime lime olmuş olsa da bu önlükleri saklıyordu, şimdi aralarından en güzelini seçmiş, not defterlerini özenle ona sarmış, iğneyle kumaşı tutturmuştu. Annesinin önlüğünün ona iyi şans getireceğine inanıyordu.

Bohçayı okul kitapları gibi kollarında taşıyarak sessizce merdivenleri indi, onu at arabasının zeminine yerleştirdi, arabaya atladı ve dizginleri kavradı. O ağır ağır ilerlerken, hiç kimse yoktu etrafta. Olaysız bir yolculuğun ardından, yirmi dakika sonra mandıraya ulaştı. Yolda düşünebildiği tek şey, Joe Lattimer'ın New York'a göndereceği defterleriydi. Bu hayatının en heyecanlı günüydü. Kitabını dışarıya, dünyaya yolluyordu. Yolda, küçük korku dalgaları onu kavradı. Kitap ya kaybolursa? Ya ondan nefret ederlerse? Ya berbatsa? Ya ona gülerlerse, yazmayı beceremediğini söylerlerse? Fakat artık ne olursa olsun, bu riski alması gerektiğini biliyordu. Artık bu noktada geri dönemezdi. Kader o kitabı, o adresi karşısına çıkarmıştı. Şimdi onlara kitabı gönderip neler olacağını görmesi gerekiyordu. Hem annesinin önlüğü onu koruyacaktı.

İşçiler at arabasından süt güğümlerini indirdiler, Lilli de özenle sardığı bohçasını alıp Joe Lattimer'ın ofisine gitti. Kapısına vardığında, Joe bilgisayarında çalışıyordu, onun geldiğini gördüğünde başını kaldırıp gülümsedi. Lilli daha önce bilgisayar görmemişti fakat onun ne olduğunu aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Silahlı saldırı olayından sonra onlarla konuşmak için gelen bazı araştırmacılar dizüstü bilgisayar kullanıyordu. Fakat Lilli bunun kadar büyüğünü daha önce hiç görmemişti. Joe'nun gözleri ise onun kollarındaki keten kumaşla kaplı pakete takılmıştı.

"New York'a göndermemi istediğin paket bu mu?" diye

sordu. Lilli başını salladı, heyecandan nefessiz kalmıştı, gözleri ışıl ışıldı. "Bu küçük bir şey. Yarın sabah ilk iş gönderirim." Lilli üzerine özenli elyazısıyla New York'taki adresi yazdığı kâğıt parçasını uzattı. "Gönderen kısmına hangi adresi yazmamı istersin?" diye sordu Joe, vereceği cevabı tahmin edebiliyordu. Eğer kendi adresini kullanmak isteseydi, paketi yollamasını babasından da isteyebilirdi. Besbelli bu babasının bilmesini istemediği, tek başına yapmak istediği bir şeydi. Joe bunda bir zarar görmüyordu.

"İade adresi olarak mandıranın adresini verebilir misiniz?" diye sordu Lilli temkinlice.

"Elbette. Sorun değil." Joe paketi almak için uzandığında, Lilli sanki içinde Umut Elması varmış gibi dikkatlice verdi. "Çok önemli olmalı," dedi Joe biraz takılarak fakat onun için böyle olduğu çok açıktı. Kız ondan güçlükle ayrılıyordu, gözleri Joe'nun elindeki defterlerdeydi hâlâ. "Ona iyi bakacağız, söz veriyorum."

"Teşekkürler," dedi Lilli tek nefeste, ardından ofisi terk etti. Kısa bir süre sonra mandıradan ayrıldı, eve dönüş yolunda kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Sanki bebeğini bir kutuya koyup ne olduğu belirsiz bir yere göndermişti, üstelik onu ne zaman görebileceği veya yerine ulaşıp ulaşmayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Not defterlerini New York'a göndermek hayatında yaptığı en korkutucu şeydi. Fakat bunu yapması gerektiğini biliyordu. Annesi bunu isterdi. Ve bir sonraki adımda ne olursa olsun, bunu yaptığı için onunla

gurur duyardı. Müsveddesinin bir gün bir kitaba dönüşmesi uzak bir ihtimaldi, fakat belki Tanrı ona gülümser, şansı yaver giderdi. İşte, artık kitap yolculuğuna çıkmıştı.

14. BÖLÜM

Ofis binasının asansörünün yine bozuk olduğunu gören Bob Bellagio, bir küfür savurdu. Asansör son bir hafta içinde gün aşırı bozuluyordu. New York'ta öyle bir sıcaklık dalgası hâkimdi ki voltaj düşüklüğüne yol açıyordu. Kurucusu olduğu yayınevi Tribeca'da eski bir binanın beşinci katındaydı, yani merdivenleri tırmanmak zorunda kalırsanız sefilleri oynayacağınız kadar yüksekteydi. Üstelik şimdiye dek New York'ta kaydedilen en sıcak temmuzdu bu. Klima da, faks makinesi de o gün bozuktu. Aslında işe gelmesine pek gerek kalmamıştı fakat o işini hiç aksatmazdı. Beş katı büyük güçlükle tırmandı, yangın kapısını itip açtı ve beş yıl önce, otuz bir yaşındayken kurduğu işyerine girdi.

Hayatındaki diğer her şeyde olduğu gibi, bu işi kurması ve batmadan devam ettirmesi tam bir mücadele gerektirmişti. Birkaç harika yazarın kitabını yayınlamışlardı, bazıları biraz fazla sivri olsa da yetenekli olduklarını düşünüyordu. Eleştirmenler de onunla aynı görüşteydi fakat halk öyle düşün-

müyordu. Son iki yılda yayınevi iki ortalama başarı yakalamıştı ve bunlar onu açık tutmaya ve Bob'a umut vermeye yetiyordu. Artık turnayı gözünden vurmaları gerekiyordu. O ve editörleri, onlar için dönüm noktası olacak ve isimlerini duyuracak kitabın izini sürüyordu.

Bazen çalıştırdığı editörlerin, ortalama okura hitap edecek doğru kitabı seçemeyecek kadar zeki olmalarından veya edebi kaygılar gütmelerinden kaygılanıyordu. Çalışanları arasında iki Harvard, bir Yale, bir Princeton mezunu ve bir de devlet okulundan mezun olmakla beraber diğer hepsinden daha zeki olan bir editör vardı. Her biri sıradışı ve yenilikçiydi ve muhteşem fikirlere sahipti. Fakat Bob'un istediği, herkesi hayran bırakacak ticari bir başarıydı, fevkalade eleştiriler alıp Princeton Mezunlar Derneği'ndeki entelektüellerin satın alacağı bin adet kitap satmak değil. Bunu ekibine defalarca kez söylemişti. Zaman zaman bu idealist tutumlarının, hatta kendisinin bile, onları işsiz bırakacağından endişeleniyordu. İşleri pamuk ipliğine bağlıydı. Son iki başarıları onlara bir nebze daha iyi bir konum kazandırmıştı fakat rahatlaması için bu yetmezdi. Bob bir roket misali fırlayacak o özel kitabı arıyordu fakat bu konuda yalnız değildi sonuçta. Sektördeki diğer bütün yayıncılar aynı hedefi paylaşıyordu. Rekabet çetrefilliydi. Çok satacak popüler kurmaca kitapları genellikle daha büyük yayınevlerinden çıkıyordu. Bob'unki yüksek ideallerine karşın yazarlarına çok daha az ücret ödeyebilecek küçük ve bağımsız bir yayıneviydi.

Yukarıya vardığında nefes nefese kalmıştı. Hava boğucuy-

du, belki biraz yağmur yağsa rahatlardı. Bina adeta kavruluyordu, ofis boğucuydu. Hafta sonu için Hamptons'a davet edilmiş, fakat o burada kalıp çalışmaya karar vermişti. Üç yıldır üzerinde çalıştığı en iyi yazarlarından birinin yeni dosyasını okuyacaktı. Ayrıca birtakım masrafları kısmak için hesapları gözden geçirmeliydi. Yayınevi onun bebeğiydi ve her anını onu beslemeye ayırıyordu. Onu büyük bir başarıya kavuşturmaya ve bu işi kıvırabileceğini kanıtlamaya kararlıydı. Harvard'dan mezun olmuş, Columbia'da ticaret okumuştu; üç yıl Knopf'ta editör olarak çalışmış, ardından gözünü karartıp ayrılmaya karar vermişti. Bu işi kurmak hayatında aldığı en heyecan verici karardı. Şimdi, o büyük bir başarı yakalayana dek onu canlı tutmalıydı. O noktaya varacağını biliyordu. Az önce bir temsilciyle öğle yemeği yemiş, onu yoklayıp birkaç isim almaya çalışmıştı. Yaptığı işi seviyor, editörleriyle sık sık toplanıp yeni fikirler üretmeye çalışıyordu.

Ofisine giderken, Patrick Riley'in masasının yanından geçti. Pat, Harvard mezunlarından biriydi, İngilizce bölümünden onur derecesiyle mezun olmuştu, yirmi dokuz yaşındaydı ve Antik Yunan'daki yozlaşmış yaklaşımlar ile günümüz toplumuna etkileri hakkında bir kitap yazıyordu. Bob onu basmayı geri çevirmişti çünkü Pat'in annesi, büyükannesi, on sekiz kuzeni, Harvard'daki edebiyat profesörü dışında kimsenin bu kitabı almayacağını biliyordu. Pat Riley cin gibi zekiydi, sadece ticari başarı kazanacak bir niteliği yoktu, en azından bu kitapla. Gelgelelim, Bellagio Yayıncılık için birkaç harika kitap bulmuştu. Bunlar dünyayı çalkala-

masa da belirli bir başarı elde etmişti. Rönesans edebiyatı yüksek lisansını tamamladıktan sonra burada çalışmaya başlayan Pat, iki yıldır Bob'la çalışıyordu ve yardımcı editördü. O bir zekâ küpüydü. Ve Bob'un annesinin sözleriyle dağınık bir yatak gibi dolaşıyordu.

Pat'in saçları adeta rasta tutamlarına dönüşmeye başlamış, kabarık, kıvırcık, karman çorman, bakımsızdı, sanki yıllardır taranmamış gibi görünüyordu. Her gün işe gelirken üzerinde paralanan yırtık pırtık kot pantolonlar, kışın yırtık, yıpranmış eşofman üstleri, yazın da aynı şekilde hırpani, kendi tabiriyle "vintage" müzik grubu tişörtleri giyiyordu, bunların daha önce bazı rock yıldızlarına ait olduğunu iddia ediyordu; Converse spor ayakkabıları ise lime limeydi. Dediğine göre liseden beri çorap giymemişti. Bob onun bu sözlerine inanıyordu çünkü çocuk işe her gün bir gemi kazazedesi gibi geliyordu. Temsilcilerle de aynı kılıkla yemeğe çıkıyordu. Bunu Bob hariç hiç kimse umursamıyordu sanki. Pat öyle komik, öyle zeki, işinde öyle başarılıydı ki hiç kimse onun görüntüsüne kafayı takmıyordu. Bob onu yeteneği ve zekâsı için işe almıştı, giyim tercihleri için değil. Zaten Bob ona biraz daha uygun giyinebileceği önerisinde bulunduğunda da Pat yalnızca boş gözlerle bakmış ve başını iki yana sallamıştı.

Şirketin yöneticisi olarak Bob, olur da önemli biri çıkagelir diye, işe gelirken giyimine kuşamına özen gösteriyordu. Böyle biri asla gelmiyordu gerçi fakat Bob yine de yazın kumaş pantolon, ütülü kot pantolon, kışın da gri fanile, bazen fitilli kadife pantolon ve doğu düzgün bir gömlek giyiyordu

ve ofisinde ne olur ne olmaz diye daima bir kravat, bir resmi, bir de spor ceket bulunduruyordu. Pat ona tam bir burjuva olduğunu söyleyerek takılır, kendisinin kılık kıyafeti umursamamasının gerçek bir entelektüel olduğunu gösterdiğini söylerdi. Bob artık onunla bu konuyu tartışmayı anlamsız buluyordu.

Bob'un geleneksel yapıdaki ailesi, hırslı bireylerden oluşuyordu ve her biri de elini her attığında başarılı olmuştu. Babası bir beyin cerrahıydı, annesi büyük bir Wall Street hukuk firmasının ortağıydı, erkek kardeşi ise Morgan Stanley'de çalışıyor, yatırım bölümüne bakıyordu. Herkesin itibarlı bir mesleği vardı. Yalnızca Bob gözünü karartıp kendi işini kurmaya girişmişti ve bunu başarabileceğini, şirketini hedefe ulaştırabileceğini kendine kanıtlamak için canla başla çalışıyordu. Bazı günler bundan şüpheye düşse de bu uğurda her şeye razıydı. Önümüzdeki iki yıl tutunmak için bankada para vardı, eğer dikkatli olurlarsa ve hiç kimseye zam yapılmazsa sorun çıkmazdı, tabii o zamana dek Bob sağlam kitaplar çıkarmış olacaklarını, işlerin tıkırında gideceğini düşünmek istiyordu. Bu iş onun bebeği, kız arkadaşı, tutkusu, bütün hayatı olup çıkmıştı. Bu uğurda flörtlerden, duygusal ilişkilerden, spordan, gezmelerden, hatta seksten bile vazgeçmişti, sırf devamlı iş başında olmak, hafta sonları bile çalışmak için. Buna hiçbir kadın katlanmazdı ve son zamanlarda bu umurunda da değildi zaten. Son yıllarda tanıştığı kadınlar onun kalbini doldurmuyordu fakat mesele işine gelince durum farklıydı. İnsanların ona ayarladıkları rande-

vularda da canı sıkılıyordu. Erkek kardeşi bu konuda üzerine çok geliyordu. Paul, tıpkı anneleri gibi avukat olan bir kadınla evliydi ve iki çocuğu vardı. Bob ise son on yıldır bir kadından diğerine geçiyor, bazen de hayatında hiç kimse olmuyordu.

Bob, ne zaman erkek kardeşiyle yemek yediklerinde bu konu açılsa, "Kaderde varsa olur," diyordu.

"Sen kalbini açık tutmazsan olmaz," diye hatırlatıyordu Paul. "Sen Tribeca sokaklarında yürürken seksi mi seksi bir kadın öylece gökten kucağına düşmeyecek. Dışarıya çıkıp insanlarla görüşmen gerek." Bob'un da evlenip çoluk çocuğa karışmasını istiyordu. Otuz altı yaşındaki Bob'un geç bile kaldığını düşünüyordu. Son yıllarda ihtimalleri beşten üçe, üçten de bire inmişti.

"Randevuya çıkmak için vaktim yok. İşimi yoluna sokmakla meşgulüm," diyordu Bob sırıtarak. Bu gerçekten de umurunda değildi.

"Bana maval okuma, sırf tembelliğinden böyle," diyordu Paul. Bob ise gülmekle yetiniyordu.

"Evet, belki de öyledir," diye itiraf ediyordu. "Umurumda olmayan ve ilk beş dakikada bir daha görmeyeceğimi bildiğim kadınlarla randevuya çıkmanın ne anlamı var ki? Neden zahmet edeyim?"

"Çünkü doğru kişiye rastlayana dek belki yüz kişiyle tanışman gerekecek. İşler böyle yürüyor."

"Peki, o zaman, doksan dokuzuncu gidince beni uyandırırsın," diyen Bob, konuyu değiştirirdi. Erkek kardeşiyle iş konuşmayı ve aşk hayatı hakkında değil, yatırımları hakkın-

da tavsiyelerini almayı tercih ediyordu. Ayrıca beraber okula gittiği hiç kimse evlenmemişti. Bazılarının çocuğu olmuştu fakat pek çoğu bekârdı. Ağabeyi modaya ayak uydurmuyordu. Üstelik Bob, daha önce hiç âşık olmadığını söylemekten gurur duyuyordu. O işine âşıktı ve şimdiye kadar, kalbini işini kurarken olduğu kadar hızlandıran bir kadınla tanışmamıştı. O bir girişimci olarak doğmuştu. Erkek kardeşi ondan beş yaş büyüktü, bir başka kuşağa aitti, karısı, iki çocuğuyla Connecticut'ta yaşamayı, her gün trene binerek işine gidip gelmeyi seviyordu. Bob o şekilde yaşamak zorunda kalsaydı can sıkıntısından öleceğini söylerdi. O Tribeca'da, işyerinden üç sokak ötede bir dairede yaşıyordu ve her gece geç saatlere dek ve hafta sonları çalışıyordu.

Odasına giderken Pat Riley'nin masasında durdu ve masanın dağınıklığını görünce adeta tüyleri ürperdi. Sanki Pat masasını yıllardır temizlememişti. Bob onun bir şeyleri nasıl bulabildiğini merak ediyordu. Her yerde kâğıt yığınları, notlar, telefon mesajları, kartvizitler, boş Starbucks bardakları ve üç sütun halinde dosyalar vardı.

"Bunlar ne böyle?" diye sordu Bob somurtarak. Koyu renk saçlı, kahverengi gözlüydü, parlak mavi gömleği, kumaş pantolonu ve makosenleriyle epey yakışıklı görünüyordu. Bugün sıcak olduğu için çorap giymemiş, fakat bunu kendine yakıştırmayı becermişti.

Masasında bir şeylere bakman Pat, "Meçhuller," dedi dalgın dalgın. Fare arayan bir kediye benziyordu. "Meçhuller" derken kastettiği, temsilcisi olmayan yazarların yolladığı

dosyalardı. Bunlar genelde epey kötü olurdu. Temsilciler önceden kitapları tanıttığından, elinize geçen malzemeyi biliyordunuz. Bunlar genellikle yazabildiklerini düşünen yeteneksiz kişilerce gönderilirdi. "Geri gönderecektim ama bir türlü vakit olmadı."

"Bunları okuyor musun peki?" diye sordu Bob. Evet deseydi şaşıracaktı.

"Asla," dedi Pat dürüstçe. "Zamanım yok ki. Ayrıca temsilciler beni bir on yıl idare edecek kadar dosya gönderiyor. Ve temsilcisi olmayan yazarlardan hiçbir zaman kayda değer bir şey çıkmaz. Eskiden okumaya çalışırdım ama artık yapamıyorum." Bob başını salladı. Onunla hemfikir olmakla beraber, nedense birini alıp sayfalarını çevirmeye başladı, ardından ikinci yığının arasında bir kumaş parçasına sarılı kabarık bir paket gözüne ilişti. Bir an şaşkın şaşkın durup baktı. Knopf'ta çalışırken aldığı başvuru dosyaları kahverengi zarflar veya kutularda gelirdi, kumaşa sarılı halde değil.

"Ne yapıyor bunlar böyle? Bize yollamadan önce dosyalarını donlarına falan mı sarıyorlar?" Dosyasını kıyafetine sarmış birini nasıl olup da ciddiye alabilirdi ki? Bob gerçekten afallayıp kalmıştı.

"Evet, biliyorum, çok fena," dedi Pat, Bob'un neye baktığını görünce. "Kız bunu bir kazağa mı ne sarmış. Iowalı bir çiftlik kızı işte. Unuttum şimdi. Onu geri yollamam lazım."

"Geri yollamak ne kadar zaman alıyor?" diye sordu Bob merakla; aniden bu sürecin ne kadar zalim olduğunu fark etmişti. İnsanlar kitaplarına yüreklerini döküyor, yayıncılara

gönderiyor, basılması için dua ediyorlardı, derken esasen onlara bu işi unutmalarını veya başka bir yeri denemelerini söyleyen bir mektup alıyorlardı.

"Birkaç ay alıyor," dedi Pat omzunu silkerek. "Galiba o kazağa sarılı olan bir aydır bizde. Paket geldiğinde dikkatimi çekmişti. Galiba genç. Bütün kitabı elyazısıyla yazmış."

"Umarım bize yollamadan bir kopyasını almış veya flaş belleğe kaydetmiştir," dedi Bob anlayışlı bir havayla, sonra da kitabı yığının arasından çekti. Şöyle bir incelediğinde, dosyanın gri keten kumaşa özenle sarıldığını ve iğnelerle tutturulduğunu gördü. Paketi çözerken az kalsın bu iğneler eline batıyordu, kumaşı açtı ve içindeki not defterlerini gördü. Neden bilinmez ama şimdi bu pakete karşı bir çekim hissediyordu, sanki büyülenmişti. Kumaşın maharetli bir el tarafından dikildiğini fark etti, iğneleri çıkarıp açtığında, bunun bir çocuğa ait olabilecek kadar küçük bir tür önlük olduğunu anladı. "Ne garip," diye mırıldanırken not defterlerinden birini açtı ve Arvupalılara özgü dantel gibi bir elyazısıyla karşılaştı. Kız onlara esas kopyayı yollamıştı, Bob onun bir kopya da kendine ayırıp ayırmadığını merak etti. Ya bu paketi kaybetselerdi veya atsalardı? Kızı düşünüp resmen titredi. Bir mektup yoktu, sadece Lancaster Pennsilvanyaa'daki bir mandıranın adresi yazılıydı; Bob'un gözleri irileşti ve Pat'a baktı. "Bir dakika, Iowalı değil. Pennsylvanialı, yani Amişlerin memleketinden." Önlüğü kaldırıp yeniden baktı ve bir anda ne olduğunu anladı. Bu genç bir Amiş kızının önlüğüydü. "Vay canına. Pat, bahse varım bu kız Amiş. Lanet

olsun, bu özel bir şey olabilir. Muhtemelen eli kalem falan tutmuyordur, ama bir göz atmaya değer. Pennsylvania'daki bir çiftlikte yaşayan bir Amiş kızından yansımalar ilginç olabilir, yazmayı beceremese bile."

"Hiç güvenme," diye mırıldandı Pat, o karman çorman masasında bakındığı şeyi aramaya devam ederek. "Yazabilseydi, bize iç çamaşırına sardığı not defterleri yollamazdı."

"Eğer gerçekten Amişse bilgisayarı, hatta telefonu bile yoktur. Fotokopi makinesi de. Hatta bu muhtemelen tek kopyadır."

"Bak işte bu bir lütuf olurdu," dedi Pat gaddarca, Bob ise bir eliyle not defterlerini, diğer eliyle de önlüğü kavramıştı.

"Bugün yemek randevum yok. Bu eğlenceli olabilir. Sen geri yollamadan önce birkaç sayfa okuyacağım."

"Keyfine bak," dedi Pat, ardından bir çekmeceden bir dosya çıkardı; kaybettiği kartviziti bulmaktan umudu kesmişti.

"İyi çıkmazsa yığının içine koyarım," dedi Bob. Odasına girdi, not defterlerini masasına attı ve ellerinde gri önlükle kalakaldı. Neden olduğunu anlayamıyordu ama onu giyen kadını düşündü, onun genç mi, yaşlı mı olduğunu, nasıl göründüğünü merak ederken buldu kendini. Amiş olması fikri onu büyülüyordu, bu kitabı kimin neden yazdığını bilmek istiyordu. Önlüğü dikkatle masasına koydu ve ilk not defterini açtı. El yazısı ince, eski tarz fakat güçlüydü, sanki genç birinin elinden çıkmıştı. Kimliğine dair tek ipucu, ismiydi. İlk sayfadaki başlığın altına cesurca "Lillibet Petersen" yazmıştı.

Yavaş yavaş okumaya başladı, okudukça sözcüklerin

dokunuşuna kapılıyordu. Üslubu, okudukça hemen alıştığı etkili bir ahenge, güçlü bir sese sahipti, Bob'un hoşuna giden bir sözcük ustalığı vardı. Ona biraz Jane Austen'ı hatırlatmıştı fakat ondan daha taze, güçlü, yeni bir tarzı vardı. Lillibet kesinlikle kendi sesine sahipti. Bob elyazısıyla yazılmış sayfaları okurken, Lillibet onu karakterleriyle de sarmaladı. Kitabın ana karakteri, ailesinin çiftliğini terk edip yeni maceralar aramak için dünyayı dolaşan genç bir kadındı; Lillibet'in insan, mekân ve durum betimlemeleri büyüleyiciydi. Bob çarçabuk ikinci not defterine geçti ve saatin beşi geçtiğini gördüğünde şaşırıp kaldı. Not defterlerini elinden düşürmemişti. Orada öylece otururken gülümsedi ve boşluğa baktı. Sanki Lillibet onunla beraber bu odadaydı ve masasının üstündeki önlüğüne bakarken, kudretli bir gücün onunla beraber olduğu, kaderin bu işte bir parmağı olduğu duygusuna kapıldı.

Not defterini kapadı, masasında birkaç kâğıt imzaladı ve not defterlerini torbaya koyup son anda önlüğü de poşete koyarak ofisten altıda çıktı. Eve varıp okumaya devam etmeyi iple çekiyordu.

Yol üstünde sık sık yemek aldığı bir mezeci dükkânından salata aldı ve yirmi dakika sonra apartmana ulaşmış, kanepede oturmuş, yeniden Lillibet'in defterlerini okuyordu. Bir anda durdu, sanki ona bir mesaj göndermeliydi. Bu çekim öyle güçlüydü ki sanki uzansa ona dokunuverecekti. Bunun yerine ince önlükte ellerini gezdirdi.

"Lillibet, kim olduğunu bilmiyorum ama hikâyeni oku-

yorum. Seni duyuyorum," dedi fısıldayarak. Önlüğü yeniden bir kenara koyup okumaya devam etti. Not defterleri arasında dolaşarak gece yarısına kadar orada oturdu. Normalde hızlı bir okurdu fakat bu hikâyeyi iyice sindirmek, özümsemek istiyordu. Hikâyenin ne kadarının gerçek, ne kadarının kurgu olduğunu bilmiyordu fakat öyle ilgi uyandırıcıydı ki Bob gece boyunca okumayı sürdürdü ve sabaha karşı dördü biraz geçe bitirdi. Bunu yıllardır yapmamıştı. Yazdığı her şey onu tutsak almıştı, bütün karakterlerine âşık olmuştu, hikâyeyi geliştirme biçiminden büyülenmişti ve sonunda neler olacağını bilmek için sabırsızlanıyordu. Son sayfaları bitirdiğinde cin gibi ayıktı. Lillibet adeta parmakuçlarında ustaca dönüp havaya zıplamış ve inanılmaz bir yetenek gösterisiyle yere inivermişti. Bob son not defterini elinde tutarken, az önce okuduklarını düşündü ve ağzı bir karış açık kaldı. Pennsylvanialı bir çiftlik kızı veya bir kadın, artık her kimse, onu yerine mıhlamıştı ve bu sık olan bir şey değildi.

"Eyvahlar olsun, Lillibet Petersen! Sen kimsin? Bir melek gibi yazıyorsun, bir deha gibi düşünüyorsun ve beni deliye çeviriyorsun!" derken gülmeye başladı. Yıllardır okuduğu en iyi kitaplardan birinin elyazısıyla yazılmış ve bir önlüğe sarılmış olarak gönderildiğine ve meçhuller yığınının içinden çıktığına inanamıyordu. Ve onun hâlâ bir Amiş kızı olduğundan da emin olamıyordu. Kitabında hiç Amiş yoktu, belki de Amiş falan değildi. Sonuçta Lancaster Pennsylvania'da herkes Amiş olacak diye bir kaide yoktu. Belki de o sadece sıradan bir çiftlik kızıydı, fakat onda sıradan olan

hiçbir şey yoktu. O her kimse, muhteşem bir yazardı. Sanki kader ellerine bir elmas koymuştu. Odasına giderken Pat Riley'nin masasının yanından binlerce kez geçmesine karşın şimdiye dek meçhuller yığını bir kez olsun dikkatini çekmemişti. Lillibet'in önlüğe sarılmış müsveddesi onu büyülemişti. Bu ancak kaderin işi olabilirdi.

O gece not defterlerini düşünmekten uyuyamadı ve cumartesi günü onları biraz daha okudu. Sonra bir yürüyüşe çıkıp ofisinde durdu, nereye giderse gitsin hikâye onu takip ediyordu sanki. Lillibet onu delirtiyordu. Bob çoktan pazartesi günü onunla görüşmek için mandırayı aramaya karar vermişti bile. Bu hayatının en uzun hafta sonu olmuştu. Sanki onun cevabını bekliyordu kız ve Bob onu bekletiyordu. Pazartesi sabahı evden telefon etti ve telefonun açılmasını beklerken onun önlüğüne baktı.

Mandıra cevap verdiğinde Lillibet Petersen ile görüşmeyi istedi ve orada öyle biri olmadığı cevabını aldı. Bir anda, onun takma isim kullanmış olabileceğini düşünerek panikledi fakat iade adresi doğru olmalıydı. Belki de mandıradaki biri onun kim olduğunu biliyordu.

"Orada bir genel müdür veya bir yetkili var mı acaba?" diye sordu Bob, midesinde tuhaf bir kıpırdanma hissederek. Sanki elinde cam ayakkabıyı tutuyordu ve sahibini bulabilmek için bütün Lancaster'ı araması gerekecekti.

"Joe Lattimer var," dedi hattın diğer ucundaki kişi. Bob'u beklemeye aldı, üç dakika sonra Joe'nun sesi belirdi.

"Joe Lattimer, buyurun," dedi sert bir ses. Bob durumu

izah etmeye çalışırken sanki dili bağlanmıştı. Bu kadının neden üzerinde böyle bir etki bıraktığı konusunda en ufak bir fikri yoktu fakat sanki bir tsunami tarafından sürükleniyordu.

"Merhaba. Ben Robert Bellagio. New York'ta bir yayıncıyım. Bir veya iki ay önce elime bir dosya geçti, Lillibet Petersen isimli bir kadından gelmiş, tabii bu gerçek adıysa. İade adresi olarak sizin mandıranız yazılmış fakat operatör kim olduğunu bilmiyor. Siz kendisini tanıyor musunuz?" Joe Lattimer, dinlerken gülümsüyordu. Bunu çoktan unutmuştu bile. Bob onun hafızasını hemen tazelemişti tabii.

"Evet, onu tanıyorum," dedi Joe Lattimer, Bob ağır ağır, uzun bir nefes verdi. "O dosyayı ben yollamıştım. Epey zaman geçti diye hatırlıyorum. Haklısınız, sanırım birkaç ay olmuştur. İçinde ne olduğunu bana söylememişti. Galiba bir önlüğe sarılı birkaç defter. Demek bir kitap yazmış." Joe etkilenmişe benziyordu. Paketi onun için gönderdikten sonraki birkaç günden beri onu görmemişti. Sütü yine kardeşi Willy getiriyordu. Lillibet'in gelmesi için hiçbir neden yoktu. Evde işi başından aşkındı.

"Aynen, bir kitap yazmış," dedi Bob. "Hem de olağanüstü bir kitap. Ona ulaşabileceğim bir telefon var mı acaba? Sizi bunlarla uğraştırdığım için üzgünüm. Sadece ona nasıl ulaşabileceğimi bilmiyorum. Bir mektup yazmamış, sadece sizin adresiniz var elimde."

"Hayır, hiç uğraştırmıyorsunuz. Onun telefonu yok. Babasının telefonu yok."

O an Bob derin bir sessizliğe gömüldü, ilk tahmininin

doğru olup olmadığını merak ediyordu. "O Amiş mi?" diye sordu Joe'ya temkinlice, bunun kulağa garip gelmemesini umuyordu.

"Evet, öyle. Onlar Eski Düzen Amişleri, babası da kilisenin ihtiyarlarından. Tahminimce Lillibet'in bir kitap yazdığını bilmiyordur. Bunun inançlarına uygun olduğunu sanmıyorum. Peki, Amişlerle ilgili bir şey mi yazmış?" diye sordu Joe, Bob'un söyledikleri onu meraklandırmıştı.

"Hayır. Hiçbir yerinde Amişlerle ilgili bir şey geçmiyor. Sadece adresiniz dikkatimi çekti. Orası Amişlerin yaşadığı bölge değil mi?"

"Aynen öyle. Lillibet'in babasıyla otuz yıldır çalışıyoruz. Ailem de aynı şekilde. Ondan süt alır, peynirlerini yaparız. Babası hayal edilebilecek en imanlı Amiş'tir. İyi adamdır."

Bob şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. "Gelip onunla konuşmak istiyorum. Sizce bu mümkün olur mu?"

"Ben olsam bunu denemezdim. Amişler çok kibar insanlardır, fakat İngilizleri aralarına almazlar. İçlerine kapalı yaşarlar ve bizden de buna saygı göstermemizi beklerler." Joe kırk yıl önce o kıza âşık olduğunda bunu tecrübe etmişti. Bob da buna benzer şeyler duymuştu duymasına ama burada çaresiz hissediyordu ve Lillibet'e nasıl ulaşacağı konusunda en ufak fikri yoktu.

"İngilizler mi?" Bu sözcük dikkatini çekmişti.

"Yani yabancılar. Amiş olmayan herkes. Biz hepimiz onlar için İngilizleriz. Onlar on yedinci yüzyıldan beri aynı hayatı yaşıyorlar. Pek bir şey değiştirmediler. Çoğu hâlâ Al-

manca veya Almancanın bir türünü konuşuyor, tıpkı atalarının bu ülkeye geldiğinde yaptığı gibi. Kılık kıyafetleri bile aynıdır, eminim biliyorsunuzdur. Çiftliklerine giderseniz babası onu görmenize izin vermez. Kadınları konusunda çok korumacıdırlar. Ben Lillibet'i yalnızca birkaç kez gördüm. Kardeşleri hastayken süt bırakmaya geldiğinde ve kitabı size yollamam için bıraktığında. Onun için kaderin bir işi gibiydi sanki."

"Benim için de öyle," dedi Bob düşünceli bir sesle. "Adresimi nasıl buldu acaba."

"Hiçbir fikrim yok. Bana bir kâğıt parçasında yazılı olarak verdi."

"Kaç yaşında?"

Joe bir an düşündü, o gün gördüğü yüzü hayal etti. "Yirmilerinin başında. Kardeşlerine ve babasına bakıyor. Annesi buradaki silahlı bir saldırıda öldü. Cinnet geçiren silahlı bir adam okula girip annesini ve beş küçük kızı vurdu. Korkunç bir trajedi. Yedi yıl önce oldu."

"Bunu okuduğumu hatırlıyorum," dedi Bob fısıldarcasına. Bu bilgiler, okuduğu defterler ve onları yazan kişiyi biraz daha anlamasına yardımcı olmuştu. Fakat onun betimlediği bütün o yerleri nasıl bildiğini, onları nasıl bu kadar iyi yazabildiğini merak ediyordu; sonuçta babasının çiftliğini hiç terk etmemişti ve babası kilise ihtiyarlarından olduğuna göre çok sert biri olsa gerekti. Sonra Bob'un aklına bir fikir geldi. "Size bir e-posta yollasam, onun çıktısını alıp ona iletebilir misiniz? Herhalde bilgisayarları da yoktur."

Joe bunu duyunca güldü. "Tabii ki hayır. Elektrik yok,

telefon yok, elektronik aletler yok, bazı Amişlerin su tesisatı bile yok. Buraya geldiklerinde bilgisayarlar yoksa, şimdi de yoktur. Ama tabii, e-postanızı basıp ona ulaştırırım. Erkek kardeşleri her gün geliyor. Onlar genç çocuklar, herhalde ona iletirler. On bir, on iki yaşlarında hepsi. Bunu deneyebiliriz. Tabii gidip babalarına verme ihtimalleri de var." Bob bunu düşünememişti. Erişmenin imkânsız olduğu ve on yedinci yüzyılda yaşayan bir kız tarafından yazılmış fevkalade bir kitap vardı elinde. Bu, zaman makinesinde biriyle temasa geçmeye benziyordu. Fakat ne yapıp edip ona erişmeliydi. Pennsylvania'ya gidip onu görmek için yanıp tutuşuyordu. Ve bunu yapmaya kararlıydı da. Fakat önce onunla temasa geçmesi gerekiyordu. Onun başını belaya sokmak, babasının kendisiyle görüşmesini yasaklamasını istemiyordu, tabii Lillibet'in genç olduğu göz önünde bulundurulursa bu gayet mümkündü.

"Deneyeceğim," dedi Bob. "Ve yardımınız için çok teşekkürler." Mandıra sahibinin işbirliğine epey açık olduğunu fark etti birden. Tabii Joe'nun bu şekilde geçmişini andığını, Lillibet'in yüreğinde hassas bir yere dokunduğunu bilmesine imkân yoktu. Joe, annesini kaybeden bu kızın yaşadıklarını düşündükçe içi cız ediyordu. Belki de Lillibet'in bir dosta ihtiyacı vardı.

"Ne demek." O da Henryk Petersen'ı öfkelendirmek istemiyordu tabii. Fakat Lillibet'in kitabı New York'a yollamasına yardım etmişti ve şimdi de New Yorklu yayıncı kitabı sevdiği için bu işin bir yere bağlanmasını istiyordu. Bu onun

için heyecan verici olacaktı. "E-postanızı bir zarfa koyup kardeşleri geldiğinde teslim ederim."

"Çok teşekürler," dedi Bob ve telefonu kapadı. Joe Lattimer'ın anlattıklarını, Lillibet'i, yaşını, babasını, yaşamlarını, annesinin trajik ölümünü, bunun besbelli Lillibet'in yaşamında bıraktığı izi paylaştığı için ona minnettardı. Ve şimdi öğrendiği bilgilerden daha fazlasını bilmek istiyordu. Bu kız hakkında bir şeyler öğrenmeye karşı bitmek bilmez bir iştah geliştirmişti.

Joe'nun verdiği e-posta adresine kısa bir mektup yolladı. Lillibet'e söylemek istediği çok şey vardı, fakat onu korkutmak istemiyordu, bu nedenle son derece temkinli davranıp kısa ve öz yazdı.

"Bayan Petersen, ilgi çekici kitabınızı okuma zevkine eriştim. Uygun gördüğünüz bir zaman Lancaster'a gelip sizinle bu konuyu görüşmek ve onu yayımlama konusunda size bir teklif sunmak istiyorum. Lütfen bana sizin için buluşmanın ne zaman, nerede daha uygun olduğunu haber verin. Fevkalade kitabınız için tebrikler! Saygılarımla, Robert Bellagio." Altına da telefon numaralarını ve e-posta adresini ekledi. Lattimer'ın söyledikleri ışığında, Bob onun kendisine mandıranın sahibi aracılığıyla ulaşacağından emindi.

E-postayı Joe'ya gönderdi, artık geriye ondan haber beklemek kalmıştı. Joe ofisteki bilgisayarından e-postanın çıktısını aldı ve sonra Lillibet'in kardeşlerine vermek üzere onu bir zarfa koydu. İki işçisine, o gün oğlanlar geldiğinde kendisine haber vermelerini tembihledi. Uzun süre beklemesine gerek kalma-

yacaktı. Oğlanlar hemen öğlenden önce geldiler, Joe dışarı çıktı, babalarının nasıl olduğunu sorduktan sonra, ikizlerden birine zarfı uzattı. Oğlanlar tek yumurta ikiziydi, bu nedenle hangisiyle konuştuğundan hiçbir zaman emin olamıyordu. Zarfın üzerine Lillibet'in ismini yazmıştı, erkek kardeşine bunu ona muhakkak vermesini tembihlediğinde oğlan söz verdi. Sonra at arabasına atlayıp eve gittiler. Bazen yanlarında Willy de gelirdi fakat o gün yoktu; ikizler onsuz da sütü getirebiliyordu ve bunu defalarca kez yapmışlardı. Joe, misyonunu tamamlamış olarak, bu konuyu kafasından çıkardı. Fakat Bob Bellagio için aynısı geçerli değildi. Ofise gidip bütün gün Lillibet'i düşündü. Bu meseleyi Pat Riley ile konuşmaya gitti. Pat'in masası, hafta sonunda daha da karman çorman olmuştu; tabii böyle bir şey mümkünse.

"Önlüğe sarılı o defterleri okudum," dedi Bob. "Kitap, genç bir Amiş kız tarafından yazılmış inanılmaz bir eser. Ona bir teklif sunacağım. Tabii ona ulaşabilirsem," dedi Bob heyecanla.

"Nasıl yani? Bir yerlere mi gizlenmiş?"

"Öyle de denebilir. Amişler hakkında bir şey biliyor musun?"

"Pek değil," dedi Pat. "Bir garip giyiniyorlar, vicdani retçiler ve sanırım Pensilvanya'da yaşıyorlar."

"On yedi ila on sekizinci yüzyılda yaşıyorlar. O sıralar hayatlarında olmayan şeyleri şimdi de hayatlarına sokmuyorlar, buna telefonlar, bilgisayarlar, televizyonlar ve her türlü elektronik cihaz dahil. Çok kapalı bir mezhepler, kilise

ihtiyarları tarafından yönetiliyorlar, babasının onayını almadığım veya kız evden kaçmadığı sürece, ki böyle bir şey olası değil, onun yanına yaklaşamam."

"Tanrım, hapishane mi burası?" Pat etkilenmişe benziyordu.

"Gibi bir şey. Hallerinden memnunlarmış. Ve çok iyi insanlar oldukları söyleniyor. Sadece kadınların kitap yayımlatması konusunda ne düşündüklerini bilmiyorum. İçimden bir ses bundan hoşlanmayacaklarını söylüyor."

"Karanlık Çağlar'a hoş geldiniz," dedi Pat. "Kaç yaşında peki? On iki?"

"Yirmilerinin başında. Cemaatleri dışındaki insanlarla iletişim kurmaları yasak. Sadece kadınların değil, erkeklerin de. Anlayacağın, durum ilginç. Bu sabah ona bir e-posta yolladım, bir adam çıktısını alıp kardeşlerine verecek." Sonra Joe Lattimer'la olan sohbetinden bahsetti.

"Çok gizli kapaklı bir işe benziyor," dedi Pat sırıtarak, "ve haklısın, on yedinci yüzyıla ışınlanmak gibi. Belki kız ve kitap uğruna babasıyla bir düelloya falan çıkarsın. Veya erkek arkadaşıyla, tabii varsa."

"Bakalım nasıl gidecek," dedi Bob esrarengiz bir havayla. Editörüne bu kızın onu büyülediğini ve bütün hafta sonu onu düşündüğünü itiraf etmek istemedi. Bunlar deli saçmasıydı. Zaten bir Amiş kızından elyazısıyla yazılmış bir dosya almaları ve bunu yayımlamak istemesi yeterince garipti. Gelgelelim, kitap muhteşemdi ve Bob onun büyük ses getireceğine emindi, tabii şayet onu yayımlamayı başarabilirlerse.

Bunu bütün kalbiyle diliyordu. Ve bu arada da kızın önlüğü odasındaki masada duruyordu. Onu yanında getirmişti. Sanki onun çocukluk battaniyesi gibiydi. Bu kızın bir parçasını, onun bir eşyasını bir tılsım misali yanında taşımadan, yakınında tutmadan edemiyordu.

Margarethe, o öğleden sonra Lillibet ile dondurma yapmak için onlara gitmişti. Hava çok sıcaktı, bu nedenle Lilli, çalıştıktan sonra eve gelen kardeşleri ve babası için hoş bir sürpriz olacağını düşünmüştü bunun, Margarethe de ona yardım edeceğini söylemişti. Havadan sudan sohbet ediyorlardı. Birbirlerini önceki gün her zamanki gibi üç saat süren pazar ayininde görmüşlerdi. Margarethe, ona kızlarından birinin yine çocuk sahibi olacağını, daha yenilerde evlenen en küçük kızının da hamile olduğunu söyledi. Kız on yedi yaşındaydı. Lillibet o yaşta kızların evlendiğini, bir aile kurduklarını duyduğunda arada bir de olsa kendini çok yaşlanmış hissediyordu. O kadar uzun yıllardır yetişkin bir kadının hayatını yaşıyordu ki.

"Nathaniel Weiss yeniden kadınlarla görüşmeye hazır," dedi Margarethe, dondurma yaparlarken. Adam önceki yıl eşini kaybetmişti ve otuzlarının başlarındaydı. Karısı doğumda ölmüştü ve adamın beş çocuğu vardı.

"Ne güzel," dedi Lilli, umursamadığı belliydi.

"Yakışıklı bir adam." Margarethe şansını yine denediğinde Lilli ona gülümsedi.

"Hayır," diye kesip attı. "Ben üç oğlan büyüttüm ve babama baktım. Beş tane daha çocuğa ve bir kocaya ihtiya-

cım yok. Birkaç yıl sonra oğlanlar evlenip kendi hayatlarını kurduklarında, benim de yalnızca babama bakmam gerekecek. Neden her şeye yeni baştan başlamak isteyeyim ki? Sen on tane daha çocuğun olsun ister miydin?"

"Eğer Tanrı benim için bunu istiyorsa isterdim. Bizim kaderimizde boş durmak yoktur, Lilli," dedi Margarethe nazikçe.

"Ben hiç boş durmadım. Ama kendime ayıracak tek bir dakikam bile olmuyor." İstediği zaman saatlerce okumak, hayal kurmak, yazmak istiyordu. Margarethe kırk bir yaşındaydı ve on altısındayken evlenmişti, yirmi beş yılını çocuklar ve torunlarla geçirmişti, kocası yıllar önce ölmüş ve ona akrelerce arazi bırakmış olsa da. Cemaat ona o zamandan beri yardım ediyor, çocuklarının bakımında yardımcı oluyordu. Ve artık çocuklar çiftlikte çalışacak kadar büyümüştü.

"Sen bir daha evlenir miydin?" diye sordu Lilli merakla; gerçi bunu neden isteyebileceğini anlayamıyordu. Buna ihtiyacı yoktu ve hiçbir zaman yalnız kalmıyordu. Fakat ikisi yalnızca arkadaş olsalar da Lilli babasının ondan hoşlandığını biliyordu. Babası annesini ve onun şok edici ölümünü hâlâ unutamamıştı.

"Olabilir, adam bir anda kapıma geliverirse."

"Babam gibi mi?" diye sordu Lilli pat diye.

"Belki. Hiç sormadı ki ama. Onunla evleneceğimizi sanmam. Arkadaş olarak iyiyiz. Üstelik sen varsın. Evi çekip çevirecek bir kadına ihtiyacı yok." Ayrıca babası genç bir delikanlı değil, yetmişinde bir adamdı. Gerçi güçlü, dinçti ve

daha genç gösteriyordu. Margarethe, daima Lilli evlenirse Henryk'in de yeniden evlenmek isteyebileceğini düşünmüştü. Ama halinden memnundu. Cemaatte yaşarken, diğer kadınlarla arkadaşlıkların keyfini çıkarıyorlardı ve erkekler gerektiğinde her zaman yardım eli uzatıyordu. "Annene o kadar âşıktı ki bence onu atlatması yıllar aldı, belki de hâlâ atlatamamıştır." Lilli bu sözler üzerine başını salladı. O da annesini hâlâ özlüyordu. Annesi o kadar ince ve bilge, o kadar güzel, o kadar akıllı ve komikti ki. Eşi benzeri yoktu. Ne zaman ne yapması, ne söylemesi gerektiğini her zaman bilirdi. Ve bu daima en mükemmel cevap olurdu. Lilli bir gün onun gibi olabilmeyi diliyordu.

Henryk ile çocuklar, eve varıp da dondurmayı görünce çok sevindiler. Margarethe de akşam yemeğine kaldı. Çocuklarının hiçbiri artık evde değildi, dolayısıyla genç kadınlara göre daha fazla boş zamanı oluyordu; Lilli'nin ise oğlanlarla ilgili görevleri onlar yatağa girene dek bitmiyordu. Kışları da ikizlerle beraber ödev yapıyordu.

Henryk ile Margarethe bir süre oturup sohbet ettiler, ardından Margarethe eve döndü, Lilli biraz dikiş diktikten sonra çocukları zorla yatağa gönderdi. Tam ikizlere iyi geceler demişti ki Markus'un aklına bir şey geldi ve yataktan zıplayıverdi. O gün giydiği pantolonun cebinden bir zarf çıkarıp uysal bir gülümsemeyle ablasına uzattı.

"Sana bunu vermeyi unuttum. Mandıradan Bay Lattimer yolladı." Lilli kendisine bir mektup yollanmasına şaşırmıştı, çocukların odasından çıkarken onu açtı. Okurken yerine mıh-

landı, sonra hızlı adımlarla yatak odasına gitti ve yatağına oturdu. Bacakları öyle çok titriyordu ki ayağa kalkamıyordu bile. Az önce Bob Bellagio'nun kitabını ne kadar sevdiğini yazdığı mektubunu okumuştu. Mektubu özenle katlayıp hiç ses çıkarmadan onu döşeğinin altına yerleştirdi. Bir an sonra, babasına bakmak için aşağıya indi. Toprak sürmekle geçen uzun bir günden sonra koltuğunda uyuyakalmıştı. Hâlâ genç adamlar kadar aktifti fakat gece yorgun düşüyordu. Onu yavaşça uyandırıp yatağına yatmasını söyledi. Babası ona gülümseyip elini sıktı, birkaç dakika sonra da odasına çıktı. Lilli gaz lambalarını söndürdü, mumları üfledi ve yukarı çıktı. Sonra mektubu yeniden çıkarıp tekrar okudu; bildiği tek şey bir an önce mandıraya gidip ona cevap yazması gerektiğiydi. Fakat onu nasıl görebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu, o gece yatakta uzanırken annesine yardım etmesi için dua etti. Bu kitabı yazmasının annesinin fikri olduğundan emindi, bu nedenle şimdi onu bu maceranın sonuna kadar götürmesi gerekiyordu.

15. BÖLÜM

Willy ertesi gün de babası ve ağabeyleriyle tarlada çalıştığından, ikizler mandıraya sütü bırakmaya tek başlarına gidecekti; Lillibet onları durdurdu ve onlarla geleceğini söyleyerek onları şaşırttı. Başında bonesi vardı ve gitmeye hazırdı.

"Neden? Gelmene gerek yok ki." Çocuklar rahatsız olmuşlardı. Ondan uzalaşmak, sütü tek başlarına dağıtmak hoşlarına gidiyordu. Lilli sürekli onları bir şey yüzünden azarlıyor veya ne yapacaklarını söylüyordu. Will de onlara bağırıyor, kulaklarına vuruyordu. Lattimer Mandıra'ya yalnız gitmek çok daha zevkliydi. Lilli son anda at arabasına atlayıp bonesinin kurdelelerini bağladığında moralleri bozulmuştu.

"Sizinle gezmek zevkli ve bütün işlerimi bitirdim." Aslında bitmemişti ama başka geçerli bir bahanesi yoktu. Mektubu cebine koymuştu, Bob Bellagio'nun bütün irtibat bilgileri şimdi yanındaydı. Joe Lattimer'ın telefonu kullanmasına izin vermesini umuyordu. Ona verdiği zahmetten ötürü suçlu hissediyordu fakat o dış dünyayla tek bağlantısıydı ve Bob Bellagio'ya fikrini değiştirmeden önce ulaşmak istiyordu. Böyle bir ihtimal

olmadığını bilmiyordu tabii.

Onlarla mandıraya çok daha çabuk vardı; kardeşlerini babaları için keçi peyniri almaya yolladı, sonra orada olmasını umarak Joe Lattimer'ın ofisine gitti. Telefonun nasıl kullanıldığını bilmiyordu. Zaten onun izni olmadan bunu yapamazdı da. Fakat neyse ki o kaygılı bir ifadeyle içeri girdiğinde Joe masasında oturuyordu.

"Merhaba Bay Lattimer. Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi kibarca. Kardeşleri işini bitirmeden önce yayıncıyı aramak istiyordu; neyse ki şimdi ağılın arkasında iki genç işçiyle çene çalıyorlardı ve işlerini ağırdan alıyorlardı.

"Geleceğini tahmin etmiştim," diyerek gülümsedi, "sana dün yolladığım mektuptan sonra yani. O çok önemli bir şey. Çok iyi bir kitap yazmış olmalısın." Etkilenmiş gibi bir hali vardı, Lilli ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ona bir cevap yollamak ister misin?" diyerek ilk adımı attı Joe.

Lilli nefesini tutarak, "Arayabilir miyiz?" dediğinde Joe başını salladı, ardından Lilli cebinden çıkardığı mektubu ona uzattı. Joe tuşlara bastı, bir dakika sonra da telefonu ona uzattı. Lilli telefon çalarken bekledi, derken hemen bir ses belirdi. Joe Lattimer onu izlerken ne söyleyeceğini bilmiyordu. Joe telefonu tutan elinin titrediğini görebiliyordu.

"Bay Bellagio ile konuşabilir miyim acaba?" dedi dikkatle, seslerin bu kadar net olmasına çok şaşırmıştı. Telefonun diğer ucundaki kadın sanki onunla aynı odadaydı. Lilli belki yüksek sesle konuşması gerekeceğini düşünmüştü ama buna gerek kalmamıştı.

"Bir bakayım, burada mı." Ses kaybolduğunda, Lilli

panik içinde Joe Lattimer'a baktı.

"Sanırım gitti."

"Muhtemelen beklemen gerekiyordur," diye açıkladı Joe. "Bekle sadece. Geri döner birazdan." Bir dakika sonra kadın dönmüştü.

"Sizi bağlıyorum. Kim arıyor diyelim?"

"Lillibet Petersen," dedi tane tane, adamın onu hatırlamasını umuyordu. O önemli, meşgul biriydi, belki de kendisini unutmuştu.

Operatör Bob'un ofisini aradı, hatta Elizabeth Petersen olduğunu söylediğinde, Bob ismi yanlış söylemesine karşın onun kim olduğunu biliyordu. Mektubunu aldığında aramasını umuyordu. Ve uzun sürmemişti bu.

"Bayan Petersen?" Bob telefonu hemen açtığında, Lilli bir an irkildi. Sanki bu sesi daha önce duymuştu. Bir yanı ona çok tanıdık geliyordu.

"Evet," dedi fısıldarcasına, onu duymak çok sarsıcıydı.

"Gelip sizi görmek istiyorum. Kitabınıza bayıldım. Onu basmak istiyorum," dedi Bob kendinden emin bir sesle. Lilli bir an sadece onun sesini dinleyerek sessiz kaldı.

"Teşekkürler." Telefonda konuşmaya alışkın değildi ve ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Bob da onun sesinin yumuşaklığını duymuş, korkmuş olabileceğini düşünmüştü. Onun daha önce telefonda konuşmadığı ve bunun nasıl olması gerektiğini bilmediği gelmedi aklına. Lilli için bu sihir gibi bir şeydi.

"Ne zaman görebilirim sizi?" diye sordu yavaşça. Lilli biraz rahatlamıştı.

"Bilmiyorum." Hiçbir yere gitmek için izin alamayacağını ve onunla buluşamayacağım itiraf etmek istemiyordu. O zaman adamın kitabını istememesinden korkuyordu. "Bilmiyorum... ne zaman olabilir." Bunu söylerken gözleri doldu. "Babam çok serttir," dedi alçak sesle.

"Anlıyorum," dedi Bob, şimdi ona sarılmak gibi delice arzular duyuyordu. Onun nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama tek yapmak istediği şey onu tanımadığı bir adama karşı korumaktı. "Belki mandırada buluşabiliriz, Bay Lattimer de olur? Bu sizin için daha rahat olur mu?" İşi onun için kolaylaştırmaya çalışıyordu, fakat ne kadar zor olacağını bilmiyordu.

"Evet. Denerim," diye söz verdi Lilli. Oraya gelebilmek için canını dişine takacaktı fakat bir şeyler ters gidebilirdi. Erkek kardeşleriyle mandıraya gitmek için bir nedeni yoktu, bu nedenle yeniden gelebilmesi için koşulların hiç pürüzsüz bir araya gelmesi gerekiyordu.

"Bu cuma sizin için uygun mu?" Perşembe akşamından arabaya atlayıp oraya gitmeyi düşünüyordu, böylece hiçbir gecikme olmadan orada olacaktı.

"Belki. Tabii çıkabilirsem," dedi Lilli dürüstçe. "Bu kolay değil. Çiftlikte yapmam gereken şeyler var. Babama ve kardeşlerime bakıyorum."

"Evet, tabii." Bob, onun hayatının nasıl olduğunu hiç bilmiyordu ama bunu hayal etmeye çalışıyordu. Bu onun aklının ermediği bir dünyaydı. "Saat kaç gibi uygun olursunuz?"

"Genelde sabah gelirler. Muhtemelen on birde, ama öğleni bulmaz."

"Ben ondan itibaren orada olacağım," diye söz verdi Bob, "yani olur da erken gelirsiniz diye. Gelebildiğiniz zaman gelin. Orada olacağım. Cuma günü görüşürüz... ve Lillibet... bu muhteşem kitap için, benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler. Bu büyük bir başarı elde edecek."

"Umarım öyle olur," dedi Lilli, bunun onun için de kendisi için de ne anlama geldiğini pek anlayamıyordu. "Benimle görüşmeye gelmek istediğiniz için teşekkürler. Böyle zor olduğu için üzgünüm." Neden bilmiyordu ama ona güveniyordu ve sanki onu tanıyordu. Bob da onun için aynısını düşünüyordu.

"Endişelenme. Bir çaresine bakarız."

"Teşekkürler," dedi yeniden, sonra da telefonu kapadı. Bob, onun gerçek sesini duymaktan ötürü sarsılmış halde, uzun bir süre onu düşünerek masasında oturdu. Lilli'nin sesi çok dokunaklı, çok genç, çok utangaç geliyordu. Bob'un istediği tek şey her şeyi onun için doğru yapmak ve kolaylaştırmaktı. Ve bir türlü nedenini bilmese de, cuma günü onunla buluşmasının hayatını değiştireceğini hissediyordu.

Lillibet telefonu kapatır kapatmaz, şoka girmişçesine baktı Joe Lattimer'a.

"Cuma günü geliyor. Kitabımı basmak istiyor."

Joe başını salladı. Bunu anlamıştı. "Babana söyleyecek misin?" Artık onun suç ortağı ve müttefiki olup çıkmıştı fakat bir şekilde doğru bir şey yaptığını hissediyor, bunun bir parçası olmaktan heyecanlanıyordu. Ya kitabı büyük ses getirirse?

"Evet ama şimdi değil," dedi Lillibet. "Beni durdurmasını

istemiyorum. Başta anlamayacaktır." Belki de asla. Fakat böyle bir şey için onu evlatlıktan reddedeceğini hayal edemiyordu. Hiçbir yere gitmiyordu. Burayı terk etmiyordu. Sadece kitabı basılacaktı. Bu kadar. Fakat babası bundan hoşlanmayacaktı. Bundan emindi işte.

"Bence bu çok heyecan verici," dedi Joe Lattimer ciddi bir sesle. "Çok gurur duyuyor olmalısın."

"Çok korkuyorum," dedi Lilli dürüstçe. Joe ona gülümsedi.

"Korkma. Bence her şey yolunda gidecek. Baban başta öfkelenebilir ama bunu aşacak. Sen yanlış bir şey yapmadın." Lilli, bunların doğru olmasını umarak başını salladı. "Cuma günü görüşürüz o halde."

"Tabii çıkabilirsem," diye fısıldadı Lilli. Fakat şimdi bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Joe Lattimer'a teşekkür edip kardeşlerini bulmak için çıktı. Ağılın arkasında işleri henüz bitmişti. Babalarının istediği peyniri almalarını bekledi, sonra hep beraber at arabasına bindiler. Onun Joe Lattimer'ı görmeye gittiğini bile fark etmemişlerdi, o kadar çok eğlenmişlerdi ki. Eve dönüş yolunda Lilli sessizdi. New York'la yaptığı görüşmeyi düşünürken kalbi yerinden çıkacak gibi oluyordu. Ne yapıp edip cuma günü onlarla beraber buraya gelmesi gerekiyordu.

Bob Bellagio, çarşamba günü ağabeyi Paul ile Wall Street'te ikisinin de sevdikleri bir restoranda öğle yemeği yedi. Paul'un üzerinde çalıştığı büyük bir anlaşmadan ve müşterilerinden biri için borsada hallettiği büyük bir işten,

oğlunun okuldaki başarılarından bahsettiler. Onun hayatında her şey mükemmel gidiyordu veya hâlâ işlerini yoluna sokmaya uğraşan, bir aşk hayatı olmayan, hiç evlenmemiş ve çocuğu olmayan kardeşine öyle geliyordu. Bob'un köpeği bile yokken Paul'un iki tane vardı. Üstelik mükemmel kadınla evliydi, karısı onun müşterilerini ağırlıyor, çocuklarını mükemmel bir şekilde büyütüyordu, buna piyano, Çince, sörf dersleri de dahildi, ayrıca Küçükler Ligi'nde gönüllü işler yapıyor, ev işlerini bir İsveç saati misali tıkırında yürütüyordu. Bob, ağabeyinin yanında hep bir zavallı gibi hissetmişti kendini, sanki bir şekilde çuvallamıştı. Paul'un karısı da avukattı ama çalışmıyordu. Bob'un istediği tek şey kitaplarını basmaktı. Onların başarılarının yanında bu öyle önemsiz kalıyordu ki. Tek istediği, son beş yıldır uğruna ter döktüğü işinin onaylanması için çok satanlarda bir numaraya oturacak bir kitap yayımlamaktı.

"Bu hafta kayda değer bir şey bulmuş olabilirim," dedi Bob yemeğin sonuna doğru heyecanla. Oturduklarından beri Paul hakkında konuşuyorlardı. Genelde böyle olurdu zaten, tabii Paul ona hayatında yaptığı sayısız hatayı ve yapması gerekenleri anlatmazsa. Çocukluklarından beri ilişkileri böyleydi. Paul mükemmeldi. Bob yetersizdi. Ebeveynleri de bunu böyle görüyordu, en azından Bob böyle düşünüyordu. "Bir Amiş kızı tarafından yazılmış inanılmaz bir kitap. Tamamen şans eseri denk geldim. Yarından sonraki gün onunla görüşmeye gideceğim ve kitabı alacağım."

"Bu muhteşem." Paul onun için içtenlikle sevinmiş gibiy-

di. Her zaman öyleydi zaten. Hayal kırıklığı ve karşılaştırmalar daima sonra gelirdi. "Amiş bir kızın yazdığı bir kitap neye benzer acaba?"

"Muhteşem bir şeye benzer. Tıpkı modern bir Jane Austen gibi. Hatta ondan bile iyi."

"Bu satar mı?" Kardeşi için endişelenmiş gibi görünüyordu. Yıllardır çok sıkı çalışıyordu fakat henüz başarılarının kanıtı bir şey elde edememişti.

"Satacak. Peynir ekmek gibi hem de," dedi Bob ve bunu söylerken garip bir özgüven hissetti. Sanki kutsal kâseyi bulmuştu. Sanki bir sihirbazlık numarasının nasıl yapıldığını öğrenmişti. Lillibet'in kitabının muhteşem bir başarı olacağına emindi.

"Kız kim?"

"Tek bildiğim, Amiş, yirmilerinin başında ve deli gibi yetenekli olduğu."

"Eskiden mi Amişti, yoksa şimdi de öyle mi?"

"Şimdi de öyle."

"Vay canına, bu çok ilginç. Ona su tesisatı kullanmayı öğretebilir ve *Today* şovda inek sağdırabilirsin. Onu pazarlamayı nasıl başarmayı düşünüyorsun? Sonuçta dağlar kızı Heidi falan değil mi?" Bob ağabeyinin sözcük kullanımındaki ustalığından nefret ediyordu. Tıpkı hâlâ hepsini gerek yazıyla gerek konuşarak darmadağın etme yetisine sahip olan anneleri gibi.

"Onunla henüz tanışmadım. Sadece telefonda konuştuk."

"İyi bari, telefonu varmış. Bir an endişelendim."

"Telefonu yok." Bob ona gülümsedi, şimdi bir kereliğine endişeli hissetmiyordu ve ağabeyi onu korkutmuyordu. Artık gizli bir silahı vardı. Onun adı Lillibet Peterson'du ve rüya gibi yazıyordu. "Beni bir mandıradan aradı. Babası izin verirse onunla orada buluşacağım." Bu konuda kendisi de gergin olsa da ağabeyine işkence yapmaktan keyif alıyordu. Bunun bir yolunu bulmakta kararlıydı.

"Peki, izin vermezse?" dedi Paul merakla.

"Onu bulacağım. Bu kitabı kaybetmeye niyetim yok. Onu bizim meçhuller yığınında kazara keşfettim. Neden olduğunu söyleyemem ama bence bu kader."

"Ah, Tanrım," dedi Paul kardeşine bakarak. "Ona âşık olduğunu söyleme sakın. Âşık olmak için otuz altı yıl bekliyorsun, sonra da gidip bir Amiş kızına âşık oluyorsun. Lütfen bana yanıldığımı söyle."

"Ben onun kitabına âşığım. Okuduğunda sen de olacaksın. Bir melek gibi yazıyor."

"Tamam, hakkını veriyorum. Güncel edebiyattan gerçekten anlıyorsun. Sadece, onu sakın eve getirme."

"Nedenmiş?" dedi Bob, bu fikir merakını uyandırmıştı. Lilli onu büyülemişti ve telefonda sesi doğrudan kalbine gitmişti sanki. Günlerdir onun hayalini kuruyordu.

"Annem sinir krizi geçirir. Bir Amişe hazır olduğunu hiç sanmıyorum." Anneleri şehirdeki en sağlam avukatlardan biriydi ve onunla tanışmaya bir Amiş kızı getirme düşüncesi Bob'u güldürüyordu.

"Ona iyi gelebilir."

"Sen kitabı al yeter. Kızı çiftlikte bırak. Ayrıca güzel olmayabilir. Üstelik çok genç."

"Onu evlat edinirim o zaman," diyerek güldü Bob ve hesabı ödedi. Sıra ondaydı. "Nasıl gittiğini haber veririm."

"Tamam, kesinlikle haber ver. Ve unutma, bizim kaderimizde annelerimize benzeyen kadınlarla evlenmek var." Bu tam da Paul'un yaptığı şeydi, hem de ürkütücü bir benzerlik oranı tutturmuştu.

Bob, ender paylaştıkları bir anda dürüstçe, "Son otuz altı yıldır tam da bunu yapmamaya çalışıyorum," dedi. "Bunun benim için uygun bir şey olup olmadığından emin değilim."

"Amiş bir kız epey radikal kaçabilir," dedi Paul restorandan çıkarken. Ayrılırken, "Mandırada bol eğlenceler," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. Ardından Bob, dalgın dalgın ofise yürüdü. Cuma günü Lillibet ile buluşmayı dört gözle bekliyordu. Bunun olağanüstü geçeceğine dair tuhaf bir his vardı içinde. Sanki onu zaten tanıyordu. Kitaptaki sesi çok güçlüydü. Birinin yazdıklarını okuyarak ona gerçekten de âşık olmanın mümkün olup olmadığını düşündü. Belki de bu mümkündü. Hayatta bundan daha tuhaf şeyler de oluyordu sonuçta.

16. BÖLÜM

Cuma sabahı Markus uyandığında nezle olmuştu. Lillibet ona hazırladığı bitkisel ilaçtan, ballı çaydan getirdi ve onu yataktan çıkarmadı. İşlere Josiah'yı yolladı ve ona inekleri sağmasında yardım etti; işlerin uzadığını ve saatin geç olmaya başladığını üzülerek fark etti. Willy şafak sökmeden babasıyla beraber çıkmıştı. Josiah'ya süt güğümlerini at arabasına koymasında yardım etmişti. Ve sanki bir anda aklına gelmiş gibi yapıp onunla beraber mandıraya gideceğini söyledi.

"Tek başıma gidebilirim," dedi kardeşi, yine ablasıyla gitmekten ötürü morali bozulmuştu.

"Ben de öyle," dedi Lilli, "tabii burada Markus ile kalmayı tercih edersen iş başka." Kardeşi bir anda bu fikre daha sıcak bakıyordu. Her gün mandıraya gitmekten sıkılmıştı. Bir günü kendisine ayırıp evde oyun oynama ihtimali hoşuna gitmişti. "Gitmek benim için sorun değil. Siz suçiçeği olduğunuzda tek başıma gitmiş, işleri halletmiştim. Babam dert etmez."

"Tamam," dedi kardeşi arabadan inip ona gülümseyerek. Arkasını dönüp koşturmaya başladığında, Lilli her şeyin yolunda gitmesini sağladığı için içinden annesine teşekkür etti. Üstüne siyah bir elbise, temiz bir mavi önlük giymiş, siyah bonesini takmıştı. Birileri fark eder diye korktuğundan en güzel pazar elbisesini giymeye cesaret edememişti. Saat neredeyse on bire gelirken atı hareket ettirdi ve tırıs giderken kalbi yol boyunca çarptı. Atı olabildiğince hızlı sürdü ve on beş dakika sonra mandıraya ulaşmıştı. Joe Lattimer'ı koyu renk saçlı, lacivert ceketli ve kumaş pantolonlu bir adamla konuşurken gördü. O atın dizginlerini çekip durduğunda ikisi de ona bakıyordu, Lilli aşağıya atladı, mandırada çalışan çocuklara gelip süt güğümlerini almaları için el etti. İki adama doğru ilerlerken, bunun mümkün olmadığını bilse de lacivert ceketli adamı daha önce gördüğüne dair güçlü bir his vardı içinde; o yürürken adam da ona dikkatle bakıyor, gülümsüyordu. Lilli onların yanına vardığında çekingen hissetmiyordu, sanki bir arkadaşıyla tanışacaktı.

Bob, "Bayan Petersen," dedi elini ona uzatırken, Lilli eli tuttu, sonra gözleri buluştu. Lilli'nin iri, yeşil gözleri, bal rengi teninde parlıyordu ve sarı saçları bonesinin altından belli oluyordu. "Lillibet," dedi Bob, sanki onu tanıyormuş gibi. Lilli gülümsedi.

"Bay Bellagio, merhaba. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Geciktiğim için çok üzgünüm. Çok yoğun bir sabahtı."

"Yalnız geldin demek," dedi Joe Lattimer şaşırarak.

"Markus hastalandı ve Josiah da evde kalıp oynamaya

karar verdi. Şanslıydım." Rahatlamış görünüyordu. "Babam da bugün ağabeyimin çiftliğinde öğle yemeği yiyecek. Her şey mükemmel bir şekilde denk geldi." Joe daha sonra yanlarından gitti. Lilli de Bob'un adresinin yazdığı kitabı bulduğu banka doğru ilerleyen Bob'u takip etti. İşte, neredeyse iki ay sonra, bu bankta beraber oturuyorlardı. Sanki bir rüyaydı bu.

Bob, onun ne kadar genç, ne kadar canlı olduğuna şaşmış halde ona bakıyordu. Lilli bağcıklı çizmeleriyle kararlı adımlar atıyordu, gözlerinde alevler vardı. Beklediğinden daha farklıydı. Çok daha genç, güzeldi ve hiç de çekingen değildi. Birkaç dakika kitabından bahsettiler, şimdi Lilli'nin yavaş yavaş rahatlamaya başladığını görebiliyordu, bonesinin altından ona kaçamak bakışlar atarken muzipti, sonra kurdeleleri çözüp bonesini başından çıkardığında, Bob onun saçlarının ne kadar güzel olduğunu gördü ve apışıp kaldı.

"Üzgünüm, bunu yapmamalıyım. Ama bugün çok sıcak." Gözlerine bakıp ona gülümserken, saçları örülmüş altına benziyordu. Tam da Bob'un beklediği gibi, hatta daha güzeldi ve sanki o da kendisinden etkilenmişti. Birkaç dakika sonra, "Genelde İngilizlerle pek tanışmam," dedi. "Amiş olmayanlara öyle deriz. Tabii Bay Lattimer ile annemin öldüğü gün gelen polis hariç. Biz nadiren çiftlikten çıkarız."

"Evet, biliyorum." Bob onun sesinin tınısını dinliyordu ve onu daha önce duymuş olduğundan emindi. Nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, fakat telefonda da aynı şeyi düşünmüştü. Bir yerlerde tanışmışlardı, bu mümkün ol-

masa da. O büyüleyici bir varlıktı ve üzerindeki kıyafetler ona yakışıyordu. Sanki bir başka yüzyıldan kalma bir oyuncak bebekti. İş meselesine geri dönerek, "Kontratı görmek ister misin?" diye sorduğunda Lilli başını salladı. Her şeyi ona ayrıntılarıyla anlattı ve dürüst oldu. Ona yirmi beş bin dolarlık bir avans ve yüzde onluk bir telif hakkı vereceklerdi, bu bilinmeyen bir yazarın ilk kitabı için makul bir ücretti. Lilli için ise astronomik bir rakamdı. Bob, kontratı imzalamaya karar verme ihtimaline karşın çeki yanında getirmişti. Ona uzattı. Lilli afallayıp kalmıştı.

"O kadar parayla ne yapacağım?" diye fısıldadı.

Bob, "Bankaya koyarsın," diyerek gülümsedi. Bu anı onunla paylaşmak onu sarsmıştı. Bu kız bu yüzyıla ışınlanmıştı ve Bob da ona yardım ediyordu sanki. Kitabını okuduktan sonra hissettiği o koruma içgüdüsü devreye girmişti yine. Kız çok genç, çok hassas, aynı zamanda da çok güçlü ve bilgeydi. İncelik ve cesaretin, yaşlılık ve gençliğin garip bir karışımıydı sanki.

"Banka hesabım yok ki," dediğinde Bob başını salladı. Buna şaşırmamıştı.

"Burada, Lancaster'de bir tane açarız. Böylece paran hazır durur. Eminim Bay Lattimer bize nereye gideceğimizi söyleyebilir." Lilli başını salladı. Bu ona iyi bir fikir gibi geliyordu. Bob ona kalemi uzattı, o da kontratı imzalayıp ona geri verdi. İki kopya vardı, Bob birini ona verdi. Bu şimdiye kadar yaptığı en kolay anlaşma olmuştu, üstelik şimdiye dek aldığı en iyi kitaptı bu.

"Teşekkürler," dedi Lilli yavaşça, kalemi ona uzatıp

kontratın kopyasıyla çeki cebine koydu.

"Biraz editörlük gerekiyor. Editörlerimizden biri şimdi üzerinde çalışıyor. Eğer istersen sana bu konuda yardımcı olabilirim. Buraya gelebilirim veya sen New York'a gelebilirsin." Bob bunu söylediğinde Lilli'nin gözleri irileşti.

"Bunu nasıl yaparım ki?"

"Babanla konuşmam konusunda ne düşünüyorsun, Lillibet?"

"Hayır. Önce onunla benim konuşmam gerek. Kitap yüzünden çok öfkelenecek. Ayrıca New York'a gelmemi istemez. Ona söylemek için doğru bir zaman bulmam lazım. Beni aforoz etmesini istemem." Bunu söylerken çok ciddiydi ve korkmuş görünüyordu.

"Aforoz etmek mi?"

"Bizim uymamız gereken kuralları söyleyen Ordnung diye bir sistemimiz var. İhtiyarlar bu kurallara karar verir. Ve çok kötü bir şey yaparsan, seni aforoz edebilirler ve bir daha geri dönemezsin. Böyle bir şey olmasını istemiyorum. Burada yaşamak istiyorum ben." Sonra gözünde bir pırıltıyla ona baktı ve yumuşak sarı saçlarından bir tutam yüzünün kenarına düştü. "Ama New York'u görmek istiyorum. Belki bir gün babam buna izin verir, tabii kitapta yanlış bir şey anlatmadığımı anlarsa."

"Böyle bir şey yapmadın," diye telkin etti Bob onu. "Sen harika bir kitap yazdın." Bundan emindi ve her şeyin onun için yolunda gitmesini istiyordu. Cemaatinin ihtiyarlarının onu aforoz etmesini veya yollamasını düşünmek bile istemiyordu.

Böyle bir şey yaparlarsa Lilli ne yapardı? Modern dünyada kaybolurdu. "Eğer gelirsen New York'ta her şeyi senin için hallederiz. Seni buradan alması için bir araba yollarım. Ve New York'a geldiğinde de seninle ilgilenirim." Lilli başını salladı. Bunu yapacağından emindi, onun kibar bir insan ve iyi bir adam olduğunu görebiliyordu. Bunu babasına açıklamak ve anlamasını sağlamaktı zor olan.

Ona bakarken, Bob bankayı hatırladı.

"Şimdi gitmek ister misin? Çeki bugün bozdurabiliriz." Böylece bir şey olursa, parayı çekebilirdi. En azından parası olurdu.

"Sence yapabilir miyiz?" diye sordu Lilli merakla.

Joe Lattimer'ın ofisine gidip onunla konuştuklarında, adam Lilli'nin babasının kullandığı bankadan başka bir bankaya gitmelerini tavsiye etti. Yaklaşık iki kilometre ötede bir tane vardı, Bob'a yolu tarif etti.

"Sizi götürebilirim," dedi Bob. "Birkaç dakikaya dönmüş oluruz." Lilli ona bakıp başını salladı ve beraber dışarı çıktılar. Bob arabasını bir ağacın altına park etmişti. Lilli önce arabaya, sonra ona baktı.

"Daha önce hiç arabaya binmedim," dedi alçak sesle.

"Merak etme, çeki yatırır yatırmaz seni geri getireceğim." Lilli neden olduğunu bilemese de bu adama tamamen güveniyordu. Başını salladı, sonra Bob'un açtığı kapıdan içeri girdi. Bob ona emniyet kemerini nasıl takacağını söyledi; derken arabayı çalıştırıp harekete geçtiğinde Lilli kıkırdamaya başladı.

"Bu hayatımda yaptığım en çılgınca şey," dedi, gülmeden edemiyordu, Bob ise o korkmadığı için minnettardı. İyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyordu, Bob da halinden memnundu.

Bankayı kolayca buldular, Bob arabayı sağa çekerken Lilli etrafa büyülenmiş gibi bakıyordu. Bob onun kapıyı açıp inmesini bekliyor, fakat o öylece duruyordu. Sadece ona bakmakla yetiniyordu. "Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi, arabada neyin ne işe yaradığı konusunda kafası karışmıştı. Bob yeniden güldü, uzanıp kapısını açtı. Sanki beraberce başka bir gezegene iniş yapmışlardı.

"Şimdi arabadan inmen gerekiyor," dedi basitçe. "Önce kemerini çıkar." Bunun nasıl yapılacağını gösterdi. Sonra her şey gayet normalmiş gibi beraberce bankaya doğru yürüdüler. Ceketli ve kumaş pantolonlu adam ile Amiş kız. Bob ona bu süreç boyunca yardım etti. Neyse ki bankadakiler Amiş müşterilere alışkındı. Bob'un kefil olmasıyla, banka müdürü onu onayladı; Lilli'nin sürücü kimliği veya nüfus cüzdanı olmadığından, onun için bir sosyal güvenlik numarası başvurusu yapacaklarını söyledi. Adına bir hesap açıldı, eğer Lilli isterse bunu sonradan tasarruf hesabına çevireceklerdi. On dakikada hesap açıldı ve çek buraya yatırıldı. Ona geçici bir çek defteri verdiler, kalıcı olanıysa postayla göndereceklerini söyleyince, Lilli onlara mandıranın adresini verdi.

"Çek defteri eve gelirse babam kalp krizi geçirir," diye fısıldadı Bob'a.

"Evet, bence de," dedi Bob. Beş dakika sonra işleri bitmiş,

dışarı çıkmışlardı. Lilli sokağın aşağısında bir dondurmacı gördü. Bob'a onunla tanıştığı an baktığı gibi, o çocuksu ifadeyle baktı. Lilli ile olmak kafa karıştırıcıydı. Bir an bir çocuk, derken birdenbire bir kadın oluyordu.

"Bir külah dondurma için çek yazabilir miyim?" diye sordu ciddi ciddi. Bankadaki kadın ona nasıl çek yazılacağını anlatmıştı.

"Yazabilirsin ama şimdi gerek yok. Anlaşmamız şerefine sana bir dondurma ısmarlamaktan mutluluk duyarım."

"Çok kibarsın," dedi Lilli. Beraber dondurmacıya gittiler, Lilli bir top çikolata, bir top da muzlu dondurma istedi. Bob da çikolatalı fındıklı dondurma aldı. Beraber dükkândan çıkıp dondurmalarını yiyerek ağır ağır arabaya döndüler. Artık Lilli bir kitap anlaşması yapmış ve hesabında yirmi beş bin dolar olan bir kadındı. Resmen beş dakika içinde büyümüştü.

"Bu yüzden başım fena belaya girebilir," dedi dönüş yolunda. Fakat Bob da zaten bunun farkındaydı. "Seninle arabaya binmek. Anlaşma, kitap, para. Hatta dondurma."

"Sanırım dondurma için affedebilirler ama geri kalanı konusunda o kadar emin değilim," dedi Bob mandıraya yaklaşırken. "Sorun olmaz, değil mi Lillibet? Başını belaya sokmanı istemiyorum."

"Ben de öyle," dedi Lilli dondurma külahını bitirirken. "Herhalde bir çaresine bakarım. Bir süre hiç kimseye bir şey söylemeyeceğim. Zaten annem beni koruyacaktır." Bob'a hüzünlü, dalgın gözlerle baktı, sanki onunla uzun zamandır

arkadaşlardı ve onu koruyacağını hissediyordu.

"Telefonum sende var. Bir şey olursa beni aramanı istiyorum. Mandıraya gidip oradan birine beni arattır yeter. İhtiyaç duyduğun an buraya gelebilirim. Bugün yanlış olan hiçbir şey yapmadın. Muhteşem bir şey yaptın. Çok ama çok iyi bir kitap yazdın. Ve kitabın yayımlanacak."

"Keşke anneme bunu söyleyebilseydim. Ama biliyor. Seni bulmama ve bütün bunların olmasına yardım etti," dedi Lillibet ciddi bir sesle, araba mandıranın önünde durdu, Bob kontağı kapattı. "Kitabımı basmanı istiyordum. O yüzden seni bana yolladı."

"Benim de kaderimde seni bulmak vardı. Ben de bunu biliyorum. Her şey olması gerektiği gibi oluyor işte." Lillibet başını salladı ve arabadan indi. Bob'a ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

"Her şey için teşekkürler," dedi. Bob onu at arabasına kadar geçirdi.

"Edisyona hazır olduğumuzda sana haber veririm." Kitap bir yıl içinde çıkacaktı, yani daha zaman vardı. Bob onu telefonla arayabilmeyi dilerdi, fakat bunu yapamayacağını biliyordu. "Lattimer'a senin için bir e-posta gönderirim. Eğer ihtiyacın olursa ara beni," dedi. Lilli başını salladı, at arabasına atladı ve yuları eline aldı. Sonra eğilip Bob'un yanağına küçük bir öpücük kondurdu; tıpkı bir çocuk gibi.

"Teşekkürler. Çok iyi zaman geçirdim." Ona gülümsedi. Şimdi bonesini yeniden takmıştı, Bob onun çekingen bakışlı iri yeşil gözlerine, yumuşacık sarı saç tutamlarına dalmıştı.

O uzaklaşırken sanki kalbi kırılmış gibi hissediyor, onun arkasından koşmak istiyordu. Fakat Lilli şimdi onu takip edemeyeceği bir yere, kendi dünyasına, başka bir yüzyıla gidiyordu. Başını çevirip ona baktı, at arabasıyla köşeyi dönmeden önce el salladı, ardından gözden kayboldu. Bob da teşekkür edip vedalaşmak için Joe Lattimer'ın yanına gitti.

"O iyi bir kız," dedi Lattimer, dalgın dalgın bakarken. "Uzun zaman önce ona benzeyen bir kız tanıyordum. Lillibet böyle bir şey yaparak büyük cesaret sergiliyor. Babasıyla işler kolay olmayacak." Bunu ikisi de biliyordu fakat bazen işler yolunda da gidebiliyordu, örneğin bu kez yolunda gitmişti. Joe onun için mutluydu. Bob onda dürüst bir adam izlenimi yaratmıştı. "Amişler çok erdemli insanlardır." Bob başını salladı, hâlâ Lilli'yi düşündüğünden ne söyleyeceğini bilmiyordu. Üstelik az önce kariyerinin en iyi kitabını bağladığını biliyordu. Bu anlaşma ikisi için de bir lütuftu.

"Babası ne kadar katı?" diye sordu Bob, endişeli görünüyordu.

"Çok. Fakat adaletlidir. Onlar Ordnung'a göre, yani kurallara göre yaşarlar, ihtiyarlar bile. Babası bu kitabı duyunca iyi karşılamayacaktır. Kültürlerinde böyle bir şeye yer olduğunu sanmıyorum. Ve kadınlarını da evlerinden ayırmazlar. Lillibet böyle bir şey yaparak cesur davrandı. Umarım ikiniz için de her şey yolunda gider," dedi Joe içtenlikle. "Ben hiçbir şey söylemeyeceğim." Bob da Lilli'nin hatırına onun böyle bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Sonra iki adam el sıkıştı; Bob onun Lilli'ye benzeyen o kıza âşık olup olmadığını merak ediyordu.

Birkaç dakika sonra arabasına atlayıp evin yolunu tuttu. Bu hayatının en tuhaf, en iyi ve en sarsıcı günlerinden biri olmuştu. Eve dönerken düşünebildiği tek şey, çiftliğe, babasının ve kardeşlerinin yanına dönen Lilli'ydi. Onun ne yaptığını merak ediyordu fakat bunu hayal etmesi güçtü. O başka bir dünyaya aitti. Onu dondurmasını yerken düşündü ve gülümsedi. Onunla tanışmak hayatının en güzel hediyesi olmuştu. Tıpkı yazdığı kitap gibi.

17. BÖLÜM

O öğleden sonra Lilli çiftliğe döndüğünde her şey tıkırındaydı. Zaten sadece iki saatliğine kaybolmuştu ortadan fakat o anlaşmayı imzalayıp da parasını bankaya koyduğunda, bütün hayatı değişmişti. Çek defterini, bankanın verdiği kâğıtları ve anlaşmayı döşeğinin altına yerleştirdi, sonra Markus'la ilgilenmek için odadan çıktı ve ona bir tas çorba hazırladı. İşlerine koyulduğunda, Bob'un ne kadar iyi biri olduğunu düşünüyordu.

Babası için biraz dikiş dikti, Willy komşu çiftlikten arkadaşlarıyla yakınlardaki bir nehirde balık tutmaya gitmişti. Margarethe o öğleden sonra onu ziyaret etmeye geldi. Babası eve geldiğinde keyfi yerindeydi. Her şey pazar günü öğleden sonraya dek normaldi, ta ki komşularının birinin evinde düzenlenen pazar ayininden dönene dek.

Lillibet akşam yemeği için masayı kuruyordu, o sırada babası gelip onunla konuşmak istediğini söyledi ve oğlanları dışarıya yolladı.

"Bu hafta iki kez mandıraya gitmişsin, Lillibet," dedi

alçak sesle. Lilli, birinin onu Bob ile beraber veya onun arabasına binerken görmüş olabileceğinden korkarak, içinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti; bunu açıklamak imkânsız olacaktı.

"Evet, gittim baba. Bir gün çocuklara eşlik ettim çünkü evdeki işim bitmişti. Josiah da Markus hastayken biraz oyun oynamak istedi, ben de kendim gittim. Suçiçeği olduklarında da gitmiştim bir kez."

"Mandırada İngiliz bir oğlanla mı buluşuyorsun, Lilli? Lattimer'in işçilerinden biriyle? Artık evlenme yaşın geldi de geçiyor. Annen öldükten sonra bu konuda sana baskı yapmak istemedim çünkü oğlanlarla bana yardım etmene ihtiyacım vardı. Ama artık hazırım diyorsan, sana bir koca bulacağım. Pek çok adam seni sordu, onlara pek sıcak bakmadığın için burada kalmayı yeğlediğini düşünmüştüm. Bazı kadınlar evlenmek istemezler; eğer isteğin buysa benimle evde kalabilirsin." Aslında içten içe bunu istiyordu. "Ama bir İngilizle flörtleşmene izin vermeyeceğim, Lilli; yani yaptığın buysa. Ordnung'un bize ne söylediğini biliyorsun. Cemaatten biriyle evlenmek zorundasın. Dışarıya gidemezsin."

"Dışarı gitmeye çalışmıyordum baba," dedi Lilli gergince; o sırada bankadaki parasını düşünüyordu. "Mandırada kimseyle buluştuğum da yok, sadece at arabasında biraz gezmek istemiştim."

"Bana kalırsa artık bir kocanın, çocuklarının olması gerekiyor. Oğlanlar büyüyor. İkizler sonraki sene okulu bitirecek."

"Sil baştan çocuk bakmak istemiyorum baba," dedi Lilli

dürüstçe. "Bunu zaten annem öldüğünden beri yedi yıldır yapıyorum."

"Kendine ait bir aileye ihtiyacın var," dedi babası sertçe. Daha önce ona böyle bir şey söylememişti.

"Ama ben istemiyorum, baba. Koca da istemiyorum. Ben halimden memnunum."

"Sadece bir babanın, erkek kardeşlerinin olması doğal değil. Kendine ait bir ailenin, bir kocanın ve çocuklarının olması gerekir," diye ısrar etti babası. Çocuk sahibi olma arzusunu erkek kardeşlerine bakarken bütünüyle harcadığını anlamıyordu. "Klaus Mueller iyi bir adam. Senin için iyi bir koca olur. Yeniden evlenmeye hazır." Babasının ağzından çıkan sözcüklerle beraber, Lilli'nin yüreği burkuldu.

"Baba, adam elli yaşında."

"Ben de annenden neredeyse otuz yaş gençtim. Biz mutluyduk. Senin olgun bir adama ihtiyacın var. Genç bir adama göre fazla bilgesin."

"Ve âşık olmadığım bir adamla evlenmeyecek kadar da bilgeyim," dedi Lilli hemen. Gerçi daha önce hiç âşık olmamıştı, bunun şimdi gerçekleşmesini de beklemiyordu.

"Onu sevmeyi öğrenebilirsin. Annen biz evlendiğimizde beni hiç tanımıyordu. Babası onun için doğru tercih olduğumu düşünmüştü ve haklıydı da. Annen resmen bir çocuktu. Sen ise yetişkin bir kadınsın. İyi bir adamı sevmeyi öğrenebilirsin. Yapacak bir işin yok diye erkek kardeşlerinle at arabası yolculuklarına çıkıyorsan, hayatında daha değişik bir şeylere ihtiyacın var demektir."

"Evet, var," dedi Lilli alçak sesle. Onu dinlerken, artık ona yalan söyleyemediğini fark etti. Bunu deneyerek hata etmişti. "Başka bir şey yapmak istiyorum. Annem olsaydı bunu anlardı. Sanırım bunu yapmamı isterdi. Ve burada seninle kalmaya devam edebilirim." Anlamadığını görebiliyordu. Zaten nasıl anlayacaktı ki? Onun istediği, babasının aklına hayaline sığmayacak bir şeydi. "Ben bir kitap yazdım baba. Üç yılımı aldı. İyi bir kitap, tıpkı annemin bana verdiklerine benziyor. Bizimle ilgili değil. Amişlerle ilgili bir şey yok içinde. Sadece bir çiftlikte büyüyen ve dünyada seyahat eden genç bir kızla ilgili."

"Yapmak istediğin şey bu mu? Dünyayı dolaşmak mı?" Babası şok olmuştu.

"Hayır, ben burada mutluyum. Sadece yazmak istiyorum. Ordnung'da yazamayacağımı söyleyen bir kural yok." O da seyahat etmek istiyordu fakat bunu söylemeye cesaret edemedi.

"Ordnung'u senden daha iyi biliyorum. Senin bir yuvaya ve çocuklara ihtiyacın var, sonra zaten hikâye yazmaya ve kitap okumaya vaktin olmayacak. Eğer okumak istiyorsan İncil'i oku. Başka kitap okumaya gerek yok. Ve kitabını da unut."

"Yapamam baba," dedi Lilli fısıldarcasına. "Onu New York'ta bir yayıncıya gönderdim ve beğendiler. Bir sonraki yıl yayımlayacaklar."

"İzin vermiyorum!" diye bağırdı babası yumruklarını masaya vurarak. "Nasıl olur da arkamdan iş çevirirsin?"

"Özür dilerim baba. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Bu yüzden dua ettim. Ve bence annem bunu yapmamı isterdi." Bu hem cesurca hem de budalaca bir cümleydi.

"Annen benim iznimi almadan buna asla onay vermezdi. O itaatkâr bir kadındı. Kitap yayımlamana izin vermeyeceğim Lillibet. Onlara bunu yapmayacağını hemen söyle."

"Bunu yapmayacağım," dedi Lillibet yavaşça. "Onu yayımlamak istiyorum. Yanlış bir şey yapmadım ben."

"Bana karşı gelmen yanlış. Kitabı basmanı yasaklıyorum. Yazmanı da. İncil okuyacak, ben sana bir koca bulunca da evleneceksin. Zamanı geldi."

"Beni evlenmeye veya yazmayı bırakmaya zorlayamazsın. Beni bir mahkûma çeviremezsin baba."

"İngilizlerle mi yaşamak istiyorsun? İstediğin bu mu?" Lilli babasının kendisini tehdit ettiğini biliyordu fakat pes etmeyecekti.

"Hayır, istediğim bu değil. Ben burada, senin evinde kalmak, kardeşlerimle olmak istiyorum. Eğer kabul edersen yaşlı bir kadın olana dek burada kalacağım. Ama yazmayı bırakmayacağım. Ruhumun buna ihtiyacı var."

"Senin ruhun Tanrı'dan başka bir şeye ihtiyaç duymuyor. Benim çatımın altında yaşarken bir kitap yayımlamana izin vermeyeceğim. Şimdi odana git. Bu akşam yemeği kardeşlerinle ben yaparım. Bu kitap hakkında tek söz daha duymak istemiyorum. Onlarla bir anlaşma yaptın mı?"

"Bir kontrat imzaladım," dedi Lilli ses tonunu biraz yükselterek.

"O zaman onlara mektup yazıp fikrini değiştirdiğini söyle. Kitabı bastırman için seni zorlayamazlar."

"Sen de beni aksine zorlayamazsın," dedi Lilli gözlerinde alevlerle. "Sana karşı dürüst oldum. Sana bunu söyledim. Sana yalan söylemek istemiyorum."

"O anlaşmayı iptal edene dek bu evden çıkmayacaksın. Anlaşıldı mı? Eğer lafımı dinlemezsen seni aforoz ederim."

"Beni gitmeye zorlayamazsın. Gitmem." Daha önce hiçbir çocuğu ona karşı çıkmamıştı, Lilli odadan çıkıp basamakları tırmanırken, adam öfkeden titriyordu. Oğlanlar dışarıdan onun masaya vurduğunu duymuştu ve dışarıda durmuş, fırtınanın dinmesini bekliyorlardı. Korkunç bir şey olduğunu biliyorlardı fakat hiçbiri Lilli'nin bir kitap yazdığını tahmin edemezdi. Lillibet tek söz etmeden odasına çıktı. Akşam yemeği için aşağıya inmedi. Gece gözünü uyku tutmadı, kitabını, anlaşmayı düşünüp durdu; hiçbir güç bu anlaşmayı iptal ettiremeyecekti ona. Babası bile. Onu yayımlatmaya şimdi eskisinden daha da kararlıydı. Sabah aşağıya inip günlük işlerine koyuldu.

Babası günlerce bu konuyu açmadı, sonra yayımcılara kitabı geri çekmek istediğine dair bir mektup yazıp yazmadığını sordu.

"Hayır, yazmadım," dedi Lilli sessizce. "Söylemeyeceğim de." Bu kişisel bir çatışmaya dönmüştü. Sonraki iki hafta boyunca babası onunla konuşmadı. Lilli en sonunda çaresizlik içinde Margarethe'yi görmeye gitti. Kadın durumu biliyordu; Henryk bunu öğrendiği günden beri yakınıp duruyordu. Şimdi Lilli'yi evlendirmeye kararlıydı ve bunu daha önce yapmadığı için de pişmanlık duyuyordu.

"Zamanla kabullenir. Annen seninle gurur duyardı," dedi Margarethe şefkatle. Lillibet, onun bu sözleri karşısında afallamıştı. Margarethe, Rebekah'ya göre çok daha itaatkâr bir kadındı fakat şimdi Lillibet'in doğrusunu yaptığını düşünüyordu. Bu onun için büyük bir adımdı, Lilli eğer bir koca ve çocuk istemiyorsa hayatında bir şeylere ihtiyacı vardı.

Ne var ki Henryk geri adım atmayacaktı. Bu durum iki hafta daha böyle sürdü; babası onu azarlıyor, tehdit ediyor, onunla konuşmuyordu; onu aforoz etmekle tehdit ederken de gitgide daha kararlı, daha hiddetli hale geliyordu, yani Lilli cemaatten atılabilirdi. Buradan gönderilmek Lilli'nin en çok korktuğu şeydi, böylece eylül ayında Bob Bellagio'ya bir mektup yazarak olan biteni anlattı ve kitabın yayımlanmasına izin veremeyeceğini söyledi. Parayı geri yollayabileceğini söyledi ve bankanın ona verdiği geçici çeklerden birini zarfa koydu. Mandıraya yürüyüp Joe Lattimer'e mektubu verdi ve onu göndermesini rica etti. Eve döndüğünde babasına istediğini yaptığını söyledi; gözlerinde nefret vardı. Babasının umurunda bile değildi bu. Lilli, şayet kendisini evlenmeye zorlarsa cemaatten kendi isteğiyle ayrılacağını söyledi. Sonra odasına gitti ve üç gün boyunca çıkmadı. Sonra, gözlerinde donuk bir ifadeyle yeniden işlerine, kölelik hayatına kaldığı yerden devam etti. Margarethe, Henryk'e onun için cidden endişelendiğini, bu konuda hata yaptığını söyledi. Henryk, ona artık evlerine gelmemesini söyledi.

Bob mektubu aldığında, Lilli'nin öfkeli elyazısından ne

kadar üzgün olduğunu anladı; onun maruz kaldığı baskıyı, babasının tehditlerini düşünmek bile istemiyordu. Lillibet ona her şeyi olduğu gibi anlatmış, kitabı yayımlatamayacağını söylemişti. Mektubunu okuduktan sonra berbat hisseden ve onun ne kadar dağılmış halde olduğunu düşünen Bob, mektubun içindeki çeki yırtıp attı ve ertesi gün Lattimer Mandıra'ya gidip Joe'dan Lilli'nin adresini istedi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Joe ona. Bob'un gözlerinde ümitsiz bir ifade vardı.

"Babası kitabı bastırmasına izin vermiyor. Onunla bir de ben konuşmak istiyorum." Joe başını salladı, gerçi bunun bir işe yarayacağını sanmıyordu ama. Henryk Petersen inatçı bir adamdı, geleneklerinden ödün vermezdi. Fakat Bob'a evlerinin adresini verdi, içten içe onun doğruyu yapmış olduğunu umuyordu.

Öğleden sonraydı ve Bob mutfak kapısını çaldığında Lillibet akşam yemeği pişiriyordu. Kapıyı açtı ve sanki bir hortlak görmüş gibi baktı ona.

"Burada ne işin var?" Bob, onu son görüşünden beri zayıflamış olduğunu ve çok üzgün göründüğünü fark etti.

"Babanla konuşup kitap hakkında onu ikna etmeye geldim. Belki oturup okursa fikri değişir."

"Okumaz," dedi Lilli çaresizce. "Beni aforoz etmekle tehdit etti." Bob cebinden yırttığı çeki çıkardı ve onu Lilli'ye verdi. Sonra ona ciddi bir ifadeyle baktı.

"Li!li, kitabı bastırmak istiyor musun?" Kontrata karşın onu zorlamayacaktı. Lilli'nin kaybedecek çok şeyi vardı.

"Evet," dedi yavaşça. "İstiyorum. Ama aforoz edilmek de istemiyorum. Gidecek hiçbir yerim yok. Bu benim bildiğim tek dünya." Mutfağı inceleyen Bob, sanki zamanda yolculuk etmiş de on yedinci yüzyıla gelmiş gibi hissediyordu.

"Onunla konuşmama izin ver." Lilli bunun bir işe yarayacağını sanmıyordu ama oturma odasında beklemesine izin verdi ve ona bir bardak çay ikram etti. Sonra da akşam yemeğini hazırlamayı sürdürdü, böylece babası eve geldiğinde ikisini beraber görmeyecekti.

Henryk yarım saat sonra eve geldiğinde Lilli misafir odasında birinin onu beklediğini söyledi. Henryk şaşkındı, oturma odasına giderken Lilli de onu takip etti. Bob onu görür görmez ayağa kalktı, yüzünde sakin ve saygı dolu bir ifade vardı, ona elini uzattı. Henryk onun kim olduğunu bilmeden, uzanan eli sıktı.

"Bay Petersen, ben Robert Bellagio. Kızınızın kitabını basmak isteyen yayıncıyım. Bu inanılmaz iyi bir kitap. Hiçbir şekilde cemaatinizi utandıracak bir şey yok içinde, Amişlerle ilgili hiçbir şey söylemiyor. Ve onu okuyan insanlar kızınıza ve genç kadınlarınızın eğitimine büyük saygı duyacaklar. Bence okursanız onunla çok gurur duyacaksınız. Size bunu bizzat gelerek söylemek istedim. Yaşam tarzınıza büyük saygım var, fakat Lillibet'in de kitabını yayımlayabilmesini istiyorum. Bence bunu çok önemsiyor."

"Babasına itaat etmeyi önemsemeli asıl," dedi adam, "eğer bunu yaparsa onunla gurur duyacağım. Biz burada kurallara ve

yasalara göre yaşarız. Bu yasalara saygı göstermesi çok önemli." Yüzünde hiddetli bir ifadeyle Bob'a baktı, ardından biraz gevşedi ve oturmasını işaret etti. Kaba davranmak istemiyordu. "Buraya gelip benimle konuşmakla kibarlık etmişsiniz." Lilli babasının bu saygı dolu hareketi takdir ettiğini görebiliyordu. "Ama Lilli'nin kitabını bastırmasına izin vermeyeceğim."

"Bu konuda daha rahat hissetmenizi sağlamak için yapabileceğim bir şey var mı efendim?" dedi Bob fısıldarcasına. Lilli, iki adamın da birbirini tarttığını görebiliyordu. İki rakip karşı karşıya gelmişti fakat Bob'un bu maçı kazanamayacağı belliydi. Babası daha güçlüydü ve onun kurallarına göre oynuyorlardı.

"Yayımlamamakta hemfikir olmanız. O benim kızım ve bana saygı göstermek zorunda." Bunu erkek erkeğe söylüyordu.

"Ondan inanılmaz büyük bir fedakârlık bekliyorsunuz," dedi Bob ciddiyetle. "Bunun üzerinde üç yıl uğraşmış, geceleri oturup eliyle yazmış."

"Bunu yapmamalıydı. Burada yapması gereken daha önemli işleri var, babasına ve kardeşlerine bakmak gibi." Bob'a bencil, yaşlı bir adam gibi görünüyordu, fakat Bob saygıyla başını salladı. Her şeyi Lillibet için daha da beter hale sokmak istemiyordu. "Akşam yemeğinde bize katılacak mısınız?" diye sordu Henryk bir anda. "Beni görmek için uzun yol gelmişsiniz. Bu kitap sizin için önemli olmalı."

"Öyle," dedi Bob. Bunu söylerken özellikle Lilli'ye bakmadı. Babasını öfkelendirmek istemiyordu, niyeti sadece

onunla konuşmak ve bir şekilde aklını çelmekti. Şimdiye kadar bu konuda tek bir adım bile atamamıştı.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm o halde. Lilli onu yayımlamaya onay verdiğinde bu konuda ne düşüneceğimizi bilemezdiniz sonuçta. Bu yaptığı hiç de erdemli bir hareket değil. Kalır mısınız yemeğe?" diye sordu yeniden. Bob teklifi geri çevirmek istemedi. Ayrıca Lillibet'in yanında olmaktan, onun nasıl bir yaşam sürdüğünü görmekten hoşlanıyordu. Gördükleri onu afallattı. Sadece her şeyin arkaik basitliği değil, babasının Lilli üzerindeki hükmü de. Henryk kızını tatmin edecek şeyin, hak ettiği şeyin hizmet etmekle geçen bir ömür olduğunu düşünüyordu. Lattimer onun nasıl biri olduğunu, inatçı, zor, geleneklere bağlı bir adam olduğunu biraz çıtlatmıştı.

"O halde misafiriniz olmaktan gurur duyarım," dedi Bob alçak sesle. Lilli'nin babası başını salladı, onu diğer odaya davet etti, sonra ona çiftliği gezdirmek için dışarı çıkardı. İki adam çıkıp gözden kaybolduklarında, Lilli de titreyen dizleriyle masaya çöktü. Ardından Willy aşağıya indi.

"Şimdi neler oluyor?" Lilli ve babasının arasındaki savaş bir aydır bütün şiddetiyle sürüyordu ve hepsi, özellikle de Lilli bundan bıkmış usanmıştı.

"Kitabımı yayımlamak isteyen yayıncı burada. Babamı ikna etmek için gelmiş," dedi ümitsizce; Willy güldü.

"Babam onu vurmak için mi dışarı çıkardı?" Willy kendi şakasına kahkahayı bastı.

"Muhtemelen," dedi Lilli gülümseyerek. Sonra yemeği

kontrol etmeye gitti ve ocağı kıstı. O sırada Bob ile babası da ahırlarda dolaşıyordu; Bob ona elektrik, modern tarım uygulamaları, hatta bir traktör bile olmaksızın çiftliği nasıl yürüttüklerine dair zekice sorular soruyor, Lilli'nin babası da ona yaşamlarının basit ilkelerini, nasıl yaşadıklarını ve bunun neden daha iyi bir seçim olduğunu anlatıyordu. Bob bunu büyüleyici bulmuştu. Fakat iş Lilli'ye gelince öyle hissetmiyordu tabii, o arzu ettiği ve Bob'a göre de hak ettiği özgürlüklerden yoksundu. Kadınların bu toplumda bir rolü vardı, fakat bu çok eski, geleneksel bir roldü ve bütün önemli kararlar erkekler tarafından alınıyordu. Erkekler her konuda son sözü söyleme hakkına sahipti ve kadınlar üzerinde sarsılmaz bir hâkimiyetleri vardı. Henryk kadınların bu şekilde daha mutlu olduğunu söylemişti; Bob da onun bu söylediklerine inandığından emindi. O sağlam kanıları ve inançları olan dürüst, samimi bir adamdı.

Henryk aslında Bob'dan, gösterdiği saygı ve ilgiden hoşlanmıştı. Bir saat sonra eve geldiklerinde ikisi de gayet rahat görünüyordu. Lilli o zamana dek akşam yemeğini hazırlamıştı ve kardeşlerini aşağıya çağırdı.

İlginç ama epey keyifli bir akşam geçirdiler. Bob oğlanlara karşı da çok sıcaktı, çocuklar onunla konuşmaktan hoşlanıyordu. Sanki iki dünya arasında bilgi değiş tokuşu yapılıyordu. Bob, Amişlerin yaşam tarzı hakkında ciddi sorular soruyordu, çocuklar da Bob'u yaptığı şeyler, gezdiği yerler hakkında soru yağmuruna tutuyordu. Bu çok hoş bir akşamdı ve Bob ayrılmaya hazırlanırken, Henryk ona geldiği için

teşekkür etti; bunu kalpten söylediği belliydi. Bob'un tek ümidi ise Henryk'in geri adım atmasını sağlayacak tohumları atmış olduğuydu. Fakat henüz böyle bir işaret yoktu.

"Geldiğin için teşekkürler. Cesur davrandın," dedi Lilli ona arabasına kadar eşlik ederken. Babası bunu yapmasına izin vermişti. Bob'a güveniyordu. "Keşke ben de seninle gelebilseydim," dedi Lilli ümitsizce. İlk defa böyle bir şey söylüyordu, hem de bütün kalbiyle.

"Ben de," dedi Bob onun gözlerine kilitlenerek. "Baban çok sert bir adam."

"Evet, öyledir."

"Lilli, cidden, eğer böyle olsun diyorsan, kitabını basmayacağım. Bir kitap yayımlayacağım diye senin hayatım mahvetmek istemiyorum."

"Hayır, onu basmanı istiyorum." Gözlerinden kararlılık okunuyordu.

"Peki, ya seni aforoz ederlerse?"

"Bunu yapabileceklerini sanmıyorum. Gerekirse gidip Margarethe ile yaşarım, o annemin arkadaşı. Beni yanına alabilir." Ama bundan emin değildi. Eğer babası ihtiyarları onu aforoz etmeye ikna ederse hiç kimse ona yardım edemezdi, zaten kendileri de aforoz edilme korkusuyla buna cesaret edemezlerdi. Fakat Lilli babasının bunu yapmayacağını düşünmek istiyordu. O sert biriydi ama kızını seviyordu. Onu cezalandırabilirdi belki, ama onu aforoz etmezdi.

"New York'a gelebilirsin," dedi Bob buruk bir gülümsemeyle. "Hoşuna gidebilir."

"Bir gün bunu yapmak istiyorum. Belki bir ziyaret," dedi Lilli.

"Yapacaksın da." Bob, ardından onun elini sıktı. Birileri görür korkusuyla yanağını öpmeye cesaret edemedi. "Ayrıca editasyon süreci de var daha." Lilli başını salladı, bunu nasıl yapacaklarını hiç bilmiyordu. Özellikle de şimdi.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi yeniden, sonra Bob arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Uzun bir süre ona baktı ve yola koyuldu. Lilli onun arkasından el salladı, Bob ise onu terk ediyormuş gibi hissetmekten alamıyordu kendini. Onu orada, ortaçağ hayatında, babasının kontrolü altında, konuşacak, onu anlayacak, onu dünyanın kötülüklerine karşı koruyacak biri olmaksızın öylece bırakmaktan nefret ediyordu. Bu garip bir duyguydu. Lilli de sanki bir geminin geçip gitmesini izliyormuş gibi hissediyordu. Kendisi de o gemide, dünyadaki tek arkadaşının yanında olmak istiyordu. Eve dönüp de yukarı kata çıkarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Artık burası yuvası değildi sanki. Bir hapishanede yaşıyordu.

18. BÖLÜM

Bob'un beklenmedik ziyaretinden sonraki gün, Henryk kızıyla konuşurken çok hafif yumuşamış, nazikleşmişti. Bob'un saygı gösterisini iyi karşılamış, onun iyi bir adam olduğunu düşünmüştü; tabii o yaşta evlenmemiş olmasını garip bulmuştu fakat İngilizler zaten böyleydi. Ayrıca Lillibet'e kur yapmaya çalışmasından da endişe etmiyordu. Bob, Amişlere karşı bunu yapamayacak kadar hassas ve saygılıydı. Ayrıca onun derdi besbelli romantizm değil, işti. Fakat Henryk onu ne kadar severse sevsin, Lillibet'in kitabı yayımlamasına ne şimdi ne de daha sonra izin verecekti. Ailenin reisi olarak, Lillibet'in onun isteklerine uyum göstereceğini biliyordu. Başka çaresi yoktu, ayrıca aforoz edilmek de istemiyordu. Henryk gayet net konuşmuştu. O çok kararlı bir adamdı. Bob bunu gayet iyi anlamıştı.

Lillibet, Bob'un ziyaretinden sonra onunla tartışmadı. Fakat o da kararını vermişti. Kitabı yayımlatacaktı ve babasının onu aforoz edecek gücü kendinde bulamamasını dili-

yordu. Babasının onu sevdiğini biliyordu, o da babasını seviyordu. Babası ona kızacaktı fakat Lilli zamanla bunu atlatacağından emindi. O ve çocuklar, Lilli'ye çok ihtiyaç duyuyordu. Böylece işine gücüne baktı ve bu konuda onunla hiç konuşmadı. Onunla yüzleşmeye gerek yoktu. Kitabın yayımlanmasına bir yıl vardı. Ve şimdi en doğrusu gidip onunla yüzleşmek değil, bunu gizli tutmaktı. Yüzleşmek, ikisinin de öfkesini körüklemekten başka bir işe yaramıyordu.

Kitabın editasyon çalışması için ne yapması gerektiği konusunda Bob'dan haber bekliyordu, henüz bunu nerede veya nasıl yapacaklarını planlamamışlardı. Lilli, Bob'un dosyayı Lancaster'a yollamasının ve onun üzerinde tek başına çalışmasının en doğrusu olduğunu düşünüyordu, işi bittikten sonra onu mandıradan postalayabilirdi. Bob onun bu konuda kılavuzluğa ve danışmanlığa ihtiyacı olacağını düşünüyordu ve en azından bu seferlik onun ya şimdi kitabı üzerinde çalışan editörle ya da kendisiyle beraber yüz yüze çalışması gerektiğini düşünüyordu.

Lilli kontratı imzaladığından beri Mary Paxton dosya üzerinde çalışıyordu. Eylül ayının sonunda Bob'a dosyayı teslim etti. Tahmininden daha az iş çıkmıştı fakat birkaç değişiklik yapmak ve kimi yerlere son halini vermek gerekiyordu. Çaylak bir yazarın elinden çıkmış olan bu dosyanın temizliği onu şaşırtmıştı. Tabii Lillibet işinde son derece titizdi.

Bob'un ofisine girip bir koltuğa çökmek için gereğinden fazla çaba harcayan Mary, "Birkaç günü geçmez," dedi özgüvenli bir sesle. *Auntie Mame*'deki Agnes Gooch'u andırı-

yordu; iki hafta içinde ikizlerini dünyaya getirecekti. Sanki patlamak üzereymiş gibi duruyordu. Bütün yaz sıcak onu mahvetmişti ve doğumu yapmayı iple çekiyordu. Mary, Bob bu işe başladığında işe aldığı Yale mezunuydu; Bob onun Lillibet ile çalışmak için çok uygun olduğunu düşünmüştü. "Ne kadar sürede buraya gelebilecek?" diye sordu Mary endişeli bir ifadeyle. "Yarın çok mu erken olur?" Espri yapıyordu tabii ama bunda gerçek payı da yok değildi. "Bu gece mahallede düşene dek koşmayı planlıyorum, böylece bu arkadaşları biraz harekete geçirmiş olurum." Bebeklerine bakabilmek için üç ay izne çıkacaktı. İlk kez çocuğu oluyordu ve kendisini neyin yani nelerin' beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Gelebileceğini sanmıyorum," dedi Bob endişeyle. "Sence ona e-posta aracılığıyla gerekenleri anlatabilir misin?" Mary'ye Lillibet'in Amiş olduğunu söylemekle beraber babasının kitaba ne kadar sert bir biçimde karşı çıktığını anlatmamıştı. Bunları bilmelerine gerek yoktu. Mary, Lillibet'in, uçak yolculuğu, diğer şehirler ve ülkeler, farklı insanlar, düşünce biçimleri, giyim kuşamları ve hayattaki tercihleri gibi, daha önce hiç yaşamadığı ve görmediği şeyleri böyle ustalıkla anlatabilmesinden çok etkilenmişti. Böylesine genç bir kadına göre inanılmaz bir sezgi gücü vardı ve kendisini diğer insanların zihniyetine, hiç yaşamadığı durumlara kanalize edebilmesi muhteşemdi. O dibine kadar yazardı ve tıpkı Bob'un inandığı gibi, çok büyük bir yeteneğe sahipti.

"İlk seferinde e-postayla yapmamalıyız bence," dedi

Mary dalgın dalgın. "Belki beraber çalışmaya alıştıktan sonra olabilir, ama bu işi gerçekten olması gerektiği şekilde tamamlamak istiyorum. Kitap çok iyi çünkü. New York'a gelebilir mi?" Bob sadece içini çekti ve düşüncelere daldı.

"Bu çok zor olacak. Ailesinin çiftlikte ona ihtiyacı var. Ve gerçekçi olmak gerekirse, daha önce Lancaster'dan hiç çıkmamış. Bu konuda çok gerginler." Babasının verdiği tepkinin bir "atom bombası" ölçeğinde olduğu düşünülürse, az bile söylüyordu. "Bu onu bir başka gezegene götürmek gibi bir şey. Onu bu sürece ve modern dünyaya daha yumuşak bir geçişle sokmayı umuyordum. Çiftlikten hiç çıkmamış, bir telefon bile kullanmamış. İlk araba gezisini benimle yaptı. Onu buraya getirmek onun için çok aşırı bir şey."

"Şey, ebelik yapmayı bilmiyorsa ben de oraya gidemem," dedi Mary hüzünlü bir sesle. "Ve bence gerçekten de tanışmamız gerekiyor." Bob da böyle düşünüyordu, sadece bu işi nasıl olup da becereceğini bilmiyordu. Artık tanıştıkları için e-posta yazıp da erkek kardeşlerinin ona ulaştırmasını beklemek yerine, ona bir mektup yazmıştı. Sadece babasından önce mektubu almasını umuyordu. İki gün sonra Lillibet onu Joe Lattimer'ın ofisinden aradı, sesi panik içindeydi. Neyse ki sabah ilk iş aradığında Bob'u ofiste yakalamıştı. Bob onun aradığını öğrenir öğrenmez hemen telefonu açtı.

"New York'a nasıl gelebilirim?" diye sordu. Bob'un Lancaster'a gelmesi zor olacaktı, zaten onun gelip de birkaç gün kalmasını babasına açıklayamazdı. Fakat bir hafta ortadan kaybolup New York'a gitmek çok daha kötüydü. Hangi

vasıtayla gelip nerede kalacağını ayarlamak imkânsızdı, Bob da aynı şekilde düşünüyordu. "Ben *rumspringa* için çok yaşlandım," dedi Lilli kaygılı bir sesle. Bob bu terimi daha önce hiç duymamıştı.

"*Rumspringa* mı?" Lillibet güldü ve biraz rahatladı.

"Kusura bakma, bu Amişlere özgü bir terimdir. Biz çocukken değil, yetişkinken vaftiz ediliriz, yani yaşam tarzımız konusunda bir seçim yapmak ve Amiş kurallarını benimsemek için yeterince büyüdüğümüzde. Bazı aileler, gençlerin ve ergenlerin vaftizden önce biraz keyifne bakmasına izin verirler. Hatta bazıları sigara ve içki içer, İngiliz arkadaşları olur, arabalarda gezerler. Bu liberal bir bakış açısıdır, böylece çocuklar nelerden vazgeçtiklerini bilirler. Fakat benim ailemde hiç kimse böyle bir şey yapmadı ve babam zaten böyle bir şey yapsak muhtemelen bizi öldürürdü. New York'ta bir hafta geçirmek onun için *rumspringa* yerine geçmez; bunu daha ziyade Sodom ve Gomora gezisine çıkmışım gibi algılar." İkisi de güldü; Lilli'nin bahsettiği şey, Bob'a ilginç bir bakış açısı gibi gelmişti. Onların yaptıkları çoğu şey duyarlıydı ve dikkatle üzerine düşünülerek yapılıyordu; Lilli'nin hayatını bu kadar zor kılan şey, eski kafalı Henryk'in aşırı hassaslığı ve sertliğiydi fakat Lilli bunu artık kabullenmişti ve hayatının böyle geçeceğini biliyordu. Henryk hayatta olduğu sürece onun için hiçbir şey değişmeyecekti.

"Benim ailem de bu *rumspringa* meselesinden çekmiştir," dedi Bob gülerek. "Bir keresinde üniversitede alkollü araç kullandığım için göz altına alındım, sonra bir arkada-

şımla beraber Princeton'daki geleneksel birinci sınıf koşusuna katıldım, birinci sınıftaki bütün oğlanlar ilk kar yağdığı gün kampüsün dışındaki bara koşardı. İşte, o koşuda gözaltına alındım. Babam beni kefaletle çıkarabilmek için New York'tan gelmek zorunda kalmıştı. İki ay harçlık vermemişti bana."

"Buradaki *rumspringa* düşünülürse sizinki biraz daha hızlı kaçıyor." Lilli hikâyeyi komik bulmuştu. "Peki, biz ne yapacağız? Bu kadınla yüz yüze çalışabilmek için mutlaka orada olmam mı gerekiyor?"

"O böyle düşünüyor, zaten kendisi senin yanına gelemez. İki hafta veya daha az zaman içinde ikiz dünyaya getirecek, bu nedenle oraya yolculuk edemez. Ayrıca o benden daha iyi bir editördür ve bir süredir de kitap üzerinde çalışıyor zaten."

"O halde oraya gelmek zorundayım. Bir yolunu bulacağım," dedi Lilli, korkuyordu ama kendinden emindi.

"Özür dilerim, Lillibet," dedi Bob içtenlikle.

"Ne için? Bana hayatımın en büyük fırsatını sunduğun için mi?" Bob onun hâlâ böyle hissetmesinden ötürü minnettardı.

"Senin için bir araba yollayacağım. Ve ofise yakın bir otelde kalabilirsin. Tabii ki her şeyi biz ödeyeceğiz ve istersen seni sonrasında eve kendim bırakırım veya bir araba ayarlarım." Babasının haftayı onunla geçirdiğini ve onun evinde kaldığını düşünmemesi için bir arabayla dönmesinin daha iyi olabileceğini düşünüyordu.

"Otel güvenli olur mu?" diye sordu Lilli, şimdi bir ço-

cuk gibi, bu dünyaya yeni gelmiş gibi konuşuyordu.

"Tabii ki. Bu çok güzel bir oteldir. Ve sana New York'u da gösteririm." Sesi çok mutluydu, Lilli de bu ihtimalden heyecanlanmıştı. Şimdi sadece babasının öfkesine ve tehditlerine göğüs germesi gerekiyordu, ne gerekirse yapacaktı. "Ne kadar sürede gelebilirsin?"

"Bilmiyorum. Bu hafta olur mu? Veya bir sonraki?" Babası her halükârda öfkeden mosmor olacaktı, Lilli ise ona yalan söylemeyecekti. Ona kitabı bastıracağını ve editasyon süreci için birkaç günlüğüne New York'a gideceğini söylemesi gerekecekti.

"Mary'nin durumu düşünülürse bence olabildiğince erken gelmelisin. Sanki her an patlayabilirmiş gibi bir hali var." Bob hayatında hiç bu kadar büyük bir göbeği olan hamile bir kadın görmemişti.

"Annem de Markus ile Josiah'ya hamileyken öyleydi." Annesi de Lilli gibi ufak tefek bir kadındı. "Tamam o zaman. Cuma diyelim." Günlerden salıydı. "Bana ne kadar süre ihtiyacın olacak?" Bob, şaka yollu "sonsuza dek" demek istedi fakat buna cesaret edemedi çünkü Lilli'nin fark edemeyeceği bir gerçekliği olacaktı bu sözlerin. Fakat açıklayamadığı ve Lilli'nin anlayamayacağı birtakım hislerle iş meselelerini muğlaklaştırmak istemiyordu. Zaten kendisi de anlayamıyordu onları ya.

"Bence bir haftalığınaymış gibi ayarla kendini, eğer işimiz erken biterse erken dönersin, ne dersin? Kendine biraz zaman ayır." Lilli, bir anda o eski deyişi düşünürken buldu

kendisini. "Battı balık yan gider." Zaten New York'a gitmesi babasını çıldırtacaktı, ha beş gün, ha bir hafta fark etmez diye düşündü. İlkelerini ezip geçmesi, itaatsiz davranması onu kudurtacaktı fakat Lilli onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu ve endişelense de ona kötü bir şey yapmayacağını düşünüyordu. "Cuma sabahı evinin önünde bir araba ve şoför olacak," dedi Bob. Onun için endişelenmekle beraber, bu yolculuğa razı gelmesinden ötürü rahatlamıştı.

"Onu mandıraya gönder. Willy'den beni oraya bırakmasını isterim. Babamın gözüne soka soka arabaya binmekten iyidir." Tanıştıkları gün banka yolculuğunu ve dondurmacıyı hatırladı. Babası bunları görseydi de dehşete düşerdi ama Lilli bunlardan keyif almıştı, hâlâ mutlulukla hatırlıyordu bunları.

"Halledeceğim," dedi Bob, ardından yumuşak bir ses tonuyla, yayıncı rolünü bir kenara bırakıp onunla arkadaşı gibi konuştu. Zaten onun arkadaşı olduğunu hissediyordu. "Babanla bol şans. Buraya geldiğinde sana iyi bakacağıma söz veriyorum." Lilli zaten bundan emindi. Telefonu kapatıp Joe Lattimer'a telefonu kullanmasına izin verdiği için teşekkür etti. Joe o rahat konuşabilsin diye ofisten çıkmıştı. Dosyasını New York'a yolladığından beri, Bob onu keşfettiğinden beri hayatı çok karmaşıktı. Joe yanlış bir şey yapmadığını umuyordu. Sadece ona yardım etmek istiyordu ve bunu yapmayı da sürdürüyordu. Bunun sonucunda Lilli'nin aforoz edilmesini istemiyordu, Bob'un zor durumda kalmasını da. Lilli'nin de bunu istemediği belliydi.

Lilli daha sonra at arabasıyla çiftliğe geri döndü. Sütü bırakmak için tek başına gelmişti. İzin istememişti. Sadece yapmıştı. O çıktığında babası evde değildi. Lilli dönüş yolunda Margarethe'ye uğradı. Babası, Lilli'nin kitap meselesini konuştuklarından beri hâlâ Margarethe'nin evlerine gelmesine izin vermiyordu. Lilli onu özlüyor, fırsat buldukça ziyaretine gidiyordu. Ayrıca şimdi birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Margarethe'ye Bob'un kitap üzerinde çalışması için New York'a gelmesi gerektiğini söylediğini, editörün hamile olduğu için buraya gelmesinin imkânsız olduğunu anlattı.

Margarethe'nin bahçesindeki naneden yaptığı nane çayını yudumlarken, "Gitmek zorundayım," dedi Lilli. Margarethe, o meşhur şeftali reçelli çöreklerinden de yapmıştı. "Babam beni öldürecek," dedi Lilli endişeyle. New York ziyareti meselesiyle gerçekten de bir yol ayrımına gelmişti. Ya babasının bütün gazabını göze alıp gidecekti ya da kitabı unutacaktı. Margarethe'nin ona çok fazla risk aldığını ve artık durması gerektiğini söyleyeceğinden neredeyse emindi. Ona iri, hüzünlü gözleriyle baktı, siyah bonesini kucağına koymuştu, uzun örgü saçları beline uzanıyordu.

"Elbette bir seçeneğin var," dedi Margarethe temkinlice; onu etkilemek istemiyordu, istediği tek şey ona yardım etmekti. "Ve baban inatçı bir adam. Hepimiz bunun farkındayız." Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Lilli'nin babası onunla haftalardır konuşmamıştı, hem de bu kadar yakın dost oldukları halde. "Tutumu konusunda samimiyetle kendinden emin

ve bunun senin için en doğrusu olduğuna inanıyor. Ve ihtiyar heyetinden olduğu için inançlarına, ilkelerine ve Ordnung'a bağlı olmak zorunda. Ama bence burada asıl önemli olan şey baban, heyet veya Ordnung değil, Lilli. Önemli olan senin kalbin, senin hayatın ve ne yapman gerektiği. Bizimki gibi bir hayat sürdüğünde sık sık tercih yapmak zorunda kalmazsın. Hele ki evlendiğin zaman. Sen genç ve özgürsün ve babana saygı duymalısın fakat aynı zamanda kendini ve Tanrı'yı da gururlandırmalısın. Bence sana bu fırsatı ve yeteneğini veren O'dur. Bunları boşa harcama.

"Ben sadece annenin söyleyeceğini düşündüğüm şeyleri söylüyorum, üstelik o ve ben her zaman hemfikir olmazdık. O benden çok daha cesurdu ama bu kez onunla aynı fikirdeyim. Git, Lilli... hayallerini takip et... kalbini takip et... bunu boşa harcama. Eğer bu kitap senin için önemliyse, New York'a git. Bir bak bakalım... boşa harcama. Eğer gitmezsen bundan daima pişmanlık duyacaksın. Ve için içini kemirecek. Baban zamanla bunu kabullenir. Kabullenmek zorunda. Sana ihtiyacı var, seni seviyor. Bence gitmelisin." Lilli afallamış halde ona bakakaldı. Son zamanlarda ikinci kez Margarethe tam da onun beklediğinin aksi yönde konuşmuş, sonuçları ne olursa olsun özgürlük yolunu seçmesini söylemişti. Lilli yüreğinde bunun doğru olduğunu, annesinin de bunu yapmasını isteyeceğini biliyordu; sadece seçimini yaptıktan sonra her şeyi yoluna koyması için ona yardım ederdi. Bu kez Lilli her şeyi tek başına yapmak zorundaydı ama bunu istiyordu da.

"Teşekkürler," dedi Margarethe'ye sarılarak. "Teşekkür-

ler." Bu fırsatı boşa harcamak istemiyordu. Eğer böyle yaparsa bir daha asla böyle bir fırsat karşısına çıkmayabilirdi. Bunu şansı varken değerlendirmesi gerektiğini biliyordu. Kitabını yayımlatma şansının ona cennetteki annesinin bir hediyesi olduğuna inanıyordu.

Eve döndü ve sessiz sedasız hazırlanmaya başladı. Ertesi gün, babası Willy ile beraber ağabeyinin çiftliğindeyken, kente giden bir araba bulmak için mandıraya gitti. İnsanlara sorduktan sonra çiftçilerden biri onu götürmeye razı oldu. Bir mağazadan birkaç basit kıyafet almıştı. Amiş kıyafetlerini giyecekti fakat fazla dikkat çekmemek için New York'ta giyecek İngiliz kıyafetleri almak istemişti. Siyah bir etek, birkaç bluz, koyu mavi ve kırmızı birer elbise ile balerin pabuçlarına benzeyen ve onu havada yürüyormuş gibi hissettiren bir çift babet ve kot pantolon almıştı. Pantolonun düğmeleri ve fermuvarı onu şaşkına çevirmişti. Bütün bunları koymak için bir de valiz almıştı. Bütün kış giydiği siyah Amiş pelerinini giymeyi düşünüyordu ama sonra koyu mavi bir palto aldı. Üzerine çok iyi oturmuştu ve hava soğukken onu sıcak tutacaktı. Ayrıca daha önce hiç görmediği iki çift ince naylon çorap da almıştı. Onları giydiğinde, bütün hayatı boyunca giydiği siyah pamuklu çorapların aksine, bacakları çıplak görünüyordu. Bütün bunları çekle ödedi.

Kendisine yardım eden kadın çok sıcakkanlıydı ve iş için New York'a gideceğini duyduğunda ona bazı tavsiyelerde bulundu. Bütün eşyalarını bavula koydu ve eve gittiğinde yatağının altına sakladı. Giderken ve dönerken kimselere gö-

rünmemişti. Kendisini bir yalancı gibi hissediyordu ama artık doğru şeyi yaptığından emindi. Haberi babasına perşembe günü verdi. Akşam yemeği bitene dek bekledi ve onunla konuşması gerektiğini söyledi. Çocuklar yukarı çıkıncaya kadar sessizce oturdu, babası daha onun ne söyleyeceğini bilmezken bile suratı buz gibiydi. Lilli'nin kitap fikrinden vazgeçtiğini sanıyordu fakat bundan emin de olamıyordu. Bazen kızı kendisi kadar inatçı olabiliyordu.

En sonunda yalnız kaldıklarında onun önünde durdu, titriyordu, fakat önlüğünün eteğini sımsıkı tuttuğunu babası göremiyordu. Bu, annesinin onun için yaptığı önlüklerden biriydi. Lilli bunu babasıyla konuşacağı için giymişti. Ona cesaret veriyordu.

"Baba, sana iki şey söylemek istiyorum. Kitabımı basmalarına izin vereceğim. Bunun yanlış olduğunu düşünmüyorum. Bence annem de bunu onaylardı. Ve kitabın editasyonu için New York'a gidiyorum, birtakım düzeltiler yapacağız. Bob Bellagio'nun görevlendirdiği bir editör kadınla çalışacağım. Kadın çok yakında doğum yapacak, o yüzden buraya gelemez. Bu yüzden benim gitmem gerekiyor. Bir hafta veya daha az sürede döneceğim, işim biter bitmez yani. Hiçbir şey değişmeyecek. Her zamanki gibi işlerime devam edeceğim. Ama bunu yapmak zorundayım baba. Seni çok seviyorum." Sözlerini bu şekilde bitirmek istedi. Bu sözleri evde konuştukları gibi Almanca söylemişti, böylece babası onu veya geleneklerini terk etmediğini bilecekti. Konuşmayı bitirdiğinde odada sağır edici bir sessizlik vardı. Babasının

kaşları çatılmıştı, hiçbir şey söylemedi. Hiç kıpırdamıyordu. Ancak beş dakika sonra ağzını açtı. Ayağa kalktı, kızına odayı çınlatan bir sesle, İngilizce hitap etti.

"Şayet New York'a gideceksen bir daha döneyim deme, Lillibet. İhtiyarlarla konuşacağım ve seni aforoz edeceğim. Bana itaatsizlik edip bir İngiliz gibi yaşayarak cemaatte kalamazsın. Eğer gidersen artık burası senin evin değil demektir." Bunlar Lilli'ye saplanan oklar misali güçlü sözcüklerdi fakat o babasına inanmıyordu. Yüreğinde onu ve ailesini öyle çok seviyordu ki babasının onu aforoz edeceğini düşünmüyordu. Kalbi ve beyni babasının böyle bir şey yapabileceğini kabullenemiyordu. Annesinin hatırası babasının bunu yapmasına en nihayetinde engel olacaktı. Lilli bundan emindi.

"Geri döneceğim baba. İşim biter bitmez. En fazla bir hafta, belki daha da az sürecek," dedi sakince, babasının onu korkutmasına izin vermiyordu. Babası bir şey söylemedi. Yanından bir hışım geçti, ayaklarını vura vura merdivenlerden çıkıp odasına girdi ve kapıyı sertçe çarptı. Lillibet de bütün lambaları söndürüp odasına gitti. Bavulunu çıkarıp geri kalan eşyalarını içine yerleştirdi. Amiş elbiselerinden ikisini çıkarmıştı, içlerinden düz siyah yünlü elbiseyi giyecek, kışlık bonesini takacak, siyah çizmelerini giyecekti. Ve ne giyerse giysin, ister eski kıyafetlerini, ister yenileri, her zaman bir Amiş olarak kalacağını, tıpkı vaftiz edilirken söz verdiği gibi bunu seçtiğini ve evine döneceğini biliyordu. Fakat önce, babası ne kadar öfkeli olursa olsun veya onu ne kadar çok tehdit ederse etsin, New York'a gidecekti. Ve bunu iple çekiyordu.

19. BÖLÜM

Cuma sabahı Lillibet normalden erken uyandı ve Willy'yi uyandırmaya gitti. Bunu ondan istemekten nefret ediyor, onun da başını babasıyla belaya sokmak istemiyordu fakat at arabasıyla kendisini mandıraya bırakmasına ihtiyacı vardı. Oraya başka türlü gitmesinin imkânı yoktu ve Bob'dan arabanın orada beklemesini istemişti. O kadar uzağa valiziyle yürümesi imkânsızdı. Bunu önceki gece Willy'ye söylediğinde, kardeşi onu bırakmaya razı gelmişti. Ablasının tek başına yolculuk etmesini istemiyordu. İnsanların, özellikle de kadınların başına gece vakti kötü şeyler gelebiliyordu, Lilli evden ayrılırken de hava karanlık olacaktı.

"Geri dönecek misin?" diye sordu ablasına endişeyle. Gözleri irileşmişti.

"Evet. Söz veriyorum. Sadece bir haftalığına gideceğim."

"Sence babam seni aforoz eder mi?" Yüzünden korku okunuyordu fakat Lilli korkmuyordu.

"Hayır, sanmıyorum. Beni seviyor. Sadece çok öfke-

lenecek ama ben bir kitap yazdım ve şimdi yayımlanmasını istiyorum. Kötü bir şey yapmadım."

"Kitapta bizi mi anlattın?"

"Hayır, sadece bir kızla ilgili." Bu Willy'ye bu kadar yaygara koparmaya gerek olmayan sıkıcı bir kitapmış gibi gelmişti fakat babaları haftalardır ablasına bunun için öfkeliydi. Willy her şeyin yakın zamanda bitmesini diliyordu, tıpkı Lilli gibi.

Lilli güneş doğmadan önce giyinmiş ve aşağıya inmişti, bir çay içmeye bile cesaret edememişti. Gürültü çıkarıp babasını ve ikizleri uyandırmak istemiyordu. Ayakkabıları ellerinde evden çıkıp sabah çiyiyle kaplı ön bahçeyi geçtiler. Ahıra gittiler, ardından Willy atı arabaya bağladı ve Lilli'nin valizini arkaya koydu, sonra olabildiğince sessiz, yola çıktılar. İkisi de babalarının uyanık olduğunu ve onlar giderken dinlediğini bilmiyordu. Babaları, içinde tek kızının olduğu at arabasının yoldan aşağıya gittiğini duyduğunda yatağında oturup ağlamaya başladı.

Araba ve şoför, tıpkı Bob'un söz verdiği gibi mandırada onu bekliyordu. Lilli veda ederken Willy'ye sımsıkı sarıldı. Erkek kardeşleri çok haylazdı ama Lilli onları seviyordu ve bırakın bir haftayı, bir gün bile onları veya evlerini terk etmemişti.

"Seni özleyeceğim. Uslu dur, babamla oğlanlara iyi bak. Bir şey olursa Bay Lattimer'la konuş, beni acil bir durumda nerede bulabileceğini biliyor." Fakat acil bir durum olmaya-

cağını düşünüyor, öyle umuyordu. Yaşamları için o tek trajedi yetmiş de artmıştı zaten. Yıldırım aynı yere iki kez düşmez.

"Bana New York'tan bir şeyler getir," dedi Willy utangaç bir gülümsemeyle. Bir oğlan ile bir adam olmak arasında gidip geliyordu. Sırık gibi bir ergendi fakat okulu bitirdiğinden beri erkeklerin arasında tarlada çalışması gerekiyordu. Lillibet, tıpkı annesi gibi, okulda daha fazla kalabilmeyi istemişti hep, fakat bu Amişlere uygun bir şey değildi.

"Tamam, getiririm. Şimdi babam uyanmadan geri dön," dedi çarçabuk; Willy de bir dakika sonra yola koyulup gerisin geri gitmeye başladı. Lilli onun kısa süre sonra evde olacağını biliyor, babaları New York'a gittiğini anlayınca çok fazla olay çıkarmamasını ümit ediyordu.

Şoför arabanın kapısını açtı, Lilli arka koltuğa geçti ve Bob ile arabaya bindiğinde öğrendiği gibi emniyet kemerini taktı. Arkasına yaslanıp pencerenin ardından gelip geçen manzarayı izledi, Lancaster çiftlikleri üzerinde güneş doğuyordu. Gözlerini irileştirip izlerken, New York'un nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. O şehir hakkında yazmıştı fakat yaşamak çok farklı olacaktı. Tek başına orada olacaktı ve bu gerçekti.

O sabah Bob alarmı çalmadan uyanmış, yatakta oturuyor, Lilli'yi düşünüyor, her şeyin sorunsuz gitmesini, babasının onu odasına kilitlemediğini umuyordu. O bir mahkûm falan olmasa da bir Amiş kızıydı ve babası katı bir ihti-

yardı. Yola erkenden çıktığını biliyordu ve öğleden önce şehre varmasını umuyordu.

Onu beklerken saatler geçmek bilmeyecekti; Bob yataktan çıkıp küçük çalışma odasına gitti, masasında Lilli'nin önlüğü çarptı gözüne. Onun kitabını ilk okuduğu günden beri önlük orada duruyordu. Bob bazen editörlere yorumlarda bulunmak, bazen de sırf onun "sesini duymak" için o zamandan beri kitabı defalarca kez okumuştu. Lilli'nin kitabının çok kendine has bir sesi vardı ve Bob her okuyuşunda onunla ilgili yeni sezgiler edinmişti. Masasına gidip önlüğü aldığında Lilli'nin ne kadar ufak tefek olduğunu fark etti tekrar. Her nedense, Lilli'nin giymiş olduğu bir şeye dokunmak onu rahatlatıyordu, sanki ruhunun bir kısmı bu önlüğü onun kokusuyla donatmıştı. Bu önlüğü annesinin yaptığını, Lilli'nin onun kendisine şans getirdiğine inandığını biliyordu. Bundan emin olmamakla beraber, toplantılarının kaderde yazılı olduğundan hâlâ emindi. Lilli'nin yayınevini mandıradaki bankın üzerinde bırakılmış bir kitapta görmesi, bu tuhaf olayların hiçbiri Bob'a tesadüf gibi gelmiyordu. Ve onu ne zaman görse, daha önceden tanışmadıkları halde açıklanamaz bir deja vu duygusuna kapılıyordu. Son zamanlarda Amişlere duyduğu merak da son iki aydır olabildiğince giderilmişti. Eskiden ne zaman onlarla ilgili bir şey duysa, merakı kabarırdı. Şimdi, Lilli sayesinde onlar hakkında bilmek istediğinden bile çok şey öğrenmişti.

Ofise sallana sallana vardığında, Mary Paxton'ın ona doğru yalpalayarak geldiğini görünce rahatladı. O da Lilli'yi

bekliyordu ve kitabın yazarı genç Amiş hanımla tanışacak olmaktan ötürü heyecanlıydı.

"Hâlâ burada olmana sevindim," dedi Bob rahatlayarak.

"Ben de öyle." Mary ona sırıttı. "İşimizi halletmeden bu arkadaşları doğurmamaya çalışacağım." Müsvedde, kendi notlarıyla beraber masasındaydı ve işe koyulmaya hazırdı. Defterleri dizdirmiş ve bir flaş belleğe aktarmışlardı. Bob defterleri hatıra olsun diye Lillibet'e geri verecekti. Lilli ona ikinci bir kitap için bir fikri olduğunu fakat başlamaya zaman bulamadığını söylemişti.

Bob ofisine geçtikten sonra, pencereden dışarı bakarak kahvesini yudumlarken onu düşünüyordu.

O sabah hal hatır sormak için ağabeyi Paul aramıştı. "Peki, bizim Amiş kızı ne âlemde? Yeni bir haber var mı?" Bob ona kızın babasının kitap yüzünden çok öfkeli olduğunu söylemişti.

"Şu anda New York'a geliyor, en iyi editörlerimden biriyle çalışmak için."

"Bu çok ilginç olacak. Daha önce hiç çiftlikten çıkmış mı?"

"Hayır," demişti Bob yavaşça gülümseyerek. Lilli'ye New York'u gezdirebileceği için heyecanlıydı çünkü buraya gelmenin onun için ne anlam ifade ettiğini biliyordu. Bu onun en büyük rüyasıydı.

"Umarım geldiğinde ayakkabı giyiyor olur," demişti ağabeyi. Sürekli Lilli ile ilgili aşağılayıcı yorumlarda bulunuyordu ve bu Bob'u çok rahatsız ediyordu. Fakat Paul her

konuda ve herkese karşı böyle biriydi. Kendisini zeki sanıyordu fakat sadece kabaydı. Anneleri de tıpkı böyle davranırdı, sivri dilli ve keskin zekâlı bir kadındı. Babaları ikisinden daha nazikti, daha çok Bob'a benziyordu; Bob annesinin iğneleyici yorumlarının babasını rahatsız edip etmediğini her zaman merak etmişti. Belki de kırk yıllık evlilikten sonra, adam artık onu dinlemiyordu bile.

"Eğer geldiğinde karşılamak istersen, üzerinde bağcıklı çizmeler, bone ve önlük olacak," demişti Bob, fakat bundan hemen pişman olmuştu. Paul'un Lillibet'e karşı kaba davranmasını, onun veya kendisinin hislerini incitmesini istemiyordu.

"Sanırım Heidi'yi sana bırakacağım. Benim tipim değil." Onun karısı da Bob'un tipi değildi zaten. İki kardeşin hiçbir ortak yanı yoktu. O ve Bob hep farklı kişiler olmuşlardı. Biri annesine, biri babasına çekmişti, ay ile güneş gibilerdi.

Bob sessize masasında oturmuş Lilli'yi düşünürken, Lilli de George Washington Köprüsü üzerinde Manhattan'a geçiyordu; güneş ışığıyla parıldayan gökdelen siluetleri karşısında nefesi kesilmişti. Empire State Binası gözüne ilişti ve köprüyü geçerken Oz'a giren Dorothy gibi hissetti kendini. Bu hayatında gördüğü en güzel manzaraydı, neden bilmiyordu ama sanki yuvasına gelmiş gibi hissediyordu.

Kendisinden istendiği gibi, şoför şehire girip merkeze ilerlerken Bob'u arayıp haber verdi. Telefonu Lillibet'e verdiğinde, West Side Otobanı'na çıkmış, güneye doğru ilerliyorlardı. Lil-

libet, cep telefonuna öylece bakakaldı, onunla ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Bunu nasıl kullanacağım?" diye sorduğunda, şoför ona sanki Mars'tan gelmiş gibi baktı. Üzerinde Amiş kıyafetleri, bonesi, pelerini, yeni önlüğü, çizmeleri ve siyah çorabı vardı.

"Konuşsan yeter," dedi ona.

"Nereye doğru?" Bob bu konuşmayı duyuyor, bu hafta boyunca Lilli'nin hayatında bir sürü yeni keşif yapacağını biliyordu. Şoför konuşacağı yeri gösterdiğinde Lilly telefonu tereddüt içinde kulağına dayadı. "Alo," dedi Bob'un onu duyup duyamadığını merak ederek.

"New York'a hoş geldin, Lillibet," dedi Bob sıcak bir sesle. Sesi pürüzsüz geldiğinden, Lilli şaşırmış kalmıştı.

"Burası çok güzel," dedi solundaki binalara, sağındaki Jersey sahili ve Hudson Nehri'ne bakarak. "Beklediğimden daha güzel." Harikulade sonbahar havası da bunda etkiliydi tabii.

"Sadece sana özel," dedi Bob neşeli bir sesle. "Birkaç dakikaya burada olacaksın. Evden çıkarken her şey nasıl gitti?"

"İyi. Herkes uyuyordu. Willy beni at arabasında mandıraya götürdü." Bob, Lilli evden ayrılırken babasıyla bir tartışma yaşamasından korkmuştu. Böyle bir şey olmadığını duyunca rahatladı.

On dakika sonra Lilli ofise ulaşmıştı. Bob kaldırımda bekliyordu, artık heyecanına hâkim olamıyordu. Lilli arabadan inerken elini uzatıp ona yardım etti. Lilli ona baktığında onu ne zaman görse yaşadığı için artık aşina olduğu o deja

vu duygusuna kapıldı yeniden. Bob aynı şeyin kendisine de olduğunu söylemiş, espri yaparak, belki de birbirlerini başka bir yaşamdan tanıdıklarını eklemişti. Lillibet, bu yaşamın yeterince sıradışı olduğunu söyleyerek cevap vermişti ona.

"Burası gerçekten büyüleyici," dedi Lilli huşu içinde. Tribeca'da olmalarına karşın her şey ona çok yüksek görünüyordu, binaya girerlerken, Bob'un koluna girdi. Şoför valizini otele bırakacaktı. Lillibet kapısı açıldığında asansörün içine baktı. "Bu nedir?"

"Bu büyülü bir şey." Bob ona takılıyordu. "Asansör. Bizimki bazen çalışır, bazen çalışmaz. Bizi yukarı, benim ofisime çıkaracak. İçeri giriyorsun, bir tuşa basıyorsun ve seni üst kata çıkarıyor."

"Sağlam mıdır?" Asansörlerle ilgili bir şeyler okumasına karşın tedbiri elden bırakmıyordu; üstelik Bob'un çalıştığı binadaki asansör çok eski ve tehlikeli görünüyordu.

"Çok sağlamdır." Beraber asansöre bindiklerinde Bob ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Şimdi abrakadabra de." Ciddi görünüyordu; Lillibet gülmeye başladı. Abrakadabra derken, Bob da beş numaralı tuşa bastı, kapılar kapandı ve sinir bozucu bir titreme eşliğinde asansör yukarı çıkmaya başladı. Bir dakika sonra beşinci kata gelmişlerdi, kapı açıldı ve Bellagio Yayıncılık karşısındaydı. Her yerde masalar, floresan ışıkları vardı. Gözlerine çarpan ilk kişi, normalden de pespaye görünen Pat Riley oldu; masasının üzerinde dosya yığınları vardı, yeni bir meçhuller yığını. Burası Bob için bir hazine olmuştu. Lilli'yi oraya götürdü, Pat ile tanıştırdı ve

masasındaki dosyalara işaret etti. Öncekinden bile daha fazla dosya vardı.

"İşte, seni burada buldum Lilli," dedi Bob yavaşça, bu arada Pat de ona ilgiyle bakıyordu. Daha önce Amiş kıyafetleri içinde bir kadın görmemişti ve Lilli onu büyülemişti. Sanki bir filmden fırlamış gibiydi. Onlar konuşurken, karnı burnunda olan Mary Paxton odasından çıktı. Badi badi yürüyerek Lillibet'in yanına geldi ve ona sımsıkı sarıldı.

"New York'a hoş geldin!" Lillibet bitkin görünüyordu fakat Mary'yi gördüğünde yüzüne bir parıltı geldi.

"Hayal etmesi zor ama annem bizim ikizlere hamileyken daha büyük bir göbeği vardı. İkisi de dörder kilo doğdu. Amiş bebekleri kocaman oluyor!" Kadınlar sağlam yemek yiyor ve sağlıklı bir yaşam sürüyordu.

"Bu ikisi yeterince büyük, almayayım, sağ ol. Onları doğurmama çok az kaldı, tam zamanında geldin. Umarım bu hafta sonuna kadar dayanabilirim."

"Eminim dayanırsın," dedi Lilli onu telkin ederek. "Bizim ikizler iki hafta geç doğmuştu."

"Aman ağzından yel alsın!" Sonra üçü beraber Bob'un ofisine geçip kanepeye oturdular. Bob yan taraftaki mezeciden öğle yemeği sipariş etmişti, hemen işe koyulmayı planlıyorlardı. Mary ile her dakika kıymetliydi. Lillibet pelerinini ve bonesini çıkarırken etrafa bakındı, eşyalarını yanındaki sandalyeye koydu, bu sırada iki New Yorklu onu büyülenmiş gözlerle izliyordu. Beline uzanan sarı örgüsüyle sanki Hollandalı bir ressamın elinden çıkan ve sonra da canlanan bir

tabloyu andırıyordu. Lilli hayatında hiç saçını kesmemişti. Dönüp onlara baktığında neşeyle gülümsedi.

"Burada olduğuma inanamıyorum." Buraya gelebilmek için babasının haftalarca süren tehditlerine göğüs germek zorunda kalmıştı. Fakat şimdi her şeye değdiğini görebiliyordu, üstelik sadece bir hafta kalacaktı. Bu süre zarfında her şeyi içine çekmek ve kitap için istedikleri çalışmayı yapmak istiyordu. "Burası tam da beklediğim gibi, sadece daha büyük ve daha kalabalık."

"Doğru söylüyorsun." Bob onu bir geziye çıkarmayı planlıyordu fakat şimdi değil.

Öğle yemeği gelince işe koyuldular. Lilli çok az yedi, sıkı çalışıp Mary'nin kitabı geliştirmek için istediği bütün değişiklikleri yaptı. Saat beşe gelirken sağlam bir ilerleme kaydetmişlerdi. İki kadın hallerinden memnundu; Bob diğer işlerine bakmak için onları yalnız bıraktı ve arada bir gelip neler yaptıklarına baktı. Her şeyin yolunda gittiği belliydi.

Saat beşte Mary doğruldu ve gerindi; bugünlük çalışmayı bitirmeye karar verdiler. Bob Lilli'yi otele bırakacaktı. Soho'daki Mercer'da yer ayırtmışlardı. Lilli bonesini taktı, pelerinini giydi ve birkaç dakika sonra asansöre bindiler, dışarı çıkıp Tribeca'dan Soho'ya doğru ilerlemeye koyuldular; Lillibet yolda giderken etrafını dikkatle inceliyordu.

"Tıpkı kitaplardaki gibi!" diye bağırdı. Gördükleriyle kendinden geçmişti ve etraftakilerin bakışlarını umursamıyordu bile. Etrafındaki dünyayı incelemekle öyle meşguldü ki insanların onun antika kılık kıyafetine şaşkın şaşkın bak-

tığının farkında değildi. Muhtemelen Lillibet'in bir kostüm giydiğini sanıyorlardı. Pek azı onun Amiş olduğunu fark ediyordu, çoğunluğu belki bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordu. Lilli çok canlı, ışık saçan, güzeller güzeli bir kızdı. Bob onun yanında resmen sersemliyordu.

Soho'da küçük bir gezintiden sonra Mercer'in lobisine gittiler, Lilli etrafa bakınıyordu. Bu mağazaların isimlerini daha önce hiç duymamıştı, ona ilginç geliyorlardı. Prada, Chanel, Miu Miu; o eşyalardan çok insanlarla ilgileniyordu. Sokak satıcılarını da ilginç bulmuştu. Otele girip resepsiyona yürüdüler; zaten odası hazırdı. Bob, belki Mary ile otelde çalışırlar diye bir suit ayırtmıştı. Lilli bu kez asansörün nasıl bir şey olduğunu bildiğinden ona binerken bilgece bir tavır takınmıştı, otel görevlisinin ardından odaya yürüdüler. Görevli kapıyı açıp anahtarı uzattı, Bob ona bahşiş verdi ve adam ortadan kayboldu. Lilli, anahtarın Bob'un kapıdaki bir yuvadan geçirdiği bir tür kart olduğunu fark etti, sonra yeşil bir ışık yandı ve kapı açıldı.

"Bu karmaşık bir işe benziyor," dedi Bob'a fısıldayarak. Bob sırıttı.

"Hiç değil." Lilli o sırada odaya bakıyordu, Bob odaya büyük bir buket pembe gül yollamıştı. Suit çok güzeldi, manzarası da çok hoştu. Lilli, evindeki hücre gibi odasını düşünürken, oturma odasından yatak odasına geçti. Burada her şey elektrikle çalışıyordu. Bob ona ışıkları açıp kapamayı, televizyonu ve banyoyu gösterdi. Lilli küvete ve duşa bakıyordu.

"Ben on bir yaşına gelene dek ahırda banyo yapıyorduk.

Sonra babam bir banyo yaptı. Onu ortak kullanıyorduk. Ama artık gaz tankları sayesinde sıcak suyumuz var." Bob ona sıcak ve soğuk suyu ayarlamayı, sifonu çekmeyi öğretti fakat bidenin ne olduğunu açıklamaktan vazgeçti. Her şey Lilli için çok yeniydi; ilk açıldığında yerinde zıplasa da, televizyona bayılmıştı. Hayatında hiç televizyon izlememişti, sadece bir yerlerde onunla ilgili bir şeyler okumuştu.

"Çok yorgun musun, Lilli?" Bob bu yeni bilgi bombardımanından yorulmuş olabileceğini biliyordu. Sindirmesi gereken çok fazla şey vardı.

O gün kitap üzerinde yoğun çalışmış olsa da, "Hayır," dedi Lilli dürüstçe, "sadece biraz şaşkınım. Görecek ve keşfedecek öyle çok şey var ki. Sana tam bir aptal gibi görünüyorumdur herhalde." Utanmışa benziyordu. "Her şey benim için çok yeni. Bunlar hakkında yazdım yazmasına ama hiç görmedim ki." Bob bunu zaten bekliyordu ve bunu aptalca değil, sevimli buluyordu. Sonra minibara baktılar ve Lilli neşeyle bir şekerleme kaptı. Odada kullan at fotoğraf makinesi de vardı; Bob onun nasıl kullanıldığını gösterdi. Lilli buna bayılmıştı. "Eve dönmeden önce senin bir fotoğrafını çekebilir miyim?" diye sordu çekinerek. Bob ona gülümsedi.

"Ben de senin bir fotoğrafını istiyorum," dedi. Lilli bir anda ciddileşip başını salladı.

"Yapamam. Ordnung. Amişlerin fotoğrafı çekilmez. Buna izin yoktur."

"Çok özür dilerim," dedi Bob pişmanlık içinde. Tıpkı onun gibi, Bob'un da gelenekler açısından öğrenmesi gere-

ken pek çok şey vardı. Son iki ayda zaten çok şey öğrenmişti, ifadeleri, kuralları, kullanılan Almanca sözcükleri. "Akşam yemeğine gitmek ister misin?"

Lilli başını salladı, bu fikir hoşuna gitmişti. "Sonrasında biraz New York'u gezebilir miyiz? Eve dönmeden önce her yeri görmek istiyorum."

"Daha yeni geldin. Söz veriyorum, her yeri gezeceğiz." Sonra saatine baktı. Neredeyse altıydı. "Ben bir saat sonra geleyim, ne dersin? Akşam yemeğine gider, sonra da biraz gezeriz. Biraz dinlenir, uzanır, ne istersen onu yaparsın." Lilli küveti doldurmak istiyordu fakat bunu söylemedi. Küvet muhteşem görünüyordu. Ayrıca üzerini de değiştirmek istiyordu.

Lilli, çiçeklerin üzerindeki kartı okuduktan sonra Bob'a teşekkür etti. Bob birkaç dakika sonra çıktı. Lilli o gittikten sonra valizini açtı ve yanında getirdiği kıyafetleri çıkardı. Biraz düşünüp siyah etek ile beyaz bluzunu, mavi paltosunu, siyah babetlerini ve ince çoraplarını giymeye karar verdi.

Dosdoğru küvete gidip suyu açtı. O musluları açar açmaz duştan fırlayarak tıpkı bir yılan gibi üzerine gelen sular her yere sıçradı. Lilli gülerek onu yakaladı, musluklarla biraz daha oynayıp her şeyi kontrol altına aldı ve suyun musluklardan gelmesini sağladı. Suya girdi ve bütün duş jellerini, kokulu sabunları denedi. Küvetten çıktığında yüzünde bir gülümseme vardı. Aynada kendisine baktı, saçlarını taradı ve yeniden ördü. Sonra üzerini giyindi ve aynanın karşısına geçip kendine şaşkın şaşkın bakakaldı. Bambaşka birine dönüşmüştü.

Bob onu almaya geldiğinde çok utangaç hissediyordu, kapıyı açtı. Bob manzara karşısında şok olmuştu; artık onun Amiş olduğu anlaşılmıyordu, o sadece güzel, genç bir kızdı.

"Tam bir İngiliz gibi hissediyorum," diye fısıldadı Lilli, bir anda kıyafetlerinden kuşkuya düşmüştü. Çok garip hissediyordu, böyle kısa bir etek giymek şöyle dursun, daha önce buna benzer bir şey görmemişti bile. Etek dizine geliyordu, tıpkı paltosu gibi fakat sanki çıplakmış gibi hissediyordu, özellikle de bu incecik çoraplarla. Gözlerini kaldırıp Bob'a baktı, ağlayacak gibiydi. "Aptal gibi mi görünüyorum?" Onun fikrine herkesten fazla güveniyordu, Bob onun modern zamanlardaki rehberiydi.

"Hayır, güzel görünüyorsun, Lillibet. Sadece seni 'normal' kıyafetlerle görmeyi beklemiyordum." Bunun onun için ne kadar garip olduğu belliydi.

"Fermuarlara bayıldım," diyerek kıkırdadı neşeyle, Bob'a sanki o da hayatı boyunca bir fermuar görmemiş gibi, eteğindeki fermuarın nasıl açılıp kapandığını gösterdi. Bob güldü. "Çok pratikler. Keşke biz de kullanabilsek. Düğme bile kullansak olurdu. Ben hep iğneyle tutturuyorum kıyafetlerimi, parmağıma batınca da önlüğüm kan lekesi oluyor." Bob böyle bir hayat sürmeyi hayal bile edemiyordu fakat Lilli bütün hayatı boyunca böyle yaşamıştı ve böyle de devam edecekti. Ona cemaatten ayrılma konusunda hiçbir şey söylememişti, Bob da sormadı. Lilli hâlâ kovulmanın ve aforoz edilmenin başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünüyordu, bu da Bob'a onun yaşamına orada devam etmeyi planladığını söylüyordu tabii. Fakat babası onu geri

kabul edecek miydi? Lillibet babasının onu asla aforoz etmeyeceğine inanıyordu, Bob da onun haklı olmasını ümit ediyordu. Lilli, eve döndüğünde babasının yaptığı bu itaatsizliği affedeceğinden emindi.

Bob onu yakınlardaki bir İtalyan restoranına götürdü, Lilli pizza sipariş verdi. Bazı gençlerin *rumspringa* sırasında pizza getirdiğini anlattı, pizzaya bayılıyordu. Bob makarna yedi ve bir bardak şarap içti fakat Lilli içmek istemedi. Hayatında hiç alkolün tadına bakmamıştı ve denemek de istemiyordu. Niyeti bütün kuralları çiğneyip çılgınlıklar yapmak değildi. Buraya bir kitap üzerinde çalışmak için gelmişti ve bu fırsatı sömürmek istemiyordu. O erdemli bir insandı.

Bob yemekten sonra ona etrafı göstermek için bir araba kiraladı. Onu Empire State binasına götürdü, yukarı çıkıp manzarayı izlediler. New York ayaklarının altındaydı. Sonra Dünya Ticaret Merkezi'nde yaşanan trajediden bahsettiler. Bob ona etraflarındaki uzun binaları ve bir zamanlar İkiz Kuleler'in olduğu yeri gösterdi.

Broadway ile Times Meydanı'na gittiler, parıldayan ışıklarıyla tiyatrolara baktılar, ardından şehrin yukarı kısmına gidip parktan geçtiler. Bob neden olduğunu bilmiyordu ama ona Central Park'ı göstermek istiyordu, ardından Beşinci Cadde'den aşağıya indiler, sonra Bob şoförden Plaza'da durmasını istedi. Arabadan indiklerinde devasa otele baktılar, derken Lilli sokak boyunca park etmiş faytonları ve atları fark etti.

"Sanki evdeyim," dedi gülümseyerek, sadece burada

atlar yorgun ve yaşlı görünüyordu ve genç çiftlerin binip parkta romantik gezilere çıktığı at arabaları plastik çiçekler ve küçük objelerle süslüydü. Lilli her gün at arabaları ve faytonlarla yolculuk ettiğinden bu onun için alışılmadık bir görüntü değildi. Ayrıca hiçbirinin babasının pazar arabası kadar güzel olmadığı da gözünden kaçmadı. "Sen hiç bunlara biniyor musun?"

"Hayır," dedi Bob dehşet dolu bakışlarla. "Atlardan nefret ederim. Onlardan korkuyorum."

"Gerçekten mi? Neden? Çocukken attan mı düştün yoksa?" Atlar da, at arabaları da onun hayatının bir parçasıydı, her zaman öyle olmuştu.

"Hayır, sadece korkuyorum işte. Hep korkmuşumdur. Ama cidden korkmuşumdur. Beni korkudan öldürüyorlar." Bob bunu söylerken bile gerginleşmişti.

"Onlarla ilgili bir şey seni ürkütmüş olmalı," dedi Lilli yumuşak bir sesle, Bob tekrar başını salladı.

"Kendimi bildim bileli onlardan korkarım. Bir at yanıma gelirse ölecekmişim gibi hissederim."

"Eh, o halde seni babamın pazar arabasında geziye çıkarmayı teklif etmeyeceğim," dedi Lilli kibarca. At arabalarından ve atlardan uzaklaşıp karşıdan karşıya geçtiler ve Plaza'nın önündeki fıskiyenin önünde durdular; Bob, sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi dalgındı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Lilli. Bob sanki burada değildi.

"Bilmiyorum. Yine o çılgın deya vu anlarından biri oldu, sanki daha önce buraya gelmiştik." Lilli ona gülümsedi, Bob

gözlerini ona indirdiğinde, karın içinde bir kadın görüntüsü görüyordu fakat bu kadın Lilli değildi, derken bu görüntü kayboldu. Bir an, sanki ikisinin de daha önce orada olduklarını hissetmişti.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Lilli, tıpkı Noel' de bir çocuk gibiydi. Bob'un Plaza'nın önündeki deja vu anı onda bir his uyandırmamıştı. O sırada bir turist olmanın keyfini sürmekle meşguldü.

Sonra Beşinci Cadde'den Village'daki Washington Meydanı'na gittiler. Bob ona her yıl Rockefeller Center'a koydukları devasa Noel ağacını anlattı, Lilli de önünden geçtikleri St Patrick Katedrali'ni inceledi. Sonra Bob onu Village'da bir kafeye götürdü, orada tatlı yediler, kapuçino içtiler; Lilli kapuçinoyu çok lezzetli bulmuştu. Manhattan turları mükemmel geçmişti, Bob'un ilerleyen günlerde, Mary ile editasyon çalışmalarından kalan zamanlarda ona göstermek istediği pek çok başka yer, onun ilgisini çekeceğini düşündüğü tarihi mekân vardı.

Onu saat on birde oteline bıraktı ve kartlı kapıyı açabileceğinden emin olmak için odasına kadar ona eşlik etti. Lilli ona teşekkür ederken resmen ışık saçıyordu.

"Hayatımın en güzel günüydü," dedi parlak gözlerle.

"Benim de," dedi Bob içtenlikle. Aklı hâlâ Plaza'da yaşadığı ve Lilli ile bir ilgisi yokmuş gibi görünen o deja vu anındaydı. Özellikle de at korkusunu itiraf ettiği için kendisini bir budala gibi hissediyordu fakat bundan bir daha bahsetmedi.

Sabah onu alacağını ve beraberce ofise yürüyebileceklerini söyledi. Onun kaybolmasını istemiyordu. New York'ta ona göz kulak olacağına söz vermişti ve sözünü tutma konusunda da son derece kararlıydı. Üstelik bunun her bir dakikasından büyük keyif alıyordu.

O gittikten sonra Lilli İngiliz kıyafetlerini çıkardı ve onları evdeki odasından daha büyük olan dolaba astı, Margarethe ile geçen sene diktikleri pazen geceliğini giydi ve yatağa uzandı. Gecelik rahat ve eskiydi. Orada öylece uzanıp babasını, kardeşlerini düşündü; harika vakit geçirse de onları özlemişti. Daha önce hiç onlardan uzak kalmamıştı. Tam düşüncelere dalmıştı ki telefon çaldı. Bob onu nasıl açacağını göstermişti, ahizeyi eline alıp çekingen bir "Alo" dedi. Arayan Bob'du.

"Sadece iyi olduğundan ve odadaki makinelerin sana saldırmadığından emin olmak istedim." Lilli ona akşam yemeğinden önce küveti doldurmaya çalıştığında duşun saldırısına uğradığını anlatmıştı.

"Yok, bütün makineler uslu uslu oturuyor." Bob onun ses tonundaki ahenge bayılıyordu. Sesi hep heyecan ve mutluluk doluydu, özellikle de şimdi. "Harika bir akşam için teşekkür ederim. Bunu hiç unutmayacağım."

"Henüz işimiz bitmedi," dedi Bob hüzünlü bir sesle. Bu işin sonsuza dek devam etmesini isterdi fakat sadece birkaç günleri vardı, ardından Lilli balkabağına dönüşecekti, tıpkı kendisi gibi. Her bir dakikayı uzatmak istiyordu. "Bu arada eğer acıkırsan oda servisini arayabilir, istediğini sipariş ede-

bilirsin, hemen getirirler. Mesela dondurma isteyebilirsin," diye takıldı ona tanıştıkları günü hatırlayarak.

"Tek lokma bile yiyemem," dedi Lilli yorgun argın.

"Sabah kahvaltı isteyebilirsin." Bob bunu söylerken Lilli içini çekti.

"Bu hafta bitince eve dönmek çok zor olacak. Orada oda servisi benim." Bob güldü.

"Sabah görüşürüz, Lilli. İyi uykular."

"Teşekkürler, tatlı rüyalar." Telefonu kapattıktan sonra ışıkları söndürdü, yatağında uzanıp odaya sızan ay ışığını izledi. Uykuya dalarken düşünebildiği tek şey bu mükemmel akşamdı.

20. BÖLÜM

Bob ertesi sabah saat dokuzda otele gelip Lilli'nin kapısını tıklattı. Üzerinde basit bir Amiş elbisesi ve temiz bir önlük olan Lilli kapıyı açtı. İşe gitmek için hazırlanmıştı. Önceki geceden sonra çarpıcı bir dönüşümdü bu.

Ofise giderken havadan sudan konuştular ve kahve almak için Starbucks'ta durdular. İkisi de kahvaltı etmediği için Danimarka çöreği aldılar ve ofise ulaşır ulaşmaz Lillibet kitabın editasyonu üzerinde çalışmak için Mary ile beraber işe koyuldu. Her şey yolunda gidiyordu ve ikisi de halinden memnundu. Mary, Bob'a bir ara onun her şeyi ne kadar hızlı kavradığını söyledi. Ofis sessiz olduğundan çalışmak için cumartesi gününü seçmişlerdi.

Yandaki restoranda hep beraber yemek yediler, sonrasında bir saat daha kitap üzerinde çalışmaya döndüler. Derken Mary bitkin düştü ve evine gitti, o gider gitmez Bob Lilli'ye paltosunu giymesini söyledi. Onu Özgürlük Heykeli'ni görmeye götürdü, ardından Ellis Adası'ndaki müzeye gittiler, çok

kalamasalar da Lilli buraya bayıldı. Sergilenen eserleri büyük bir dikkatle inceledi. Bob birkaç kez gözlerinin dolduğunu fark etti. Otele döndüklerinde yorulmuşlardı, aşağıya inip barda birer hamburger yediler. Koyu bir muhabbete girmişlerdi. Bob ona ailesinden bahsediyordu.

"Ben hep az çok sivri bir tip oldum. Ailemde herkes çok entelektüel, çok hırslı ve kariyer odaklıdır. Benim kariyer planlarım biraz daha 'yumuşak'tı ve doktor, avukat, bankacı olan annem babam ve ağabeyimin aksine, bütün hayatım boyunca yayıncı olmak istedim. Ağabeyimin karısı bile avukat, gerçi hiç çalışmadı. Bunun yerine, tıpkı Martha Stewart gibi, profesyonel ev kadını oldu, çocukları da robot gibidir. Gezegendeki bütün dans, müzik, yabancı dil, bilgisayar kursuna gitmişlerdir." Çocukların sekizinci sınıfta okulu bıraktığı bir topluluktan gelen Lillibet için bu çok garip bir şeydi, onların yetiştirilme biçimi daha gayriresmiydi, kimse step dansı veya Çince öğrenmezdi, oğlanlar beyzbol oynamayı sever, kızlar da yemek yapmayı ve dikiş dikmeyi öğrenirdi. "Sadece hayatın biraz daha keyifli ve sıcak olması gerektiğini düşünüyorum. Bu kadar fazla çabalamana gerek olmamalı," dedi Bob ona kendisini anlatmaya çalışarak. Fakat Lilli zaten onu anlıyordu.

"Bende ise durum tam tersiydi. Ben hep daha fazlasını istedim. Okula devam etmek, daha fazla çalışmak. Annem bana bol bol kitap verirdi, bu bana başka dünyaları açtı ve Amiş kadınlarından beklenenden daha fazlasını görmek, daha fazlasını yapmak istedim. Annem öğretti bunu bana.

Okuduğumu sevmeyi de öğretti ve beni yazmaya teşvik etti, gerçi o ölene dek bunu yapmadım. Sonra sanki beni cesaretlendiriyormuş gibi, ona bunu borçluymuşum gibi hissetmeye başladım. Fakat yazmak bizim yaşam tarzımızla örtüşen bir şey değil. Evlenseydim cemaatimizdeki hiçbir adam bunu yapmama izin vermezdi. Ve biz cemaatten olmayan insanlarla evlenemiyoruz," dedi, bunu yadırgıyormuş gibi görünmüyordu. "Evlilik çok sınırlayıcı görünüyor," dedi dalgın dalgın, "en azından bizim hayat tarzımızda. Sen hiçbir şeye karar veremiyorsun, her şeye erkekler karar veriyor. Ben bunu yapamam." Gerçi şimdiye kadar onu ilgilendiren bütün kararları babası almıştı ya.

"Eğer doğru insanla evlenirsen böyle olmaz. Her şey ekip işi olmalı," dedi Bob. Sonra güldü. "Ben nereden bileceğim? Üniversiteden beri doğru düzgün bir kız arkadaşım olmadı, zaten o da beni en iyi arkadaşım için terk etmişti, haklıydı bunu yapmakta. O sıralar tam bir serseriydim. Önemsediğim tek şey edebiyat dersleri ve kitap okumaktı, bunları ondan çok daha ilginç buluyordum." Sonra edebiyat zevklerinden bahsetmeye başladıklarında, pek çok ortak zevke sahip oldukları ortaya çıktı, gençliklerinde sevdikleri yazarlar da aynıydı fakat bazı isimler konusundaki görüşleri farklıydı. Saatlerce bundan bahsettiler, sonra Bob ona yayınevini nasıl kurduğunu ve ne kadar zorlandığını anlattı. Lilli, yazarlarla çalıştığı ve kitap keşfettiği için ona gıpta ediyordu.

"Senin kitabını keşfettiğim gibi," dedi Bob ona takıla-

rak, onu hâlâ meçhuller yığınının arasında bulduğuna inanamıyordu. Lilli de dosyasının bir mektupla kendisine geri gönderilmesinin nasıl an meselesi olduğunu fark etmişti, Bob ondan habersiz olabilirdi. "Gözüme önlüğün ilişti."

"Onu yollamamın sebebi de buydu. Bana şans getireceğini düşündüm."

"İkimize de şans getirdi," dedi Bob yavaşça. Sonra hesabı ödedi ve onu odasına geçirdi. Ertesi gün pazardı, Mary bir gün izin almak için yalvarmıştı. Ayaklarını uzatıp dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bob onu bu kadar sıkı çalıştırdığı için suçlu hissediyordu. Mary ikizleri doğurmadan önce resmen zamana karşı yarışıyorlardı.

Lilli'nin odasında ayakta dikilirken, "Yarın ne yapmak istersin?" diye sordu Bob.

"Sen ne istersen, parkta yürüyebiliriz, arabayla gezebiliriz, özel bir şeye gerek yok."

"Yarın karar verelim o zaman. Belki geç uyanmak istersin," dediğinde Lilli güldü.

"Benim için sabah altı yeterince geç zaten. Normalde babam ve Willy işe gitmeden önce uyanıp onlara kahvaltı hazırlamam gerekiyor." Zor bir hayatı vardı, Bob bunun için ona saygı duyuyordu fakat Lilli'nin şikâyet eder gibi bir hali yoktu. İtiraz ettiği şey beklentiler veya çok çalışmak değil, kısıtlamalardı.

Saat onda buluşmaya karar vermişlerdi. Bob geldiğinde Lilli'yi lobide üzerinde kot pantolon, bir kazak ve mavi paltosuyla buldu. Onu leziz bir kahvaltı için Café Cluny'ye

götürdü, ardından taksiyle Central Park'a gittiler, saatlerce yürüdüler, maket gemi gölüne gidip bir banka oturdular. Sanki birbirlerine bütün hayatlarını anlatmaları gerekiyormuş gibi, konuştukça konuşuyorlardı. O akşam yemek için yine Village'a gittiler. Bob, Mary'ye telefon ettiğinde, henüz doğurmamış olduğunu duyunca rahatladı. Böylece ertesi gün kitap üzerinde çalışmaya devam edebilirlerdi. Beraber bir gün tatil yapmak iyi gelmişti. Bob onu otele bıraktığında ikisi de dinlenmiş ve mutlu görünüyordu. Sonra Bob onu düşünerek otele döndü. O gittiğinde hayatının nasıl olacağını hayal bile edemiyordu. Onun yanında olmasını, bitmek bilmeyen sohbetlerini, sırdaşlıklarını, ortak düşüncelerini seviyordu. Sanki bütün ömrü boyunca onu aramıştı fakat geri sayım artık başlamıştı, Lilli yakında evine dönecekti. Onu Pennsylvania'da ziyaret edebilirdi ama bundan daha fazlasını yapamazdı, bunu biliyordu. Lilli Amiş hayatında kendini bütünüyle rahat hissediyordu ve ona teslim olmuştu, Bob'a bir ışık yılı kadar uzak bir hayattı bu.

Lilli ona hiçbir şey söylememişti ama pazartesi günü gelip çattığında babası ve kardeşleri gözünde tütüyordu. Üç gündür evden uzaktı ve onlarla konuşmamak, onları görmemek tuhaf geliyordu. Onları arayamıyor, yaptığı hiçbir şeyden bahsedemiyordu. Margarethe'yi bile özlemişti. Pazartesi sabahı yeniden işe koyulduklarında kederliydi, Mary'nin de daha yorgun göründüğünü fark etti. Fakat kitapta iyi gelişme kaydediyorlardı. Bütün bir gün çalışmış, ofisten hiç çıkmamışlardı; Bob arada bir odaya geliyor, onları kontrol ediyor-

du. Her şey yolundaydı. Mary bir gün daha çalışırlarsa işi bitireceklerini düşünüyordu.

Bob, Lilli'yi o akşam bir beyzbol maçına götürdü, Lilli çok eğlendi. Sosisli sandviç, patlamış mısır, kraker ve dondurma yediler, maçı da Yankees kazandı. Lilli bunu kardeşlerine anlatmak için sabırsızlanıyordu. Böyle bir maç izlemeye izin vardı. Bob ile geçirdiği her gün bir öncekinden daha güzeldi. O iyi, kibar bir adamdı ve güzel vakit geçirsin diye elinden geleni yapıyordu, Lilli onunla beraberken çok rahattı. Sanki Bob hep onun hayatının bir parçası olmuştu ve onunla güvende hissediyordu. O gece otele döndüklerinde bundan bahsetti.

"Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim," diye itiraf etti, "sanki benim ağabeyim ve en yakın dostumsun, seninle eğleniyorum ve sana her şeyi anlatabiliyorum."

"Ben de öyle hissediyorum, Lilli. Sen döndüğünde ne yapacağım, kim bilir." Bob ona hiç olmadığı kadar yakın hissediyordu kendisini.

"Bu garip, değil mi?" dedi Lilli düşünceli bir şekilde. "Sanki hep beraberdik ama birbirimizi çok kısa bir zamandır tanıyoruz. Belki de annem kitap aracılığıyla bizi tanıştırdı." Aslında sözlerinde gayet ciddiydi. Ona neden bu kadar yakın hissettiğini bilmiyordu ama hissediyordu. Ve artık o da hayatını Bob olmaksızın hayal edemiyordu fakat o başka bir dünyaya aitti, Lilli'nin hayatında da ona yer yoktu. Babası, eğer bir gün Lilli'yi kitap için affederse, belki Bob'un ara sıra onu ziyarete gelmesine izin verebilirdi ama bundan daha fazlası zordu. Onların cemaatinde İngilizlere yer yoktu. Bob

Amiş olmadığı sürece uyum sağlayamazdı. "Döndüğümde seni özleyeceğim," dedi hüzünlü bir sesle. Artık ailesi burnunda tütüyordu. Her geçen gün evini biraz daha özlüyordu, hem de hiç beklemediği kadar çok. Fakat her geçen gün aynı zamanda Bob'a da yakınlaşıyordu. Kendisini ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyordu.

Bob ona karşı çok saygılıydı ve sınırları aşmamaya hep özen gösteriyordu. Artık ona derin bir aşk beslediğinin farkındaydı. Fakat Lilli çok gençti ve Bob ona karşı hislerini söyleyip kafasını karıştırmak istemiyordu. Amiş olması ve bunun taşıdığı anlam çok büyüktü. Ondan faydalanmayı aklının ucundan bile geçiremezdi. Ona ne zaman veda etse onu öpmek ve onu ne kadar sevdiğini söylemek istese bile buna cesaret edemiyordu. Fakat ok bir kere yaydan çıktı mı hiçbir şeyin bir daha aynı olmayacağını da biliyordu. Bob sessiz kalmayı ve hislerini ondan saklamayı tercih ediyordu fakat onları bastırmakta zorlanıyordu. Üstelik Lilli çok masumdu. Onunla beraber yepyeni dünyayı keşfederken gerçekten de bir çocuğu andırıyordu, fakat Bob onun kalamayacağını biliyordu, Lilli de öyle. Üstelik kalmak isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Birkaç kez evi özlediğini söylemişti ona. Pek çok yeni şey görmüştü ve onunla bir sürü yeni macera yaşamıştı. Pennsylvania'ya dönmek istemediğini hiç söylememişti. Yeniden babasının evine dönme niyetindeydi.

O ve Mary salı akşamı editasyon çalışmasını bitirdiler. Mary akşama dek kalmıştı, iş bittiğinde ikisi de rahatlamış gibi görünüyordu. Mary tamamlanan metni Bob'a teslim etti,

bir süre sonra onu taksiye bindirdiklerinde güçbela hareket edebiliyordu. Dosdoğru yatağa gideceğini söyledi. Çok güzel bir akşamdı, Lilli ile Bob bir süre yürüdüler, bir yerde bir şeyler atıştırdılar, sonra Lilli'nin odasına dönüp uzun süre sohbet ettiler. Lilli kitap ve çıkardıkları iş konusunda iyi hissediyordu. Artık tamamlandığını hissediyordu ve eve döndüğünde yeni bir kitaba başlamaya hazır olduğunu söylüyordu. Yeni kitabının hikâyesini Mary ile paylaştığında Mary onu sevmişti ve Bob'un da seveceğini düşünüyordu. Lillibet gerçekten de yetenekliydi.

Bir süre sonra Lilli ile Bob sessizleşti; Bob onun gözlerine aşkla baktı. Ona söylemek, her şeyi mahvetmek istemiyordu fakat bu konuda gitgide zorlanıyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu Lilli kibarca. Bir çocuğun yüzünde bir kadının bakışlarına ve bir orman perisinin ince bedenine sahipti. Bob onu kollarına almak istiyor, fakat onu incitmekten korkuyordu, buna cesaret edemezdi. Onu korkutup her şeyi mahvetmek istemiyordu. Lilli çok saf, çok masumdu ve Bob onun bu yanma çok kıymet veriyordu.

"Bilmiyorum, bazen seninle beraberken tuhaf şeyler hissediyorum," dedi içini çekerek, "sanki senin ruhunu biliyormuşum gibi, nedenini bilmiyorum. Belki de bunun bir önemi yoktur."

"Ben de öyle hissediyorum. Sanki ruhlarımız veya kalplerimiz birbirini tanıyor. Belki de aşk böyle bir şeydir," dedi tedirgin bir ifadeyle. Sonra örgüsünü çözdü. İkisi de yorgundu, artık eteklerindeki taşları da dökmüşlerdi, saat geç olmuştu. "Daha önce hiç âşık olmadım," dedi Lilli, tam "şimdiye dek" diyecekti ki kendisini durdurdu. Ona âşık olup ol-

madığını bilmiyordu ve paylaştıkları şeye zarar vermek veya Bob'u şok etmek istemiyordu.

Bob ona şu anda âşık olup olmadığını sormak istedi fakat buna cesaret edemedi. Sormaya korkuyordu. Bir süre kanepede sessiz sessiz oturdular, ardından Bob yavaşça onun saçlarını okşamaya başladı. Saçları beline geliyordu ve yirmi dört yaşında olmasına karşın halen platin sarısıydı.

Sonradan pişmanlık duyacağı veya onun pişmanlık duyacağı bir şey yapmadan önce gitmek için kalktı. Ayakkabılarını çıkarmış olan Lilli onu kapıya geçirdi. Üzerinde kot pantolonu ve kazağı vardı, yavaşça uzanıp Bob'un yüzüne dokundu. "Teşekkürler, Bob," dedi alçak sesle. "Seni çok önemsiyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama burada seninle olmaya bayılıyorum."

"Biliyorum. Ben de öyle." Bob hüzünlüydü. Şimdiden onun gidişini düşünüyordu. İşleri artık bitmişti ve Lilli'nin dönmesi gerekti. O olmadan, hayatı bomboş olacaktı. Sanki bütün hayatı boyunca onu aramıştı ve şimdi onu elinden kaçırıyordu.

"Döndüğümde beni ziyarete gelecek misin?" diye sordu Lilli hüzünlü bir ses tonuyla. Yeri evi olsa da şimdi onu bırakma fikrine katlanamıyordu.

"Eğer baban seni ziyaret etmeme izin verirse gelirim." Lilli başını salladı. Zaman içinde babasının buna razı geleceğini düşünüyordu fakat kitap olayından sonra Henryk'in onları affetmesi için biraz beklemeleri gerekiyordu. Fakat ikisini bir araya getiren ve onları bağlayan şey bu kitaptı, bu ne-

denle Lilli bundan pişmanlık duymuyordu. Babası onu sevdiği için bir gün kitap konusunda onu affedeceğinden emindi.

Bob onun alnın, öptü ve gitti. "Yarın görüşürüz. İyi uykular." "Seni seviyorum" sözcükleri az kalsın ağzından kaçacaktı fakat tam zamanında kendini tutmayı becerebildi. Eve kadar onu düşünerek yürüdü. Lilli otel odasının penceresinden dışarı bakıyor, az önce olanları düşünüyordu. Sanki artık ona aitmiş gibi hissediyordu kendisini. Artık hiç korkmuyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Bob ertesi sabah Lilli ile kahvaltı etmek için otele geldi. O sırada cep telefonundan Mary aradı. Sabaha karşı saat ikide ikizler dünyaya gelmişti. Sesi yorgun fakat neşeliydi. Lilli de onunla konuşup tebrik etti ve onu görmek için gelip gelemeyeceklerini sordu.

Öğleden sonra onu hastanede ziyaret ettiler. Lilli bebekleri teker teker kucağına aldı, Bob onu izlerken, ondan çocuk sahibi olmak istediğini biliyordu. Daha önce hayatında hiç çocuk istememişti. Lilli ile beraberken hissettikleri korkutucuydu. Darmadağın olmuştu fakat belli etmiyordu.

Mary'ye çiçek, ikizlere de iki mavi oyuncak ayı getirmişlerdi. Bebekler çok sevimliydi. Mary isimlerini Trevor ve Tyler koymuştu. Lilli on üç yaşındayken kardeşlerinin doğduğu günü hatırladı, çok heyecanlanmıştı. Annesi onları evde dünyaya getirmişti ve Lilli, doğduklarında yanındaydı.

Otele yürürlerken Bob'a çocuk istemediğini söylediğinde Bob şaşırdı.

"Neden peki?" Az önce onun bebekleri ne kadar sevdiğini görmüştü, Lilli onları kucağına aldığında çok rahattı, hatta bitkin düşmüş annelerinden bile daha rahat.

"Bunları daha önce annem öldüğünde yaptım. Kardeşlerimi büyüttüm. Bir kez daha yapmak istemiyorum."

"Belki birine âşık olursan çocuk istersin."

Lilli başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Babam cemaatteki dullardan biriyle evlenmem ve çocuk yapmam gerektiğini düşünüyor. Ben sevmediğim biriyle evlenemem." Bob bunu duyunca rahatlamıştı. Derken Lilli haylaz haylaz kıkırdadı. "Kendimi istediğini yapan huysuz bir kız kurusu olarak hayal etmek hoşuma gidiyor." Fakat istediğini değil, sadece babasının istediğini yapabilirdi, ikisi de bunu biliyordu.

"Peki, o zaman, eğer evlenirsen beni düğününe davet et," dedi Bob yüreği sızlayarak.

"Merak etme, evlenmeyeceğim," dedi Lilli, ona iyice sokulup koluna girdi. Bob bunu yapmasına bayılıyordu ve yan yana giderken onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Sonra Lilli ikisinin de duymak ve düşünmek istemediği şeyi söyledi. "Artık eve dönmem gerek," diye fısıldadı. Bob bütün hafta boyunca bu sözcükleri duymaktan korkmuştu.

"Biliyorum." Günlerden çarşambaydı.

"Belki cuma günü?" dedi Lilli tereddüt ederek. Babasına söylediği gibi, tam bir hafta oluyordu, doğrusu da buydu.

Bob başını salladı. "Arabayı hallederim. Yarın son günün, ne yapmak istersin?"

"Sadece seninle olmak," dedi Lilli, sanki onun ne hisse-

ttiğini biliyormuş gibi. Bob bütün gün onunla sevişmek, onu sonsuza kadar yanında tutmak istiyordu, düşündüğünde saçmaladığını biliyor, Lilli'nin bunu fark etmemesini umuyordu. Onu terk etmemesi için Lilli'ye yalvarmak geçiyordu içinden ama bunu yapamazdı. "Belki yeniden Central Park'a gideriz, ne dersin?"

Tıpkı söylediği gibi yaptılar. Gölde sandalla gezdiler, Bob'un getirdiği örtüyü serip çimlerde uzandılar ve sohbet ettiler. Küçük bir piknik yapıp hayvanat bahçesini gezdiler. Sanki şehri terk etmedikleri halde tatile çıkmışlardı. Bir tekne bandosunu dinlediler, çocukları ve jonglörleri izlediler. Günün sonunda yeniden Plaza'nın önünde durduklarında Bob, yine sanki daha önce orada beraber durmuşlar gibi hissetti. Ardından bir taksi durdurup şehir merkezine gittiler.

Yine pizza yediler, Lillibet gülümseyerek *rumspringa*'sının bitmek üzere olduğunu ve artık ömrünün sonuna dek bir yetişkin gibi yaşayacağını söyledi.

"New York'a bir daha gelecek misin?" Bunu sorarken, Bob'un yüreği ağzına gelmişti.

"Çalışacağım." Fakat Lilli babasının damarına daha fazla basmak istemiyordu. Belki babası kitap meselesi için onu affederse, bir sonraki kitabı için gelebilirdi. O zamana dek, babası izin verirse, Bob'un Pennsylvania ziyaretleriyle idare etmek zorunda kalacaklardı. Bu tamamen babasma bağlıydı.

Derken Bob, bir anda kendisine bile garip gelen bir şey söyledi. "Eğer bir şey olursa beni aramanı istiyorum veya doğrudan limuzin şirketini ara ve buraya dön... eve dön...

seni burada bekleyeceğim. Veya istersen ben gelip alırım seni. Eğer orada olmak istemiyorsan oraya sıkışıp kalmazsın. Bana ne zaman ihtiyacın olursa burada olacağım." Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

"Sıkışıp kalmadım, Bob. Ben oraya aidim. Tıpkı onlar gibi Amişim." Lilli bunu dimdik, gururlu bir havayla söylemişti. Buna gerçekten inandığını fark etti.

"Sadece burada olduğumu ve bir sorun yaşarsan yalnız olmadığını bil." Lilli gülümsedi ve içinden buna ihtiyacı olmamasını diledi fakat bunu duyduğu için minnettardı. Bob içinden o giderken limuzin şirketinin kartını ona vermesi gerektiğini hatırlattı kendine. Ne olacağı belli olmazdı. Babası zor bir adamdı, belki de Lilli'nin düşündüğünden daha da zor. Lilli onun diktatörvari tarzına alışmıştı.

O gece onu otele bırakırken Bob ondan bir türlü kopamadı. O gitmeden, sabah yanına geleceğini söyledi. Lilli gitmeden önce ofise gelip herkese veda etmek istiyordu ve Bob da onun yanındaydı. Lilli ofisin önünde limuzine binerken öğlen olmuştu. Gözlerinde minnettar bir ifadeyle Bob'a her şey için teşekkür etti yeniden. Onun için çok fazla şey yapmış, ona çok iyi davranmıştı. Parmakuçlarında yükselerek kollarını onun boynuna doladı ve bir çocuk gibi sarıldı ona. Bob ona sonsuza kadar böyle sarılmak istiyordu.

"Kendine iyi bak, Lilli," dedi boğuk bir sesle. "Bana ihtiyacın olursa ara." Lilli gözlerinde yaşlarla başını salladı, sonra geri çekildi, onun gözlerine baktı ve neden gittiğini bilemedi bir an.

"Sen de kendine iyi bak. Beni görmeye gel." Bob başını salladı, Lilli arabaya bindi ve emniyet kemerini taktı. Araba giderken el salladı. Bob da kaldırımda durup arkasından baktı. Daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

21. BÖLÜM

Cuma günü trafiği nedeniyle, Lancaster'a yolculuğu beklediğinden daha uzun sürdü. Bob onu arabadan iki kez aramış, ikisi de neşeli konuşmaya çalışmıştı fakat Lilli sanki bir başka gezegene giden bir uzay gemisindeymiş gibi hissediyordu, yanlış da sayılmazdı ya.

Benzin almak için durduklarında şoför, Bob'un isteği üzerine Lilli'ye kartını verdi, böylece acil bir durumda arayabilirdi. Bart kasabasına girdiklerinde saat altıyı geçiyordu. Şoför onu mandıraya bırakamazdı çünkü Lilli kardeşini arayamazdı ve onu alacak, eve götürecek kimse yoktu. Mandıra o saatte kapalıydı. Bu nedenle şoförden onu eve bırakmasını istedi. Ona evin yerini tarif etti; bir kez daha veda etmek için Bob'u aramak istedi fakat bunu yapmadı. Artık eve dönmüştü, bununla yüzleşmesi gerekiyordu. Babasının çiftliğine doğru giderken, her şey tanıdık ve güvenli geliyordu ona. New York'u ne kadar çok severse sevsin, evi burasıydı ve buraya aitti. Hiçbir şey değişmemişti. Babasının muhtemelen birkaç hafta

daha öfkeli olacağını biliyordu, belki de bu hafta onu çok özlediği için onu affedecek ve geri döndüğü için sevinecekti. Lilli şimdi kaldığı yerden devam etmeye, babasının evinde işleri yürütmeye hazırdı. Ve tıpkı birinci kitabını yazdığı gibi, ikinci kitabını da gece mum ışığında yazacaktı.

Evin önüne geldiklerinde şoföre teşekkür etti, adam ona valizini verdi. Araba uzaklaşırken, Lilli bir dakikalığına eve bakarak durdu, sonra yeniden evde olduğu için mutlu, içeriye girdi. Bonesini takmış, pelerinini giymişti, baştan ayağa Amiş kıyafetlerine bürünmüştü yine. Zaten bu kıyafetleri New York'ta da sık sık giymişti. Fakat bir süreliğine İngiliz kıyafetleri giymek hoşuna gitmişti; tıpkı New York'taki maceraları ve Bob ile geçirdiği zaman gibi. Lilli aralarındaki derin dostluk bağı için minnettardı, fakat onun yeri burasıydı.

Saat neredeyse yedi olduğundan, içeri girdiğinde evi boş görmek onu şaşırttı. O sırada ailesi yemeğe oturmuş olmalıydı; tabii ağabeylerinden birinin evine gitmedikleri sürece. Eve döneceğini bildirmesinin imkânı da yoktu. Derken tam o sırada babası misafir odasından çıkıp mutfaktan ona baktı. Kardeşlerinin sesi gelmiyordu, Lilli onların dışarıda olduğunu anladı.

"Merhaba baba," dedi Lilli gülümseyerek. "Geldim. Sizleri çok özledim. Çocuklar nerede?" Babası, onun o akşam eve gelebileceğini düşünerek oğlanları ağabeylerine göndermişti. Lilli'yi yalnız görmek istiyordu.

Lilli'ye doğru gelirken yüzü duvar gibiydi; önce ona, sonra kapıya işaret etti. Hiddet dolu bir sesle Almanca konuştu.

"Evimden defol. Artık benim kızım değilsin. Evin burası

değil. Seni tanımıyoruz. Bir daha buraya döneyim deme." Lilli şok içinde ona bakıyordu, yanına gidip ona sarılmaya çalıştığında babası onu itti. Onun böyle bir şey yapabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Babası onu seviyordu, nasıl olur da onu kovardı? Fakat itaatkârlık ve Ordnung, besbelli kızından daha önemliydi onun için. Lilli bunu anlayamıyordu. Aklına sığmıyordu. "New York'ta İngilizlerle mi yaşamak istiyorsun? O halde onların yanına dön," diye bağırdı. "Öyle istediğin zaman kalkıp gidip sonra dönemezsin, bana itaatsizlik edemezsin. Lillibet Petersen, aforoz edildin!" Sonra bir hışım kapıya gidip hızla açtı ve dışarıya işaret etti. "Git! Hemen!" Lilli buna inanamıyordu, onun yanından koşup odasına çıkmaya yeltendi fakat babası onu durdurup zorla kapıya sürükledi, diğer eliyle de valizini taşıyordu. Sonra Lilli'yi valiziyle beraber dışarı attı. Lilli yere kapaklandı, gözlerinde yaşlarla ona bakıyordu.

"Baba, hayır!" diye haykırdı. Babası kapıyı yüzüne çarptı ve içeriden sürgüledi. Oğlanları ağabeylerine bu yüzden göndermişti. Hepsi de Lilli'nin aforoz edildiğini biliyordu. Babası ona bunu söylemek için beklemişti. Lilli birkaç dakika olduğu yerde kalıp ağladı, sonra güçbela doğruldu. Dizleri yaralanmıştı ve kalın pamuklu çorapları yırtılmıştı. Ve sonra ne yapacağını bilemeden ağlaya ağlaya Margarethe'nin evine gitti. Oraya vardığında kapının kilitli olduğunu gördü. Fakat içeride olduğunu duyabiliyordu. Kapıya vuruyor, içeride olduğunu bildiğini haykırıyordu. Hıçkırıklara boğulmuştu, en sonunda Margarethe ona acıdı ve kapıya geldi fakat onunla kapıyı açmadan konuştu.

"Seni içeri alamam," dedi alçak sesle. "Aforoz edildin."

"Sadece babam mı yoksa ihtiyarlar mı aforoz etti beni?" diye sordu Lilli hıçkırıklarının arasından.

"Bilmiyorum. Ama seni içeri sokmamı yasakladı. Buraya döneceğini biliyordu. Seni almayacak Lilli. Gitmek zorundasın. Paran var. New York'a dön. Burada kalamazsın."

"Aman Tanrım," dedi Lilli ümitsizce, "bunu yapamaz."

"Evet, yapabilir," dedi Margarethe sertçe. "Hiç kimse sana yardım etmeyecek. Şimdi git." Kapının diğer tarafında ağlıyordu, Lilli de hıçkırıyordu. Babası söylediklerinde ciddiydi ve onun aklına gelmeyen şeyi yapmıştı. Lilli aforoz edilmişti.

"Seni seviyorum, hoşça kal," dedi. İkisi de ağlıyordu, sonra şok içindeki Lilly yalpalayarak mandıranın yolunu tuttu. Yolda defalarca kez yol kenarında durup ağladı, midesi bulanıyordu. Bunu yapmak zorunda kalacağı aklının ucundan bile geçmemişti. Babası düşündüğünden daha da zalimdi. Bunu sırf kitap yüzünden, kızı New York'a gidip ona karşı geldiği için yapmıştı. İtaatkârlıktı tek umursadığı şey.

Mandıraya varması bir saat sürdü, saat sekizdi. Cebinde biraz bozuk para ve şoförün verdiği kart vardı. İçinde bulunduğu durum yüzünden Bob'u aramak, ona babasının ne kadar zalim davrandığını anlatmak, aforoz edildiğini söylemek istemiyordu. Bu hayatının kâbusuydu; Lilly korku içindeydi, kendisinden ve babasından derin bir utanç duyuyordu. Bob ile konuşmadan önce kendisini biraz toparlamak istiyordu. Acınası bir haldeydi ve hayatında bu kadar çok korktuğunu hatırlamı-

yordu. Telefon kulübesine giderken, annesine yardım etmesi için sessizce dua etti.

Limuzin şoförünü arayıp geri dönmesini istedi. Adam şimdi çoktan New Jersey Otoyolu'na vardığını ve geri dönmesinin bir saati bulacağını söyledi fakat dönmeye razı geldi.

Mandırada o yaz kitabı bulduğu, Bob ile beraber oturduğu banka oturup beklemeye başladı. Şimdi nerede yaşayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. New York'ta yaşamak istemiyordu, burada, ait olduğu yerde olmak istiyordu. O Amiş'ti.

Annesini düşündü. O olsaydı asla babasının onu aforoz etmesine izin vermezdi. Annesinin ölümüne bir de yaşlanması eklenince babası çok daha sert olmuştu.

Şoför dokuz buçukta geldiğinde Lilli hâlâ ağlıyordu. Yüzü gözyaşlarına ve kire bulanmıştı, önlüğü pislenmiş ve yırtılmıştı. Pelerinine sarındı ve arabaya bindi. Şoför arka koltuğa yemek dolu poşetler koymuştu, ondan sakıncası yoksa öne oturmasını istedi. Ve onu daha yakından görünce, içinde bulunduğu durumu fark etti. Kız darmadağın haldeydi.

"İyi misin? Ne oldu?"

"Düştüm," dedi Lilli, ona anlatmak istemiyordu. Bob'a da aynı şekilde. New York dışında gidecek bir yer bulamıyordu. Bob'un adresi ve cep telefonu vardı. Oraya vardıklarında onu arayacaktı. Şoför yeniden New York'a doğru yola çıktı, Lilli birkaç kez hıçkırıp şoförün ön koltukta tuttuğu mendillere burnunu sildi. Otoyoldan geçip kuzeye yöneldiler. Lilli şoförün birkaç kez arabayı sağa sola oynattığını fark etti. "İyi misin?" diye sordu ona.

"İyiyim."

"Yorgun musun?"

"Hayır, iyiyim," diye ısrar etti adam. Lilli pencereden bakarken, babasının onu kapıdan attığı, dizlerinin üstüne düştüğü anı düşündü. Onu öyle bir savurmuştu ki tıpkı bir bez bebek gibi havada uçmuştu. Babası söylediklerinde ciddiydi.

İki saattir yoldalardı, araba bir anda yeniden kıvrıldığında Lilli uyuşmuş halde camdan bakıyordu. Hemen dönüp şoföre baktı. Adam uyuyakalmıştı, Lilli karşılarından tam gaz gelen parlak ışıkları gördü. Şeritin diğer tarafına geçmişlerdi ve bir kamyon hızla onlara doğru geliyordu. Lilli çığlık attı, şoför kendine geldiğinde artık çok geçti, direksiyonu hızla kırdı, derken araba dönüp takla attı ve kamyon bütün hızıyla onlara çarptı. Limuzin havada uçarken ve kamyon onu ezerken gıcırdayan metal sesi doldurdu her yeri, Lilli kendinden geçerken kulağında bir korna çığlık atıyordu. Uykuya dalarken gülümsüyordu.

Otoyol devriyesi darmadağın yığını kaldırmak için üç saat harcadı. Otoyolu kapatmışlardı ve trafik olduğu gibi durmuştu fakat gece yarısını geçtiği için çok az araba vardı. İtfaiye arabaları ve birkaç ambulans gelmişti, hidrolik kurtarma ekipmanları ve bir vinçle kamyonu kaldırdılar ve altından arabayı çektiler. Limuzin şoförü ölmüştü, tıpkı kamyon şoförü ve yolcu koltuğundaki adam gibi. Tek bir kişi hayattaydı, arabadaki genç kadın. Üzerinden kimlik çıkmamıştı, durumu ağırdı ve New Brunwick'teki hastaneye götürüldü çarçabuk. Kimliği belirsiz hasta olarak kaydı açıldı ve her an ölmesi bekleniyordu. Çok

ağır yaraları vardı ve kolları kırılmıştı. Hemşireler kıyafetlerini keserken onun Amiş olduğunu anladılar.

Polis ertesi sabah limuzin şirketinin sahibi Jack Williams'ı aradı ve ona arabanın tamamen tahrip olduğunu ve şoförün öldüğünü söyledi. Uyuşturucu ve alkol etkisinin olup olmadığını anlamak üzere bir otopsi yürütülüyordu. Bir yolcu olduğunu da belirtmişlerdi fakat şirket sahibi şoförün bir yolcu almadığını, bunun bir otostopçu olabileceğini söyledi.

"Harika," dedi Jack Williams telefonu kapattığında sekreterine. "Grayson öldü ve otopside alkol etkisini araştırıyorlar. Tanrı'ya şükürler olsun ki yanında bizim yolculardan biri yokmuş. Herhalde yolda birini almış ama müşteri bizim değil."

"Zavallı adam," dedi kız. Şoförün bir ailesi, çocukları yoktu ve kime haber vermeleri gerektiğini bilmiyorlardı. Ertesi gün, adamın alkollü olduğu söylendi. Kanında 0.10 promil alkole rastlanmıştı.

Otoyol devriyesi, yerel polisten yüz mil civardaki birkaç Amiş cemaatine gidip kayıp kızı sormalarını istedi. Komada yatan bu kız bir gizemdi. Altı gün sonra, limuzin şirketi pert olmuş arabanın içinde kalan eşyaları teslim aldı. Birtakım aletler, bir battaniye, birkaç belge ve küçük bir valiz vardı; polis valizde kimlik aradı fakat bulamadı. Hiçbir ipucu yoktu. Jack Williams valizi açtığında, otoyol devriyesinin gözünden kaçan, üzerinde Lilli'nin yazılı olduğu küçük bir zarf buldu. İçinde Bob Bellagio'dan bir not vardı ve mektubun üzerinde mandıranın adresi yazıyordu. Jack, Bob Bellagio için kızı aldıkları mandırayı, kızı New York'a getirdiklerini ve bir hafta sonra Lan-

caster'a geri götürdüklerini hatırladı.

"Geçen hafta Bob Bellagio için aldığımız kızdı bu," dedi Jack sekreterine, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Grayson onu cuma günü Lancaster'a geri götürmüştü." Kafası karışmıştı. "Belki de valizini arabada unuttu." Polis ona şoförün bir yolcusu olduğunu söylemişti fakat yolcu program yetkilisi onun kızı evine bıraktığını söylemişti. Peki, kızın valizi neden hâlâ arabadaydı? Onu unutmuş olmalıydı, başka bir açıklaması yoktu. Veya belki de şoför onu yeniden almış ama yolcu program yetkilisine söylememişti. Ön koltuktaki yolcu o muydu? Belki de oydu. Jack şoförün New York yolunda öldüğünü biliyordu, Lilli'yi bırakıp geri dönerken merkezi arayıp haber vermişti. Fakat Jack'in içinde şimdi tuhaf bir his vardı, otoyol devriyesini arayıp bulduğu valizi, mektubu anlattı ve daha önce bahsettikleri yolcuyu sordu.

"Hâlâ yaşıyor, komada," dedi otoyol devriyesi. "Hâlâ kimliği belirsiz, üzerinde kimlik bulamadık. Hastane yetkilileri onun Amiş olduğunu düşünüyor ama ulaşabildiğimiz cemaatlerde kayıp biri yoktu. Şimdilik hiçbir ipucumuz yok. Tek bildiğimiz kızın yirmi ile yirmi beş yaş arası, 1.55 boyunda, yaklaşık kırk kilo ağırlığında, sarışın ve yeşil gözlü olduğu." Jack Williams, Lilli'nin nasıl göründüğünü bilmiyordu. Onu hiç görmemişti. Sadece şoför görmüştü. Fakat içindeki o tatsız hisle, birkaç dakika sonra Bob Bellagio'yu aradı.

"Bir kaza oldu," diye söze girdi Jack Williams tedbirli bir havayla. "Bayan Petersen'ı geçen cuma Lancaster'a götüren şoför geri dönüş yolunda kaza yaptı. New Jersey Otoyolu'nda

on sekiz tekerlekli bir tırla kafa kafaya çarpışmış. Ne yazık ki alkollüymüş. Şoför kazada öldü. Bizi kızı bıraktıktan sonra aramıştı, bu nedenle bildiğimiz bir yolcu yoktu yanında, fakat otoban devriyesi ön koltukta bir yolcu olduğunu söyledi. Geri dönüş yolunda bir otostopçu almış olabileceğini düşündük. Bunu yapmaları yasak ama bazen yapıyorlar. Yolcunun kimliği hâlâ belirlenmedi. Arabanın içindeki eşyalar elime ulaştı ve bir valiz de var. Üzerinde Bayan Petersen'ın ismi yazılı, içinde de sizin bir mektubunuzun olduğu bir zarf buldum. Ya valizini unuttu ya da şoför onu tekrar aldı ve New York'a geldiklerini bize söylemedi." Jack Williams'ın kafası karışmıştı.

Bob masasında oturmuş, tıpkı geçen hafta boyunca olduğu gibi Lilli'yi düşünüyor, ailesinin yanında olduğunu sanıyordu. Ondan hiç haber almamıştı ve o gittiğinden beri ona mektup yazmamıştı.

"Öldü mü?" Bob şoka girmişti.

"Hayır, olaydan beri komada, durumu ağır. Hastane onun Amiş olduğunu söylüyor. Sarışın, yeşil gözlü, yirmi yirmi beş yaş arası, bir elli boyunda, kırk kiloymuş. Ona benziyor mu?"

"Aman Tanrım... Aman Tanrım..." Bob aniden çılgına dönmüştü. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki adeta sesini duyabiliyordu. "Nerede?" Williams ona New Brunswick'teki hastanenin adını söyledi. Bob bilgi için Jack Williams'a teşekkür eder etmez telefonu kapatıp hastaneyi aradı. Yetkililer kızın hâlâ komada olduğunu ve durumunun kritik olduğunu onayladı, kızın tarifi de tutuyordu. Bob onlara bu kızın Lilli olup olmadığını görmek için elinden geldiğince çabuk oraya gelece-

ğini söyledi. O olduğundan emin olmadan ailesiyle bağlantıya geçmek istemiyordu. Ailesi de muhakkak onun nerelerde olduğunu merak etmiş, deliye dönmüştü, fakat hiç kimse onu aramamıştı.

Bu Bob Bellagio'nun hayatındaki en berbat iki saatti. Polisin onu durdurmasını umursamadan gaza bastıkça bastı, neyse ki onu durduran olmadı. Hastanenin önüne çekip acile fırladı, onu üst kattaki yoğun bakım ünitesine gönderdiler. Burası sağlam bir yoğun bakım ve travma ünitesine sahip son derece donanımlı, modern bir hastaneydi; onu her yerinden tüpler sarkan ve monitörlerle çevrili genç bir kadının yattığı bir bölmeye götürdüler. Bir hemşire onu yakinen izlerken, bir doktor da muayene ediyordu.

"Nasıl?" diye sordu Bob boğuk bir sesle. Bu Lilli'ydi, yaralanmış yüzü, morarmış gözleri, kırık kolları ve başında bir bandajla neredeyse tanınmaz haldeydi. Fakat Lilli'ydi. Bundan emindi. Ona eğilip yüzüne dokundu. Şimdi çok ama çok uzaklardaydı. Yüzünde huzurlu bir ifade vardı, doktor beyin dalgalarının halen işlediğini, altı gündür hayata tutunmakla beraber durumunun hâlâ riskli olduğunu söyledi. Beynindeki şişlik ameliyat yapılmasına gerek kalmaksızın inmişti fakat buraya getirildiğinden beri bilincinin yerine geldiğine dair herhangi bir işaret gözlemlenmemişti.

Bob yanaklarından akan gözyaşlarıyla bölmeden çıktı. Babasına gidip haberi vermeyi düşündü fakat onun yanından ayrılmak istemiyordu. Lilli'nin altı gündür evde olduğunu düşünmüştü, ama o burada yalnızdı.

Joe Lattimer'ı arayıp olanları, hastanede olduğunu ve Lilli'nin durumunun ağır olduğunu söyledi. "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Bob darmadağın halde, nedense olanlardan bir şekilde kendisini de sorumlu tutuyordu. Şoför sarhoştu. "Yolcu program yetkilisine göre şoför onu eve bırakmış. Fakat herhalde geri dönüp onu yeniden aldı ama kimseye söylemedi."

"Babası onu aforoz etti," dedi Joe alçak sesle, az önce duydukları onu afallatmıştı. "Eve girmesine izin vermemiş. New York'a gittiği için onu evden atmış. Birkaç gün önce kardeşleri söyledi. Bu konuda kalpleri çok kırık. Lilli şoförü geri çağırmış olmalı." Bob ile Joe yapbozun parçalarını birleştiriyordu, hikâye yürek burkucuydu, Bob babasının onu aforoz etmesi, bunun sonucunda da bunların olmasından ötürü çok öfkeliydi. Bu Lilli'nin en büyük korkusuydu. Ve şimdi Bob, onu sonsuza dek kaybetmekten ve onu ne kadar sevdiğini söylemek için bir fırsat bulamamaktan korkuyordu. Lilli ölümle pençeleşiyordu.

"Gidip babasına söylemelisin," dedi Joe'ya. "Buraya gelmeli. Eğer ölürse kendisini asla affetmez." Bob da öyle hissediyordu.

"Sence ölecek mi?" Joe şok olmuştu.

"Durumu iyi görünmüyor," dedi Bob dürüstçe. "Altı gündür komada, başına ciddi bir darbe almış. Aforoz edilsin edilmesin, hâlâ onun kızı." Bob ona hastaneyi tarif etti ve sonra aklına bir şey geldi. "Belki onu sen getirebilirsin. Bu kadar mesafeyi arabasıyla gelemez, çok uzun sürer."

"At arabaları epey hızlı," dedi Joe. "Arabaya biner mi bilmiyorum. Ona sorarım. Yapabileceğim tek şey bu."

"Teşekkürler, Joe," dedi Bob, ardından telefonu kapattı ve Lilli'yi görmeye gitti. Birkaç dakikadır bölmede yalnızdı, Bob onun yanına oturup elini avuçlarına aldı ve onunla konuşmaya başladı.

"Lütfen bebeğim, lütfen... geri dön... seni çok seviyorum... sana bunu New York'ta söylemeliydim ama seni korkutmak istemedim... lütfen... her şey yoluna girecek... seni seviyorum, Lilli. Seni seviyorum." Sürekli tekrarlıyordu. "Seni seviyorum!" Bir hemşire irkilmiş halde odaya girdiğinde, bunu ne kadar yüksek sesle söylediğinden habersizdi. O sırada Lilli'ye bakıyordu. "Seni bulmak için bir ömür bekledim, şimdi beni bırakamazsın... seni sonsuza dek seveceğim," dedi bağırarak; sonra bir anda bunu daha önce hiç kimseye söylemediğini fark etti. Bunun nereden çıktığı, neden böyle söylediği konusunda hiçbir fikri yoktu, fakat doğru olduğundan emindi.

22. BÖLÜM

Lilli günlerdir güzel bir bahçede yürüyordu. Burası huzur dolu bir yerdi. Arada bir insanlarla karşılaşıyordu, fakat çoğunlukla gür yapraklı yemyeşil bir ağacın altında uyuyordu. Çok bitkindi, uzun uzun uyudu. Uyandığında, annesi yanında oturuyordu, ona kitap için çok mutlu olduğunu, onunla çok gurur duyduğunu söyledi.

"Gurur duyacağını biliyordum anne," dedi Lilli, hiç olmadığı kadar hafiflemiş hissediyordu ve annesinin böyle düşünmesi onu mutlu etmişti. Derken yine uykuya daldı, sonra bir şey onu uyandırdı. İstediği tek şey uyumaktı.

Birisi onu çağırıyordu fakat o bahçede kalmak, yeniden annesini görmek istiyordu. Onu çok özlemişti. Fakat bu kez uyandığında yanında iki kişi vardı, bir adam ve bir kadın. Kadın çok güzeldi ve koyu renk saçları vardı. Lilli onu başta annesi sandı fakat değildi. Kadın gülüyor, bir atın üzerindeki bir adamın yanında yürüyordu. Lilli ile konuşmak için durdular. Lilli onlarla beraber gitmek ve annesini bulmak istediğini söyledi.

"Bulamazsın," dedi kadın yumuşak bir sesle. "Geri dönmelisin."

"İstemiyorum," dedi Lilli yeniden yorgun hissederek. "Orası çok uzak."

"Bizimle gelemezsin," dedi kadın yeniden. "Geri dönmelisin, Lilli... bizim için..." Dosdoğru Lilli'ye bakıyordu, masmavi güzel gözleri vardı.

"Siz de gelecek misiniz?" diye sordu Lilli. Kadın gülümseyip başını iki yana sallamakla yetindi.

"Geri dön, Lilli," dedi yeniden; Lilli onların uzaklaşmasını izlerken, uzaklardan bir ses işitti. Atın üstündeki adam kadını çekip arkasına oturttu. Gülüyorlardı, adam kadını öptü, sonra uzaklaştılar. Lilli'nin onlarla beraber olmak için gitmek istediği ışığa doğru gidiyorlardı, fakat artık onları göremiyordu. Duyduğu tek şey de sözcüklerinin yankısıydı. "Geri dön, Lilli... geri dön..." Annesinin de bu sözleri söylediğini duyuyordu, derken ses değişti ve birileri, "Geri gel... geri gel, Lilli," diyordu, fakat Lilli bunu yapmak istemiyordu, üstelik ışığa doğru ilerlemek ondan uzaklaşmaktan daha kolaydı. Yürümek için çok uzaktı. Çok ama çok uzaktı ve Lilli çok yorgundu.

Bob onun yanında oturmuş, elini tutuyor, onunla konuşuyordu ki Lilli yavaşça inleyip kıpırdandı. Bob hemen hemşireyi çağırdı. Gece yarısıydı, Bob bütün gün, bütün gece oradaydı. Lilli'nin babası ve Margarethe de odadaydı. Henryk donuk fakat darmadağın görünüyordu, Margarethe ise yavaşça ağlıyordu, Lilli'nin elini tutan Bob'un da yüzünden yaşlar süzülüyordu.

"Geri gel, Lilli," dedi yeniden, sonra Lilli gözlerini açıp onları gördü, ardından yeniden gözlerini kapadı; Bob'un hıçkırığı bir rahatlamaya karıştı. Uyanıyordu. Geri gelmişti, tıpkı ona yalvardığı şeyi yapmıştı.

Doktor içeri girdi ve onu kontrol etti, sonra Lilli yeniden gözlerini açtı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle dosdoğru Bob'a baktı. Onun ve babasının neden orada olduğunu anlamıyordu. Az önce annesini ve at üstündeki o çifti görmüştü. Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

"Hastaneye gitmeliyim," dedi yumuşak bir sesle. "...Lucy'nin bebeği olacak..." Bob'a baktığında Bob gülümseyerek onun yanağını okşadı.

"Lucy kim, canım?"

"Bilmiyorum." Yanağından bir damla gözyaşı aktı fakat onu gördüğüne çok sevinmişti.

"Her şey yolunda, iyisin. Hepimiz buradayız. Seni bekliyorduk."

"Biliyorum," dedi Lilli, kafası karışmıştı, yeniden uykuya daldı. Ona annesinden, at üstündeki çiftten bahsetmek istiyordu fakat çok yorgundu. Sonra bir süreliğine sızdı, ardından yeniden gözlerini açıp babasına baktı. "Çok özür dilerim, baba," dedi.

Babası onunla Almanca konuşup her şeyin geçtiğini söyledi. Konuşurken dudağı titriyordu, Margarethe ile Bob birbirlerine bakarken yüzlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Seni özledik," dedi Bob, babası onunla konuştuktan sonra. "Geri geldiğin için teşekkürler." Lilli yeniden gülümseyip onun elini sıktı.

"Onlar beni gönderdi," dedi. Bob kimlerden bahsettiğini sormadı.

"İyi ki de göndermişler. Seni bekliyordum. Seni çok uzun zaman bekledim, Lilli. Seni seviyorum." New York'ta ona söylemek istediği tek şey buydu. Bunu açıkça söylemişti ve kimin duyduğunu umursamıyordu. Bir daha asla ona kötü bir şey olmasına izin vermeyecekti.

"Ben de seni bekliyordum," dedi Lilli. "Çok vakit aldı gelmen."

"Özür dilerim," dedi Bob gülümseyerek. "Bunu telafi etmeye çalışacağım." Sonra Lilli gözlerini yumdu, bir süre uyuması için onu kendi haline bıraktılar.

Henryk, koridorda Bob'a gözlerini dikmiş bakıyordu, ikisinin de yüzünde rahatlama ve korku vardı. Az kalsın onu kaybedeceklerdi, bunu biliyorlardı. İki saat önce bedeninin işlevselliği azalmaya başlamış, kan basıncı düşmüştü, derken yavaş yavaş uyanmıştı.

"Kızımı seviyor musun?" diye sordu Henryk pat diye. Bob da tereddütsüz cevap verdi.

"Evet, efendim. Onu bütün hayatım boyunca bekledim. Çok inatçı bir kız." Bob, "Tıpkı babası gibi" demek istedi, fakat vazgeçti. Margarethe gülümsedi.

"Seninle New York'a mı dönecek?" diye sordu Henryk.

"O sizin yanınıza dönmek istedi. New York'ta kalmak istediğine dair hiçbir şey söylemedi." Henryk başını salladı. "O her şeyden önce bir Amiş. Eğer isterseniz, hastaneden çıkınca onu eve getiririm. İyileşinceye dek evde kalmalı."

"Ziyaretine gelecek misin?"

"İzniniz olursa. Eğer o da gelmemi isterse."

"Bence isteyecektir. Ve izin veriyorum. Sen iyi bir adamsın. İyileştiğinde onu New York'a mı götüreceksin?"

"Eğer isterse. Hazır olduğunda," dedi Bob saygıyla. Bu kimsenin değil, Lilli'nin vereceği bir karardı.

"Seninle olmalı," dedi Henryk sessizce. Bob'un onu ne kadar çok sevdiğini anlıyordu ve Lilli'ye geri gelmesi için yalvardığını duymuştu.

"Umarım o da öyle düşünüyordur," dedi Bob, o hayatta olduğu, hayata tutunduğu için minnettardı.

"Bence öyle düşünecek. İyice toparlandığında onu bize getir," dedi Henryk. Lilli artık aforoz edilmemişti. Henryk ile Margarethe o gece hastaneden ayrıldılar. Kaza onları yeniden bir araya getirmişti. Onları oraya Joe Lattimer götürmüştü ve eve bırakmak için bekliyordu. Rahatsız etmemek için bütün gece bekleme odasında kalmıştı.

Bob sonraki iki gün boyunca, hastaneden ayrılacak kadar toparlanana dek Lilli ile kaldı. Sürekli onun yanında oturdu, istediğinde onunla sohbet etti ve uyumasını izledi. Onun yanından bir an olsun ayrılmadı ve odasındaki portatif yatakta uyudu. Lilli ona annesini ve at üstünde bir çift gördüğünü anlattı. "Bana geri dönmem gerektiğini söylediler," dedi ona. "Biliyorum, çılgınca geliyor, ama sanki onlar bizmiş gibi tuhaf bir duyguya kapıldım. Görünüşleri farklıydı ama."

"At üstündeyse ben olamaz," dedi Bob gülümseyerek. "Biliyorsun, atlardan nefret ederim."

"Sence insanlar gerçekten de dünyaya bir daha geliyor mu?" diye sordu Lilli. "Buna daha önce hiç inanmazdım, ama o gördüğüm çifti tanıdığımı biliyordum ve farklı görünse de kadın benmişim gibi geliyordu."

"Her şey mümkün. Sadece burada, bu hayatta olduğun için mutluyum. Seni çok seviyorum, Lilli." Lilli bunu biliyordu. Ona ne zaman baksa bunu hissediyordu.

"Ben de seni seviyorum."

Bob, hastaneden taburcu olduktan sonra onu Lancaster'a götürdü. Kırık kolları durumu güçleştirse de azımsanmayacak derecede hızlı iyileşmişti. Margarethe, o eve vardığında evlerinde kalıp ona yardımcı olacaktı. Joe Lattimer sayesinde birbirlerine mesajlar gönderiyorlardı bir süredir; Joe da onların elçisi olmaktan son derece memnundu.

Geldiklerinde, Henryk, oğlanlar ve Margarethe onları bekliyordu. Kardeşleri Lilli'ye sarılıp etrafında pervane oldular, onun kollarındaki alçılarla çok aptalca göründüğünü söylediler. Hatta Markus, bir canavar gibi yürüyerek, "tıpkı Frankenstein gibi," dedi.

"Çok komik, onları çıkarıncaya kadar bekle, sonra pişman olacaksın," dedi Lilli gülerek. Kardeşlerinin onun için bir sürprizi vardı: sevimli, sarı tüylü bir labrador yavrusu.

Henryk, Bob'u gece kalması için davet etti, hatta isterse daha uzun da kalabilirdi. Ona Willy'nin odasını ayırdılar, Willy ikizlerle kalacaktı. Margarethe de Lilli'nin odasına koydukları

çekyatta uyuyacak, böylece gece bir şey gerekirse ona yardım edecekti. Doktorlar Lilli'ye sonraki altı hafta boyunca dinlenmesini öğütlemişlerdi. Zaten o zamana kadar Şükran Günü gelmiş olacaktı.

Akşam yemeğinden sonra Henryk, Bob'a yürüyüş yapmayı teklif etti. Onlar ahıra doğru yürürken hava soğumuştu.

"Bana soracak bir şeyin var mı?" Henryk ona bakıp gülümsüyordu.

"Evet, var aslında. Belki Noel civarında olabilir diye düşündüm... eğer Lilli isterse... sizce de uygunsa..."

"Kızımla evlenmek mi istiyorsun?" diye sordu Henryk gülerek.

"Evet," dedi Bob gülümseyerek. Willy'den bile çocuksu olduğunu hissediyordu şimdi. "Önce ona sormam gerek."

"Hayır, önce bana sorman gerek. Az önce de sordun. Ben onaylıyorum. Bunu bir İngilize söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi Henryk şaşkın bir ifadeyle. "Onunla burada evlenemezsin. Bir İngiliz kilisesinde evlenmeniz gerekecek. Ama yemeği evde düzenleriz. Sonra da onu New York'a götürebilirsin. Ama onu sık sık buraya ziyarete getirirsen iyi edersin. Biz sizi görmek için New York'a gelemeyiz," dedi kararlı bir sesle. Sonra, müstakbel damadına bakıp boğuk bir sesle şöyle dedi, "Margarethe ve ben de yakında evleneceğiz. Düğüne gelmeni istiyoruz."

"Teşekkürler," dedi Bob, hayatındaki mucizeler için minnettardı. Ve şimdi bu mucizelerden bir dolu vardı.

Çiftlikten bahsederek yavaş yavaş eve doğru yürüdüler, o sırada Lilli ile oğlanlar pencerenin ardından onlara bakıyordu ve Lilli endişeli görünüyordu.

"Sence babam ona ne söylüyor?" diye sordu Margarethe'ye.

"Bence yine senden kurtulmaya çalışıyor," dedi Josiah. "Bu kez seni İngiliz adama kakalayacak." O kahkahalara boğulurken, Markus kıkırdadı ve Willy gözlerini devirdi.

Geri döndüklerinde iki adam da halinden memnundu. Margarethe çocukları yukarıya yatmaya yolladı, bu arada Bob, Lilli ile dışarıda biraz konuşmak istedi. Henryk ile Margarethe birbirlerine bakıp gülümsediler, sonra Henryk hafifçe başını salladığında Margarethe rahatladı. Henryk yumuşamıştı, bunu biliyordu. Bu olaydan önce evde bir İngiliz adamın kalmasına hayatta izin vermezdi. Babasının kalbini böyle açmak için Lilli'nin ölümden dönmesi gerekmişti resmen.

Bob ile Lilli dışarıda, serin sonbahar rüzgârı eserken eski bir salıncakta oturdular; tıpkı yüzlerce yıl önce yaşamış sevgililere benziyorlardı.

"Babam ne dedi?" diye sordu Lilli meraklı bir ifadeyle.

"Seni sık sık ziyarete getirmemi söyledi, çünkü o ve Margarethe New York'a gelmeyeceklermiş," dedi Bob gülümseyerek. Lilli bunu duyunca güldü.

"Evleniyorlar," dedi Lilli. Bob başını salladı.

"Bana da az önce söyledi." Sonra da ona gözlerinde şefkatli bir ifadeyle döndü. "Peki ya biz, Lilli? Biz evlenecek miyiz?"

"Bence zaten önceki hayatımızda evliymişiz," dedi Lilli alçak sesle. Kendisini geri gönderen at üstündeki o çifti, yakışıklı adamla siyah saçlı güzel kadını hâlâ rüyasında görüyordu.

"Belki bunu bir daha yapmalıyız, yani bu hayatta, ne olur ne olmaz diye." Fakat Bob da onunla aynı fikirdeydi. O da tanıştıkları ilk günden beri onu daha önce tanıdığını hissediyordu. Lilli de ne zaman Bob'un gözlerine baksa, halihazırda tanıdığı birini görüyordu.

"Bence evlenebiliriz," dedi Lilli küçük bir tebessümle. "Babam bu konuda ne söyledi?" Bob'un yüzündeki ifadeden, bu konuyu konuştukları belliydi.

"Bir İngiliz kilisesinde evlenmemiz gerektiğini söyledi ama yemeği evde vereceklermiş."

"Babamın benim bir İngilizle evlenmeme izin vereceği aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi Lilli şaşkınlık içinde.

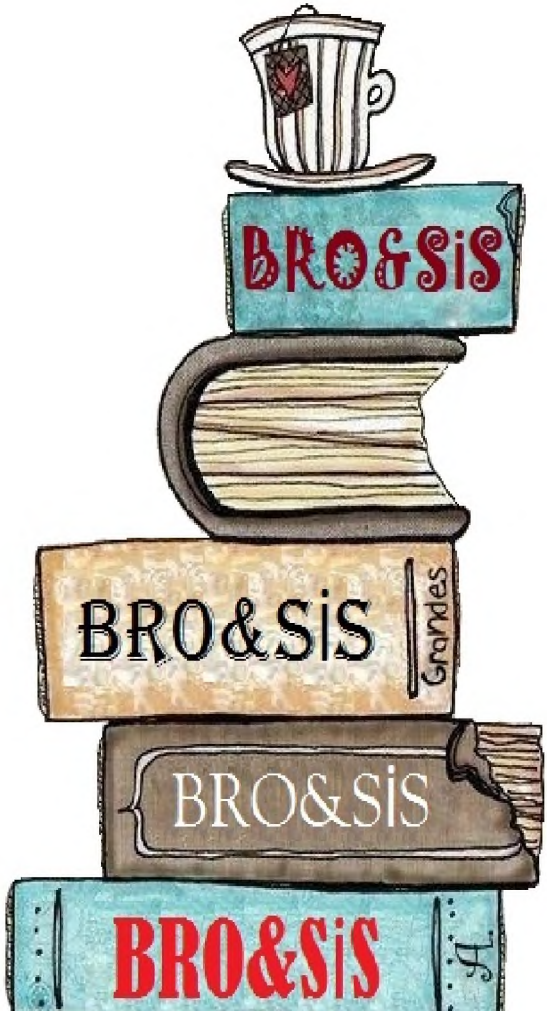
"Onun da geçmezdi." Bob güldü. "Düğünümüz nasıl olacak?" Bob bu fikre ve onunla evlenecek olmanın heyecanına bayılıyordu.

"Gürültülü, karmaşık, bir sürü çocuk, bir dolu yemek. Ben mavi bir elbise giyeceğim. Ve balayımızı burada geçirmek zorunda kalacağız, böylece sabah evi temizlemeye yardım edebiliriz." Bob, New York'ta küçük bir kutlama için anne babasını ve ağabeyini davet etmeye karar vermişti. Onların buraya gelmesini istemiyordu. Her şeyi mahvederlerdi. Lilli ile özel günlerini mahvedecek hiçbir şey istemiyordu. Bob onu öptü, ardından salıncakta ağır ağır sallanarak yıldızları izlediler.

"Eskiden insanlar öldüklerinde insanların gökyüzüne çıkıp yıldızlara dönüştüklerini ve cennetin de orası olduğunu düşünürdüm," dedi Lilli sessizce. "Annemin beni orada beklediğini düşünürüm hep." Bob, Lilli'nin alçılarına dikkat ederek omzuna kolunu attı ve onu kendisine çekti.

"İnsanlar öldüklerinde nereye gidiyorlar, bilmiyorum," dedi. "Ve ikimizin de çok ama çok uzun zaman boyunca bir yere gitmesini istemiyorum. Seni yeniden buraya geri getirmek zorunda kalmak istemiyorum. Geçmiş bir yaşamda beraber olduysak, bu yaşama da memnuniyetle razıyım. Seni seviyorum, Lilli ve sonsuza dek seni beklerim." Lilli içinde derin bir huzur duydu ve başını salladı.

"Biliyorum. Ben de öyle." Tam bu sözleri söylemişti ki tepelerinde iki parlak yıldız kaydı ve gece gökyüzünde gözden kayboldu. Bob ile Lilli yıldızları izlerken gülümsediler.

BRO&SiS
BRO&SiS
Grandes
BRO&SiS
BRO&SiS